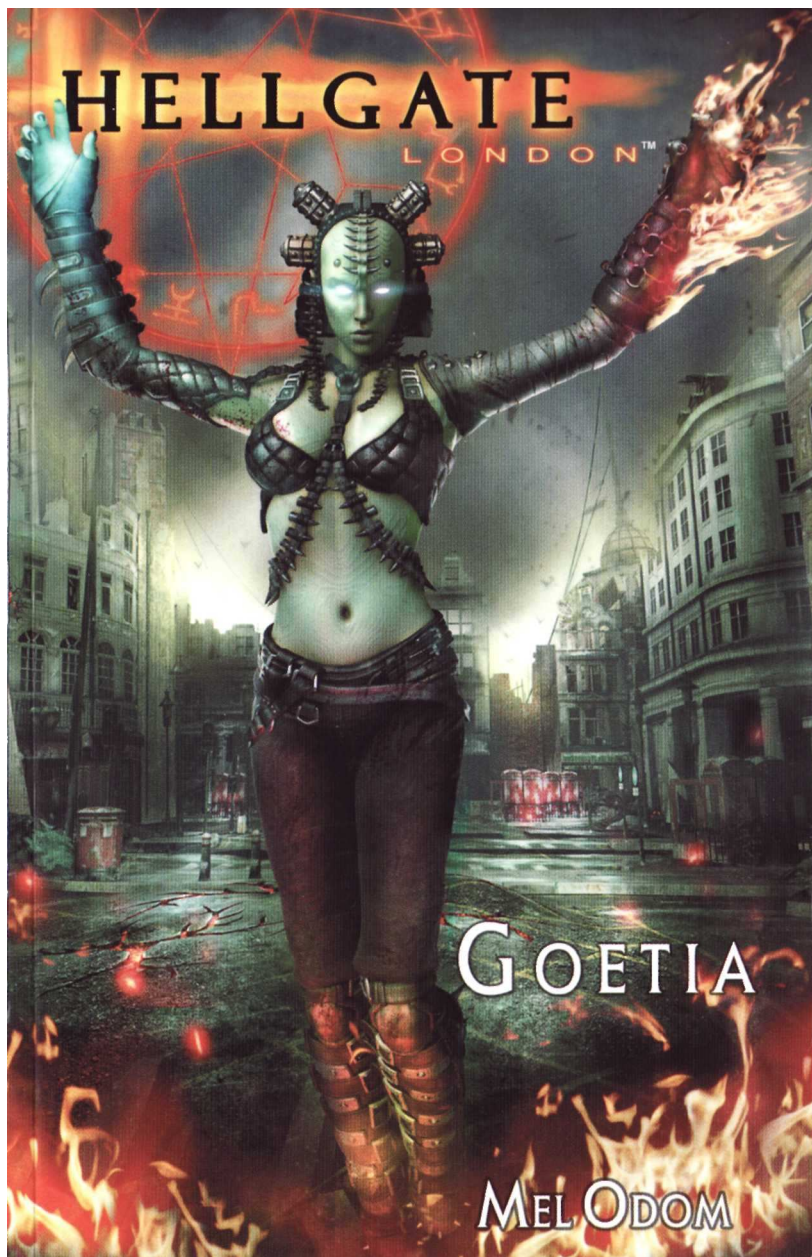

2024: Čtyři roky poté, co démoni otevřeli průchod mezi světy známý jako pekelná brána - Hellgate, se lidstvo dál zoufale snaží přežít. Simon Cross, vypovězený člen řádu templářů, našel útočiště v systému tunelů pod Londýnem a pomalu připravuje armádu, která se dokáže postavit démonům.

Warren Schimmer, kabalista, který je magickým poutem vázán k mocnému démonovi, hledá GOETII. Prastará kniha, rovněž známá jako Menší klíčky Šalamounovy, by mohla být rozhodující zbraní v zuřící válce - pro stranu dobra i zla. Warrenovi však stojí v cestě Simon Cross. Warren uzavřel s démonem dohodu, že dostane příležitost se nebezpečnému templáři pomstít, ale démoni dohody nedodrží...

GOETIA

DRUHÝ ROMÁN TRILOGIE ZASAZENÉ DO SVĚTA

HELLGATE

LONDON™

www.fantomprint.cz

ISBN 978-80-7398-033-7

Hellgate: London v nakladatelství

FANTOM Print

Exodus

Goetia

Úmluva *

* Připravujeme

HELLGATE
LONDON™

Goetia

Mel Odom

FANTOM Print
2009

Published by arrangement with Pocket Books
A Division of Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright © 2008 by Flagship Studios, Inc. Flagship
Studios and Hellgate: London are trademarks and/or
registered trademarks of Flagship Studios, Inc.

Copyright © for Czech edition by **FANTOM Print**
Cover © by Blur Studio
Translation © by Jan Netolička

ISBN 978-80-7398-033-7

www.fantomprint.cz

VĚNOVÁNÍ

Hráčům z University of Oklahoma, které jsem minulý rok poznal: Chrisu Borthickovi, Gregu Hambricovi, Benu Woodovi a Brianu Burnsovi.

Mým synům, Shilohovi (který se odvážil do hry *Hellgate: London* jako první) a Chandlerovi (který byl mým společníkem v *City of Heroes*).
Pojďme hrát, lidi!

PODĚKOVÁNÍ

Díky Marco Palmierimu z Pocket Books za to, že drží démony stále v úzkých, Billu Roperovi a tvůrcům her z Flagship Studios, že probudili *Hellgate: London* k životu a plní jej různými mrtvými věcmi.

POZNÁMKA HISTORIKA

Tento příběh začíná čtrnáct let před událostmi
zobrazenými ve hře *Hellgate: London*.

PROLOG

LONDÝN, ANGLIE

19. ZÁŘÍ 2024

Hnání touhou po krvi běželi stalkeri – démoničtí stopaři – po střeších domů na Fleet Street. Bylo jich šest, všichni zkušený zabijáci s touhou vraždit. V rychlosti skoro přelétli další střechu a zastavili se příkrčením na jejím okraji, jen aby se shromáždili zpátky do smečky a bez zbytečného otálení skočili dál.

Sedým kouřem, který tvořil na černé obloze tenký film, se propalovalo jasné měsíční světlo. To vytvářelo nebezpečně osvětlená prostranství, kde je mohlo odhalit jak jejich kořisti, tak ostatním démonům, kteří je lovili jen tak pro zábavu.

Bylo jedno, že tu měli celý nový svět a mohli ho dobývat dle libosti. Démoni si mezi sebou nebyli rovni. Jejich svět se neřídil zásadami cti a diplomacie. Jednotlivé druhy se přirozeně dělily podle velikosti a síly. Tvorové, kteří byli menší nebo vypadali slabší, se stávali potravou nebo objektem kruté kratochvíle, a obojí zejména v noci, kdy byla většina démonů aktivní.

Démony prostupoval strach, když si prohlíželi osvětlená místa, kterými museli proběhnout. Strach byl jednou ze zbraní v jejich obranném arzenálu, která je držela po setmění naživu. Strach je činil nebezpečnými.

Zastavili se na jedné z budov, protože vířící kouř se

rozplynul a měsíční světlo odhalilo většinu střech kolem. Ty byly mokré a nyní se stříbrně rozzářily. Vůdce smečky namířil ohavný čenich k obloze a hlasitě zavětril. Déšť se proměnil v mlhu a vzduch ztěžkl.

Štiplavý kouř ho v nozdrách páлил. Byl to zkušený predátor a tenhle kouř dobře znal. Byl to vedlejší produkt procesu, kterému lidé říkali Spálenina a jenž měnil cílový svět tak, aby byl co možná nejpodobnější rodnému světu démonů.

Tohle nebyl první svět, do něhož se vůdce smečky dostal a který ničil. V porovnání s ostatními ve smečce byl starý. Jeho druh byl obvykle používaný jako pěšáci v první linii, o které nikomu nevadilo přijít. Byly to stroje na zabíjení z masa a kostí, chované, jen aby lovily a vraždily.

Dnes už se démoni nasytili dost a lovili jen pro zábavu.

Stalkeři měli dlouhé končetiny, těla vyzáblá jako chrti, vzdáleně podobná lidským, avšak pohybovali se po čtyřech. Podle chitinových čepelí, které jim vyrůstaly z předloktí, bylo rovněž na první pohled jasné, že na nich nic lidského není.

Čepele byly dost ostré, aby přesekly končetinu, a stalkeři používali způsob boje, který této přednosti cíleně využíval. Zbytek těla kryl tvrdý chitinový krunýř a chránil je před nebezpečím stejně jako kevlarový pancíř. Hlavy měli malé a tváře propadlé.

Nyní leželi ve stínu na střeše a čekali, až je znovu skryje šedá mlha. Když se tak stalo, připlížili se k okraji a nahlédli dolů.

Po ulici se pohybovalo několik lidí. Když se pekelné brány otevřely a démoni byli vpuštěni na tento svět, byl

lov snadný a kořist hojná. Nyní už byly časy horší.

Ve městě už mnoho lidí nezůstalo. Ti, kteří přežili, byli chytří a naučili se být opatrní. Mnozí uprchli během prvních týdnů invaze, ale milióny zahynuly na ulicích, po kterých několik týdnů tekla krev.

Vůdce smečky stalkerů znovu zavěštil, protože směr větru se změnil. Na ulici byli lidé. I oni nyní lovili v noci. Jejich kořistí bylo jídlo a voda, díky kterým přežívali v dírách, jež si vykopali.

Po dalším zavěštění si vůdce smečky vybral malou samici krčící se ve tmě. V démonových očích pulzovala na fialovomodrém pozadí noci žlutě a oranžově. Kdyby se mohli démoni usmát, usmál by se. Ale oni to nedokázali. Místo toho se démon zachvěl, tentokrát však z touhy zabít, která mu naplnila tělo.

Sklouzl přes okraj střechy, zaťal drápy do spár mezi cihlami a pomalu se přibližoval ke kořisti.

* * *

Uklidni se, řekla sama sobě Heather Mayová přísně, zatímco se krčila v bezpečí temné uličky hned vedle Fleet Street. Klídek. Najdeš ho. Ale v tuhle dobu bylo těžké zůstat v ulicích Londýna v klidu. Stalo se tu až příliš mnoho věcí. Viděla je. Najdeš ho a dostaneš se odsud.

Opatrně vykroukla na ulici. Ta byla poseta převrácenými auty a ozářena několika ohni. Prakticky všechna okna byla rozbitá. Stěny některých budov byly zborcené, buď následkem řádění démonů, nebo armády, která se jim pokoušela vzdorovat. Válka, třebaže krátká, zasáhla i centrum města a mnoho míst, která Heather

znala a v nichž vyrostla, nyní leželo v troskách.

Tu a tam se ve stínech míhali jiní sběrači – lidé, psi i kočky – ve víře, že najdou nějaké jídlo, které se ještě nezakazilo a které ještě nikdo neobjevil. Sehnat jídlo bylo čím dál obtížnější. Každých pár dní museli měnit místo.

Už to bylo několik týdnů, co Heather naposledy viděla slunce. V ulicích bylo za dne méně démonů, ale zároveň prakticky neexistovala možnost se schovat. Noc naproti tomu přinášela plno možností.

Dvacetiletá Heather byla hubená a měřila jen něco málo přes metr padesát. Se svými pětáctýřiceti kily nebyla dost silná, aby se mohla démonům postavit. Poslední čtyři roky v Londýně přežila tak, že svůj strach použila jako největší zbraň. Strach ji nikdy neopouštěl.

V případě Neila tomu tak ovšem nebylo. Její mladší bratr byl čím dál statečnější. Nebo možná zoufalejší a hloupější.

Možná ho taky poháněl pocit viny jednoho z přeživších. Asi před měsícem jí to řekla jedna žena, s níž šla sbírat.

Neil byl vyšší a mohutnější než ona a vůbec se mu nelíbilo, že by ji měl poslouchat. Poslední dobou se chytil party starších kluků, kteří se odhodlávali vyrážet pro vodu a jídlo stále dál a dál.

Jeho statečnost, nebo spíš hloupé sebevědomí, ho nakonec zabije. Ani ne před hodinou se Heather probudila a zjistila, že je Neil pryč. Okamžitě jí bylo jasné, že odešel s ostatními chlapci a mladíky. I když se snažila neusnout a hlídat ho, nepovedlo se jí to.

Když se po invazi poprvé přestěhovali do podzemní stanice metra, Neilovi bylo dvanáct. Každou noc ho budily noční můry. Byl doma, když k nim vrazili démoni

a zabili mu oba rodiče. Jen tak tak si zachránil život, protože utekl a monstra se rozhodla zůstat a povraždit ostatní v domě.

Heather byla zrovna u kamarádky, když poprvé ukázali invazi démonů ve zprávách. Spala u Claire, povídali si o klucích a dívali se na trapné romantické filmy, u kterých se spolu hihňaly.

Tu noc prostoupil Londýn jekot vojenských stíhaček řítících se po noční obloze a rachot pásů tanků na ulicích. Heather si však nejvíc ze všeho pamatovala nářek raněných a umírajících. Zpočátku bylo všechno tohle na denním pořádku. Všechno tohle bylo možno slyšet i dnes, ale už ne tak často, hlavně proto, že už ve městě nebylo pro demony tolik obětí.

Na sobě měla džíny, které jí kdysi padly jako ulité, ale nyní si je musela stahovat páskem, protože hodně zhubla. Alespoň nějakou ochranu představovaly náloketníky a chrániče na kolena, jaké používali in-line bruslaři. Myšlenka na ochranu ji vlastně provázela neustále. Naučila se nosit trekové boty a hrubé kožené rukavice, kdykoli vycházela z podzemí. Dokonce i v metru představovaly trosky určité nebezpečí. Když nyní nebyly lékárny, doktoři ani nemocnice, mohla být i obyčejná infekce životu nebezpečná.

Před čtyřmi lety, když ještě chodila do školy, by nikdy v takovém stavu z bytu nevyšla. Tmavé vlasy měla zastřižené tak nakrátko, jak jen to šlo, aby jí nepadaly do očí a aby ji za ně nemohl nikdo chytit. Už věděla, že obě situace mohly znamenat okamžitou smrt.

Také s sebou nosila zbraně, což samozřejmě nikdy dřív nedělala. Lovecký nůž s dlouhou čepelí jí visel v pochvě u pravého boku. V pravé ruce měla neustále

připravenou dobře vyváženou trubku.

Když se naposledy několikrát rychle nadechla, aby se uklidnila, vyklouzla zpoza rohu a rozběhla se po popraskaném chodníku. Brzy bude ráno. Nechtěla se nechat chytit na ulici za světla.

Neustále těkala očima na všechny strany. To byl trik, který se naučila od vojáka ze Special Air Services, který se pár týdnů schovával na stejném místě jako ona s Neilem. To bylo ještě v době, kdy větší skupina lidí mohla existovat pohromadě v relativním bezpečí. Ty časy už byly pryč.

Během doby, kdy s nimi voják žil, učil všechny, kdo měli zájem, jak přežít. Jedna z hlavních věcí, které si Heather zapamatovala, byla skutečnost, že lidské oko není stavěno na život v noci. Pokud chtěli lidé vidět ve tmě, museli očima neustále těkat z místa na místo a pohyb nebo různé tvary sledovat periferním viděním.

Přesně tohle dělala teď. Zároveň měla uši nastražené, aby slyšela i sebenepatrnější zvuk. Krvaví andělé, okřídlení démoni, připomínající ženy, kteří ovládali vzduch i střechy, někdy splývali se sochami gorgon na domech. Heather se naučila poslouchat tlumené, téměř podprahové šumění křídel, které doprovázelo jejich střemhlavý let. Byla to většinou poslední věc, již lidé slyšeli.

Levou rukou přejížděla po zdech obchodů. Neztrácela s nimi kontakt. Dnes už nestačilo jen dívat se a poslouchat. Různé změny prostředí musela vnímat i dotykem.

Napadlo ji, jestli ji rodiče nevzali nakupovat ke katedrále svatého Pavla ještě předtím, než se otevřely pekelné brány, ale nedokázala si jasně vzpomenout.

Zdalo se, že si pamatuje snad ještě více příjemných okamžiků, než kolik se jich ve skutečnosti stalo.

Z temnoty před ní vystoupil muž. Otočil se k ní a zazubil se.

„Seš tu sama, lásco?“ zeptal se.

Heather ztuhla, jednu ruku stále na stěně, zatímco druhá pevně svírala trubku.

I když se na něj dívala periferním viděním, rozeznávala jeho postavu oproti okolní temnotě jen velmi stěží. Byl kost a kůže. Jako by po příchodu démonů z povrchu země úplně zmizeli tlustí lidé. Na vystoupilých čelistech měl několikadenní strniště. Od krku po paty byl zahalen v plášti. Ten byl černý buď odjakživa, nebo byl tak špinavý. Ruce měl muž v kapsách.

Byly doby, řekla si, kdybych z ničeho na světě neměla větší strach než potkat sama takového chlapa.

Ale teď se ho nebála. Měla se ovšem na pozor. Kdyby jí nějak ublížil, nebo ji dokonce zmrzačil, nemohla by se o sebe postarat.

Ani o Neila.

„Neučili tě, že když se tě starší člověk na něco zeptá, máš odpovédět?“ zeptal se muž drsným tónem.

„Nešla jsem se ven bavit,“ odpověděla Heather.

„A tak proč seš teda venku, lásco?“

„Sbírám. Stejně jako vy.“

„Někdo by ti měl hlídat záda. Časy jsou zlé.“

A nejenom kvůli příšerám, pomyslela si Heather.

Mezi přeživšími se začínalo šuškat o tom, že některé skupiny lidí zdivočely. Říkalo se, že se lidé stali kanibaly, že nejen začali jíst lidské maso, ale že jim dokonce zachutnalo. Nakonec pro ně začali zabíjet.

„Já si záda pohlídám sama.“ Heather udělala krok k

obrubníku, aby muže obešla.

„Tak to máš za partáka nějakého blbce, Doris,“ řekl muž až dětským zpěvavým hlasem.

Když se nyní Heather ocitla dál od stěny, zatočila se jí hlava. Už si toho všimla před několika měsíci a myslela, že ví, co to je. Agorafobie, strach z otevřených prostor. Malá zvířata – hlodavci, ještěrky, ptáci i ryby – všechna měla něco podobného vrozené. Všechna byla zvyklá, že je někdo loví. Vybavila se jí dávná hodina biologie, v níž ani moc nedávala pozor.

Automaticky si přehodila trubku do druhé ruky. Už dostala jednu tvrdou lekci, od které si pamatovala, že nesmí zbraň nastavovat potenciálnímu nepříteli.

Tenhle zvyk jí zachránil život.

Muž po ní vztáhl ruku a chytil ji za paži. Jeho dlouhé hubené prsty jí sevřely zápěstí. Škubnul a přitáhl ji k sobě.

„Asi se budeš muset naučit chovat, Doris. Todle je fakt drsná doba. Jestli chceš přežít, musíš se umět přizpůsobit.“

Do tváře ji zasáhl jeho odporný dech. Páchl jako smrt, jako by byla v márnici. Heather tam před pár lety byla. Elektřina byla odpojená a chladicí jednotky nefungovaly. Těla v nerezových rakvích se rozkládala.

Tehdy Heather ve snaze najít cokoli, co by mohla upotřebit, jednu z rakví otevřela. Světlo baterky odhalilo hrůzu, která se skrývala uvnitř. Ani nepoznala, jestli tělo patřilo muži nebo ženě. Viděla jen přehlídku červů, kteří se hladově živili a přelézali jeden přes druhého.

Ale i to mohlo být horší. Na některých místech mrtví znovu oživali a hledali potravu v podobě skutečně živých.

Muž jí volnou rukou sáhl na tvář.

Heather naskočila při tom dotyku husí kůže. Mírně se otočila v bocích a máchla trubkou ranou vedenou přes ruku. Muž zareagoval včas a zvedl ruku, ale moc mu to nepomohlo. Trubka mu ji přelomila jako suchou větev.

Muž zařval bolestí a přitiskl zlomenou ruku k hrudi. Mezi sténáním k ní posílal proud nadávek.

V tu chvíli si Heather všimla dlouhých těl netvorů plížících se po stěně domu v boční ulici. Ten nejnižší byl už ve druhém patře. Stáhl rty dozadu a odhalil dvě řady špičatých zubů.

Netvor se bez váhání odrazil od zdi a dopadl muži na záda. Nečekaný náraz muže srazil na kolena. Nedostal možnost dát se na útěk. Netvorovy čelisti se rozevřely a zakously muži do hrdla. Ten znovu zařval, ale tentokrát to bylo strachem, ne bolestí nebo vztekem.

Kosti praskaly a rozpadaly se a zvuk byl o to děsivější, že ho znala z vlastní zkušenosti. Po mužově plášti stékala krev.

Heather se otočila a dala se na útěk. Nepomohla by mu, ani kdyby se ji nepokusil napadnout. Lidé se dělili na dva tábory. A ona pomáhala jen těm v tom prvním. Tam byl Neil. Zbytek světa – ať už z něj zbývalo cokoli – byl v druhém.

* * *

Po několika blocích Heather doběhla do stanice metra. Lapala po dechu. Vytáhla z kapsy miniaturní baterku, rozsvítila ji a rozběhla se po schodech. Posledních několik schodů seskočila a tvrdě dopadla na

zem. Chvíli si myslela, že si vyvrtla kotník. Překonalala ostrou bolest a přesvědčila se, že hýbe chodidlem.

„Vypni tu zasranou baterku, krávo,“ řekl někdo. „Přilákáš sem demony.“

„Právě že už jdou,“ varovala je Heather.

Následovaly další nadávky.

Když přelétla světlem celé prostranství, spatřila v tunelu stát tři mladé muže a dvě ženy. V rukou drželi povlaky na polštáře plné konzerv.

Všude kolem ležely mezi hromadami odpadků kostry úplně ohlodané od masa. Páchlo to tady jako na záchodcích. Jistě, metro bylo čas od času cítit po moči už před tím, než se otevřely pekelné brány, ale teď mezi stanicemi lidé bydleli natrvalo.

Muži i ženy byli mladí, ne více než pětadvacetiletí, a vypadali ztrhaně. Ani tak si však Heather nedokázala představit, že by se jejich věku vůbec dožila.

„A proč jsi je sem přitáhla?“ zeptal se někdo.

„Asi jsem si nemohla moc vybírat, ne?“ odsekla Heather.

„Nemůžem tu zůstat, Byrone,“ řekla jedna ze žen.

Muž, ke kterému mluvila, měřil metr devadesát. V rukou měl útočnou pušku. Heather si byla jistá, že ji sebral některému z padlých vojáků. Ale vypadal, jako že ji umí používat.

Byron vyrazil jako první a zamířil hlouběji do stanice, jako by to tam znal. „Co tu vlastně děláš?“ zeptal se Heather.

„Hledám bráchu.“

Když zahrnul za roh, sešel po schodech na nástupiště. Tam rozsvítil baterku.

„A brácha je venku?“ ptal se dál Byron.

„Nevím.“

„Tys ztratila bráchu?“ zeptala se jedna ze žen. Její tón naznačoval, že Heather považuje za neskutečně nezodpovědnou.

„Neztratila jsem ho,“ odpověděla Heather vzdorovitě. „Když jsem se vzbudila, byl pryč.“

„Moc ses bála jít sbírat sama, co?“ dráždila ji druhá žena.

„Ne. Neil je mladší. Sbíráám pro oba od chvíle, co to začalo.“

Byron přejížděl světlem baterky z jedné strany tunelu na druhou. „A máš pocit, že se ti daří?“

„Ne,“ odpověděla Heather.

„Ať jde jinudy,“ řekl jeden z mužů. „Jestli nosí smůlu, ať si ji radši nechá.“

Heather skousla drsnou nadávku. Nepomohlo by jí, kdyby si zneprátelila lidi, kteří pro ni představovali alespoň nějaké bezpečí.

„Ne,“ řekl Byron vlídně. „Zůstanem pohromadě. Jestli démoni chytli naši stopu, může se jeden navíc hodit. Je bezpečnější, když nás je víc.“

Nikdo mu neoponoval.

Byron znovu posvítíl baterkou na obě stěny a pak zahnul doleva. Po pár metrech se rozběhli. Heather se to vůbec nelíbilo, protože věděla, že přes hluk, který dělali, neuslyší případné blížící se netvory.

„Říkal jsi démoni,“ řekla Heather Byronovi, když se zastavili, aby nabrali dech.

„Jo.“

„Proč?“

„Protože to jsou démoni,“ řekla jedna ze žen.

„Démoni neexistují.“ Heather se odmítala tohoto

přesvědčení vzdát. Nechtěla věřit na démony. Navzdory všemu, co za poslední čtyři roky viděla, bylo snazší – a přičetnější – uvažovat o nich jako o netvorech.

„Takhle blbí lidi přece nemůžou přežít,“ řekla druhá žena tiše.

„Ona to přežila čtyři roky,“ řekl Byron. „Nech ji bejt, Julie.“

Heather byla tiše Byronovi vděčná, že zasáhl. Zároveň se jí to však hnusilo. Neprosila se ho o pomoc.

„Démoni *existují*,“ řekl Byron. „Většina lidí jim tak neříká. Někteří si dokonce furt myslí, že to jsou mimozemšťani.“

„Z jiný planety,“ řekl druhý muž. „Ne jako ze světa za kanálem.“

Heather to věděla. I ona s pár takovými mluvila. Měli tendence nosit na hlavě klobouky z alobalu a snažili se ji přesvědčit, že mimozemšťané umí vysílat vlny, kterými ovládají mysl obětí.

„My tu dole sbíráme,“ řekl Byron. „Ale taky jsme hledali rytíře.“ –

Heather znala i historky o rytířích. Když je kamarádčini rodiče zavolali, aby se šli dívat na zprávy, ukazovali pár takových rytířů, jak zrovna bojují u katedrály svatého Pavla.

Nevědělo se toho moc. Tým reportérů, kteří titánskou bitvu mezi rytíři a netvory přenášeli, zahynul během několika okamžiků.

Ale obraz těch rytířů, všichni vysocí – muži i ženy – a v zářící zbroji, na ni udělal ohromný dojem. A na Neila snad ještě větší.

Bylo mu teprve dvanáct. Pořád ještě věřil na superhrdiny a na to, že dobro vítězí nad zlem. Během

prvních několika dní, kdy se schovávali, jí Neil říkal, že musí rytíře najít, že je rytíři ochrání.

Ani historky o tom, jak rytíři vyvedli lidi z města, nepomáhaly. Nikdo nevěděl, jestli jsou pravdivé. Nikdo z těch, kdo se dostali z Londýna, se samozřejmě nevrátil.

Heather by se taky nevrátila. Ale nevěděla, kam by šla. Celá její rodina, rodiče, strýcové a tety, všichni zahynuli. Neměla kam jít. A začalo se říkat, že se pekelné brány otevírají i jinde ve světě.

„Rytíři neexistují,“ řekla Heather. Prohlásila to naprosto automaticky. Neilovi to několikrát říkala taky. Ani jeden z nich si nesměl dělat falešné naděje. *Ona* si nesměla dělat falešné naděje.

„Ty ani nevíš, že existují démoni,“ řekla Julie. „Rytíři existují.“

„A už jsi nějakýho viděla?“ zeptala se Heather. Mladá žena se podívala stranou.

„To jsem si mohla myslet,“ řekla Heather. Okamžitě však svých slov litovala.

* * *

Nějakou dobu pokračovali v tichosti. Heather se nechtěla příliš vzdálit z oblasti, ve které s Neilem bydleli. Nikdy se ve městě moc nevyznala a z míst, která tu kdysi byla, již spousta jednoduše zmizela. Bylo snadné se ztratit.

Na další zastávce se zastavila. „Musím se vrátit. Neil je někde tam. Musím ho najít, než bude ráno.“ Možná už se vrátil do domu, kde se usadili, a měl o ni starost. *Neškodilo by mu to.*

„Jasně,“ řekl Byron. „Pudem s tebou.“

Obě ženy proti takovému rozhodnutí protestovaly, ale Byron si jich nevšímal.

Heather mu byla vděčná, protože nechtěla jít sama. Ale nemohla mu to říct.

Pokračovali dál pomalu a bez baterek. Dovnitř vnikalo přesně tolik měsíčního světla, aby byli schopni projít halou k východu.

Když byli znovu venku, rozhlédla se Heather na obě strany ulice. Něco zašustilo přímo nad ní. Zmocnila se jí panika. Otočila se a zvedla hlavu.

Na stěně, jen pár metrů nad vchodem, seděl netvor. Světlo měsíce se odráželo od jeho vyceněných zažloutlých zubů.

Natočil hlavu ze strany na stranu a ona si byla jistá, že se jí předvádí a dává jí najevo, jaké šance asi má.

Sledoval mě, pomyslela si Heather bezmocně. Než stačila skočit zpátky do haly nebo pevněji sevřít trubku, démon skočil.

Noc náhle ozářilo oslepující bílé světlo a kolem Heather se ozvalo ohlušující řinčení kovu. Užasle spatřila, jak se netvorův útok uprostřed skoku proměnil. Zasáhla ho stříbrná koule, která se okamžitě roztáhla do úhledné pavoučí sítě a zcela netvora omotala. Spoutaný démon těžce dopadl na popraskaný chodník vedle Heather.

„Ustup,“ rozkázal chraptivý hlas.

Když se otočila doleva, spatřila, jak z temnoty vyšla postava v brnění. Heather se přiblížila a rozeznala, že je to žena. Měřila přes šest stop. Celé tělo jí od hlavy po paty chránil jakýsi kov. Tvář měla skrytou za hledím.

Zbroj Heather přímo před očima pulzovala světlem.

Temnota se od lesknoucího se kovu jakoby odtahovala. Než rytířka došla až k Heather, byl již kov stříbrný.

Na stěně nad vchodem do metra číhalo několik dalších netvorů. Jeden z nich se nyní odrazil přímo na rytířku. Čelisti široce otevřené a přední paže nastavené tak, aby démon mohl použít chitinové čepele vyrůstající z nich.

Rytířka tasila od boku dlouhý meč. Na dvojitém ostří svítily runy. Na jílci pak zeleně zářil nějaký druh drahokamu nebo snad zařízení. Rytířka udělala krok vpřed a máchlá mečem, který svírala oběma, kovovými rukavicemi chráněnými rukama.

Když čepel netvora zasáhla, což bylo doprovázeno oslnivým zeleným zábleskem, z něhož měla Heather mžítiky před očima, rozpůlila ho na dvě poloviny, které vzápětí dopadly na zem. Z masa se kouřilo a bylo vidět spálená místa.

Z budovy vzápětí skočil další démon. Rytířka nebyla schopna včas znovu pozvednout meč. Jednou rukou ho pustila a udeřila netvora hřbetem pěsti. Těsně předtím, než pěst v rukavici dopadla na netvorovu hlavu, rozzářila se jasně zeleně. Na hřbetu rukavice vyrostly zahnuté trny. Ty hladce prošly netvorovi až do masa.

Rána netvora odhodila stranou, kde těžce dopadl na zem. Než se stačil postavit, zvedla rytířka jednu nohu nad jeho hlavu. Z obrněné boty náhle rovněž vystřelily hřeby. Rytířka je nemilosrdně vrazila netvorovi do hlavy. Hroty nejen že prošly lebkou, ale zabodly se několik palců do chodníku.

Když se rytířka obrátila zpět k netvorovi, který ležel spoutaný v zářící stříbrné síti, sevřela ruku v pěst. Kovové provazy se kolem démona náhle utáhly a prošly

hrubou kůží do masa.

Netvor zavyl zděšením a bolestí, zatímco se mu lana zařezávala stále hlouběji do masa. Během sekund vytí utichlo a z netvora zbyly jen kusy masa a kostí.

„Tak pojďte dolů,“ dráždila rytířka démony, kteří se stále ještě drželi na stěně. „Pojďte, chcípnete.“

Heather nevěděla, zda netvoři slovům rozumí. Představa, že by byli dost inteligentní, aby rozuměli mluvenému jazyku, jí vše jen ztěžovala. Dost hrozná byla už i samotná skutečnost, že by to byla jen lovicí zvířata. Jestli však byla navíc inteligentní a zákeřná, zdála se být situace bezvýchodná.

Rytířka udělala hrotem meče na chodníku půlkruh. Do vzduchu vystřelily žhavé jiskry.

Všichni přeživší démoni se stáhli. Vztekle zavyl. Během několika vteřin se schoulili za lampu.

Heather na rytířku zírala s vytřeštěnýmýma očima.

„Je to pravda,“ řekla jedna ze žen, které byly s Byronem. „Všecky historky o rytířích jsou pravdivé.“

Rytířka uchopila meč do obou rukou a pozvedla ho. Když se k nim otočila, divoce se usmála. „Nejsme rytíři,“ řekla. „Templáři. Jsme templáři.“

Když Heather pohlédla rytířce – templáře – do tváře, uvědomila si, že je to strašlivý pohled. Vypadala naprosto vyčerpaná a prázdná.

Jako by ji cosi šířalo zevnitř, nedokázala se ubránit myšlence.

Zařízení na meči, připevněné těsně pod chráničem ruky, se rozzářilo jasně zeleným světlem. To osvítilo nejbližší okolí a zahnal od Heather i ostatních temnotu. Heather se zvedl žaludek.

Něco bylo špatně.

„Můžete nás zachránit,“ napůl zašeptala Julie. Její slova zněla až příliš hlasitě. „Mohli byste nás vyvést z Londýna a dostat do bezpečí.“

„Já vás chci zachránit,“ řekla templářka. „Ale nemůžu.“ Zavyla bolestí a viditelně se roztřásla. „Musíte odsud zmizet. Už to moc dlouho neovládnu.“

Heather udělala krok zpátky.

„Mám ho v sobě,“ řekla templářka. „Mám ho v hlavě.“ Po tváři jí stékaly slzy. „Tohle jsem nevěděla. Přisahám, že ne. Myslela jsem, že to zvládnu.“

„Pověz,“ řekla Heather zoufale. „Řekni mi, kde je nějaké bezpečné místo.“

„Vypadněte odsud.“ Templářka se začala třást jako při záchvatu padoucnice.

„Existují místa, kde je bezpečno,“ řekla Heather. „Slyšeli jsme o nich. Rytíři je znají.“

„Ne.“

Heather nechápala, na co templářka odpovídá. „Nechápu.“

Templářka se přestala třást, zvedla hlavu a usmála se. „Žádná bezpečná místa neexistují, vy blázni. A teď za svou hloupou, ubohou naději zaplatíte.“

Heather se dokázala otočit a rozběhnout, ale neudělala ani tři kroky, když ucítila mezi lopatkami čepel meče. Od ramen dolů ztratila cit. Nohy se jí podlomily a ona dopadla na kolena na zem. V téhle pozici ji nyní držel jen meč.

Několik palců jeho čepele jí trčelo z hrudi. Nevěřicně na zbraň hleděla. Rytíři – templáři – měli být ti hodní. Neil jí říkal, že pomáhali těm, kdo zůstali uvěznění v Londýně, a že bojují s netvory.

Nebyla to pravda, pomyslela si Heather a cítila, jak

jí tělo chladne. *Všichni ne.*

Čepel meče zářila jasnou zelenou. Heather cítila, jak se scvrkává a zmenšuje. Pak byla doslova nasáta temnotou.

1.

Našel jsi je, sluho. Ted' chci, aby zemřeli. Warren Schimmer se díval z požárního schodiště ve třetím patře na své oběti a snažil se nemyslet na ně jako na lidi. Ne že by na tom tolik záleželo. Pokud měl svůj život vyvážit jejich, určitě se vždy rozhodne pro ten svůj. Takhle už tomu bylo poslední čtyři roky.

Neváhej, nebo to bude tvůj život, který bude zmařen.

Hluboký, skřípavý hlas ve Warrenově hlavě patřil Merihimovi, démonovi, který si Warrena vybral jako nástroj ve válce, jež se rozpoutala v Anglii. Neposlechnout jeho rozkaz znamenalo zemřít nejstrašlivějším způsobem.

Warren se smrti bál. Poznal smrt, už když byl malý chlapec a málem ho zabil jeho otčím. Tomu se nakonec podařilo zabít jen Warrenovu matku. Zvuk výstřelů ho však stále strašil ve zlých snech.

Ani tyhle sny ovšem nebyly zdaleka tak děsivé jako ty o démonovi.

Pět lidí se pohybovalo velmi opatrně. Čtyři z nich, tři muži a žena, patřili k ochrance. Warren to poznal podle způsobu, jakým se pohybovali, i podle zbraní, které měli u sebe. Na sobě měli neprůstřelné kevlarové vesty a helmy.

Pátou osobou byl muž středního věku. Ostatní ho rovněž navlékli do zbroje, on se v ní však pohyboval velmi neohrabaně. K hrudi tiskl balíček.

A ten balíček Merihim chtěl.

Warren nevěděl, co v něm je. Jen zřídka měl vůbec

ponětí, pro co ho Merihim posílal. Za poslední čtyři roky zněl démonův nejčastější rozkaz dívat se a stírádat moc i síly. Warren věděl, že se Merihim často díval jeho očima. Pojilo je démonovo tělo.

Jen velmi zřídka, když Merihim polevil v ostražitosti nebo snad proto, že Warren byl čím dál silnější, podařilo se mu zahlédnout fragmenty toho, co viděl i démon. Když ho Merihim přistihl, že ho špehuje, což bylo téměř pokaždé, skončil Warren s několikadenní migrénou.

Nejhorší ze všeho byla skutečnost, že po podobných výpravách zůstal Warren téměř bezbranný. Musel spoléhat na to, že ho ostatní ochrání. A závislost na ostatních nikdy nesnášel dobře. Dny, kdy měl migrénu, nesnášel víc než cokoli na světě.

Vláda nad situací představovala ve Warrenově životě podstatnou věc. Trocha nadvlády, která mu zbývala nyní, byla už jen iluze. Merihim ho zcela ovládal. Ale zároveň ho chránil.

Byl to výhodný výměnný obchod. Většina lidí, s nimiž se Warren za poslední čtyři roky setkal, zahynula krutou smrtí. Žít, třebaže jako démonův sluha, bylo mnohem lepší než zemřít.

I když to znamenalo zabíjet ostatní.

* * *

Pět lidí vešlo do uličky a kráčelo přímo pod Warrenem. Kus za nimi je z bezpečné vzdálenosti sledoval malý předmět, ne větší než kriketový míček.

Warren udělal gesto. Předmět okamžitě změnil směr a přispěchal k němu. Warren ho chytil do pravé ruky, do

démonické ruky, kterou mu dal Merihim poté, co o tu svou přišel v boji proti templáři jménem Simon Cross. Právě tahle ruka ho s Merihimem tak silně pojila.

Velikostí odpovídala Warrenově původní, avšak byla porostlá stříbrně zelenými šupinami. Během prvních měsíců, co ji měl, se změnila. Nebýt zbarvení, šupin a černých drápů, většině lidí by nestála za důkladnější zkoumání. Pokud by ovšem neslyšeli, co všechno umí.

Předmět se Warrenovi v ruce kroutil a svíjel.

„Přestaň,“ řekl klidně a tak potichu, aby ho muži pod ním neslyšeli.

Předmět se přestal pokoušet o útek.

Warren otevřel dlaň a prohlížel si ho. Byla to oční bulva, kterou vydloubl umírajícímu krvavému andělovi. Jakmile démon vydechl naposledy, seslal na ni Warren kouzlo připoutání, které ho naučil Merihim.

Když skončil, bylo oko jeho a on se jím mohl dívat stejně, jako se Merihim mohl dívat jeho očima. Během posledních let si takových udělal několik. Vytvářel i jiné věci. Někdy se pohybovaly a zmítaly ve vaku z démonické kůže, který nosil hozený přes rameno.

Žádný z kabalistů, které znal, podobné věci vyrobit nedokázal. Jistě, nikdo z nich nebyl spojen poutem s démonem.

Strčil oko krvavého anděla do pytle a setřásl pokusy ostatních věcí dostat se na svobodu. Žádná z nich se z pytle stejně nemohla dostat. Držela je uvnitř jeho moc.

Nezklam mě.

Warren vyvolal sílu, která v něm dřímala. Cítil se mocný. Při příležitostech, kdy přímo poslouchal démonovy rozkazy, zjišťoval, že jeho zásoby moci jsou ještě o něco větší. Dnes se cítil obzvláště silný.

Vymrštil démonickou ruku před sebe a rozevřel prsty. Na dlani se mu zamihotala síla. Cítil ji a viděl ji v podobě průhledného kouře. Jediným lusknutím všechnu moc vystřelil a zasáhl jí jednoho z členů ochranky kráčejičího vzadu.

Ten se bez hlesnutí sesul na zem. Zbyla z něj hromádka bezvládných končetin.

Druhý strážce z chvostu průvodu vykřikl krátké varování a skrčil se se zbraní namířenou před sebe. Byla to nějaká automatická pistole. Warren ji znal z bezpočtu střileček a RPGeček, které hrál.

Jeden z dalších strážců chytil muže, kterého hlídali, za rameno a zatřásl s ním, aby se pohnul. Jeho zbroj však byla tak těžká, že se málem svalil na zem. Ochrance se však podařilo udržet ho na nohou a táhnout ho s sebou. I zbývající ozbrojený strážce se přikrčil a rozhlížel se po ulici. Náhle očima zabrousil nahoru a spatřil Warrena. Příliš pozdě si Warren všiml, že si muž sundal z hledí čočky. Zjevně nějaký typ infračerveného nočního vidění, protože muž evidentně Warrena spatřil okamžitě.

V okamžiku, kdy Warren na sobě ucítil mužův pohled, seskočil z třetího patra na zem. Pád z takové výšky by žádný člověk nepřežil bez zranění. Warren ladně doskočil a jen mírně pokrčil nohy v kolenou, aby zmírnil náraz.

Do požárního schodiště v místě, kde před okamžikem stál, začal bušit proud kulek, které za sebou zanechávaly rudé jiskry. Kov pod salvou zvonil a skřípal.

To přiláká demony, pomyslel si Warren hořce. A možná i policajty.

Bylo to neuvěřitelné, ale ve městě stále přežívaly prořídle zbytky London Metropolitan Police. Zpočátku se

snažily udržovat v ulicích pořádek s vírou, že se o zbytek postará armáda a udělá s démony krátký proces. Když se tak nestalo, stali se z většiny z nich žoldáci, kteří se jednoduše snažili přežít stejně jako ostatní.

Stále však dohlíželi nad pořádkem. Měli to v povaze. Také si přivlastnili zbraně, které našli ve vojenských skladištích. Normálně chodili neozbrojení. Časy se však změnily. Vybavení novými zbraněmi se policejní důstojníci stali daleko nebezpečnějšími.

Warren natáhl před sebe pěst a náhle ji prudce rozevřel. Z ruky mu vyšlehly plameny a zapálily strážce, který měl předtím tak rychlý prst na spoušti. Muž začal pobíhat dokola, pustil zbraň a pak se rozběhl, jako by chtěl plamenům utéct.

„Jamesi!“ vykřikl muž, který držel civilistu. „Neběhej, chlap! Tím to zhoršíš!“

Jestli hořící muž přítele slyšel, nedal to najevo. Narazil do zdi a propadl do hromady trosek, které rovněž vzplály.

V tu chvíli ho Warren ztratil z očí a soustředil se na dalšího protivníka, který se proti němu obracel s automatickou pistolí. Warren zvedl ruku a vypustil energii kouzla, které už měl připravené. Voják vypálil. Z automatické pistole vylétly tucty kulek jako roj kovových včel. Jednotlivé výstřely ozářily uličku jako miniaturní blesky.

Navzdory víře ve své schopnosti se Warrena zmocnil strach. Jeho smysly se zrychlily do takové míry, že doslova viděl kulky, které se nyní pohybovaly proti němu. Většina z nich nemine.

Bojíš se? dráždil ho Merihim.

Warren posměšný hlas ignoroval. Položil si

otevřenou dlaň na srdce. Několik palců od těla se vzduch zamihotal.

Kulky narazily do bariéry, kterou vyvolal, a zůstaly viset ve vzduchu jen několik palců od něj. Olověné projektily byly částečně roztavené žářem z hlavně a částečně nárazem na štít. Warren si je se zájmem prohlížel.

Pak si uvědomil, že v levém rameni má pocit, jako by ho měl v jednom ohni. Když se podíval, všiml si, že se kulka evidentně dostala skrz a pronikla mu do svalu. Pocit krve stékající po paži mu řekl, že kulka vyšla druhou stranou ven.

Jak?

Jen připomínka, řekl Merihim. Nechci, abys byl bezstarostný. Nesmíš brát vše, co ti dávám, jako samozřejmost.

Warren si tiše pomyslel, jestli ho démon opravdu nechal úmyslně zranit, nebo jestli už jeho moc nebyla tak velká, jak tvrdil. I skutečnost, že mohl na podobnou věc pomyslet, aniž by to Merihim zjistil, dokazovala, že démon nemá vše pod kontrolou, jak neustále prohlašoval.

Jistě, ještě existovala možnost, že démon věděl, na co myslí, a jen se rozhodl Warrenovi dovolit váhat. Warren tyhle myšlenky téměř okamžitě zapudil. Musel se soustředit na přežití.

Ignoroval bolest v rameni a zaměřil se na strážce, který na něj vystřelil. *Postřelil mě*, opravil se Warren.

Muž už znovu zvedal zbraň. Kulky zůstaly viset ve vzduchu, dokud Warren nevytvořil stříbrozelené energetické vlny, které do sebe narazily jako vlny přílivu u skal.

Warren máchl rukou k muži. Kulky se okamžitě

obrátily zpátky proti střelci. Zploštělé a zdeformované řádily strašným způsobem v mužově těle. Vrženy daleko větší silou, než kdyby je vystřelila zbraň, prošly zbrojí a odmrštily muže tucet stop dozadu. Tam vrazil do zdi a sesul se k zemi. Z jeho tváře zbyly jen úlomky kostí, krev, rozervané maso a kevlar.

Warren přešel ke dvěma zbývajícím. „Střel po mně a zemřeš,“ řekl strážnému.

Muž zaváhal a pak ruku se zbraní svěsil podél těla. *Zabij je všechny*, rozkázal Merihim. *Nemusím*, pomyslel si Warren v odpověď. *Ale já jsem ti to přikázal. Zemřou oni... nebo ty.*

„Tak jo,“ řekl muž. „Co chceš?“

Warren se před něj postavil a natáhl ruku. Bolelo ho to, ale druhou musel držet sevřenou v pěst, aby mohl okamžitě seslat další kouzlo.

„Tu knihu,“ řekl Warren.

„Ne,“ prosil muž tenkým hlasem. „Jste spolčený s démony. Jste jeden z těch, co je uctívají.“

Warren se nenamáhal, aby ho opravil. Kabalisté démony neuctívali. Nikdo na téhle planetě nebyl takový blázen, aby si myslel, že démoni přišli k lidstvu s dobrými úmysly. Kabalisté byli blázni, kteří si mysleli, že démony dokáží ovládnout.

Muž objal předmět, který nesl, oběma rukama. „Prosím. Jak to můžete dělat? Jak se můžete obrátit proti svému?“

„Proti svému?“ Warren to řekl hořkým tónem, který doprovázel starý vztek ukrytý hluboko v mysli. „Lidem jsem byl lhostejný. Matka se starala víc o to, jak se naučit čarovat, než o to, že má dítě. Otce jsem neznal. A otčím se mě pokusil zabít, když mi bylo osm. Hned potom, co

zabil matku.“

Warren v duchu znovu slyšel výstřely. Tu noc měl zemřít. Ale nezemřel. Místo toho rozkázal otčimovi, aby se střelil do hlavy. To bylo poprvé, kdy svou moc takhle použil.

„Soud mě dal do děcáku,“ pokračoval Warren. „A s tím, co jsem si prožil tam... Mezi svými... tě už obtěžovat nebudu.“ Zhluboka se nadechl a zavrtil hlavou. „V tomhle světě to je jenom já a ty. A když já mám moc, ty máš smůlu.“

Muži začaly po tvářích stékat slzy. „Prosím. Vy to nechápete. Tohle je hrozně důležité. Musíme to prozkoumat, protože démoni o tom neví.“

To Warrena zaujalo. Vědění byla moc. Obzvláště když vědění zahrnovalo tajemství. Tohle se naučil už jako hodně malý.

„Démoni vědí o všem, kamaráde,“ řekl Warren. „A seš blázen, jestli si myslíš něco jiného.“ Levou rukou sevřel knihu, aby si pravou nechal volnou. Ramenem mu projela ostrá bolest, ale zvládl ji. Pak škubnul tak silně, že málem klesl na kolena, a vytrhl knihu muži z náručí. Poslední člen ochranky zvedl zbraň.

Warren zavrčel nadávku, vymrštil pravou ruku proti útočníkovi a vražedně ji stiskl. Tělem mu projela moc a on poznal, že Merihim zvyšuje jeho schopnosti.

Muž zařval bolestí, pustil zbraň a přitiskl si ruce k hlavě. Když padal na zem, jeho hlava i kevlarová helma vybuchly a postříkaly zeď za ním.

Warren se sípavě nadechl. Ani po vši hrůze, které byl svědkem za poslední čtyři roky, nebyl připravený na tak ohavnou smrt.

Druhý muž se zhroutil na zem v poloze plodu a držel

se rukama za hlavu. „Prosím,“ šeptal horečně. „Prosím. Nezabíjejte mě. Prosím vás.“

Warrenovi bylo muže líto. Navzdory rozhodnutí starat se nejprve sám o sebe, věděl naprosto dokonale, jaký to je pocit být slabý a zranitelný. Tenhle muž ležící před ním na ulici byl obojí.

Zároveň byl příliš slabý, než aby se dokázal vrátit městem zpátky a neskončil ještě před svítáním v žaludku nějakého démona. Zabít ho bylo vlastně milosrdenství. Warren si klekl a položil ruku muži na hrud'. „Prosím,“ zašeptal muž.

„Spi,“ řekl Warren, třebaže ve skutečnosti myslel *zemři*. Mužovy uši slyšely jednu věc, ale jeho srdce poslechlo druhý příkaz. Zastavilo se a už neudeřilo.

Měl jsi ho nechat prosit ještě víc, řekl Merihim. Takové prošení je pro mě jako rajská hudba.

Warren se mlčky a odhodlaně zvedl na nohy. „Mám vaši knihu. Kam s ní?“

Dám ti vědět. Prozatím ji drž v bezpečí.

Náhlá absence démona zanechala ve Warrenově hlavě vakuum. Zároveň se cítil nebezpečně unavený. Přinutil se pohnout a ignorovat bolest v rameni. Chtěl se vrátit do příbytku, kde se o něj mohli postarat jeho vojáci.

A vzhledem k tomu, že měl možnost, chtěl se podívat, co je v knize, kvůli které zabil pět lidí.

2.

Chráněný od hlavy k patě magicky zesílenou palladiovou zbrojí, kterou ukoval společně s otcem, když konečně vyrostl, se Simon Cross zastavil u vjezdu do podzemní garáže pod budovou Tailor&Lotus Building v Mayfair District.

„Potvrd’ spojení,“ řekl Simon.

„Slyším tě jasně a zřetelně,“ zavolala okamžitě Danielle Ballentine na stejné frekvenci.

V krátkém sledu se tím samým způsobem ozvali i zbývající příslušníci dvanáctičlenné jednotky.

Simon si je vyslechl a pokusil se schovat strach na později. Tahle emoce vlastně nikdy nebyla užitečná, vyjma toho, že někdy při horečném úprku dodávala energii. Ale jen když jste ji úspěšně ovládli. Jinak dokázala člověka dohnat k šíleným činům.

A on na šílené činy neměl čas. Byli tady, aby zachránili své druhy. Nebo aby je pomstili.

Ještě než si Simon navlékl zbroj, měřil působivých šest stop pět palců a vážil dvě stě padesát liber. Oblečen do zbroje získal další tři palce a téměř sto padesát liber. Nanodynové mikroprocesory zbroje a její „svaly“ mu dávaly obratnost olympijského atleta a rychlost závodního koně.

Zbroj byla ukována z palladia, a když vznikala, byla do ní přidána ochranná kouzla. Byla to nejdokonalejší kombinace magie, vědy a víry, jakou kdy kdo vytvořil.

Primárně ji poháněla solární energie, která napájela mikrofúzní pohon. Dokonce i za drsných podmínek

dokázala vydržet v plném provozu osmnáct až dvacet hodin nepřetržitě. Když se solární články vyčerpaly, bylo v záloze kouzlo, které na nějakou dobu dokázalo pohánět zbroj prastarou energií. S trochou štěstí mohla s ní zbroj vystačit tak dlouho, než se templář dostal do bezpečí.

Když se všichni členové týmu přihlásili, soustředil se Simon na budovu. Zatím se uvnitř ani vně nic nepohnulo. Nikde žádné „gorgony“.

Hledat gorgony se stalo naprostou přirozeností, kdykoli se Simonovi templáři vydali do města. Spousta domů byla postavena v gotickém slohu, pro který byly gorgony typické. Mnoho z nich ovšem nebyly sochy, nýbrž krvaví andělé, a jiní démoni, ať již přišli z jakéhokoli pekla.

„Tak jdeme na to,“ řekl Simon. Tasil meč, ohromnou dvojsečnou zbraň ukovanou z palladiové slitiny, který na pohled představoval čtyři stopy dlouhý, zářící, runami zdobený kus kovu ostrý jako břitva. Byl dost lehký, aby ho bylo možné s pomocí síly zbroje držet v jedné ruce.

Simon ještě jednou přelétl pohledem ulici kolem sebe. HUD v helmě mu umožnil vidět v 360stupňovém panoramatickém módu. Doslova zároveň viděl, kam jde, i co je za ním. Jediným zašeptaným příkazem virtuální bytosti řídící zbroj mohl navíc přepnout zobrazení na noční vidění nebo na termo.

„Zvětšit,“ řekl Simon.

„Zvětšit,“ odpověděla AI obleku melodickým ženským hlasem.

HUD okamžitě zareagoval. Simon už předtím zapnul noční vidění. Ted' znovu proskenoval budovu. Stále neviděl nic, co by mohlo jeho úkol zhatit. Zhluboka se nadechl a vykročil.

* * *

Simon přešel ulici, přičemž se snažil vyhýbat spáleným vrakům aut, které tu byly rozházené jako dětské hračky. Červený double-decker, kdysi turistická atrakce, nyní ležel mrtvý na boku. Kolem byly poházené kostry – dospělých i dětí.

Řidič měl stále na sobě uniformu a seděl připoután na sedadle. Při nárazu přišel o většinu zubů. Na palubovce seděla plastická figurka Budhy hned vedle havajské tanečnice. Na košili měl řidič vyšito jméno: GEOFFREY.

Danielle jdoucí za Simonem mu položila ruku na rameno, čímž aktivovala komunikaci na soukromém kanálu. Tahle frekvence byla chráněna proti všem, kdo by mohli mít technologii na prolomení běžného kódování. Kontakt zároveň umožňoval oběma vzájemně monitorovat zdravotní stav.

„Simone,“ řekla jemně.

„Jo,“ odpověděl.

„Tohle všechno už jsme přece viděli.“

„Já vím.“ Ale to je na tom to hrozné, pomyslel si. Nechci si na to zvyknout. Každý takový pohled by měl posílit můj odpor k démonům. Otočil se a pokračoval dál.

Danielle se držela těsně za ním. Její zbroj byla zelenočerná, ale – stejně jako on – měla nyní zapnuté maskování, takže povrch odrážel okolní tmou a stíny.

Další dva templáři zaujali pozice po jejích boku a zakryli těly druhý a třetí tým. Všichni byli vyzbrojeni meči, částečně z tradice a částečně proto, že templáři byli cvičeni na boj s démony již od křížových výprav. Válka člověka proti démonům se prakticky neustále odehrávala

v uzavřených prostorách měst postavených lidmi. Jiný způsob boje neznali, ale přizpůsobili se. Důkazem byl spike bolter – automatická pistole střílející palladiové hřeby, který visel Simonovi u pasu.

„Zachycen signál,“ ohlásila AI zbroje.

„Od koho?“

„Nezjištěno.“

Simon dal týmům signál, aby se zastavily. Skrčil se u stěny jednoho z domů a prohlížel si panoramatický výhled na ulici. Dotkl se Daniellina předloktí.

„Mám zprávu,“ řekl. „Předej ji ostatním. Řekni jim, ať jsou připravení.“

„Ano, pane.“ I když na Daniellině hledí nebylo vidět nic než odraz Simonovy helmy, v jejím hlase bylo napětí.

Oba věděli, že kdyby nedostali tajný tip, nebyli by tady. A ani jeden stále ještě nechápal, jakou roli v tom všem hrála žena, která jim poskytla informaci o zajatém templáři.

„Přehrát příchozí signál?“ zeptala se AI zbroje.

Skutečnost, že signál jednoduše neprošel násilně skrz, Simonovi cosi prozrazoval. Buď se osoba, která ho vyslala, neuměla přes komunikační ochranu dostat, *nebo je jednoduše slušná*, pomyslel si Simon.

„Přehrát,“ řekl Simon.

„Simone,“ řekl ženský hlas.

Simon hlas okamžitě poznal. Patřil Leah Creaseyové, mladé ženě, která ho doprovázela na cestě z Jihoafrické republiky, když se dozvěděl o invazi v Londýně. Nakonec se ukázalo, že v Kapském Městě hledala konkrétně jeho. Stále si ještě nebyl jistý, proč vlastně ani kdo ji poslal, ale za poslední čtyři roky těžkých bojů se naučili vzájemně si věřit. Jen nemluvili o

tom, ke komu patří.

Když se oba vrátili do Londýna, nějakou dobu špehovala v templářském podzemí a pak se rozhodla zmizet. Ani pořád nevěděl, co si má o tom myslet.

Později se i on od hlavní skupiny templářů odtrhl a sám se vydal zachránit ty, kteří zůstali uvěznění ve městě a nedokázali se sami dostat pryč. Leah se znovu ukázala právě včas, aby mu pomohla dohonit vlak, kterým lidé prchali. Stále nechápal, jak se jí podařilo zjistit, kde je nebo že potřebuje pomoci v boji s kabalistou s démonickou rukou. Od té doby ji viděl jen několikrát, a to vždy v situacích, které v něm jen vyvolávaly další otázky týkající se toho, kdo vlastně tahle žena je a koho zastupuje.

Ale když přišlo na přežití, naučil se jí věřit. Ona – i ti, pro které pracovala – se chtěli zbavit démonů.

„Leah,“ řekl Simon. „Nevybrala sis dobrou dobu.“

„A bude hůř.“

Simon se při těch slovech zarazil. „Jak to víš?“

„Protože jdete do pasti.“

* * *

Na druhé straně ulice naproti budově Tailor&Lotus nehybně ležela na kraji střechy Leah Creaseyová. O rameno měla zapřenou pažbu raketové pušky – cluster rifle – a dalekohledem připevněným k hlavní sledovala ulici o pět pater pod sebou.

Neměla tam být. Věděla, že se dostane do pořádného průšvihů, jestli ji objeví. Ale ve světě, který byl tak náhle zamořen démony, se žádné jiné potíže nezdály být dost

velké.

Takže se dostala až sem, aby se podívala, jak si Simon Cross s ostatními poradí s problémem, který na ně navalila. Měla špatné svědomí, že ho do toho namočila, protože to nebyl – alespoň určitým způsobem – jeho problém.

„Jak víš, že jdem do pasti?“ zeptal se Simon.

Leah si ho zaměřila dalekohledem. Ve zbroji se zdál být velký jako nějaký lidský tank. Ale se zapnutou kamufláží ho zároveň bylo obtížné rozeznat.

„Protože jsem se dozvěděla, že tam ty templáře drží jako návnadu, která vás má dostat ze skryše,“ odpověděla.

„Já jsem se neschovával,“ odpověděl Simon.

Zní to unaveně, pomyslela si Leah. „Já vím, že ses neschovával.“

Celé poslední čtyři roky si budoval vlastní podzemí. A všechno bez prostředků, které templáři shromažďovali stovky let.

Zároveň zachraňoval životy, kde to jen šlo. Tohle nasazení ho vyčerpávalo. Nešlo jen o to, že tu stále byli lidé, kteří potřebovali zachránit, ale najít je mezi troskami bylo čím dál těžší. Simonovi trvalo týdny, než někoho zachránil, a Leah o tom moc dobře věděla. Během posledních čtyř let se z velmi nepravidelných setkání dozvěděla, jaký typ člověka vlastně je.

A byl to typ člověka...

No, to tě přece dostalo až na střechu tohoto ztraceného baráku uprostřed noci, bez krytí a s rizikem, že si to pěkně odneseš, jestli tě chytí, ne?

Z toho, co Leah Creaseyová viděla, byl Simon typ člověka, jaký už se snad ani nerodil. A ona ho nehodlala

nechat umřít, aniž by mu pomohla.

Nebo ho alespoň varovala.

„Tak jsou v té budově nějakí templáři?“ zavrčel Simon.

„To jo,“ řekla mu Leah. „Ale drží je v zajetí démoni, kteří na vás čekají.“

„Jak to víš?“

„Protože ten zatracený převor z Rorke, Terrence Booth, je tam nechal jako návnadu.“ Když byla Leah v templářském podzemí jako neochotně trpěný host, s Boothem se setkala. Ten chlap nebyl vůbec sympatický a měl k Simonovi ohromnou averzi kvůli nějakým starým sporům.

„Booth věděl, že tam jsou?“ zeptal se Simon.

„Jo.“

„A on nic *neudělal*?“

„Prostě jsou pořád tam, Simone. Promiň. Ale ty tam jít nemůžeš. Jsou na tebe připravení.“

„A jak to víš?“

Leah mu nemohla vysvětlit všechno. Na utajení toho stále záviselo až příliš mnoho. I kdyby démoni nemohli porazit, byli lidé, pro které pracovala, odhodlaní nenechat smrt planety nepomstěnou.

Přísahala, že bude plnit svou roli, a nemohla se o tom nikomu ani slůvkem zmínit, dokud jí to nebude dovoleno.

„Budeš mi muset věřit, Simone.“

„Ty je špehuješ, co?“

Leah se nenamáhala to popírat. Informace, které se její nadřízení dozvěděli o templářském podzemí, byly důležité. Templáři byli jediní lidé, kteří byli na boj s démony připravení.

A téměř všichni zahynuli hned první noc invaze. Zbytek, všichni kromě Simona a jeho skupiny, se skrýval.

„Tak pro koho děláš?“ zavrčel Simon.

„Nemůžu o tom mluvit,“ řekla Leah. „A i kdybych mohla, tohle rozhodně není správný čas ani místo.“ Odmlčela se, ale dál ho sledovala dalekohledem. Vyrostla na hrdinech, na příbězích o mužích, kteří byli ochotni položit za vlast život.

Když se nakonec ocitla v reálném světě, zjistila, že většina z těch mužů – a žen – je úplně jiná. Většina se starala o to, jak zachránit kůži sami sobě. Úspěch mise byl až na druhém místě.

Existovali tací jako Simon Cross a templáři, kteří se k němu hlásili, ale většina z nich byla jako ostatní templáři zalezlá v podzemních pevnostech. Zjistila, že mužů jako Simon není mnoho a svět by jich rozhodně potřeboval víc. Obzvláště teď.

„Musíš pochopit,“ řekla Leah trpělivě, „že do toho baráku nemůžete jít.“

„Ale jsem tady kvůli tvojí informaci,“ odpověděl Simon. Jeho tón byl obviňující. „Kdybys mě nekontaktovala, vůbec bych o nich nevěděl.“

„Já vím.“ Leah se nadechla a pokusila se zůstat klidná. Jednání se Simonem v jeho přímočaré víře v dobro bylo často velmi frustrující, to už za ty roky zjistila. Když něčí život visel na vlásku, vždy pro něj riskoval svůj. „A teď ti říkám, že je to past.“

„Mně stačí,“ řekl Simon tiše, „že templáři – možná naši kamarádi – jsou v tom baráku a jsou v zajetí démonů. Víc vědět nemusím.“

„Simone.“ Leah uslyšela cvaknutí a pochopila, že s

ní přerušil spojení. Nahlas mu vynadala, ale zůstala na místě. Simonová nebetyčná hloupost byla evidentně velmi nakažlivá.

Uvelebila se za puškou a čekala, až to vypukne.

3.

Rozhodnutí jít, třebaže s informací, že se jedná o past, přišlo téměř okamžitě. Všichni templáři, kteří byli se Simonem, věděli, že má v Londýně záhadný zdroj informací. Nikdo té ženě nevěřil tolik jako on. Informacím, které jim poskytovala, ovšem věřili. Těm špatným i dobrým.

Přesně jak říkal Simon. Životy templářů visely na vlásku a na druhé straně je drželi jejich přátelé, spolubojovníci a snad i rodiny. Nic jiného než věřit jim vlastně ani nezbyvalo.

Bylo však nutné změnit taktiku.

„První tým půjde na krátký průzkum,“ řekl Simon. „Jestli se nám podaří dostat se dovnitř a ven, aniž by si nás někdo všiml, máme bod navíc. Jestli ne, dostanem je na ulici, kde se máme šanci ubránit.“

Pak zavedl první tým do podzemní garáže, zatímco zbylé dva týmy zaujaly pozice, z nichž je mohly krýt při případném rychlém ústupu.

* * *

Simon odjistil bolter a opatrně kráčel temnou garáží. Tahle pistole byla speciálně navržena pro jeho zbroj a nikdo jiný než templář ji nemohl použít.

Zbraň vypadala odpudivě, za což mohla zejména hlaveň připomínající prasečí rypák. Šest rychle rotujících

hlavní dokázalo pálit šestnáct set projektilů za minutu. Kulky byly vlastně palladiové hroty, které dokázaly projít i nejpevnějším krunýřem démonů. Vzhledem ke kadenci nebyl bolter nejpřesnější a bylo nutné ho používat zejména při boji zblízka, ale dokonale to vynahrazoval ničivou silou.

Morbidní obraz z ulice měl pokračování i tady v garáži. I zde byla spousta opuštěných aut. Mnohá z nich zůstala zaklíněná do sebe, čímž zjevně znemožnila majitelům ostatních uprchnout.

Výtahy vedoucí do vyšších i nižších podzemních pater byly po pravé straně. Rozvody elektřiny byly ovšem v celém městě přerušené, takže fungovat nebudou.

Díky nočnímu vidění HUDu se Simon mohl rozhlédnout po garáži. „Zobraz schéma garáže,“ řekl.

„Vyhledávám,“ řekla AI zbroje. Téměř okamžitě se Simonovi před očima objevil půdorys garáže. Výtahy a schodiště byly zvýrazněné.

Schodiště se nacházelo na levé straně garáže. Simon vyrazil první. Dostával strach. Poslední dobou tomu tak bylo vždy. Když čelil démonům, byla to další věc, s níž musel počítat. Jako dítě a později teenager, když vyrůstal v templářském podzemí, strach nikdy nepoznal.

Když byl malý, všem templářským dětem se vyprávěly příběhy o démonech, které je děsily a ze kterých měly zlé sny. To bylo normální. Děti templářů byly vychovávány s vědomím, že někde číhají krvežízniví démoni připraveni zmocnit se tohoto světa. Tohle rozhodně byla jedna z odlišností od klasické výchovy, které se dostávalo ostatním anglickým dětem.

Když se z něho stal teenager, přestal na demony věřit. Vlastně je nikdo ve skutečnosti neviděl. A příběhy

o nich byly stovky let staré a pocházely od lidí, kteří tehdy cestovali z Anglie a Francie do Konstantinopole, ještě než bylo město přejmenováno na Istanbul. Byli to válečníci, jejichž povinností bylo pyšnit se svými činy. A nebyl by příběh o tom, jak skolili démona, velkolepý?

Přesně takhle smýšlel Simon o templářské víře, když byl teenager. Nejprve tím otce rozčiloval a nakonec mu zlomil srdce. Později se úplně odcizili. Simon se zamiloval do *parkouru*¹, BASE jumping a skateboardingu a taky do jiných adrenalinových sportů. V té době neznal strach. I když si párkrát něco zlomil, byl hned zase zpátky a zkoušel dál své možnosti.

Ale teď věděl, že démoni existují. A že na něj čekají.

* * *

U dveří na schodiště Simon zasunul meč do pochvy na zádech. Bolter držel v levé ruce. Pravou chytil za kliku a pomalu stísl.

Dveře se téměř neslyšně otevřely. To nebylo dobré znamení. Někdo je používal.

Zastavil se a poslouchal. Mezi stěnami však bylo ticho. Přelétl pohledem podlahu a kovové schodiště vedoucí do sklepa.

„Čisté,“ řekla Danielle.

Simon věděl, že si prohlíží obraz z jeho HUDu. Členové skupiny toho na krátkou vzdálenost byli schopni. Templáři si na technických vylepšeních dávali

¹ **U** nás relativně nový sport. Hodně laicky řečeno jde o jistou variantu na klasickou opičí dráhu. Přeskakují se kostky, skáče ze stěny na stěnu a podobně (*pozn. překl.*).

záležet. Už od počátku se připravovali na boj s mnohem silnějším protivníkem. Některá vylepšení v minulosti předali i armádě. Stejně tak si zase templářští zbrojři a později zbraňoví inženýři brali nápady od vojska.

Simon se ještě naposledy rychle rozhlédl a vykročil dolů. Věděl, že Danielle ho bude krýt. Walter, čtvrtý člen týmu, bude krýt vrch, zatímco Kevin půjde dolů se Simonem.

Schody byly točité a připomínaly gigantickou vývrtku. Stěny zdobila graffiti. Některá byla dokonce zábavná. Některá urážlivá. Smutné na tom bylo, že to už vlastně bylo jedno. Lidé, kteří tyhle vzkazy psali, byli zřejmě mrtví stejně jako důvody, proč to dělali.

Díky aktivovanému zesilovači zvuku slyšel za sebou Simon měkké našlapování templářů. Nic lidského by je zřejmě zachytit nedokázalo. Navzdory těžké zbroji se naučili chodit naprosto neslyšně.

O dvě patra níž narazili na dveře s nápisem PRIVATE.

„Co tu dole zavírali?“ zeptal se Simon. Byl úkol Danielle to zjistit.

„Záznamy,“ odpověděla. „Přebytečný kancelářský nábytek. Čistící prostředky.“

Simon si prohlížel schématický nákres. Místnost měla třicet na čtyřicet stop.

Zkusil dveře.

Bylo odemčeno.

„Připraveni?“ zeptal se Simon. Vpusťl si do těla poslední zbytek strachu a soustředil se na adrenalin, který se mu rychle rozlil krevním oběhem. Potřeboval se nabudit, ale příliš mnoho adrenalinu zase mohlo...

„Pozor,“ řekla AI zbroje. „Produkce adrenalinu nad optimálním množstvím. Připravuji částečné uklidnění.

Připravte se na...“

„Ne,“ řekl Simon. „Zrušit aplikaci.“

Oblek byl schopen aplikovat do těla různé látky a upravovat tak jeho stav nebo ho i hojit. Když templář přišel o končetinu, byla zbroj schopna zastavit krvácení a udržet krevní oběh. Když začal templář panikařit, dokázala vhodně aplikovaná injekce vrátit jeho emoční stav do normálu.

A když i to selhalo, byly některé obleky – určené těm, kdo dávali přednost magii – vybaveny stejně fungujícími kouzly.

Mám to, řekl si Simon v duchu. Potřeboval mít v krvi adrenalin. Vždycky tomu tak bylo. Proto se dal na extrémní sporty. Jeho otec, pokoj buď jeho duši, tohle nikdy nepochopil.

Ostatní čekali.

Simon dveře otevřel dokořán, strčil dovnitř bolter a opatrně ho následoval.

* * *

Místnost byla plná krabic a kancelářského nábytku, které společně vytvářely přirozené bludiště. Většina věcí byla naskládána na hromady vyšší než Simon. Automaticky poodstoupil od dveří a zkontroloval strop. Až příliš mnoho démonů, které znal, se umělo držet jakkoli hladkých stěn. Na stropě nic nebylo.

Pokračoval pomalu dál. Spike bolter stále namířený před sebe.

„Vyšli odpověď na nouzové volání,“ řekl Simon AI. „Identifikuj mě.“

„Rozkaz. Vysílám.“

Odpověď na nouzové volání byla krátká zpráva, která se objevila na všech frekvencích, které používali templáři. Byla vytvořena pro záchranné mise a měla za cíl najít templáře, jejichž zbroj byla vyřazena z provozu nedostatkem energie nebo poškozením.

„Mám dvě odpovědi,“ řekla AI.

„Zobrazit,“ řekl Simon.

Na HUDu se okamžitě objevily dva svítící body. Byly blízko sebe, přímo před Simonem.

„Nalezen další objekt s lidskou tělesnou teplotou,“ oznámila AI zbroje.

„Zobrazit.“

Další zářící bod, tentokrát varovně červený, se rozsvítil hned vedle prvních dvou.

„Můžeš nový signál identifikovat?“ zeptal se Simon.

„Není možné. Parametry jsou lidské.“

Lidské? Simon se nad tím zamyslel, ale mezitím neustále pokračoval dál. Cestu mu přehradila vysoká stěna beden a kancelářského zařízení. Vrazil ní ramenem a zároveň uslyšel, jak se před ním něco pohnulo.

Navzdory všem přípravám a čtyřem rokům, které strávil putováním zdevastovanou scénérií, v níž se Londýn proměnil, nebyl Simon připraven na to, co nyní spatřil. Automaticky před sebe namířil bolter a tasil meč, pak se však zarazil, když si uvědomil, že prostor kolem je moc stísněný.

„Dobrý den, templáři,“ řekla věc před ním. Kdysi bývala člověkem, ale nyní byla znetvořená tak, že nic lidského nepřipomínala. Namísto čtyř končetin jich měla bytost osm. Všechny navíc byly paže. Na čtyřech stála a čtyři měla zvednuté před sebou. Její tělo nepokrývala

kůže ale červenofialové šupiny. Ze znetvořených úst trčela stopu dlouhá kusadla. Za nimi bylo vidět rozeklané zažloutlé zuby, i těch však bylo daleko víc, než kolik měl mít normální člověk. V obličeji zůstaly dvě oči, byly však od sebe dál, než bylo normální. Zároveň byly vypouklé a mozaikovitě jako u hmyzu. Každé z nich mělo ještě satelit, další oko nahoře na hlavě.

„Co to je?“ zašeptala Danielle přes mikrofón.

„Nevím,“ odpovéděl Simon. V templářském podzemí studovali silné stránky démonů i jejich slabiny. Ale většinu času pracovali téměř výhradně s příběhy, které se předávaly z generaci na generaci po staletí, a informace v nich byly značně zkreslené.

Během bitev po invazi se o démonech samozřejmě dozvěděli mnohem více. Ukázalo se, že původní seznam démonů i představy o tom, čeho jsou schopni, byly skutečnosti velmi vzdálené. „To tělo je posedlé a znetvořené,“ řekl Walter. Patřil spíše mezi starší templáře. K Simonově skupině se přidal později. Jeho hlavním oborem byla magie.

„Jako že ta věc si vzala něčí tělo?“ zeptal se Kevin. Bylo mu devatenáct a stále byl ještě ve výcviku. Když Simon utekl z hlavního centra templářů, Kevin se k němu za pár týdnů přidal. Stejně jako Simonův otec byl i Kevinův zabít při masakru v předvečer Všech blahoslavených u katedrály svatého Pavla. Zpočátku prahl po pomstě, ale docela rychle se naučil ovládat.

„Ano,“ řekl Walter. V jeho hlase byl znát úžas. „Vypráví se o tom, ale nikdo ještě žádnou z těch historek nepotvrdil.“

Až teď, pomyslel si Simon.

„A co hostitel?“ zeptala se Danielle.

„Jeho mysl byla vypálena, když se těla zmocnil démon,“ řekl Walter.

Démon nahnul hlavu na stranu a vydal několik netrpělivých cvaknutí, které by lidské hrdlo vyprodukovat nedokázalo.

„Seš si jistý, že hostitele není šance zachránit?“ zeptal se Simon.

„Ani ta nejmenší,“ odpověděl Walter. „Jeho mysl už neexistuje. Z člověka, kterému to tělo patřilo před démonem, už nic nezbylo.“

Simon doufal, že tomu tak je.

„Kde jsou templáři?“ zeptala se Danielle.

Simona se zmocnil pocit viny, když si uvědomil, že na templáře, které přišli zachránit, úplně zapomněl. Ale pohled na démona byl omračující.

Oba templáři leželi na zemi po Simonově pravici. Byli omotáni hedvábným vláknem, které se černě lesklo jako ropa. Ani jeden se nehýbal. Jediná věc, která naznačovala, že jsou naživu, byla zpráva o jejich stále tělesné teplotě. Senzory AI by nic mrtvého neregistrovaly. To Simonovi dodávalo naději.

Měl pocit, že modrozelenou zbroj jednoho z templářů poznává. Ta druhá, šedá, pod níž prosvítaly kousky zelené, byla pro něj nová.

„Vítejte, templáři.“ Démon znovu naklonil hlavu na stranu. Z kusadel mu kapala žlutá tělesná tekutina. „Věděli jsme, že několik vás ubožáků ještě žije a je rozhodnuto bojovat. Několik nás bylo vysláno, abychom vás ulovili.“ Kusadla se rozevřela. „Nebudu milosrdný. Vaše smrt bude krutá. Stejně jako těchhle dvou.“

„Myslím, že ne,“ řekl Simon a stiskl spoušť bolteru.

4.

Bolter v Simonově pancéřované ruce poskakoval jako zajíc. Bez zvýšené síly a výcviku by vůbec nebyl schopen z téhle zbraně vystřelit. Dvacet šest projektilů za vteřinu se zarývalo do démonova pavoučího těla. Simon je posílal doprostřed trupu a dovolil bolteru zvedat se trochu výš. Ani se silou, jakou mu dodával oblek, by tomu nezabránil.

Řinčení zbraně se v uzavřené místnosti rozléhalo. O okamžik později se k hluku zbraně přidal démonův řev.

Démon se téměř bez námahy naklonil až k Simonovi. Ze stovek ran mu kapala zelená krev. Jedna z paží upadla, když ji ostré hřeby přetřaly v kloubu.

Pavoučí démon Simona chytil a přitiskl tvář na templářovo hledí. Kusadla zacvakala o tekutý kov na bázi polykarbonátů, z něhož bylo hledí vytvořeno. Tahle sloučenina byla v přirozeném stavu tekutá, ale když jí procházela elektřina – nebo magie – zpevnila se víc než ocel. V AI zbroje pak byl uložen tvar hledí.

Na tom Simonově se objevily praskliny, jak démonova kusadla zesílila tlak.

„Pozor,“ pronesla AI zbroje klidně. „Možnost proražení.“

Simonovi se trochu rozmazal výhled, neboť tloušťka hledí se zvětšila. Praskliny zmizely, jako by nikdy neexistovaly. Simon zvedl pravou ruku a sevřel démonovi hrdlo.

„Zemřeš, templáři,“ zachroptěl démon. „Nikdy se odtud nedostaneš živý.“

Simon neodpověděl. Zasunul pistoli do pouzdra, vytasil meč a máchl jím před sebe. Čepel se zasekla hluboko do démonova těla. O chvíli později Simon ucítil, že je démon v jeho sevření už zcela bezvládný. Všech jeho sedm končetin viselo k zemi. Simon ho odhodil od sebe a démon dopadl v podobě mrtvého chuchvalce mezi kopírky, které už byly desítky let mrtvé.

Simon přešel k bližšímu z obou templářů a položil na něj ruku. „Životní funkce,“ řekl.

„Otevírám,“ odpověděla AI zbroje. „Identifikace potvrzena. Elizabeth Stevenson.“

Simon to jméno znal. Byla to jedna z mladších templářek. Jestli si to pamatoval dobře, mohla mít tak dvacet jedna, což bylo o osm roků méně než on. Pocházela z rodu z Rorke, kterému sloužila i Simonova rodina. Byl to rod, kterému předsedal Terrence Booth.

V levém rohu Simonova výhledu s obrázkem sklepa na pozadí se rozběhla čísla a hodnoty. Tepová frekvence, tlak i dýchání, vše bylo v normálu pro spícího člověka.

Simon předpokládal, že takhle to mělo být. Démon asi nechtěl, aby se jeho vězni mohli bránit. Obzvláště pak vzhledem k jejich schopnostem.

„Byla zbroj narušena?“ zeptal se Simon. Elizabeth mohla být uspána jedině v případě, že by něco proniklo do zbroje.

„Ne,“ řekla AI zbroje.

Napojit se na AI Elizabethiny zbroje bylo pouhým dotykem nemožné. Tohle půjde až v bezpečí laboratoře a s plným svolením člověka uvnitř. Také by to bylo možné, kdyby osoba ve zbroji zemřela.

Simonovi došlo, že se asi brzy dozví, co se těmhle dvěma templářům stalo. Otočil se na Danielle, která už

klečela vedle druhého z těl.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Justin Fitzgerald.“

„Znáš ho?“

„Ne.“

„Z jakého rodu?“ Templáři žili v osmi rodech, které se staraly o to, aby bylo naplňováno poslání řádu.

„Sumerisle.“ V Daniellině hlase byla znát úcta. Rod Sumerislů požíval mezi templáři velkou vážnost a respekt. Poslední velmistr, Patrik Sumerisle, zahynul v boji proti démonům u svatého Pavla. Simon toho muže znal a choval k němu hlubokou úctu.

„Takže je to jeden z králových synovců,“ řekl Simon.

„Spíš prasynovec nebo praprasynovec,“ odpověděla Danielle. „Je mu teprve sedmnáct.“

Simon zavrtěl hlavou. „Co tu ti dva mlad’oši dělali takhle sami?“

„Taky nám bylo tolik,“ řekla Danielle chápavě. „A není to dávno.“

„Třeba tu nebyli sami,“ namítl Walter. „Tihle dva můžou být to, co zbylo z jejich skupiny.“

Tohle bylo na Simona až příliš cynické. Myšlenka, že by cesta k tomuhle místu byla lemována mrtvými templáři, se mu ani v nejmenším nelíbila.

„Simone.“ Hlas patřil jednomu z templářů, kteří čekali venku.

„Jo.“

„V domě se něco hýbe.“

„A co?“ Simon se postavil.

„Zombie, kamaráde,“ řekl templář s napětím v hlase. „Podzemní garáž jich je úplně plná.“

* * *

Rozhodli se nechat oba templáře zamotané v pavoučí síti. Walter s Kevinem nesli bezvládné válečníky hozené přes rameno, zatímco Simon s Danielle vyrazili jako první nahoru po schodech.

Když dorazili do druhého mezipatra, měli už dav zombií přímo před sebou. Ohavní a znetvoření nemrtví se sáпали po vytoužené kořisti, neúnavní a vytrvalí.

Zombie na schodišti byly od čerstvé krve, která slibovala přenést při kontaktu s otevřenou ránou, očima, nosem nebo ústy na živého člověka všechny možné infekční choroby. Na těle jim visely zbytky šatů, z nichž zbývalo akorát tolik, aby bylo poznat, co měly na sobě, než je někdo vyvolal z hrobu a démonickým kouzlem přivedl zpět k životu.

Simon namířil bolterem a vypálil. Palladiové hřeby se zakusovaly do nemrtvých těl a trhaly z nich kusy masa, končetiny i hlavy. Máchl volnou paží a odhodil jich několik z cesty. Jejich tempo se však rychle zpomalovalo z kroků na pouhé centimetry.

„Simone,“ volala Danielle. „Mám nabitý šok.“

Simon chytil další zombii v pase. Cítil, jak se maso roztrhlo a praskla žebra. Nemrtvá zrůda po něm máchala rozkládajícími se pěstmi, které se při nárazu do jeho hledí rozpadly.

„Tak dělej,“ rozkázal Simon.

Shockwave byla další ruční zbraň z templářského arzenálu. Fungovala na technologii HARP (Harmonie Resonance Projection), kterou templáři pomáhali vyvinout. Technologie HARP využívala sonické a elektronické generátory a dokázala vyslat pole statické

elektřiny, které vytvářelo sonické vlny.

Tvůrci technologie HARP ji vyvinuli s cílem usnadnit podzemní těžbu a také hledání lidí uvězněných v troskách. Sonické vlny generované pistolemi s HARPem doslova drtily anorganickou hmotu tak, že změnily frekvence rychleji, než se dokázala přizpůsobit. Dřevo, kámen i ocel, které se ocitly v dráze sonické střely, se pod jejím nápořem rozpadly. Jeskyně a štoly naopak vydržely, protože byly příliš masivní, než aby bylo možné narušit jejich integritu. Uvolněná suť se ovšem rozpadala na prach.

V případě živé hmoty – rostlin a zvířat – byl následkem sonické vlny narušen nervový systém. Rostliny se dostaly do šoku, zvířata a lidé upadli do bezvědomí.

Danielle stiskla spoušť. Její Shockwave pistole byla zkrácená verze stejnojmenné pušky. Aby bylo možno zbraň takhle zmenšit, obětovali designéři energetické články, což značně prodloužilo čas potřebný pro nabití. Stejně tak se zmenšila zasažená oblast na nějakých patnáct až dvacet stop a zbraní prakticky nebylo možné mířit. Jednoduše vypálila vlnu, která se rozšířila na všechny strany.

Shockwave hlasitě cvakla a pak zahučela. O chvíli později vystřelila. Zvuk měl vliv dokonce i na to málo světla, které tu bylo. Vlny částic se rozjasnily, až se nakonec rozzářily do oslepujícího bílého záblesku.

Simonův HUD se ostrému světlu okamžitě přizpůsobil. Bylo to jen chvíli nepříjemné a na okamžik nic neviděl, protože AI obleku uměla efekt shockwave kompenzovat. Obraz se vrátil právě včas, aby spatřil, co se stalo se zombiemi.

Když byly zombie ještě naživu, tvořila je převážně organická hmota. Po smrti se složení jejich těl změnilo. V těle už nekolovala krev a všechny životní procesy se zastavily. Mrtvá těla tedy stihl stejný osud, jako by vlna HARPU zasáhla anorganickou hmotu.

Zombie na okamžik ztuhly jako sochy. Ty, jež stály až za všemi, které vlna zasáhla, se dál sápany po vyhlédnuté oběti. V příštím okamžiku se zombie roztráslly, pak se rozpadly na kusy a vzápětí zcela zmizely, neboť se proměnily ve vlnu energie. Ty, které byly mrtvé teprve krátkou dobu, byly jen odmrštěny mezi ostatní.

Simonova pravá ruka najednou držela jen vzduch. Okamžitě se vrhl vpřed a vrazil do další řady zombii. Bolter v jeho ruce sebou škubal a kvílel. Palladiové hřeby trhaly zombie na kusy. Simon zpevnil rameno a vrazil do hloučku zombii, který se snažil ucpat dveře.

Přepadl přes změť končetin a překulil se, aby využil své váhy a setrvačnosti. Jakkoli byl mrštný jako olympijský atlet, musel počítat s ohromnou hybnou silou zbroje.

Než se stačil znovu postavit, nemrtví ho pod sebou pohřbili. Jejich společná váha ho přimáčkla k zemi.

Tohle jsou ti rychlí, pomyslel si. I když stál proti přesile početní i váhové a čelil možné smrti, probudil se v něm pocit radosti. Bez ohledu na to, co se stane a jak tenhle boj skončí, věděl, že je tam, kam patří. Celý život trénoval na bitvy, jako byla tahle.

Zapřel se o pravou ruku a zvedl se na kolena. Zbroj mu maximálně pomohla. Masa nemrtvých, která ho tlačila k zemi, se pohnula. Namířil bolter před sebe a stiskl spoušť.

V mase nemrtvých těl se objevila díra. Protlačil se k ní, i když panoramatický obraz na HUDu ukazoval, že všude kolem jsou jen zombie. Už stál znovu na nohou a s hřmícím bolterem v ruce se otočil doprava. Druhou rukou sáhl pro meč uložený v pochvě mezi lopatkami a osvobodil ho.

V ruce se mu nyní blyštěly čtyři stopy zářící oceli. Otec ho učil zacházet s mečem od chvíle, kdy Simon uměl chodit. Práce s ním byla pro něj stejně přirozená jako třeba dýchání.

Otočil se prudce zpátky doleva a máchl do řady zombií směrem shora. Čepel bez větších potíží projela masem i kostmi. Když meč znovu zvedal nad levé rameno, aby mohl seknout přes ruku, udělal krok do shluku nepřátel a znovu vypálil z bolteru.

Na HUDu viděl, že společně s ním jsou v budově ještě tři templáři a další čtyři se blížili od vjezdu do garáže. Bolter dál hučel a on nyní kosil nepřátele po levici. Zároveň máchl mečem přes ruku doprava a poněkud ztenčil řady zombií na druhé straně.

„Tým dva a tým tři,“ zavelel Simon. „Držte pozice. Jdem ven.“

Čtyři blížící se templáři se stáhli. „Tak dělejte,“ řekl Drake podrážděně. „Vypadá to, jako by to tam dole bylo těma potvorama zamořené.“

5.

Když Simon zkontroloval, jak daleko se dostali, vyšli Danielle, Walter i Kevin ze dveří do sklepa. Walter s Kevinem ihned přispěli svými ručními zbraněmi. Walterův scorcher zombie okamžitě zapálil, jako by byly z troudu. Magická složka řeckého ohně, která ruční plamenomet napájela, zcela vyrvala zombie z pod kontroly jejich pána. Nemrtví se potáceli všemi směry a nestarali se o nic než o oranžové jazyky plamenů, které je rychle pohlcovaly. Kevin byl ozbrojen podobným bolterem jako Simon a uměl ho používat neméně smrtonosně.

V okolní tmě to vypadalo, jako by se Danielin meč Molten Edge propaloval skrz zombie. Jeho čepel zářila žlutooranžově jako uhlíky. Kovový jílec a základ ostří vytvářely smrtonosnou energii. Ohnivá čepel nechávala za sebou jen popel a spálené maso. Několik zombií se vzňalo a rychle rozšířilo plameny na své druhy.

Čím víc zombií však templáři zneškodnili, tím více se jich na ně hrnulo. Past byla připravena velmi dobře a neméně dobře zásobena.

Simon před sebou spatřil převrácený Jaguár XKE-2. Probojoval se k němu. Zasunul bolter do pouzdra a prosekal se přes poslední zombie, které ho dělily od auta. Když byl u něj, chytil se nárazníku a prudce trhl, aby zkusil, jestli drží. Spokojen, že se bude pro jeho potřeby hodit, se připravil. „Ukotvit pravou nohu,“ rozkázal. AI zbroje okamžitě změnila konfiguraci a z pravé podrážky vystřelila do betonu ostré hroty. Ukotvení byla jediná

věc, která mu mohla umožnit plně využít potenciál zbroje a dosáhnout toho, co měl v úmyslu. Bez téhle vymoženosti by na něj byla váha XKE-2 moc.

Prudce se otočil a zatáhl vši silou, kterou mu zbroj propůjčovala. Kov zaskřípal na protest. Při výrobě zbrojí nakonec nikdy nevznikly dvě stejné. Všechny byly sestrojeny tak, aby co nejvíce podporovaly přirozené schopnosti jednotlivých templářů. Větší a silnější templáři byli nakonec ještě větší a ještě silnější.

Simon měřil šest stop, pět palců a se svými širokými rameny připomínal lidský tank. Ve zbroji se proměnil v buldozer. Pohled na něj by byl skutečně působivý, kdyby někteří démoni nebyli ještě větší a silnější.

Vrak XKE-2 se kousek posunul po chodníku a pak se zvedl do vzduchu. Simon se zapřel o ukotvenou nohu a mrštil autem před sebe. Neletělo daleko, maximálně třicet nebo čtyřicet yardů, ale vyčistilo cestu od zombii prakticky až k východu z garáží.

„Běžte!“ vykřikl Simon a zároveň znovu tasil bolter. „Danielle, jdeš první.“

„Jasně.“ Danielle zasunula Molten Edge do pochvy a vytáhla dva spike boltery, které jí visely za pasem. Pistole zaburácely a ona nabrala tempo do volného prostoru, který jí udělalo auto. „Za mnou. Za mnou.“

Walter s Kevinem, kteří stále nesli přes rameno hozený náklad, se rozběhli za Danielle. I jejich pistole nepřetržitě pálily.

„Vytáhnout kotvu,“ řekl Simon.

„Vytahuji kotvu.“

Jeho noha se najednou odlepila od chodníku. Rozběhl se a bolterem si kryl ústup. Zbývající zombie se je rychle hrnuly pronásledovat. Palladiové hřeby je kosily

jako srp. Když se dostaly dost blízko, začal je Simon odrážet mečem.

Simon nyní couval a odrážel nejdotěrnější protivníky. Na HUDu zároveň viděl, kam couvá, takže ani na okamžik neztratil orientaci a přehled o poloze svých druhů.

Danielle se ladným skokem dostala na převráceného jaguára. Začala se točit a nepřetržitě střílela do blížících se zombii. Ty se všude kolem ní rozpadaly na kusy.

„K sobě,“ zavolala. „Mám nabitý šok.“ Zastrčila jeden z bolterů do pouzdra.

Walter s Kevinem se skryli za autem a Simon se k nim za chvíli přidal. Téměř vzápětí se kolem nich zhmotnil modrobílý výboj vypálený ze zbraně Shockwave. Zombie do vzdálenosti patnácti stop – stejně jako XKE-2 – zcela zmizely rozložené na částice. Podlaha a strop zůstaly, protože byly součástí větší struktury.

Danielle ladně doskočila na zem a namířila obě pistole proti vlně zombií, která je dělila od východu na ulici. Walter s Kevinem jí byli v patách.

Na okamžik si Simon myslel, že už to bude snadné, pak však spatřil, jak se na ulici k oběma čekajícím týmům blíží okřídlení démoni. Nevěděl, jestli tam někde je i Leah Creaseyová, ale podle toho, jak ji znal, si byl jistý, že daleko nebude.

„Leah!“

* * *

Na střeše domu na druhé straně ulice spatřila Leah,

jak se z temné oblohy snesli démoni. Ještě před okamžikem tam nebyli.

A to znamená, že je někdo zavolal, pomyslela si hořce. Pak uslyšela z reproduktoru Simonův hlas.

„Vidím je,“ řekla mu klidně. Zalícila pušku a zamířila na démona nejbližše templářům, kteří zaujali pozice na ulici.

Na první pohled Leah poznala, že démoni jsou krvaví andělé. Tyhle mrchy byly v hierarchii démonů jedny z nejnebezpečnějších.

Tihle vypadali jako pterodaktylové z knih, které Leah čítávala jako malá. Tehdy milovala všechno, co se týkalo dinosaurů, a hltala filmy Stevena Spielberga. Velociraptoři v nich byli skutečně vražedná stvoření, ale proti těm, která se dnes proháněla Londýnem, to nebylo nic.

Tihle démoni však neměli hlavy ve tvaru trojúhelníku jako dávní předchůdci ptáků. Jejich hlava z dálky vypadala, jako by ji tvořila jen ohromná tlama plná zubů. Nad očima z ní vyrůstaly démonům rohy, které se táhly až dozadu na krk. Zkřivená ústa byla zcela bez rtů. Spíše se podobala zobákům ostrým jako břitva. Oči měli démoni protáhlé a zorničky je vyplňovaly prakticky celé, což byla známka toho, že se jedná o noční dravce. Z obou stran masivního těla vyrůstala netopýří křídla. Netvoři měli čtyři končetiny a dlouhý ocas, který je dělal opticky ještě větší. Tělo měli porostlé temně černými šupinami.

Nyní čtyři takoví démoni klesali ve formaci tvaru diamantu na nic netušící templáře.

Leah uslyšela Simonovo varovné volání na templářské frekvenci, kterou monitorovala. Odložila strach a obavy o templáře stranou a soustředila se na

výstřel.

Počítač zabudovaný do malého batohu, který měla na zádech, jí poslal informace do helmy. Před pravé oko s cvaknutím sjela zásllepka a ona zamířila.

Během zlomku sekundy počítač vyhodnotil rychlost klesání démonů, rychlost a směr větru, lom světla i vzdálenost. V zaměřovači to bliklo a Leah najednou viděla krvavě rudě, což pro ni byla informace, že cíl je zaměřen.

Prstem hladila spoušť pušky tak dlouho, až vstříc démonům poslala celou salvu raket. Teprve teď templáři zareagovali na Simonovo naléhavé volání.

Leah chladnokrevně zaměřila další cíl ještě dřív, než první salva zasáhla demony. Ve třech hlavních pušky to zacvakalo, jak do nich vklouzly další rakety. Když zamířila, stiskla znovu spoušť. Ve stejný okamžik dostal první démon přímý zásah.

Všechny tři rakety šly přesně a neomylně zasáhly cíl. Leah byla na podobný rychlý ostřelovací útok připravena. Rakety, které se automaticky dobíjely po třech, byly zvenku tvořeny průrazným pláštěm, který byl sestrojen speciálně, aby pronikl krunýřem démonů a sekundární nálož mohla vybuchnout až v jejich těle. Řecký oheň a palladiové broky všechno rozsekaly na kousky.

Zasažený démon se po zásahu zatřásl. Broky rozervaly v blanitých křídlech obrovské díry a zároveň prostřelily několik podpurných kostí. Křídla se proměnila v cáry. Zatímco se démon řtil k zemi, vzňal se řecký oheň a zrůda se proměnila v padající kometu. Jen pár stop nad zemí vybuchla poslední nálož a rozervalo ohromnou díru v démonových zádech.

I po dopadu na zem však démon stále žil. Nejistě se potácel na všech čtyřech a otočil se k templářům. Démon byl o dobré dvě stopy větší. Natáhl plazí krk a hlava na jeho konci se proměnila v jednu velkou tlamu plnou zubů.

Mezitím se k zemi bezmocně řítil i druhý démon. Leah se zaměřila na zbývající dva, kteří ještě byli ve vzduchu. Doufala, že templáři ty na zemi zvládnou. Démoni byli nebezpečnější, když útočili z letu.

Bohužel však přilákala pozornost obou přeživších démonů na sebe. Vydali hlasitý skřek, zahnuhli po křídle jako dvě stíhačky a hnali se s jekotem přímo proti ní. Doslova s jekotem. Ten zvuk byl jako přejíždět nehty po tabuli a Leaziny audio receptory měly co dělat, aby snížily příjem na snesitelné decibely a zároveň ji neobraly o zvukový kontakt se světem.

Jeden z démonů otevřel tlamu právě v okamžiku, kdy její zaměřovač znovu zčervenal, aby jí dal najevo, že zaměřil cíl. Démon vychrlil z tlamy proud ohně přímo na ni. Ani si to nestačila uvědomit.

* * *

Když se Simon konečně zbavil zombií, rozběhl se k nejbližšímu z démonů. Ten byl k němu otočený zády a vražedně se sápal na templáře stojící na ulici.

Simon ani na okamžik nezpomalil a hnál se přímo na démona. V plném běhu zasunul bolter do pouzdra a sevřel oběma rukama jílec meče. Démona však jakýsi vnitřní šestý smysl varoval před blížícím se nebezpečím. Démon trhl ohromnou hlavou a stačil se otočit. Simona,

který právě máchl mečem, zahalil proud plamenů.

„Pozor,“ oznámila AI zbroje. „Kritické poškození.“

Simon se snažil dát dohromady. Byl téměř oslepen plameny, které jeho HUD jen s největšími obtížemi kompenzoval. Znovu máchl mečem. Nemířil ani na hlavu, ani na krk, i když tohle byly nejlákavější cíle. Démon s nimi pohyboval příliš rychle.

Místo toho Simon přeťal démonovi páteř. Pokud nebyl démon nemrtvý, platila pravidla základní anatomie. Za předpokladu, že se útočníkovi podařilo přetnout páteřní kanálek, démon ochrnul.

Démon se zhroutil na zem, ale nevzdával se. Zvedl se na předních nohou a podařilo se mu sevřít Simonovu levou nohu do tlamy.

„Pozor,“ řekla AI zbroje klidným ženským hlasem. „Ohrožena strukturální integrita.“

Přestože zbroj byla vytvořena přesně podle tvaru těla nositele, mezi ní a tělem občas vznikl jakýsi volný prostor. Templář si nemohl dovolit přibrat na váze, protože hrozilo, že by se do zbroje nemusel vejít, ale problém byla rovněž ztráta tělesné hmotnosti během déle trvajících bojů. Hubnutím vznikala volná místa, která představovala slabý článek zbroje.

Aby kováři templářů minimalizovali rizika, vyvinuli speciální tekutý protein, který takhle místa vyplnil a volně obtékal templářovo tělo. Když tedy musel templář strávit ve zbroji několik dní i týdnů, masírovala tekutina pokožku a udržovala tělo ve zdravém stavu. Tekutinu mohla využít AI zbroje i k tomu, aby jí v případě nutnosti zalepila praskliny, nebo dokonce díry.

Zároveň tekutina zesilovala oslabená místa a chránila je před poškozením nárazem nebo tlakem.

Elektrické impulsy „zpevnily“ tekutinu v Simonově noze a poskytly mu dodatečnou sílu.

Simon zapomněl na bolest v noze, otočil meč a zabodl ho démonovi do oka až po jílec. Druhý konec meče vyšel démonovi zátylkem ven. Pak Simon mečem ještě otočil.

Démon se neovladatelně roztrásl. Jeho čelisti povolily a on se svalil na zem.

Démon stále ještě žhnul, když se mu Simon zapřel nohou o hlavu a vytáhl z něj meč. Když zvedl hlavu, druhý démon se zrovna zřítíl k zemi. Na HUDu však viděl další dva. Oba se rychle blížili k jedné ze střech. Náhle jeden z nich vychrlil na střechu proud ohně. Ve stejný okamžik démona zasáhla salva raket a sestřelila ho z oblohy.

Na střeše se na jedno koleno zvedla černě oděná postava a zamířila na posledního letícího démona. *Leah!* Simon mladou ženu okamžitě poznal. Ještě nikdy ji však neviděl hořet.

6.

Třebaže Leah zachvátily plameny, dokázala znovu zaměřit cíl. Dvakrát vystřelila a raketová puška ji dvakrát silně kopl do ramene. Obě salvy zasáhly letícího démona do hřbetu a srazily ho k zemi.

Když už pro ni nepředstavoval nebezpečí, obrátila pozornost k plamenům, které jí již zachvátily celé tělo. Zbroj, kterou měla na sobě, se nedala srovnat s templářskými. Ani po letech zkoumání tajemství rytířského řádu a kabalistů její lidé nezvládli technologie, které tyhle dvě skupiny ovládaly.

Leah měla na sobě to nejlepší, co jí dokázala armáda poskytnout, vybavení jen pro několik vyvolených, její oblek však nedokázal snést to, co zbroje templářů. Plameny ji rychle spalovaly. Jako první byl na řadě kyslík. Její oblek nebyl vybaven filtrací vzduchu a záložními zásobami kyslíku, jako tomu bylo u templářů.

A ať již na ni démon vychrlil cokoli, zřejmě něco podobného ropě, nebo dokonce nějakou tekutinu magické povahy, samo to nehodlalo uhasnout. Leah odhodila pušku a snažila se udusit plameny rukama v rukavicích. Podařilo se jí je jen roznést na dosud nezasažená místa.

Plíce měla v jednom ohni, když se však pokusila nadechnout, nebylo čeho. Žár jí spaloval tvář, jak se plameny blížily k ústům i nosu.

Nepanikař, řekla sama sobě. Ale jedna věc byla říct si něco takového na zledovatělé cestě nebo hluboko na území nepřítele s pronásledovateli v patách, a druhá v okamžiku, kdy hořela a dusila se.

„Leah!“

Soustředila se na Simonův hlas. Musel vědět, že má problém. Ale uprostřed zuřícího boje to vlastně zjistit vůbec nemusel. Začaly ji opouštět smysly a ona už ze zkušeností věděla, že za okamžik omdlí.

Pokusila se vyhrknout jeho jméno, ale nemohla. Zavravorala k okraji střechy a doufala, že už tam nejsou žádní démoni.

Pohyb napravo od ní ji přinutil se otočit. Pokusila se tasit pistoli, ale ruce ji neposlechly. V příštím okamžiku už byl Simon u ní. Sevrhel ji v náručí a rozběhl se k nouzovému schodišti, po němž před okamžikem vyšplhal nahoru.

Jen vzdáleně si uvědomovala, že rozbil okno nějakého bytu a vytáhl ven závěs. Leah překvapilo, že tam nějaký byl. Závěsy, obzvláště těžké jako tyhle, pomáhaly lidem zahřát během krutých zim, které trávili bez elektřiny a topení.

Simon na ni volal, ale ona mu nedokázala odpovědět. Omotal ji do závěsu a ona věděla, že se snaží udusit plameny. Už však nevěděla, jestli se mu to povedlo, protože omdlela.

* * *

„Leah.“ Simon z mladé ženy opatrně sundal závěs. Myslel si, že všechny plameny uhasil, ale věděl, že by je čerstvý vzduch mohl zase zažehnout.

Neodpovídala, ale olejovitá tekutina, která se jí stále držela na zbroji, se už nevznála. Rychle prohlédl lehký oblek, který měla na sobě. Vypadala v něm jako kočka.

Oblek ji těsně obepínal, jen na loktech, kolenou, holeních a třísech byl zesílen. Nezdálo se, že by byl propálený. To bylo dobré. Kůže na druhé straně nehořlavého obleku však mohla být spálená.

„Simone,“ volala Danielle.

„Jo.“

„Musíme vypadnout.“

„Já vím.“

„Hned.“

Simon Danielle neměl za zlé, že chce co nejdřív odejít, ale Leah za ně dala hlavu na špalek. Nehodlal ji tu nechat.

Nechtěl s ní však ani moc hýbat, aby jí případně nezpůsobil ještě větší zranění.

„Běžte, doženu vás.“

„Ale takhle to ne...“

„Ne, máš pravdu.“ Simon naklonil hlavu a podíval se na ni dolů. Věděl, že ho na HUDu vidí sedět na požárním schodišti. Její AI ho navíc automaticky označila. „Tady nic nefunguje podle plánu. To už snad znáš, ne? Dostaň tým domů. A dávejte bacha. Já jdu hned za váma.“

Danielle váhala jen okamžik a pak prokázala schopnost rychlého rozhodování, pro kterou z ní udělal svého zástupce.

„Jestli ne,“ varovala ho, „a já tě budu muset jít hledat, nakopu tě do prdele.“

Simon se tomu usmál. Danielle mu často dělala sparringpartnera. Štvalo ji, že je lepší než ona.

„Drž se,“ zavolala.

„Ty taky.“ Vzápětí už se Simon pokoušel najít nějakou známku toho, že Leah žije. Vydechl úlevou,

když spatřil, že se jí hrud' zvedá – nepatrně, ale pravidelně.

* * *

Simon zkoumal černou masku a tenkou helmu, která jí kryla tvář, a hledal nějaký spoj nebo zavírací mechanismus, který by mu dovolil ji sundat. Nikde nic nebylo vidět. Když prohlédl brýle a sluchátka zabudované do helmy, napadlo ho, že oblek má několik všitých obvodů podobně jako jeho zbroj.

Položil jí ruku na druhou stranu hlavy a řekl: „Spojení.“

„Navazuji spojení,“ odpověděla AI zbroje.

Na Simonově HUDu se náhle objevila zpětná vazba. Zobrazovací jednotka se zavlnila.

„Pozor,“ řekla AI zbroje. „Nalezena aktivní ochrana. Přístup odepřen.“

Simona se začala zmocňovat beznadějí. Nevěděl, jestli je Leah smrtelně raněná, nebo jen v bezvědomí z šoku. Neměl šanci zjistit, jestli nemá v plicích kouř, který je mohl čím dál víc poškozovat.

A už vůbec netušil, jak někdo mohl vědět, že na jeho tým byla nastražena past. Ani kdo to mohl chtít vědět.

Něžně ji vzal do náručí. Nevěděl, co pro něj vlastně tady a teď znamená. Byla to nádherná žena, a nezávislá k tomu. Kdyby se potkali na jiném místě a v jiném čase, mohlo by být zajímavé pozorovat, jak by se vše vyvinulo.

* * *

Vylezl zpátky na střechu, jen aby sebral její pušku, a pak s ní v náručí rychle seběhl po schodech dolů. Se silou, kterou mu dodávala zbroj, byla pro něj lehká jako pírko.

Dole pod schody spatřil díky 360stupňovému zobrazení, že ze skryše vylezla jedna zombie. Chyběla jí pravá ruka od lokte dolů. Z tváře toho také moc nezbyvalo. Napřáhla se dlouhým nožem, který svírala v jediné ruce. Simon se lehce otočil a prudkým kopnutím zasáhl zombii do hrudi a srazil ji k zemi. Přikročil k ní a zvedl nohu s úmyslem rozšlápnout jí hlavu a skoncovat se zvrácenou prastarou energií, která jí dala jakousi napodobeninu života.

Hlava zombie se náhle zachvěla a roztekla se. Téměř okamžitě se ovšem z krvavé kaše a shnilého mrtvého masa znovu vytvořila.

Její nový obličej byl ostře řezaný a jaksi surový. Dolní čelist protáhla a lemovaná řadou kostěných šupin. Ústa připomínala ostří nože. Černé oči se leskly chladnou bezohledností a z čela nad nimi vyrůstaly zakroucené rohy.

„Ještě není konec, templáři,“ řekla zombie. Její hlas

Simonovi připomněl démona ze sklepa. Byl si jistý, že ten, kdo se zmocnil těla muže v domě a vyvolal z hrobu zombie, nyní posedl i toto tělo.

„Zase si tě najdu,“ hrozil démon.

„Jo, klidně se ozvi. Půjdu ti naproti,“ odpověděl Simon. „Ale než budeš mít odvalu se mi postavit, tak nevyhrožuj.“ Dupl nohou a rozšlápl zombii hlavu. Otočil se a ani se neobtěžoval ohlédnout.

Prostě jenom další démon, který ho chce zabít, ve městě, kde byla takových spousta. Neviděl v tom rozdíl.

* * *

Leah celou dobu až ke stanici metra Bond Street dýchala. Simon ji slyšel, ale věděl, že úplně v pořádku rozhodně není.

Bond Street kdysi bývala vlivnou částí May Fair District. Byla to prominentní čtvrť už v době, kdy sem přestěhovali každoroční trh May Fair. Od té doby se ale proměnila v jedno z nejluxusnějších míst v Londýně. Simon se sem několikrát dostal s otcem. Templáři hodně investovali a různými spekulacemi na trhu rozšiřovali majetek. Thomas Cross se na některých investicích osobně podílel.

Simon si obchodní arkády na Old Bond Street užíval jako chlapec, ale i později, když se tu kochal pohledem na krásné dívky, které si vyšly nakupovat na Savile Row. Teď si přál, aby býval více poslouchal otce. Po čtyřech letech od chvíle, kdy otec zemřel v bitvě v předvečer Svátku všech blahoslavených, zatímco jeho vzpurné mládí zavedlo až do exilu v Jihoafrické republice, byla

vzpomínka na něj stále živá.

Rychle podobné myšlenky zapudil a sestupoval po schodech do metra. Leah držel tak, aby s ní zbytečně nehýbal.

Metro bylo mimo provoz. Simon si byl naprosto jistý, že od chvíle, kdy on sám naložil do jednoho vlaku uprchlíky, které vyvezl z města, se po kolejích žádný jiný nepohnul.

Několik tunelů metra vedlo do podzemních komplexů. Mnohé obytné zóny templářů zůstávaly i nadále utajené, ale démoni je neúnavně hledali. Nebýt neustálého zájmu templářů o městskou architekturu pod zemí i nad ní, tyhle podzemní pevnosti by neexistovaly.

Místa zůstávala z velké části skryta, třebaže démoni některá už vyslídili. Životy, které templáři položili u svatého Pavla, měly jediný cíl – uchránit domovy jejich rodin. Doufali, že tím, že zemřou v takovém počtu, přimějí demony považovat templářskou hrozbu na zničenou.

Nutno přiznat, že ona hrozba z velké části skutečně přestala existovat. Až na to, že nebyla odstraněna úplně, jak by si démoni přáli. Jen nyní číhala hlouběji pod zemí, kde se templáři připravovali na válku, kterou povedou později.

Když se Simon o tomhle plánu dozvěděl, nebyl schopen se mu podřídit. V Londýně zůstalo až příliš mnoho bezmocných lidí, kteří v podstatě jen čekali na smrt. Nakonec templářské podzemí opustil, aby zaujal daleko aktivnější postoj a začal pomáhat přeživším dostat se k lodím, které tehdy křižovaly vody kolem pobřeží.

Ale to už se dnes zdálo dávno. Mezitím se pekelné brány otevřely i v dalších částech světa. Už to nebyl boj o

Londýn, nýbrž boj o celou planetu.

Danielle s ostatními čekala v tunelu. Byli rozestavěni kolem dvou terénních nákladáků, speciálně upravených. Namísto benzínových motorů je nyní poháněly elektromagnetické cívky. Jejich základem byly Panther MLV, ovšem doplněné o několik vylepšení. Výsledkem konverze byla auta, která jezdila tišeji a rychleji, ale navíc byla vyzbrojena protiletadlovými děly. Ta byla odmontována ze zničených tanků.

„Žije ještě?“ zeptala se Danielle a natáhla se pro Leah.

„Jo.“ Simon jí bezvládné tělo podal. „Ale opatrně.“ Pak se vyhoupl na korbu za ní. „Potřebuju kyslík z lékárníčky.“

Jeden z templářů otevřel lékárníčku a vytáhl příruční kyslíkovou bombu a dýchací masku.

„Otevřít helmu,“ rozkázal Simon. Hledí se mu před očima rozplynulo. Najednou v okolní tmě nic neviděl a i zvuky v tunelu zněly jinak. Na tváři ucítil těžký a horký vzduch.

Leažin dech mu připadal sípavější a zoufalejší, ale bylo to i proto, že ho nyní slyšel na vlastní uši, a ne přes zvukové zařízení zbroje. Zdálo se, že její boj o život je ještě zoufalejší, ovšem alespoň nyní dokázal lépe odhadnout, jak na tom skutečně je.

Něžně jí zvedl hlavu a přiložil dýchací masku přes ústa a nos. Z mnoha zkušeností z bojiště věděl, že její zbroj není zcela soběstačná. Na druhou stranu její dýchací maska dokázala spoustu toxinů odfiltrovat. On jen doufal, že dostatečné množství kyslíku bude schopno vytlačit přes filtr ven kouř, kterého se nadýchala. Jestli se mu podaří vyčistit jí plíce, obnoví normální dýchání.

Kývl na templáře, který držel kyslíkovou bombu, a uslyšel syčení plynu, který začal proudit do masky. Leah začala dýchat méně namáhavě, jak se jí kyslík rychle dostával do krve.

Nákladák se plynule rozjel. Značně předimenzovaný podvozek, rovněž vylepšení oproti původnímu stavu, činil jízdu téměř hladkou a velmi rychlou navzdory suti, která byla v tunelu téměř všudypřítomná.

Templáři stáli připraveni za protiletadlovými děly umístěnými po obou stranách vozidla a na kabině.

Zatímco Simon stále držel masku Leah na obličejí, opřel se zády o korbu a pokusil se uvolnit. Jejich komplex, který sám vlastníma rukama pomáhal před třemi a půl lety budovat, byl několik mil za Londýnem. I když vlaky dávno nejezdily, koleje zůstaly.

Jak tak seděl, pokoušel se vzpomenout na jména nepřátel, které si za poslední dobu nadělal a kterým by stálo za to obtěžovat se a postavit mu do cesty démona. Nebo kteří by toho vůbec byli schopni.

Až do téhle chvíle žádný z démonů nebral válku osobně. Proto ho nyní spíše napadl člověk, třebaže neznal jeho celé jméno.

Když se s ním Simon setkal poprvé, usekl mu ruku. Když pak na něj narazil znovu, měl muž místo své ruku démona.

Simon si nebyl jistý, kde by toho muže mohl hledat, a nebyl si jistý, jestli by mu to vůbec k něčemu bylo. Ať již však byl tenhle člověk kdokoli, byl velmi mocný a nebezpečný.

7.

Warren Schimmer posledních osm měsíců bydlel ve starším domě na Old Compton Street v Soho, kde mimo jiné býval vykřičený dům. Kdysi byl několikrát nakupovat v Chinatownu a pamatoval si, že kolem tohoto místa prošel. To však bylo v době, než se otevřely pekelné brány, když dálkově studoval a zároveň pracoval na plný úvazek za minimální mzdu. Prostitutky a jejich pasáci odtud samozřejmě zmizeli hned po příchodu démonů. Místní o téhle čtvrti tvrdili, že je to peklo, dávno předtím, ale to ještě neměli tušení, jak hrozné by to ve skutečnosti mohlo být.

Zombie, které si vyvolal jako osobní stráž, kolem něj stály rozestavené jako nějaký luxusní nábytek. Dům, který si vybral, měl pět pater a měl tvar štíhlé krychle.

Když sem Warren přišel, pokusili se k němu přistěhovat lidští squateři. Zombie však veškeré jejich pokusy překazily. Občas se tu taky objevily hlídky démonů, většinou však šlo jen o stalkery a jim podobné, kteří neoplývali zvláštní inteligencí. Přítomnost zombii pro ně znamenala důkaz, že v okolí nejsou žádní živí lidé. Zombie dnes volně procházely Londýnem. Warrenovy schopnosti je připoutaly na jedno místo a zabránily tomu, aby si je přivolal jiný démon. Nepředstavovaly tu nejvybranější společnost, ale Warren se mezi nimi alespoň cítil v bezpečí.

Všechny místnosti byly vkusně vybaveny červeně lakovaným nábytkem v kombinaci s černým onyxem. Zdi zdobily nepřesvědčivé portréty a rytiny čínských hrdinů.

Všechno se to dnes zdálo být k smíchu. V Londýně se prohánělo mnohem víc netvorů, než kolik by jich dokázala popsat celá čínská mytologie.

Warren si pro sebe vybral místnosti ve čtvrtém patře.

Předpokládal, že pokoje zde byly určeny zvláštním hostům. Byl tu bar, který sice nefungoval, ale jeho zásoby alkoholu byly netknuté, obývací pokoj a balkón. Pobyt na balkónu si několik dní užíval, než ho málem zabil démon a o pár dní později zastřelil londýnský policista.

Ani jeden z incidentů ho nepřiměl změnit názor na obě válčící strany.

Takže spustil bezpečnostní ocelové mříže a zařídil se s ohledem na skutečnost, že se tenhle nevěstinec stane jeho novým domovem. Díky zombiím, které nechal ve dne v noci hlídat, byla budova střežená před lidmi, kteří by mohli mít v úmyslu okrást zoufalce bydlící uvnitř o to poslední, co měli.

Uvnitř však bydlel jen Warren.

Nějakou dobu tu bydlel s Kelli. To byla jedna z jeho spolubydlících ještě z doby před invazí démonů. Poté co ho Merihim popálil a téměř zabil, když ho kabalisté vyvolali na tento svět, využil Warren svých sil, aby si z Kelli udělal osobního strážce. Stala se prakticky jeho otrokem bez vlastního života a žila jen, aby se o něj mohla starat.

Téměř před rokem obětovala Kelli život, aby Warrena ochránila, když sbírali jídlo. Někáký imp jí prostřelil srdce zbraní, kterou Warren dodnes neidentifikoval. Když Kelli bezhlesně padla, použil Warren svých sil, aby ji znovu oživil.

Za ty tři roky, kdy ji využíval jako otroka, zcela

přišla o svou osobnost. Warren stejně nevěřil, že kdy nějakou měla. V jejich bývalém bytě se prostě jen pořád hádala a ječela. Jeho nikdo ze spolubydlících nezajímal a oni jeho přítomnost trpěli, protože platil vždy větší část nájmu, než kolik na něj vyšlo.

Když ji vyvolal z mrtvých, přivedl si ji sem do nevěstince. Nevedlo se jí však stejně dobře jako ostatním zombiím. Celkově si Warren uvědomoval, že mezi nemrtvými, které vyvolal, jsou rozdíly. Ty ze starého hřbitova, které byly pohřbené dřív, než začalo být při pohřebním obřadu běžné nebožtíky balzamovat, měly tendence rychleji se rozpadat. Pokud tedy byly vůbec od začátku v jednom kuse.

Vzhledem k tomu, že ani Kelli nebyla nabalzamovaná, docházelo i u ní k přirozenému rozkladu. Magie proces zpomalila, ale stejně se pomalu, ale jistě rozpadala na kusy.

Warren už pohled na ni nesnesl, zbavit se jí však také nedokázal. Měl vztah ke všemu, co třeba jen vzdáleně připomínalo rodinu. Zřejmě hlavně kvůli svému dětství, které se poté, co mu otčím zavraždil matku, aby si sám následně vystřelil mozek z hlavy, proměnilo v nepřetržité stěhování z jednoho dětského domova do druhého s tím, že v žádném z nich si ani vzdáleně nepřípadal jako člověk.

Jeho oblíbenci byly knihy a filmy, protože obojí pro něj představovalo lístek do jiného světa, kterým dával před tím skutečným přednost. Nyní už měl docela bohatou knihovnu a našel i generátory, díky nimž si mohl pouštět filmy. Zvukově izolovaný sklep – kde se kdysi odehrávaly „speciální“ služby zahrnující bičování a svazování – poskytoval bezpečné místo na jejich

sledování. Zároveň to však byla dokonalá past, kdyby ho tam někdo překvapil.

V tuhle chvíli tedy pro něj zombie Kelli byla také taková příjemná a známá věc. Nedokázal se jí zbavit, ale věděl, že jednoho dne o ni přijde. Zatím tiše každý den seděla v jedné místnosti v nižším patře a pomalu se rozkládala. Chodil za ní jen občas.

* * *

Warren si sedl za vyřezávaný stůl ve svém apartmá a otevřel igelitovou tašku, v níž onen muž nesl knihu, kterou hledal. Warren sáhl dovnitř a vytáhl tlustý svazek ven.

Kniha byla dobrých šest palců tlustá, ale i velká, osmnáct na čtrnáct palců. Kožené desky někdo nabarvil na jedovatě fialovou, ale výsledný efekt – jestli chtěný nebo náhodný, nedokázal Warren říct – byl ten, že na knize byla spousta temně fialových žil.

Pak ucítil, jak mu v rukou pulzuje, jako ozvěna srdce, které pomalu, ale silně bilo kdesi hluboko uvnitř.

Na Warrena sáhl strach. Některé knihy skutečně žily. Některé byly pasti. O takových knihách četl a také o nich slyšel od ostatních kabalistů.

Všechny mocné knihy byly vytvořeny tak, aby se byly schopny samy chránit.

Přejel po deskách rukou – démonickou rukou. Kniha v dokonale tiché místnosti zavrňela. Warren sám cítil, že je i jemu dotyk příjemný.

„Jsi živá?“ zašeptal ke knize. I když o podobných věcech četl, sám ještě žádnou živou knihu neviděl.

Uprostřed knihy se otevřelo oko.

Warren pomalu odtáhl ruku.

Oko se poněkud vypouklilo ven a rozhlédlo se. Warren téměř čekal, že knize narostou nohy nebo křídla a ona uteče. Nijak by ho to nepřekvapilo.

Pod okem se otevřela ústa. Byla plná rozeklaných tesáků a uprostřed kmital černý hadí jazyk.

„Kdo jsi?“ Hlas byl hluboký, zasmušilý a pomalý.

Warren si odpověď kratičkou chvílí rozmyšlel. Pravá jména s sebou často nesla moc a nad ním už měl dost velkou moc Merihim.

„Přítel,“ řekl Warren.

Oko se znovu rozhlédlo po místnosti. „Tohle místo neznám.“

„Tady jsi v bezpečí.“

Oko se podezřívavě přivřelo a prohlíželo si ho. „Co chceš?“

I tohle byla nebezpečná otázka. Knihu bezpochyby chránila kouzla, jak se jí však zmocnil ten muž na ulici?

„Chci jenom vědět,“ řekl Warren.

„A co chceš vědět?“ zeptala se kniha.

„Všechno.“

Ústa pod jediným okem se usmála. „Pak věz.“

Desky knihy se otevřely a narazily do stolu tak, že se to ve velké místnosti rozlehlo. První stránka byla jedna velká barevná ilustrace, která musela pocházet ze samotného pekla. Když se na ni Warren zahleděl, ponořil se do ní.

* * *

Během okamžiku stál Warren na bojišti. Uši mu rval řev démonů, vyděšené výkřiky raněných a umírajících a řinčení obručí kol valících se po kamenité zemi.

Všude kolem něj útočili démoni na vyděšené lidské válečníky sedící na koních i na vozech. Většina démonů byla větších než lidé. Někteří chrlili plameny a spalovali lidi, koně i vozy. Ze vzduchu se snášeli létající démoni útočící kouzly, zbraněmi, drápy i zuby.

Warren se otočil ve snaze odvrátit hlavu od obrazu z knihy. Spatřil však jen další boj. Nevěděl, jestli se skutečně ocitl ve scéně z ilustrace, ale už vůbec nevěděl, jak se dostane ven.

„Démone!“ Ostrý výkřik proťal vzduch přímo za Warrenem. „Nestvůro z hlubin pekelných! Pošlu tě, odkud jsi přišel!“

Warren se otočil a spatřil, že se přímo na něj řítí muž na voze. Měl do rovna zastřiženou bradku, olivovou pleť a fialové oči, které planuly vztekem. Z toulce vedle sebe vytáhl oštěp. Oba koně, kteří vůz táhli, měli oči vytřeštěné hrůzou a pěnu u huby z toho, jak je muž hnal.

Zůstaň stát, poručil si Warren. Prostě stůj a on projde skrz. To pak zruší i kouzlo, do kterého ses dostal.

Vůz doslova letěl přímo proti němu. Kopyta koní hřměla na tvrdé a krví zbrocené zemi. Okovaná kola přeskakovala mrtvá těla. Vozataj rádoby ledabylým máchnutím paže poslal oštěp na Warrena.

Pud sebezáchovy nakonec zvítězil nad odhodláním nehýbat se. Roky snahy zachránit si krk a strachu prakticky před vším a před všemi nešlo hodit za hlavu. Udělal krok zpět a do strany a oštěp ho jen o pár palců minul. Nic lidského by se takhle rychle pohnout nedokázalo. Merihimova ruka, která mu přirostla k tělu, i

kouzla, která na sebe sám seslal, značně vylepšila Warrenovy fyzické schopnosti.

Vozataj se nenechal vyvést z míry a nemilosrdně poháněl koně bičem dál přímo na Warrena. Toho by klidně dokázala zabít i jejich kopyta nebo ohromná kola vozu.

Warren ukázal rukou na nohy koní. Ty se podlomily a koně padli k zemi. Postroj zařinčel, vůz se převrátil a setrvačností pokračoval dál po straně. Kolo uvězněné pod vozem se roztříštilo a jezdec byl mrštěn na zem. Než stačil vstát, přeletěl přes něj vůz a ostré zbytky kol se mu zabodly do hrudi a do břicha.

Na Warrena se však hnal i jiný člověk, tenhle na koni, a nyní máchl sekerou na krátkém topůrku, kterou třímal ve zjizvené ruce. Warren ho pravou rukou chytil za zápěstí těsně před tím, než mu mohla sekera dopadnout na hlavu. Pak Warren prudce škubnul a vyhodil muže ze sedla.

Nyní měl Warren vedle sebe koně bez jezdce. Lehce se levou rukou chytil hrušky a vyhoupl se do sedla.

Jeho vlastní činy ho překvapily. Nikdy v životě na koni neseděl a tenhle trik znal jen z filmů a televizních show.

Sklonil se, chytil uzdu a pak zatáhl tak prudce, že kůň zaržál. Krev, která se koni dostala do plic z toho, jak ji vdechoval na bitevním poli, nyní způsobila, že pěna u jeho nozder měla naružovělou barvu.

Kůň se na povel otočil a Warren se díval na dlouhý svah, kde zuřila bitva. Dvanáct stop vysokí páchnoucí obři – fetid hulkové pomalu kráčeli mezi jezdci na koních a vozech, aby rozdrtili balisty, které lidé seřadili s cílem zastavit postupující armádu. Znetvoření a přízračně

zelení netvoři po cestě drtili muže, koně i vozy a rozmetávali je na kusy. Občas se dokonce zastavili a vyplivli smrtelný jed, který měli ve váčku pod otevřenou tlamou.

Ze země vylézali carnagorové s ohromnými svaly a chráněni téměř neproniknutelnou černošedou kůží. Jejich strategií bylo provrtat se pod zemí a překvapit lidské obránce. Vždy když se objevili nad zemí, okamžitě chňapli ohromnou tlamou po nešťastnících, kteří se ocitli poblíž, pozřeli je a znovu se zavrtali pod zem.

Blade minions máchali předloktími plnými trnů a doslova kosili přední řady obránců. Zbroj, kterou měli lidé na sobě, se pod jejich ranami trhala jako papír. Rozervaná těla zůstávala ležet za nimi, jak rychle postupovali vpřed.

Obráncům se občas podařilo vystřelit salvu kamení. V takových případech kameny drtily impy i démony, kteří tvořili jádro obrovské invazní armády. Přes bojiště létala ohromná kopí vystřelená ze stejně ohromných kuší a probodávala fetid hulky a jiné velké démony.

Tahle vítězství však byla tak vzácná, že rozhodně nemohla zvrátit průběh bitvy.

Warren sledoval bitvu ze sedla koně. Jedna jeho část chtěla vidět, jak to všechno dopadne, přestože si byl jistý, že to ví. Ale druhá jeho část toužila vrátit se do pokoje v nevěstinci.

Nejvíc ze všeho ho děsilo, že neměl ponětí, jestli je to vůbec možné. Možná byl v knize uvězněn navždy. Tím, že je v ní, si byl naopak jistý.

Tak teď už víš? zeptal se hlas. Chceš vědět víc?

Než mohl Warren odpovědět, stačil se podívat nad kopec, kterého se démoni rychle zmocňovali, a spatřil

vysoko mezi dvěma rozeklanými skalami stát hrad. Po kopcích se vinula prašná cesta a Warren předpokládal, že vede k hradu. Napadlo ho, kdo tam asi žil.

Chceš vědět víc?

Warren už skoro odpověděl, že ano, ale pak si to rozmyslel. Je tohle součástí kouzla? Ze by člověka ke knize poutala zvědavost? A co se stane, když tu člověk zůstane?

„Ještě ne,“ odpověděl. „Víc se budu chtít dozvědět později.“

Jak si přeješ.

Krajina se rozmazala a pak rychle ustoupila do pozadí. Warrenovi se zvedl žaludek, a kdyby ho měl stále spojený s hrdlem, jistě by zvracel. V tuhle chvíli si však byl jistý, že tomu tak není.

Pak všechno zmizelo.

* * *

Warren se pomalu probíral jako z hlubokého spánku. Zalepenýma očima hleděl na knihu ležící na stole před ním. V tuhle chvíli znovu vypadala jako kniha. Zvědavý, jestli si to celé jen nevymyslel, zvedl ruku a položil ji na knihu.

Oko ani ústa se neobjevily. Uvažoval, jestli by je mohl vyvolat, kdyby chtěl.

„Warrene?“

Warren se vyděšeně otočil.

8.

Warren se nervózně zvedl ze židle u stolu. Napadlo ho, jestli by knihu neměl někam odklidit, ale věděl, že tím by na ni jen upoutal pozornost. Místo toho se zaměřil na ženu, která vpadla do jeho příbytku, a uvažoval, jak se jí to povedlo.

Naomi seděla na neustlané posteli uprostřed pokoje. Byla o pár let starší než Warren a tělo měla pokryté tetováním a piercingy. Z hladkého čela jí vyrůstaly dva krátké zahnuté rohy a dodávaly jí divoký výraz. Byla drobná a velmi ženská. Na sobě měla temně červené kožené kalhoty, trekové boty a rolák bez rukávů.

Kdysi toho o démonech věděla víc než on a byla také schopnější. To už nebyla pravda. Dnes byl učitelem on. Už od začátku měl větší moc.

„Je tu ještě někdo?“ zeptal se Warren. Vstal a rozhlédl se, jestli někde neuvidí nějakého jejího případného společníka. Nikdo tu nebyl.

„Přišla jsem sama,“ řekla Naomi měkkým altem.

Warren na ni hleděl. Byl to typ ženy, která by mu před otevřením pekelných bran nikdy nedala šanci. Kdyby nebyl tak mocný, rozhodně mocnější než ona, zřejmě by mu nevěnovala čas ani dnes.

„Jak ses dostala dovnitř?“ zeptal se.

„Hlavním vchodem. Není zamčeno.“

Nebylo zamčeno, protože zámek byl vypáčený. Spravit ho by znamenalo upozornit všechny na skutečnost, že tu někdo bydlí. Zombie zámky

neopravovaly.

„Zombie tě měly zastavit.“

„Nezastavily,“ odpověděla Naomi nenučeně.

Když se před čtyřmi lety poprvé setkali, byla Naomi vysoce postavenou členkou sekty kabalistů, která Warrena přijala mezi sebe, aby mohla zkoumat jeho moc, jež ho mimo jiné poutala s Merihimem. Většina členů byla nyní mrtvá, někteří dokonce zahynuli Warrenovou rukou. „Proč?“

„Už jsem tu za tebou byla.“

Byla to pravda. Stala se jeho příležitostnou milenkou. Nejprve ho vzrušovala. Pak zjistil, že je s ním jen proto, aby se dozvěděla všechno, co ví. Vášně rychle ochladla, ale on jí nechtěl dát najevo, jak mu svou vypočítavostí ublížila.

„Nevěděly, že mě nemají pouštět,“ řekla.

„Takže jim budu muset říct, aby tě nepouštěly,“ řekl.

Naomi se zamračila. „Myslíš si, že jsem nebezpečná?“

„Ne. Jasně že ne.“ Warren odpověděl hodně rychle, což mělo být spíše připomenutí, že vládne silou, s níž se nemusí ničeho bát. „Ale je to moje doupě.“ Když čítával komiksy, tohle slovo se mu vždycky hrozně líbilo.

Usmála se. „Kdyby to šlo, tak bych nejdřív zavolala. Ale zdvořilosti typu, že se před návštěvu ohlásíš, už jsou asi minulost.“

Warren přešel k oknu a vyhlédl ven na město. Tma ustoupila novému dni, ale už muselo být dlouho po svítání. Uvažoval, jak dlouho asi strávil uvězněn kouzlem v knize.

„Co tu chceš, Naomi?“ zeptal se.

„Přišla jsem za tebou.“

Opřel se bokem o okno a podíval se na ni. „Ale to moc často neděláš. A když jo, jenom proto že ode mě něco chceš.“

„Ty ze mě děláš sobce.“

„To jsi.“

„Ale stejně mě máš rád.“

„Někdy.“ Warren hra, kterou s ním hrála, rozčilovala. Když se potkali poprvé, přitahoval ji a fascinoval. Teď se ho naučila víc znát. A možná taky žárlila na jeho moc.

Kabalisté démony pozorovali a – někdy – i chytali. Katalogizovali je a rozdělovali do skupin, aby mohli lépe zkoumat jejich povahu a přirozené slabiny. Většinou však byli mocí démonů fascinováni a bažili po ní.

Než se otevřely pekelné brány, lidé – *někteří* lidé – vládli silami, o kterých si ostatní mysleli, že pocházejí z dob, kdy démoni přišli na tento svět poprvé. Tahle historie už spíše připomínala pohádky a legendy, nicméně nadpřirozené síly skutečně existovaly. A čím víc se blížil okamžik otevření pekelných bran, tím víc vystupovaly na povrch.

I Warrenovu matku temné síly lákaly a ona kvůli nim zanedbávala všechny ostatní stránky života. Warren o prastaré síly naopak nikdy nestál a snažil se nevnímat skutečnost, že je má.

„A teď mě máš rád?“ zeptala se Naomi svádivě.

„Víc jsem tě měl rád před čtyřmi roky,“ řekl Warren.

„Tos měla víc taktu.“

Naomi stála jako opářená. Tváře jí zrudly. „A to jsi mě měl za svatou?“

Warren ji za takovou skutečně málem považoval. Taky ho napadlo, jestli kdysi opravdu nebyla nevinnost

sama a jestli ji nemohly zkazit temné síly.

„Je úplně jedno, co si myslím já,“ odpověděl Warren. I když se mu vůbec nelíbilo, jak sem vpadla, nechtěl, aby odešla rozzlobená. Možná vůbec nechtěl, aby odešla. „Teď tě mám rád tak normálně. Ale nemělas sem chodit.“

„Já sem obvykle chodím ráda.“

„A co bys dělala, kdyby zombie nebyly to jediné, co mě tu hlídá?“

„Nevím.“

„Taky jsi mohla být mrtvá.“

Naomi přešla až k němu a vzala jeho démonickou ruku do svých. Něžně políbila šupinatou kůži. Warren se neubráníl myšlence, jestli ten polibek cítil i Merihim a jestli to napadlo i Naomi.

„Myslím, že bys mě nedokázal zabít,“ řekla.

„Dokázal,“ řekl Warren, „kdybych měl důvod.“

„Já ti takový důvod nikdy nedám.“

Warren v to doufal. Než se pekelné brány otevřely, neměl přátele. Teď sice taky žádné neměl, ale Naomi mu byla velmi blízká.

„Proč jsi přišla?“ zeptal se.

„Za tebou.“ Naomi mu pustila ruku a udělala krok zpátky.

Warren čekal. Nerad s ní hrál ty její hry.

„První jasnovidec by s tebou rád mluvil.“

„O čem?“

„To neříkal.“ Naomi se při těch slovech zamračila.
„Vypadá to, že má taky rád tajemství.“

První jasnovidec Cornish byl na svém postu nový. Ne zrovna mnoho těch, kdo se chtěli stát vůdci kabalistů, na téhle pozici vydrželo. Cornish pocházel ze

šlechtického rodu a už před příchodem démonů prováděl výzkum mystických sil na vlastní pěst. I dnes to byl elitář a Warrenovi byl úplně lhostejný.

„Divím se, že ještě žije,“ řekl Warren.

„Současný první jasnovidec má svůj styl, jak sdělovat ostatním své nápady a přesvědčovat je, že jsou dobré,“ řekla Naomi opovržlivě. „Výsledek je, že několik lidí už nežije.“

„A ty myslíš, že mě chce o něčem *přesvědčit*?“

„Možná.“ Naomi se usmála. „Ale myslím, že se mu to nepovede.“

„A tebe přesvědčil, abys sem šla?“

„Nemusel mě přesvědčovat.“ Naomi k němu znovu přistoupila a objala ho. „Potřebovala jsem jenom záminku. Už jsem tě dlouho neviděla.“ Vášnivě ho políbila.

* * *

„Už jsem se tě dlouho chtěla zeptat, kde bereš vodu na koupání?“

Warren stál ve sprše a utíral se. „Nechal jsem zombie vykopat ve sklepě studnu. Pumpují vodu do bojlerů v pátém patře.“

„Ty sis nechal postavit studnu?“

„Vykopat. Jo.“

„Nevěděla jsem, že umíš kopat studny.“

„Existují knížky, kde si to přečteš.“ Warren na sebe natáhl černé džíny a červenobílomodrý dres ragbyového týmu Rochdale Hornets. Originální dres byl typ oblečení, jaké by si před invazí nikdy nemohl dovolit. „A pumpy

najdeš v obchodech.“

Přeživší lidé ve městě využívali všechno, co našli, ale stále ještě bylo všude víc zboží než lidí.

„Zásoby vody klesají. Brzo už pitnou vodu nikdo nesežene.“

To Warren věděl. Stačilo se podívat na Temži, aby to všem bylo jasné. Spálenina snížila hladinu řeky tak, že proud se nyní obrátil od Severního moře. V tu chvíli se voda stala braktickou, sladkou smíšenou s mořskou, a tudíž nepitnou. Studny podél břehu řeky přestávaly být schopny sůl filtrovat a jedna po druhé se stávaly nepoužitelnými.

Navzdory tomu, že tohle všechno Warren věděl, necítil se provinile, že se koupe. V dětských domovech, kde vyrůstal, se na hygienu kašlalo. Koupel byla komfort, který potřeboval.

Když se oblékl, prohlédl se v zrcadle. Jizvy po popáleninách se zatahly démonickou kůží. Jeho spolubydlíci by ho označili za odporného, ale mezi kabalisty bylo více těch, kteří mu záviděli.

I když kabalisté dokázali – někdy – transplantovat rohy démonů, jaké měla například Naomi, jen velmi málo jich umělo transplantovat končetiny nebo orgány. Ti kteří to zkusili a neuspěli, zahynuli strašlivou bolestivou smrtí. Počet těch, kteří měli chuť něco podobného vyzkoušet, klesal.

Warren se odvrátil od zrcadla a vrátil se do pokoje. Naomi seděla za stolem, zamyšleně skloněná nad knihou.

„Co to děláš?“ obořil se na ni.

Naomi se ještě neoblékla a seděla na židli zcela nahá. Připustila, že první jasnovidec vlastně neměl na mysli žádný konkrétní čas, takže se mohou trochu

opozdit. Warren neměl v úmyslu nechat to zajít tak daleko, protože když jí podlehl, cítil se vždy slabý. Bylo to jako připustit, že nad ním má moc. Ale nebyl schopen odolat.

„Prohlížím si tu knížku,“ odpověděla. „Kde jsi ji sehnal?“

Warren její otázku přešel. Postavil se vedle ní, překvapený, že tam stále sedí.

„Co vidíš?“ zeptal se tiše.

„Stíny. Tvary. Stránky vypadají, jako by zmokly a inkoust se rozmazal. Nevím, proč jsi ji nevyhodil.“ Naomi se na něj podívala. „Ale ty vidíš něco jiného, že?“

Knihy byla otevřena na stránce, kde pokračovala bitva mezi lidmi a démony. Bojující se nyní přesunuli výše na kopec. Obraz se začal ztrácet.

Warren se musel hodně přemoci, aby odvrátil zrak a lidskou rukou knihu zavřel. „Ne.“

Naomi se na něj chvíli dívala a pak řekla: „Lhát moc neumíš.“

„Pokusím se to zlepšit,“ odpověděl.

9.

Leah se probírala s hlasitým heknutím. Téměř okamžitě ucítla ve spáncích tepavou bolest. Ostré světlo, které jí svítilo do očí, taky moc nepomohlo. Něco na hrudi ji stahovalo stejně jako v pase a na kolenou.

Když zvedla hlavu a otevřela oči, zjistila, že leží na nemocničním lůžku ve sterilně bílém pokoji. K lůžku ji poutaly silné kožené řemeny. Stále ještě měla na sobě černou zbroj.

Pokusila se vzepřít proti poutům a buď je přetrhnout, nebo se z pod nich vysunout. Zbroj, mimo to, že byla neprůstřelná a nárazuvzdorná, jí rovněž dodávala větší sílu i rychlost. Ani zdaleka se takhle vylepšení neblížila templářským, ale při běhu se cítila mnohem lehčí a uměla se i rychleji schovat.

Dveře se otevřely a dovnitř vešla mladá žena v sesterském. Byla pěkná s krátkými tmavými vlasy a pihami na nose. Tvářila se odměřeně

„Uklidněte se, slečno.“ Tón mladé ženy byl oficiální, ale ne výhružný. „Budu vás muset minutku zdržet. Jestli vám to nevadí.“

Leah nabíla energetickou zbraň ukrytou v pravé rukavici. Jedno cvrknutí a z rukavice vyletí elektrická šipka, která zasáhne ženu výbojem o padesáti tisících voltech a srazí ji na místě k zemi.

„Kde to jsem?“ dožadovala se Leah vysvětlení. Její hlas zněl přes masku přidušeně.

„Přinesl vás Simon Cross, slečno.“ Žena odepnula

pás, který Leah držel přes prsa. „Ty pásy jsme vám dali, jen abyste nespadla z postele a ještě víc si neublížila.“

Leah se přinutila klidně ležet a pravidelně dýchat. Pálilo ji v krku a v plicích bolelo. „Neřekla jste mi, kde jsem.“

„Jste v úkrytu. Za Londýnem.“ Žena odepnula i poslední pás. „Potřebujete pomoci se posadit?“

„Ne, to zvládnu.“ Leah se cítila neuvěřitelně slabá. Kdyby jí oblek nedodával sílu, nikdy by se sama posadit nezvládla. „Děkuji.“

„Prosím.“ Žena si stoupla o kousek blíž.

Leah se pokusila vstát z postele a spadla. Ani zvětšená síla jí nepomohla získat rovnováhu a zrychlené reflexy jen znamenaly, že se pokusila zachytit postele dvakrát, přičemž se jí to ani jednou nepodařilo.

Žena ji chytila. „A teď pomalu.“ Opatrně jí pomohla zpátky na postel. „Možná si budete chtít ještě minutku odpočinout.“

* * *

Zatímco seděla na kraji postele a čekala, až se jí přestane točit hlava, uvnitř zuřila a zoufale si přála, aby už stála a mohla chodit. Byla pryč moc dlouho. U svého nadřízeného si to slízne. Nemohla mu to mít za zlé.

„Možná kdybyste si sundala tu masku, slečno,“ navrhla sestra. „Nám se to nepovedlo. Byl problém dát vám kyslík.“

„Ještě ne. Chci vidět Simona.“

Mladá žena přikývla. „Dobře. Stejně chtěl, ať mu dáme vědět, jakmile přijdete k sobě.“ Už se chtěla otočit

k odchodu, ale pak se vrátila. „Chtěla bych vám navrhnout, jestli byste nás nenechala, abychom vás prohlédli, dokud se ještě nemůžete moc hýbat. V té uniformě jsme vám nemohli ani udělat rentgen.“

Leah přikývla. Chtěla se ujistit, že je fyzicky v pořádku. „Jakmile si promluvíme se Simonem.“

Sestra odešla.

Když se Leah posadila rovněji, pokusila se zhluboka nadechnout a vydechnout. Vzpomínala si, že hořela a zoufale se snažila dýchat i jedovatý kouř. Od chvíle, kdy omdlela, měla noční můry.

„Čas,“ řekla.

Před oči jí sjel okulár a na něm se zobrazil aktuální čas. Bylo 15:43 – dlouho po stanoveném čase, kdy se měla hlásit. Sevřel ji strach. Zvýšený tlak znásobil bolest hlavy i tepání v mnohačetných zhmožděninách, které měla po celém těle.

Zbroj měla ve vnitřní vrstvě nanoboty HardShel, kteří dohromady tvořili jakousi tekutinu. Znamenali pokrok – ohromný pokrok – oproti tekuté zbroji, kterou před dvaceti lety představila armáda. Ta ale vážila čtyři libry každý díl. Jediný díl, z něhož byla její zbroj, nevážil o moc víc než normální oblečení. Nanoboti byli sestrojeni, aby nepřetržitě proudili kolem těla člověka ve zbroji. Jakýkoli náhlý šok, jako třeba zásah kulkou nebo bodná rána, byl dokonale absorbován.

Leah dál pomalu dýchala. Kouř se jí musel dostat hlouběji do plic a ona ho nyní musela vydýchat ven. „Poloha GPS,“ řekla Leah.

Okulár zareagoval téměř okamžitě. Na obrazovce se objevila drobná písmena, ona je však přečetla.

PŘÍSTUP ODEPŘEN

Super, pomyslela si Leah. *GPSka zablokovaná*. Až na informaci, že je v Simonově úkrytu, neměla ponětí, kde je.

* * *

„Simone.“

Simon se při tom letmém dotyku okamžitě probudil a sáhl rukou po meči opřeném o postel. Pak otevřel oči a spatřil prohnutý spodek visutého lůžka nad sebou.

Místa nebylo v úkrytu nazbyt. Tenhle konkrétní bunkr byl postaven tak, aby se v něm bylo možné ukrývat velmi dlouho.

Když vybudovali hlavní prostory, přidělil většinu místa ženám a dětem zvenčí a ostatním civilistům. V templářském podzemí žili všichni ve stísněných prostorách, protože místo bylo vzácné.

K tomu měli templáři stovky let, aby vybudovali v podzemí co největší prostory, a zároveň naučili lidi efektivně je využívat. Simon musel v táboře všechno obezřetně rozdělit, protože zde měl uprchlíky i vojáky. Vyděšení civilisté spali a jedli vedle vycvičených a disciplíně přivyklých templářů. „Simone.“

„Jsem vzhůru,“ řekl a přinutil se probrat z hlubokého spánku a posadit se na visutém lůžku. Betonová podlaha ho studila do nohou.

Spálenina Londýn pořádně zahřála, ale zbytek světa se zdál poslední dobou jaksi chladnější. Magie, která město měnila, katastrofálním způsobem ovlivnila mechanismy počasí. Venku před protiletectvým bunkrem, do kterého zalezli, pokrývala zemi jinovatka. Normálně

by už několik měsíců nemělo být po sněhu ani památky.

„Ta ženská, co jsi přinesl,“ řekl Nathan Singh, „je vzhůru. Chce s tebou mluvit.“

„Dobře.“

Nathan mu podala láhev. „Horký čaj, kamaráde. Rozproudí ti krev.“

„Máš mlíko a cukr?“ zeptal se Simon.

„Ne,“ odsekl Nathan a uštěpačně dodal: „Ale pod kavalcem mám nádherné porcelánové hrníčky s růžičkami.“

Simon se zazubil, vzal si láhev a zhluboka se napil. Čaj byl hodně tmavý a silný a úplně mu stačil, aby se probral. „Dík.“

„V pohodě.“ Nathan položil láhev zpátky na palandu nad tou Simonovou.

Simon se vzdal naděje, že by se v nejbližší době vyspal víc. Leah bude mít spoustu otázek. A oni se budou muset rozhodnout, co s ní. Tím, že ji přinesl do tábora, prozradil jeho existenci a polohu. Sice měl pocit, že jí může věřit, ale kdyby se spletl, mohl ohrozit čtyři tisíce životů.

Nemůžeš se plést, řekl si. Ať už to nakonec uděláš jakkoli, nemůže to být špatně.

Postavil se a odhrnul deku k nohám postele. Byl nahý. Všichni templáři spali nazí, protože pod zbrojí se nic nenosilo. Ta byla sestrojena, aby přilehla těsně k tělu bez další vrstvy.

Otázkou bylo, jestli má jít za Leah jako templář, nebo jako Simon. Obecně platil jeho vlastní rozkaz, že všichni musí mít zbroj po ruce, bez ohledu na to, kde jsou.

„Obleč se normálně do šatů,“ řekl Nathan. „Já ti

zbroj za chvílku donesu.“

Simon přikývl. Za poslední tři roky se Nathan ukázal být dobrým kamarádem a oddaným bojovníkem. Pocházel z templářského rodu Dariů, který byl za normálních okolností s rodem z Rorke na nože.

Simon musel s politováním přiznat, že tahle nevraživost stále existuje. Převor Booth se zcela ztotožňoval s platným maršálovým nařízením, které zhruba říkalo, že všichni templáři se mají i nadále skrývat. Stejně jako mnoho dalších, kteří z templářského podzemí odešli, ani Nathan nebyl schopen strávit představu, že sám bude žít v relativním bezpečí, zatímco na lidi na ulici démoni pořádají hon.

Nathan měřil přes metr osmdesát a mohutnou postavu měl zpevněnou pravidelnými návštěvami posilovny. Nad usměvavými ústy si pěstoval gangsterský knírek, pro který si z něj hodně lidí dělalo legraci. Vlasy měl střížené nakrátko a levou paži mu zdobil vytetovaný drak velký od ramene až po loket. Nathan tvrdil, že je to drak, kterého zabil svatý Jiří.

Simon měl v truhle pod kavalcem několik kusů oblečení. Natáhl si montérky, tenisky a tmavě modré tričko, které mu padlo jako ulité. Kolem pasu si zapnul pouzdro s bolterem.

Pravidlo číslo jedna znělo: nikdo v bunkru nebude chodit neozbrojený.

* * *

Když Simon došel do lékařské části, našel Leah sedět na kraji lůžka. Vstoupil a podíval se na ni. „Jak ti

je?“ zeptal se.

„Žiju. Což mě docela překvapuje.“ I když Leah měla tvář skrytou za maskou, měl Simon pocit, že v jejím hlase slyší úsměv.

„To mě taky,“ připustil. „Nevěděl jsem, jestli to zvládneš.“ Opřel se o stěnu a založil ruce na prsou. „Nějakou dobu jsem netušil, jestli to tam vůbec někdo z nás zvládne.“

„Dostal jsi odtamtud ty templáře?“

Simon přikývl. „Ne já, my.“

„A jak je jim?“

„Pořád v bezvědomí. Doktoři jsou u nich. Neví, v čem je problém. Fyzicky vypadají v pořádku, ale zřejmě mají nějak poškozený mozek.“

„A přišli jste o někoho?“

„Ne. Měli jsme štěstí.“

Na okamžik se v místnosti rozhostilo ticho.

Simon se snažil odhadnout, jaké myšlenky se asi Leah honí hlavou. To mu dělalo problém i jindy, když na obličej neměla masku.

Bylo toho tolik, co o ní nevěděl. Proč ho tehdy hledala v Jižní Africe. Proč ho vůbec hledala. Kde se naučila takhle bojovat. Jak to, že se tak vyznala ve zbraních.

A kde vzala ten černý oblek, který měla na sobě.

„Musíš si sundat zbroj,“ řekl Simon. „Doktoři tě nebyli schopni vyšetřit. Mohla bys mít vnitřní zranění nebo něco zlomeného. Nebyli schopni ti ji svlíknout a rentgen skrz ni neprojde.“

„Tak tomu věřím, že jim to nešlo. A pro ně jenom dobře, že to nezkoušeli násilím.“

„Pro koho pracuješ?“ zeptal se Simon.

Na okamžik na něj zůstal upřený prázdný pohled masky. Pak Leah zvedla ruce k hlavě a přejela po přiléhavé kukle dlaněmi. Maska se otevřela a ona ji srolovala ke krku.

Leah se za poslední čtyři roky, co Simon... *věděl o její existenci*, tolik nezměnila. Nemohl říct, že ji zná. Měla uhrančivé fialové oči, nakrátko střižené tmavé vlasy, které jí spadaly někam těsně pod čelist. Pokožku měla bledou, po opálení, které u ní viděl v Kapském Městě, nebylo samozřejmě ani památky.

„Na to ti nemůžu odpovédět,“ řekla Leah.

„Možná ohrožuju životy všech, kteří tu jsou, když tě pustím,“ řekl Simon. Snažil se mluvit klidně a nenuceně, ale věděl, že tohle nebezpečí skutečně existuje.

„Jestli se rozhodnu odejít,“ začala Leah tiše, „nezabráníš mi v tom, aniž by se někomu něco stalo.“

„To vím. Proto to je tak složité. Vůbec jsem tě sem neměl nosit. Ale kdybych tě tam nechal, mohla jsi umřít.“

„A to jsi nemohl.“

Simon zaváhal. „Ne.“

Leah se na něj unaveně usmála. „Vy tu snad na to máte nějaký zákon, ne?“

„Jo,“ odpověděl po pravdě. „Je to součást templářského zákona. Bráníme bezmocné a slabé. Původně se tím mysleli poutníci na cestách.“

„Nejsem zrovna bezmocná a slabá.“

„To ne,“ souhlasil Simon. „Ale potřebovala jsi pomoc.“

„Ne všichni templáři uvažují jako ty, Simone,“ řekla. „Já to vím a ty to víš taky.“

Simon chvíli nic neříkal. Když ji poprvé přivedl do

templářského podzemí, myslel si, že je jen obyčejná mladá žena, která potřebuje ochránit. Ale největší důvod, proč ji tam vzal, bylo to, že to vlastně bylo jedno. Templářské podzemí, nebo alespoň část patřící rodu z Rorke, nebyl problém ubránit. A co víc, nebyl důvod domnívat se, že by démoni s nějakým člověkem mluvili. Nebo že by templáře mohl nějaký člověk zradit.

„Říkali mi, že se mnou chceš mluvit,“ řekl.

„Chtěla jsem ti poděkovat, že jsi mě sem vzal,“ řekla Leah upřímně. „Asi jsi mi zachránil život. Ale kromě těch dvou templářů jsem s tebou chtěla probrat ještě něco.“

10.

Slyšel jsi někdy o muži jménem Archibald Xaver Macomber?“ zeptala se Leah. Simon hleděl do jejích fialových očí a snažil si to jméno vybavit. Kdesi hluboko v mysli se mu rozsvěcelo varovné světlo, on ho však nedokázal identifikovat. „Ne,“ odpověděl.

„Macomber je profesor lingvistiky,“ řekla Leah. „Co se týká jazyků, byly k němu sudičky hodně štedré. Procestoval svět a pracoval na překladech starých svitků, iluminovaných rukopisů a podobných věcí. Svojí prací se ve světě docela proslavil.“

„Byl v televizi na American History,“ řekl Simon, který si konečně vzpomněl, kde to jméno slyšel. „Měl tam seriál. Ukazoval, jak se měnil jazyk na obchodních cestách.“

Leah přikývla. „Hedvábná stezka. Solná cesta. Obchod s otroky. Všechno tohle měl zmapované.“

Ted' si Simon skutečně vzpomněl. Thomas Cross miloval vědění jednoduše jen pro vědění samotné. Když byl Simon mladší, rád se s otcem na některé pořady – hlavně na ty o středověkých zbraních – díval.

„Pokud si pamatuju, říkalo se, že Macomber zmizel jakoby zničehonic,“ řekl Simon.

„Většina lidí si myslela, že Macomber ztrácí pojem o realitě.“

„To si nevybavuju.“

„Začal tvrdit, že po světě se volně pohybují démoni,“ řekla Leah. „Prý měl dokonce důkaz.“

Simon nic neříkal. Třebaže templáři o existenci

démonů věděli, i oni měli se sháněním důkazů potíže. Nakonec je jejich víra stála všechno, co měli. Král Francie, Filip Sličný, obvinil templářský řád z kacířství a přiměl papeže Klementa V., aby je exkomunikoval. Výsledkem bylo, že templáři přišli v roce 1307 o všechny tituly i výsady. Filip je vyhnal do exilu a velmistra Jacquese de Molay nechal upálit na hranici.

Od té doby fungovali templáři mimo zraky veřejnosti a královských dvorů. Jejich lidé však zůstali ve šlechtických kruzích a měli přístup k novinkám z dalekých zemí. Když se někde objevil artefakt dokazující existenci démonů, spěchali pro něj.

„Před otevřením pekelných bran nechtěl nikdo o démonech ani slyšet,“ řekl Simon. „Ve zprávách je pořád plno historek o mimozemšťanech a globálním terorismu.“

„Já vím,“ zamračila se Leah. „Ta skupina...“ zarazila se. „Lidé, se kterými pracuji, taky pořád s představou démonů bojují. Pro většinu z nich je daleko jednodušší strávit teroristy nebo třeba mimozemšťany. Ale některé z věcí, o kterých Macomber mluvil, některé texty, které ukázal – o kterých si spousta lidí myslela, že jsou to podvrhy – dneska vypadají jako texty psané démony.“

To jsme měli vědět, pomyslel si Simon. Pak si uvědomil, že to templáři možná věděli a rozhodli se s tím nic nedělat.

„Mí... přátelé chtěli s Macomberem mluvit,“ řekla Leah. „Hledali ho.“

„A našli?“ zeptal se Simon.

„Našli jsme ho. Byl až ve Francii, v léčebně pro duševně choré někde u Paříže.“

„Proč ve Francii?“

„Jeho manželka byla Francouzka. Chtěla, aby mu pomohli tam a francouzské soudy pak nedělaly problémy s tím, že dostane jeho majetek.“

„Ona se s ním rozvedla?“

„Až když mu došly prachy.“ Leah se nadechla. „Macomber byl v léčebně osm let. Před čtyřmi lety, když se otevřely pekelné brány, všechny pacienty pustili. Před devatenácti měsíci si ho všimla skupina...“

Simon odolal nutkání zeptat se, jaká skupina.

„...a ta udělala všechno možné, aby ho našla,“ pokračovala Leah. „Minulý týden se to podařilo.“

„Kde?“

„V Paříži. Bydlel na jedné univerzitě a přednášel. Když jsme ho našli, zrovna dělal na nějakých překladech.“

„Na jakých překladech?“ Leah zavrtěla hlavou. „Nikdo neví.“

„A v jakém je Macomber stavu?“

„Myslí mu to. Je normální. A myslí si, že na něco kápl.“

„A ví o pekelných branách?“

„Jo, v Paříži už je taky jedna.“

Simona to krátce šokovalo. Už o dalších branách slyšel, ale tohle bylo první věrohodné potvrzení, že v Paříži skutečně jedna je. Představil si Champs Elysées v troskách a Eiffelovu věž zborcenou a rozbitou jako Nelsonův sloup na Trafalgarském náměstí.

„A co říkal Macomber o démonech?“ zeptal se Simon.

„O to jde,“ řekla Leah. „Neříkal nic. Trvá na tom, že nebude s nikým mluvit, než si promluví s ,rytíři‘.“

S rytíři. Simon to musel rozdýchat.

* * *

„Kde máš kamarádku, parťáku?“

Simon zastavil video na tříděčku, které přinesla jedna z pátracích výprav. Donesla ho pro děti, které u nich bydlely, než je budou schopni dostat z Británie.

V těchto dnech už lodě ani čluny přes Kanál nejezdily a možností odjezdu bylo minimum. Simon slyšel, že většina lodí byla zničena, ale také slyšel, že vlastně už neexistují bezpečná místa. Démoni byli všude.

„Na ošetřovně,“ řekl Simon. Seděl v jedné ze společenských místností, které byly určeny pro všechny a jakých bylo v bunkru několik.

Tahle budova původně vznikla jako protiletický kryt za druhé světové války. Tehdy všechny děti poslali na venkov, aby je dostali do bezpečí. Nejohrovnější věc, z níž jste mohli mít strach, bylo, že vám na dům spadne bomba. Nikoho nenapadlo, že by se mohly otevřít nějaké pekelné brány a jimi procházet démoni, než se to skutečně stalo.

„Říkal jsem si, že bys něco zakousl.“ Nathan na stůl vedle Simona postavil velkou misku s ovesnou kaší. „Vím, že na takové věci zapomínáš.“

„Dík.“ Ovesná kaše pěkně voněla a Simonovi z toho zakručelo v žaludku. Nabral si plnou lžící a díval se, jak se nahoře roztápí máslo. „Máslo? Ručně tlučené?“

„Domácí, ručně tlučené. Příště dostaneš čaj s mlékem a cukrem v porcelánu. A sušenky. Mám ti sehnat ubrousek?“

„Podnožku,“ odpověděl Simon a cítil, jak se mu na tvář vkrádá úsměv, na což nebyl vůbec zvyklý.

Nathan se zasmál. „No, venku ještě pár krav pobíhá a my máme to štěstí, že mezi sebou máme lidi, kteří umí snad úplně všechno.“

Simon věděl, že tohle je pravda. Přeživší, které posbírali v troskách města, přispěli k vybudování úkrytu stejně jako templáři. Někteří se už dokonce učili, jak vyrábět templářskou zbroj a jak ji nosit.

„Jak jí je?“ zeptal se Nathan.

„Vypadá, že je až moc v pohodě.“

„A říkala, odkud má ten oblek?“

Simon se krátce zamyslel nad Leahinou uniformou. Zatím nebyli schopni žádnou technologií oblek otevřít. „Ne.“

„A kdyby sis měl tipnout?“

Simon polkl lžíci kaše. „Tak bych tipnul armádu.“

„Ale tohle na sobě zrovna ti kluci vojenští neměli, když jsem je viděl bojovat s démonama.“

„Já vím.“

„Rozhodně to ale vypadá na zvláštní jednotku.“ Nathan se usmál. Před invazí byl sám u armády. I když se mu vůbec nechtělo rozhodovat se mezi službou vlasti a templáři, nakonec zvolil templáře. Když dostal rozkaz zůstat v úkrytu, přijal ho velice těžce. „O to je ta ženská zajímavější, co? Skáče ti do života, jak se jí chce. A říká ti jenom, co sama uzná za vhodné.“

„Mám důvod jí věřit.“

„Neříkám, že ne.“ Nathan si začal prohlížet počítačové čipy rozházené po stole. „Ale v tomhle má prsty ona, ne?“

„To jo.“

„A nechceš mi o tom třeba něco říct?“

„Už jsi někdy slyšel o chlapovi jménem Archibald Xavier Macomber?“

Nathan se na chvíli zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

„Byl to profesor lingvistiky, který věřil, že objevil – a částečně přeložil – jazyk démonů.“

„Tak o něčem takovém bych asi měl slyšet.“

„To jsem si taky myslel.“ Simon polkl další lžíci kaše. „Leažini lidé...“

„Kteří jsou pořád tajemstvím.“

Simon tu poznámku přešel a pokračoval: „...našli profesora Macombera ve Francii. Posledních osm let byl v léčebně pro duševně choré.“

„Pěkné.“

„Poslala ho tam manželka, když začal mluvit o démonech.“

„O démonech mluvila spousta lidí, kamaráde,“ řekl Nathan. „Normálně by lidi prostě přešli na druhý chodník a tam by si o takových individuích řekli svoje. Dneska je to naopak móda. Proč se chtěli toho Macombera zbavit?“

„Šlo o prachy.“

„Aha, takže zavřít pana profesora bylo finančně výhodné.“

„Správně.“ Simon položil prázdnou misku na stůl. „Prošel jsem si templářské záznamy o Macomberovi. My – myslím jako templáři – o něm víme.“

„Tak proč jsme – jako my, templáři – s ním nemluvili?“

„Bylo rozhodnuto, že Macomber je příliš kontroverzní a zároveň moc veřejně známá osoba.“

„A to bylo jako kdy?“

„Před dvanácti, třinácti lety.“

Nathan se usmál. „Tak to jsem si zkoušel první pusu v metru. A ty, jestli si dobře pamatuju, jsi plánoval BASE jumpy z prominentních baráků v Londýně.“

„Tehdy ne.“ Právě BASE jumping způsobil, že se o Simona začala zajímat Metropolitní policie a všechno téměř přešlo v rozsáhlé vyšetřování. Simon neměl žádné doklady. V celé zemi neexistoval záznam o jeho narození. Málem ho deportovali jako nežádoucího přistěhovalce. Tehdy všechno vyžehlil až jeho otec.

„Asi ses nestaral o to, co se děje ve zpravodajských službách templářů, víc než já, co?“ řekl Nathan.

„Ne, to ne.“

„Takže nám ten Macomber asi unikl.“ Simon přikývl.

„A i kdybychom o něm slyšeli, asi bychom to pustili z hlavy stejně jako všechno ostatní.“

„Asi jo.“

„Tak proč ta tvoje přítelkyně...“

„Leah. Ne moje přítelkyně.“

„Hluboce se omlouvám. Tak proč ti Leah o tom Macomberovi vlastně říkala?“

„Macomber,“ řekl Simon a podíval se na Nathana, „je v rukou jejích lidí. Nebo brzo bude. Za pár dní ho přivezou z Francie.“

„To zní tajnůstkářsky, ale jestli si chtějí hrát na tajemné, proč ti o tom říká?“

„Macomber odmítá odpovídat na jakékoli otázky o démonech. Chce mluvit s nějakým rytířem.“

Nathan se ušklíbl. „Aha. A ona si myslí, že bychom to mohli být my.“

„Jo.“

„Takže si s ním promluvíme?“

„Macomber tvrdí, že ví o zbrani, kterou bychom mohli proti démonům použít.“

„Tak to je něco. To si nemůžem nechat ujít.“

Simon tiše přikývl.

„A kdy vyjedem?“ zeptal se Nathan.

„Brzo.“

11.

Místo aby se skryli do podzemí, jako to udělala většina lidí v Londýně, usadili se kabalisté v opuštěných budovách. Rozmístili kolem nich ochranná znamení, která je skryla před očima démonů i lidí. Občas se démonům přes kouzla podařilo proniknout a několik kabalistů zemřelo, je však obtížné sledovat demony, když jste ukrytí a zavření.

Jejich průzkumné skupiny byly malé, aby se mohly rychle pohybovat. Zároveň tak byly minimalizovány ztráty, třebaže zabránit jim zcela bylo nemožné.

Warren s Naomi šli po Piccadilly Line z West End do Islingtonu. Jakmile tam dorazili, opustili tunel metra a pokračovali děsivě tichými ulicemi, až se dostali do Enfieldu. Odtamtud šli po kolejích vedoucích z Ponders End přímo do centra Enfieldu. Vzhledem k tomu, že si dělali často přestávky na odpočinek, a také kvůli vynuceným pauzám, kdy se vyhýbali hlídkám démonů, dorazili do cíle až za soumraku. Jediný způsob, jak se po městě pohybovat relativně bezpečně, bylo po svých.

Během cesty příliš nemluvili a oba se soustředili na sledování okolí. Stihli také sníst něco ze zásob, které Warren vzal ze svého příbytku.

Když došli na předměstí, všimly si jich hlídky kabalistů a daly zprávu ostatním. Za chvíli šla Warrenovi s Naomi naproti malá skupina rohatých a tetovaných mužů a žen.

Naomi se ujala slova v krátké konverzaci. Warren se držel zpátky a sledoval ty, kdo ho pozorovali. Věděl, že

poslední čtyři roky se o něm v kabalistických kruzích hodně mluvilo. Doposud ještě nikdo s démony nemluvil a nezůstal naživu, aby o tom mohl vyprávět.

Po krátkém rozhovoru se znovu vydali na cestu.

V Ponders End v části Enfield se usadil první jasnovidec Cornish. Sídlo měl v jednom z obytných domů stojících kolem Enfield Green. Tenhle působil navenek velmi stroze a pochmurně. Většina oken byla rozbita. Kabalisté žijící uvnitř se nepokoušeli je opravit. Tak by na sebe jen upoutali pozornost.

Warrenovi s Naomi vyšly u hlavních dveří vstříc ozbrojené stráže. Muži i ženy byli ozbrojeni pistolemi a několika poloautomatickými zbraněmi. Kabalisté dávali přednost kouzlům, ale ne všichni byli zatím schopni magii, která se s démony vrátila, dostatečně využít. Právě ti, kteří byli zrovna ve výcviku, nejčastěji sloužili jako stráže a museli u sebe nosit zbraně.

Navzdory Naominým protestům trval velitel stráže na tom, že Warrena prohledá.

„To je v pořádku,“ řekl Warren. Zůstal nehybně stát, dokud ho muž neprošacoval. „Nemám co skrývat.“

Naomi však byla rozčilená. „Je tady jako náš host. Poslal pro něj první jasnovidec.“

„Dělám jenom svoji práci.“ Velitel stráže vytáhl Warrenovi z boty dlouhou dýku a zasunul si ji za opasek.

Warrenovi se vůbec nelíbilo, že o něj přišel. Kromě pistole to byla jeho jediná zbraň. Nikdy nebyl žádný válečník, ale za poslední čtyři roky se toho hodně naučil. Ani tak by však proti skupině kolem sebe neměl šanci. A pocit bezmocnosti odjakživa nesnášel.

Třebaže byly jeho zbraně zabaveny, zdálo se, že

všichni členové ochranky si drží od Warrena velký odstup. Rozhodně se nijak nepokoušeli omezovat ho v pohybu. Jejich přijetí ovšem ve Warrenovi ještě zesílilo dojem, že vydat se za Cornishem byla chyba.

„Jak se jmenuješ?“ ptala se Naomi.

„Cedric,“ prohlásil zakaboněný starý válečník. Nebylo poznat, jestli mu vyzrazení vlastního jména bylo proti srsti.

„Tvou prací není urážet naše hosty,“ řekla Naomi ostře.

„Ne, madam, mou prací je postarat se, aby první jasnovidec zůstal naživu.“ Velitel stráže sundal z nedalekého háčku olejovou lampu a pokynul hlavou ke dveřím. „Račte, dovedu vás za Cornishem.“

Podle výrazu její tváře Warren poznal, že Naomi ještě s protesty neskončila. Dotkl se svou lidskou rukou její a zachytil její pohled. Rychle zavrtěl hlavou.

Naomi mu jen předala něco ze svého vzteku. Vytrhla mu ruku a založila paže na prsou. Warren se s povzdechnutím otočil a vstoupil za velitelem stráže do domu.

* * *

Vnitřek budovy byl zpustošený. Občas poházené papíry a plakety – věci, které byly součástí života zde – ani těch však nebylo mnoho. Na stěnách visely rozbité police, na nichž stávala vyznamenání a trofeje. Za rozbitými stoly se válely dokumenty. Haldy různého materiálu navršené v rozích a u stěn svědčily o nedávné přítomnosti squaterů. Po malých ohničcích zbyly kupky

popela. Mezi vším tím nepořádkem bylo možné najít i kosti malých zvířat a prázdné konzervy.

Cedric odkopl hromadu zbytků a zamířil ke schodišti, které vedlo do sklepa. Před schody stály další stráže.

Sklep byl o poznání větší, než by Warren hádal. Osvětlovaly ho jen olejové lampy, které toho neodhalovaly mnoho, ale Warren si všiml známek rozšiřovacích prací. Někdo dlouho a tvrdě pracoval, aby prostor pod budovou zvětšil.

Částečně žasl nad tím, jak vůbec bylo možné takovou práci provést. Určitě to nebylo snadné. Udělat prostor pro odvoz spousty suti a také najít místo, kam ji odvézt. Jakékoli známky stavebních prací by okamžitě přilákaly pozornost démonů.

Musela se tu udělat spousta věcí. Warren to viděl okamžitě, když si všiml, kolik chodeb vede z hlavní místnosti, kterou šli. Cedric krácel bez zaváhání a několikrát zahnul.

Warren vzdal snahu zapamatovat si, kudy jdou, když si uvědomil, že je Cedric některými tunely vede už podruhé.

Chodby byly propojené se sklepy jiných budov. Warren cestou viděl několik hromad hlíny a předpokládal, že ty mohly naopak sloužit k zavalení tunelů z obou stran a vytvoření smrtelné pasti.

Tohle podzemí nebylo jen obydlí, bylo to pečlivě navržené bojiště.

* * *

Nakonec vešli do jedné z větších místností. Na stěnách visely olejové lampy a zaplňovaly prostor tmavě žlutým světlem. Někdo se pokusil proměnit to tady v jakousi přijímací místnost. Uprostřed stály pečlivě urovnané stoly a židle.

U prostředního stolu seděl člověk, hlídaný pultuctem divoce vyhlížejících mužů a žen, a hleděl do kulatého zrcadla před sebou. Přestože ho Warren dosud neviděl, byl si jistý, že je to první jasnovidec Cornish.

Muž byl mladší, než by Warren hádal. Asi mu nebylo víc než třicet. Ale dávalo to smysl. Mladší kabalisté měli sklony shromažďovat největší moc. Dostávali se k ní snadněji a přirozeněji než starší kabalisté.

Výsledkem bylo, že mnoho strážců rodu a hlasů bylo rovněž mladých. Warren slyšel o četných sporech o moc, které kabalisté poslední dobou řešili. Mladí často měli surovou moc, starší toho však věděli více o démonech a povaze magie, kterou používali.

Cornish zvedl hlavu. Měl hubenou, až vyzáblou tvář, ale někdo cizí si na něm musel ze všeho nejdříve všimnout tetování. To bylo tak černé a husté, že si Warren vlastně ani nebyl jistý, jaké rasy muž je. Jeho oči se zdály být prázdné a pohled skelný. Po stranách hlavy mu vyrůstaly zakroucené beraní rohy. Vlasy nahradil kůží démona, která byla strakatá a hustě porostlá ostny, které se podobaly dikobrazím. Na sobě měl tmavé roucho pošíité symboly.

Jasnovidec odvrátil zrak od kulatého zrcadla na stole a trochu se usmál. Jeho dásně se zdály být černé, a teprve nyní si Warren všiml, že nahradil několik zubů démonickými tesáky. Warren o ničem takovém nikdy

neslyšel, ale věděl, že kabalisté zachází do největších extrémů, aby mohli co nejvíce čerpat z moci, kterou vládli démoni.

„Naomi,“ Cornish si rukou uhladil roucho. „Vidím, že se ti podařilo jeho návštěvu zařídit.“

Naomi jen přikývla.

Cornish pak obrátil pozornost jen na Warrena. „Už nějakou dobu se s tebou chci setkat.“

Warren neodpovídal. Od chvíle, kdy do místnosti vešel, se cítil nesvůj. Nejdřív si myslel, že je to kvůli okolnostem, za kterých se zde ocitl. Teď si uvědomil, že je to kvůli omračujícímu pocitu zla, který v místnosti vládl. Chtěl se dostat ven.

Cornish naklonil hlavu na stranu a zvědavě si Warrena prohlížel. „Cítíš se dobře?“

„Je mi fajn,“ zalhal Warren. Otevřel mysl způsobem, jakým se to naučil od Merihima, a hledal původce znepokojivého pocitu, který musel ležet někde v místnosti.

Téměř okamžitě dostal Warren zásah tak silný, že ho málem srazil na kolena. Zatočila se mu hlava. Na okamžik se nebyl schopen soustředit. Před očima se mu objevily zdvojené obrazy. Všude kolem sebe cítil žár a pokožka se mu zalila potem. Škrábance, které mu na zádech udělala při nedávném milování Naomi, ho pálily jako čert.

„Nechtěl by sis sednout?“ Cornish pokynul k jedné ze židlí.

„Ne,“ odpověděl Warren. Chtěl z místnosti odejít. Tím si byl naprosto jistý.

Na Cornishových tenkých rtech se objevil letmý úsměv, který odhalil démonické tesáky. Warren se

nedokázal ubránit myšlence, zda všechny tesáky pocházejí od jednoho démona a jestli mohou jasnovidci nějak pomoci shromažďovat energie, které v těchto dnech prostupovaly město.

„Mohl bych se podívat na tvoji ruku?“ zeptal se Cornish a natáhl k Warrenovi paži.

Warren okamžitě pochopil, jakou ruku chce Cornish vidět. Ani se nepohnul.

„Prosím,“ řekl Cornish.

Místo aby však Warren muži ruku podal, jen nepatrně Merihimův dar pozvedl. Dlaň měl přitom otevřenou. Na šupinách se odráželo světlo lamp. Zvědavě a zároveň váhavě Cornish po Warrenově ruce sáhl. Jasnovidcovu ruku pokrývalo tetování až ke konečkům prstů. Některá zářila tmavě fialovým světlem, které se nyní blíže k Warrenovi rozjasnilo.

Pocit zkaženosti se nyní ve Warrenovi vzedmul ještě silněji. Škrábance na zádech ho pálily o něco ohnivěji. Než se ho Cornish mohl dotknout, sevřel Warren ruku v pěst. Z kotníků mu náhle vyrostly vražedně zahnuté drápy. Warren na tuhle novinku jen užasle zíral.

Cornish zaváhal a stáhl ruku zpět. „Už se ti to někdy stalo?“

Ve Warrenovi vřel vztek. Ted' nebyla vhodná chvíle, aby si ruka začala žít vlastním životem. „Ano.“ Bezostyšně lhal. Ale popravdě nevěděl, jestli lhal on, nebo esence démona, kterou nosil v sobě.

„Představuješ pro nás velkou inspiraci,“ pronesl jasnovidec. „I když se nám už podařilo transplantovat si některé části těl démonů, tvému úspěchu jsme se zatím ani nepřiblížili.“

To nebyla transplantace, pomyslel si Warren.

Merihim si mě tou rukou přivlastnil. Stejně ovšem předpokládal, že nebude dlouho trvat, než se kabalistům úspěšně podaří transplantovat celé končetiny. Byli čím dál víc spjatí s divokou magií, která se nyní znovu volně šířila světem.

„Mnozí tenhle proces dobrovolně podstoupili,“ řekl Cornish. „My jsme z nich však stvořili jen mrzáky.“ Odmlčel se. „Přes veškerou snahu přesně zopakovat léčebný postup, jakého se dostalo tobě, jsme dosud nebyli schopni dosáhnout stejného výsledku.“

Warren se soustředil a pokusil se vidět oba obrazy Cornishe jako jeden. Podařilo se mu to jen částečně. Oba obrazy se nyní překrývaly, ale zároveň bylo zřetelné, že jsou stále oddělené a každý jiný. Nejpodivnější bylo, že jeden z nich vypadal více lidský.

„Podařilo se nám provést několik transplantací, kterými jsme lidem zvýšili schopnosti i moc,“ pokračoval Cornish. „Ale zatím nic, co by se podobalo tomu, čeho jsi prý schopen ty.“

„Nevím, čeho jsem prý schopen,“ řekl Warren tiše.

Cornish se usmál a znovu odhalil démonické tesáky. Jeho černé dásně vydávaly matné světlo. „Říkali mi, že umíš mluvit s démonem. A taky mi říkali, že když je k tomu vhodná příležitost, umíš nechat vystoupit démona na povrch a prostřednictvím svého těla ventilovat jeho moc.“

„Ne,“ odpověděl Warren. „Nemluvím s démonem. On mluví se mnou. A já ho nenechávám vystoupit na povrch.“ O moci, z níž mohl někdy čerpat, se nehodlal bavit. Do toho nikomu nic nebylo. A pro kabalisty by to byl jen další důvod k závisti.

„Myslím, že jsi ohledně svých schopností až příliš

skromný, i když si nejsem jistý, proč to vlastně děláš.“ Do Cornishova hlasu se začalo vkrádat roztrpčení.

„Nejsem skromný,“ řekl Warren. Pocit zkaženosti nyní dosáhl dalšího stupně. Oba obrazy Cornishe vzájemně ostře kontrastovaly.

„No, my s tebou asi nebudeme souhlasit,“ řekl Cornish. „Bohužel jsem v postavení, kdy budu potřebovat vědět o všem, co umíš.“

„Nepřišel jsem tu dělat pokusného králíka.“ Warren upřel pohled na Naomi.

„Ale ne, rozhodně tu nejsi jako pokusný králík,“ řekl Cornish. „Jsi zde jako dárcce.“ Ukázal na démonickou ruku. „Dospěl jsem k názoru, že za tvým úspěchem při transplantaci ruky nestály léčebné postupy. Myslím, že šlo o to, že jsi ruku dostal dobrovolně od démona, který tě málem zničil.“

Nevolnost, již Warren cítil, se náhle proměnila v trpkou hořkost. Uvědomil si, že byl zrazen. Zuřivě se začal rozhlížet kolem sebe a hledal cestu, kterou by mohl utéct.

Oboje dveře, které vedly z místnosti ven, umístěné v protilehlých zdech, byly zataraseny strážemi. Když se k nim prudce otočil, postavily se do pozoru a těsněji k sobě.

„Budeme to mít všichni jednodušší, když se nebudeš bránit,“ řekl Cornish.

Jeho slova se Warrenovi znovu a znovu ozývala v hlavě. Zavrávorál a stěží se udržel na nohou.

„Už jsi dostal sedativa. Když má Naomi motivaci, dokáže být docela přesvědčivá.“ Cornish se vědoucně usmál. „Během několika minut budeš v bezvědomí. Vlastně mě překvapuje, že ještě stojíš.“

Warren zavrtěl hlavou ve snaze trochu si ji od narkotik pročistit, ale výsledkem bylo jen to, že ještě víc ztratil rovnováhu. Padl na koleno a na poslední chvíli se zapřel rukou – tou, po níž toužil Cornish – o zem, aby nespádl.

K Warrenovi vykročily na Cornishův rozkaz strážě.

12.

Leah se doslova rochnila ve sprše. Bylo to poprvé po několika měsících, kdy si mohla dopřát víc než jen chemickou koupel. Voda byla horká a nikdo se nezmínil, že by jí měli málo.

Hádala, že se Simon s templáři napojili na nějaký podzemní pramen nebo jezero, nebo navrtali několik studen najednou. Bylo však také možné, že zásobování vodou tu už bylo a oni ho jen využili.

Podzemní komplex, v němž se nalézali, vykazoval známky dřívějšího obydlí. V několika skladištích byl nábytek a knihy desítky let staré. Předpokládala, že je templáři nevyhodili, protože ještě nepotřebovali všechno místo. Zbavit se takového množství odpadu také nebylo snadné. Kdyby to všechno jen tak vyhodili ven, mohlo by to přilákat pozornost démonů.

Leah si byla jistá, že Simon zvolil základnu mimo město, aby mohl chránit civilisty, které z Londýna dostal. To prováděl celé čtyři roky. Každý den riskoval život, aby mohl zachraňovat bezbranné lidi, kteří zůstali uvěznění ve městě.

I z těch několika krátkých chvil, které s ním strávila, Leah pochopila, že Simon není typ člověka, kterého je lehké změnit. Šlo mu o jediné. Chránit bezbranné.
Stejně jako si myslel, že chrání tebe.

Leah občas měla výčitky svědomí z toho, jak ho podvedla, aby se dostala do středu templářské organizace. Ale byla to její práce a byla v tom dobrá. Obyčejně však organizace, do nichž pronikala,

představovaly pro Británii nějakou hrozbu. Templáři se stali jejím cílem jen proto, že o nich nikdo nic nevěděl.

A kdyby Thomas Cross v předvečer svátku Všech blahoslavených nezemřel a kdyby ho nepoznal policejní inspektor, který už s ním dříve jednal, nikdo by nevěděl ani o Simonu Crossovi a jeho vazbách na templáře. A Leah by se mu nepověsila na paty v Jihoafrické republice. Vlastně kdyby tam už neměla jinou práci, stejně by ho nikdy nepoznala.

Byla to prostě otázka náhody. Částečně šťastné, a částečně spíš ne. Tak či tak, templáři nepředstavovali pro Anglii žádnou hrozbu a ve skutečnosti byli možná jedinou zbraní, jakou proti démonům jejich země měla.

Až na to, že templáři, kteří zůstali naživu, zatím s démony odmítali otevřeně bojovat.

Až na Simona Crosse a jeho válečníky.

A jestli přijme misi, kterou pro něj mám, bude znovu v nebezpečí.

Leah se přesvědčovala, že ani za tohle by neměla mít výčitky. Věděla, že je to lež, ale bude nejlepší, když je bude mít, až když Simon i ona budou pryč.

Nakonec ji přepadly výčitky alespoň ohledně vody, takže zastavila kohoutek a vyšla ze sprchy. Simon jí přidělil pokoj přímo v podzemním komplexu. Zároveň ji nechal hlídat.

Utřela se, přešla k zrcadlu a přejela ho rukou, aby se viděla. Nebyla spokojená.

Vypadáš ztrhaně a unaveně a nejsi vůbec pěkná. Pak si však hned vynadala, že se chová jako hloupá. Nebyla tu, aby se líbila. Byla tu, protože měla doručit zprávu. A když ji nyní doručila, musela jít.

Jestli ji pustí. A jestli ne, odejde o něco později. Bez

ohledu na to, jak jsou templáři dobří, nemohli ji zadržet, když se sama rozhodla jít.

* * *

Zpátky v ložnici se Leah oblékla. Natáhla na sebe spandexovou „kombinézu“, která jí chránila celé tělo před drsným povrchem vnitřku speciálního maskovacího obleku. Věděla, že ve zbrojích templářů je ze stejného důvodu tekutina, která zároveň vyživuje kůži a dokáže hojit rány. Tahle tekutina také tlumila nárazy a mírnila prudké změny venkovní teploty.

Dveře se otevřely právě v okamžiku, kdy sahala pro kalhoty obleku. Simon okamžitě vešel.

„Promiň,“ řekl. „Měl jsem zaklepat.“

Leah vůbec ne sebejistě vkročila do kalhot a natáhla si je. Vůbec se nestyděla kvůli nahotě. Ze svého krátkého pobytu v templářském podzemí věděla, že nahota byla přijímána jako nutnost vzhledem k množství lidí žijících na malém prostoru a také pro potřebu být neustále připraveni k boji. Už viděla Simona nahého a jeho to nijak z míry nevyvedlo.

Jistě, se svou postavou se neměl za co stydět. *Takové myšlenky tě dostanou do průšvihů*, vynadala si Leah. Natáhla se pro horní část obleku.

„V pohodě,“ řekla Leah. „Už jsem skoro oblečená.“

„Vypadáš líp,“ řekl jí Simon.

„Čímž naznačuješ, že předtím jsem vypadala hrozně?“ Leah si okamžitě uvědomila, že to byla snaha nebrat jeho slova jako kompliment. Cítila se trapně a trochu nesvá. Takhle se obyčejně nechovala. Zнала

spoustu mužů, ale žádný nebyl jako Simon Cross. Tenhle templář byl stejně drsný a nebezpečný jako ti, které Leah znala, ale zároveň v něm bylo cosi zranitelného a nevinného.

A tohle byly vlastnosti, na něž Leah nebyla zvyklá. Byl přesně takový, jak se choval. Ne jako ti společenští chameleóni, se kterými Leah pracovala.

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl Simon. Dokonce měl tolik slušnosti, že se zatvářil, jako že se stydí. „Prostě jsem myslel, že vypadáš odpočatá a taková zdravější.“

„Kvůli tobě. Takže děkuji, že ses o mě staral. A taky za kompliment.“ Leah prsty pravé ruky přejela přes vnitřní část předloktí levé, aby aktivovala obvody obleku.

Elektromagnetické generátory integrované v obleku okamžitě vzduchotěsně spojily jednotlivé jeho části. Z obleku se stala téměř druhá kůže a švy držely u sebe tak pevně, že je nebylo možné snadno oddělit. Jakmile si nasadí helmu, utěsní se stejným způsobem.

„Ta zbroj je hodně zajímavá,“ pronesl Simon, který ji pozoroval.

„Taky si myslím,“ souhlasila Leah. „Ale kromě toho ti nic neprozradím.“

„Nemůžeš?“

„Neprozradím.“

„V tom je rozdíl?“

Leah pokrčila rameny. Věděla, že pro něj představuje hádanku a dělá mu starosti. Částečně se v tom vyžívala. Kromě toho, že byl Simon statečný a šlechetný, byl také velmi zvědavý.

„Co budeš dělat s Macomberem?“ zeptala se.

„Když si pro něj nepřijdeme my, co s ním tvoji lidé udělají?“

Leah poznala, že to jenom zkouší. Simon prostě nemohl propást šanci, jak se o démonech dozvědět víc. Jakkoli byli templáři dobře informovaní, ani oni neznali celou historii démonů.

„Tuhle informaci mi nesdělili,“ odpověděla. V tichosti se posadila na postel a čekala. Pušku, kterou používala, nikde nenašla, ale měla několik útočných i obranných systémů přímo v obleku.

„Bude s Macomberem tvůj nadřízený?“

„Nevím, kdo u Macombera bude.“ Leah okamžitě poznala, že Simon se snaží získat informace o struktuře organizace, k níž patřila.

„A jakou mám záruku, že Macomber bude na místě setkání?“

V Leah to začínalo vřít. Čím déle zůstane v templářském podzemí, tím více otázkám bude muset čelit a tím větší bude nebezpečí, že se dostane do potíží. Její nadřízení už teď měli podezření, když přišlo na její vztah k Simonu Crossovi, ona však byla jediná, kdo se k němu mohl dostat.

„Začínáš být paranoidní?“ zeptala se. Než mohl odpovědět, povzdechla si. „Zapomeň na to. Nemám dobrou náladu. Poslední dobou je asi celý svět paranoidní.“

„Když chceš přežít, musíš,“ souhlasil Simon.

„Budeš mi muset věřit, že tam Macomber bude.“

Chvilí mlčel. „Ted' víš, kde máme základnu. Když mě pošleš chytit tuhle vějičku, rozdělíš naše síly.“

„A proč bych to měla dělat?“

„Nevím. Proč jsi mě sledovala z Kapského Města? Proč jsi se mnou šla do templářského podzemí?“ Simon zavrtěl hlavou. „Mám ohledně tebe hrozně moc otázek.“

„Ale většinou jsem ti pomohla,“ připomněla mu Leah.

Simon se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Já vím.“

„Mohla bych prostě jít? Nebo tu jsem zavřená?“

Simon chvíli váhal. Kdyby to neudělal, pojala by Leah podezření. Jeho šlechtnost a čestnost, když odmítl nechat Leah osudu, dostala všechny do překerní situace. Teď jí musel věřit víc než kdykoli předtím.

A to nepočítala informaci o Macomberovi, která dělala všechno ještě těžší.

Většina mužů a mnoho žen, s nimiž Leah pracovala, by jí raději provrtala hlavu kulkou v okamžiku, kdy by byla jakýmkoli způsobem na obtíž. Smrt byla jistota.

Pokud by tělo nenašel nějaký démon a neoživil ho, pomyslela si hořce. Jistě, tělo bylo taky možné kdykoli zničit. Lidé v její organizaci na to už mysleli a často ničili těla svých padlých, když je nemohli vzít s sebou. Nebyl důvod zásobovat nepřítelé dalšími zbraněmi. Vzhledem k moci, kterou démoni vládli, mrtvé tělo ničím jiným nebylo. A navíc nikdo nechtěl vidět své přátele nebo členy rodiny takovým způsobem znesvěcené.

„Můžeš jít, kdykoli budeš chtít,“ řekl Simon.

Leah se postavila. „Tak to bych měla jít hned.“

Simon se jí zadíval do očí. „Jestli nebudeš s náma, za Macomberem nepůjdeme.“

Tohle ultimátum bolelo. Leah ho nečekala. „To je šílené. Říkala jsem ti, že to, co ví, vám může pomoci.“

Simon na to neměl co říct, ale dál se pevně díval Leah do očí. „Ale takhle to prostě bude, jinak nic.“

„Ale vy tu informaci od Macombera potřebujete. Nedá ji nikomu, jenom vám.“

„Nemůžeš vědět, jestli mi vůbec něco řekne. Můžeš akorát hádat.“

To byla pravda. Hádala. A stejně tak lidé, kteří jí tuhle informaci dali.

„Ani nevíš, jestli má Macomber vůbec co říct.“ Ani to Leah nemohla popřít.

Simon založil ruce v klíně. „Tvoji lidé potřebují tu informaci stejně jako my.“

„Takže co? Jsem jako rukojmí?“ Tahle možnost Leah rozzuřila ještě víc. Nesnášela pocit bezmocnosti. Simon Cross neměl právo brát jí svobodnou vůli.

„Ne rukojmí. Vyjednávač.“

„Simone, podívej, nikdy jsem se sem neměla dostat. Lidé, kterým se zodpovídám, by to nechtěli. A oba z toho budeme mít problémy.“

„Ale já ti musím věřit víc,“ řekl Simon laskavě. „A nejde jenom o můj život, Leah. Na tobě teď jsou závislé životy všech civilistů, mužů, žen a dětí. Jestli se tví lidé rozhodnou, že by jim zjištění polohy našeho úkrytu mohlo nějak pomoci – buď jako předmětu vyjednávání, nebo třeba jako pastě, tak jako u těch dvou templářů včera – bude to všechno moje vina, že jsem ti věřil.“

Leah ho chtěla ujistit, že se nic z toho nestane. Nemohla. Navzdory výcviku by tuhle lež z úst vypustit nedokázala. Dokázala by zalhat komukoli na světě, jen ne Simonovi.

Zhluboka se nadechla a zvažovala své možnosti. Jejím hlavním úkolem bylo přimět Simona Crosse, aby si přišel pro Macombera. Po všech lécích, šokových terapiích a jiných strašných věcech, kterými muž musel v pařížském sanatoriu projít, nebyl nikdo v Leažině organizaci tak šílený, aby si myslel, že by Macomber

něco podobného vydržel znovu.

Takže hlavní cíl téhle mise ještě nebyl splněn. Leah cítila výčitky, protože věděla, že si přizpůsobuje pravidla.

„Tak dobře,“ řekla. „Kdy jdeme?“

„Hned. Všechno je nachystané.“ Simon se postavil. Helmu držel pod paží.

* * *

Žádný ze Simonových válečníků Leah nevěřil. Pochopila to velmi rychle a dokonale. Způsob, jakým se kolem ní rozestavěli, hovořil za vše. Byla uvězněna v omezeném prostoru uprostřed relativně volné formace dvou dvojic, která ovšem nebyla natolik agresivní, aby v ní vyvolávala nutkání ohradit se.

Schválně se zastavila, aby si spravila botu, i když to nebylo nutné, aby viděla, jak budou reagovat. Všichni čtyři muži se na místě zastavili a zůstali ve dvojicích. Když se na ně podívala, ani se nesnažili předstírat důvod, proč se zastavili s ní. Nachytala je a oni to věděli.

Tak jo, pomyslela si. Ted' všichni víme, že umíme hrát.

Tohle vědomí ji trochu uklidnilo a přineslo nemalé sebeuspokojení. Nebyla hloupá a oni to ted' věděli. Pravidla hry to nezmění, ale byl dobrý pocit vědět, že všichni hráči mají stejné podmínky.

Simon je vedl točitým tunelem alespoň dvě míle. Leažin oblek generoval infračervený paprsek, který zachytávala speciálními čočkami v helmě. Nanodynové kondenzátory zabudované do obleku jí umožňovaly napájet infračervený paprsek jednoduše chůzí. Kinetická

energie byla pro oblek podstatná, ale měla i záložní systémy, které jí dovolovaly fungovat desítky hodin bez pohybu.

Ze začátku byl tunel evidentně jen krátkým východem z podzemního komplexu a zdál se být nový. Část, kterou procházeli nyní, vypadala rozhodně hodně stará.

„To patřilo k uhelným dolům?“ zeptala se Leah na radiové frekvenci obleku.

„Jo,“ odpověděl Simon. „Ty doly byly jedním z důvodů, proč jsme to tu vybrali. Stačilo pár tunelů a máme přístup k několika mílím podzemních tunelů, kde se dá schovat. Jenom jsme založili hydroponické farmy pro pěstování zeleniny a v některých částech těžíme zbylé uhlí jako palivo.“

„Myslela jsem si, že ty doly zavřeli, protože uhlí došlo už během technické revoluce.“

„To jo,“ souhlasil Simon. „Ale to platilo pro běžné nástroje devatenáctého století. A těžební společnosti potřebovaly spousty uhlí. Nám stačí trocha.“

Na Leah to udělalo dojem. Myslela si, že templáři a lidé, které chránili, budou téměř živořit. Místo toho se zdálo, že se jim velmi dobře daří i v době, která byla pro ostatní snad nejtěžší. Bylo snadné pochopit, proč se lidé, s nimiž Leah pracovala, templářů báli a nedůvěřovali jim.

* * *

Jen o malý kus dál přešel tunel v jeskyni. Tu ozářila elektrická světla. Uprostřed stála tři evidentně rychlá terénní vozidla s matně černým lakem. Všechna měla po

šesti kolech, která sahala Leah až po ramena. Auta byla téměř tři stopy vysoká a nárazníky byly na obou stranách zvednuté šikmo nahoru. Celkově byl počet výstupků, kterými by auta mohla zavazit nebo je ulomit, zcela minimalizován.

„A to jste sehnali kde?“ zeptala se Leah.

„Jedním z hlavních designérů těch aut byl templář,“ odpověděl Simon. „A tři z výrobců patřili k templářům.“

„Ale to jsou vojenské obrněné transportéry.“

„Armáda by je neměla nebýt templářů.“ Simon hodil na podlahu jednoho z vozidel batoh.

„Myslela jsem, že templáři se zbytku společnosti striktně straní.“

„Templářská organizace se snaží existovat v ústraní,“ souhlasil Simon. „Ale zároveň ví, že jediný způsob, jak si udržet náskok před současnými technologiemi, je zůstat součástí vývoje přímo ve výzkumných ústavech. Od rozpuštění organizace byli vědci templářů u každého většího vývoje nějaké zbraně nebo třeba léku. Vojenství a medicína se vlastně hodně překrývají.“

„Takže templáři ty technologie *kradli*?“

„Někdy. Když museli.“ Simon měl na tváři výraz, jako by ho osočila. „Když jsi ve válce, tak se nemůžeš řídit zákony do puntíku. Když to budeš dělat, prostě jenom umřeš pomaleji. Templářům se už od začátku dařilo, protože se výborně orientovali v politice, ekonomii i v technologiích. Vlastně pomohli dát vzniknout myšlence inkorporace. Mimo tohle všechno se z nich stali výborní technici a designéři.“ Podíval se na transportér. „Tohle navrhnul templář. Návrh pak poskytl armádě, aby auta templářů nebyla tak nápadná.“

„A ty fakt čekáš, že tomu budu věřit?“

Simon zavrtěl hlavou a toporně se usmál. „Nevím, proč na tom záleží. Věř si, čemu chceš. Ale tyhle teréňáky jsou obrněné palladiem, ne ocelí nebo reaktivním pancířem.“ Pak jí pokynul ke stupínku, který visel z podlahy. „Mám ti pomoci?“

Místo odpovědi se Leah chytila madla a ladně se vyšvihla do kabiny. Otočila se a podávala mu ruku. „Ne, dík. Mám pomoci já tobě?“

Simon skočil dovnitř stejně snadno. Hledí na jeho helmě se zavřelo.

* * *

Stísněný interiér terénního vozidla nevypadal pohodlně. Simon zaujal místo na sedadle uprostřed nahoře, zatímco další čtyři templáři šli na své posty. Jeden z nich seděl za volantem a ostatní u zbraňových systémů, komunikačního centra a na pozici střelce.

Leah tohle rozmístění znala. I když v rychlém útočném vozidle nikdy nejela, měla za sebou výcvik na simulátoru.

Byla uchválena, i když věděla, že by neměla být. Simon i templáři byli neuvěřitelně dobře vybavení.

Simon rychle provedl standardní předoperační kontrolu, která zahrnovala kontrolu zbraní a spojení s ostatními vozidly. Když byl spokojený, konvoj vyrazil.

Leah seděla vzadu společně s dalšími šesti templáři, kteří tvořili posádku vozu. Všichni templáři seděli klidně a spali, mluvili nebo hráli hry integrované přímo v AI obleků. Leah měla v tom svém podobný software. Nuda

byla největším nepřítelem zdravého válečníka.

Ujeli teprve kousek, když se Leah zadívala na obrazovku nad Simonovou hlavou. Obrazovka byla redundantním systémem, který sloužil jako záloha templářských HUDů. Normálně posádka ovládala vozidlo přímo ze zbrojí a používala své systémy namísto běžných armádních. Simulátory, na kterých Leah cvičila, fungovaly podobně.

Kolem vozidla byla hluboká noc, ale palubní infračervené systémy krajinu osvětlovaly. Zároveň ji projížděly senzory, které hledaly jakékoli známky života.

V dálce visely nad vysokými budovami Londýna těžké temné mraky. Leah, usazená na sedačce z popruhů, se jen tiše dívala a doufala, že se všichni dostanou od pobřeží živí.

13.

Když se k němu strážě přiblížily, pokusil se Warren postavit, ale droga v jeho krvi způsobovala, že ho všechny smysly klamaly. Nemohl se soustředit tak, aby přímo zaútočil. Během několika vteřin byli muži až u něj a srazili ho k zemi. Jejich tvrdé pěsti mu dopadaly na tvář i na tělo. I když to jím fyzicky otrásl, vlastně většinu ran necítil. Zřejmě stejná droga, která ho oslabila, mohla i za to, že nevnímal bolest. Byl to nečekaný bonus, ale ne takový, který by ho zachránil před useknutím ruky.

Přinutili ho, aby si lehl natažený čelem k zemi. Sedli si mu na nohy a na záda a znehybnili ho. Někdo mu do zátylku zavrtal hlaveň pistole. Byla chladná a tvrdá.

„Nikdo neříkal, že budeš muset být živej, až ti tu ruku budou řezat,“ řval jeden z chlapů Warrenovi do ucha. „Z tvójí mrtvolý jim to stejně bude líp.“

Kabalisté mezi sebe Warrena nikdy skutečně nepřijali. Když první skupina, kterou potkal, vyvolala Merihima, vlastně nikoho téměř neznal. Jen málo z nich mu odpustilo smrt svých druhů. Jediná Naomi mu projevila úctu a laskavost.

A teď to vypadalo, že to už k němu byla upřímnější Kelli hnijící v jedné z místností jeho příbytku. Warrenem zmítal strach, cítil se jako zajíc napíchaný amfetaminy.

„Položte mu tu ruku sem,“ rozkázal Cornish.

Nejméně tři muži se vši silou snažili odlepit Warrenovi paži od boku. Cukal sebou a odtahoval se vši silou, která mu ještě zbyla. Od chvíle, kdy mu démonická

ruka přirostla k paži, byl rychlejší a silnější než cokoli lidského. Alespoň tedy rychlejší a silnější než kterýkoli člověk, kterého kdy potkal.

Ale nakonec byl jen jeden proti několika. Podařilo se jim natáhnout mu ruku.

„Držte ji,“ rozkázal někdo.

I se všemi smysly jako na vodě si Warren uvědomil, že se spletli. Málem se začal smát. Ale věděl, že ti lidé určitě svůj omyl napraví, jakmile si ho uvědomí. A aby vše bylo ještě horší, možná si svou chybu uvědomí, až když bude pozdě. Taky by mohl skončit úplně bez rukou.

„To není ta ruka,“ řekl nějaký muž. „Tahle je lidská. Tu druhou.“

Stráže se všemi silami pokusily natáhnout Warrenovi druhou paži a zároveň znehybnit tu první. Warren se přestal bránit, když si uvědomil, že takhle jen ztrácí koncentraci.

Bylo těžké ovládnout se a nezpanikařit, aby se mohl soustředit na získání větší energie. Pokusil se ignorovat pocit bezmocnosti způsobený tím, že ležel na podlaze s nataženou rukou. Sebral veškeré síly a představil si, co chce udělat.

„Chcete jenom ruku?“ zeptal se muž. „Nebo chcete i kus paže?“

„Jenom ruku,“ odpověděl Cornish stejně chladně, jako by si nechával useknout kus masa u řezníka.

„Podejte mi někdo pilku na kosti.“

Když už nezbýval čas a na zápěstí ucítil chladné kousnutí zubatého ostří, uvolnil Warren všechnu moc, kterou nashromáždil. Z jeho těla vylétla prudká vlna a smetla útočníky.

Odlétli na všechny strany a mnozí z nich hekli, jak

narazili do stěny nebo na zem.

Překvapen, jak dobře se mu útok povedl, se Warren zvedl ze země a vrávoravě se postavil. Podíval se na Cornishe a namířil na něj démonickou ruku.

Z Warrenových prstů vyšlehly plameny a valily se proti Cornishovi. Jasnovidce před sebou zkrřížil paže. Plameny ho obklíčily a naplnily místnost žářem. Warren, který měl stále potíže udržet se na nohou, se pokusil prohlédnout skrz plameny, ale nic neviděl. Čekal, že z toho muže nezůstane nic než ohořelé kosti, a vůbec netušil, jak se s tím kabalisté vyrovnají.

Ale v příštím okamžiku Cornish prošel plameny ven.

Jeho roucho na několika místech doutnalo. Kouř mu stoupal rovněž z vlasů. Uhasil rukou několik uhlíků a usmál se.

„No, jestli tohle je všechno, co umíš, asi tu ruku vůbec potřebovat nebudu,“ prohlásil Cornish.

Kdybys mě nezdrgoval, vypadalo by to jinak, pomyslel si Warren. Znovu vyvolal svou moc, ale bylo to těžké. Jako by mu protékala mezi prsty.

Cornish udělal gesto. V příštím okamžiku Warren cítil, jako by ho do prsou kopl mla. Odlétl přímo mezi skupinu strážných. Všichni se svalili v jedné hromadě na zem.

Několik se pokusilo Warrena chytit. Ten všechny pokusy odrazil a zasadil několik ran do nechráněných tváří. Nakonec ho nechali vstát.

Warren, který už nebyl schopen vypořádat se s drogou v krvi, změnil taktiku. Soustředil se na drogu, představil si ji jako tekutinu kolující v žilách, jako jed, který nebyl součástí jeho těla. Ještě nikdy se nepokusil změnit nic přímo v sobě. Jakmile měl obraz jasně před

očima, použil moc, aby jed v těle spálil.

Téměř okamžitě se začal cítit lépe. Hlava se mu vyčistila a soustředit se bylo nyní snadnější.

Cornish znovu udělal gesto a Warren byl znovu odhozen kus dozadu. Tentokrát se však silou vůle dokázal udržet na nohou.

Věděl ovšem, že mu to k ničemu není. Nakonec si vezmou, co chtějí. Cornish znovu napřáhl ruku a Warren vrazil do stěny za sebou. Náraz byl takový, že mu vyrazil dech. Před očima se mu udělaly černé mžitky, zavířily a zmizely.

Začala se ho zmocňovat panika. Co cítil teď, překonávalo i starý strach, který měl jako dítě, když mu otčím bil matku. Léky a terapie, které jako dítě dostával, poté co způsobil otčímovu smrt – policejní vyšetřovatelé to označili za sebevraždu, ale Warren věděl, že to byl on, kdo ho přiměl zastřelit se – ho naučily strach přehradit silnou stěnou. Nikdy se ho však nebyl schopen zbavit úplně.

A teď byl zpět. Nechtěl se bát. A nechtěl si nechat ublížit. A už vůbec nechtěl umřít.

Tak neumírej, zašeptal mu v mysli Merihim. Mrtvý už mi tak užitečný nebudeš.

Na krátký odporný okamžik si Warren uvědomil, že nebude od démona volný ani po smrti. Merihim jeho tělo oživí a přikáže mu sloužit dál.

Jak hleděl na kabalisty, kteří se připravovali na něj znovu vrhnout, jeho zrak se zostřil. Dech se vrátil do normálu a tepová frekvence se zpomalila na snesitelné hodnoty. Ucítil v sobě Merihimovu sílu.

Tví nepřátelé jsou i mými nepřáteli, pronesl Merihim. V tomhle souboji jde o víc, než se na první

pohled zdá.

To Warrena nijak netrápilo. Chtěl tohle setkání přežít. Vzpamatoval se a postavil trochu vzpřímeněji.

Kabalisté si změny v jeho postoji všimli. Několik jich zaváhalo.

„Vzdej to, ty blázne,“ přikázal Cornish. „Přijmi svůj osud a já se pokusím, aby to bylo bezbolestné.“

Bezbolestné? Ve Warrenovi vřel vztek. Víš, jak to bolí, když víš, že jsi tak slabý, že se nedokážeš ubránit?

Démonova ruka se zvedla a on po pravdě nemohl říct, jestli to bylo z jeho vůle, nebo Merihimovy. V tuto chvíli už byli znovu jedním.

Z Warrenovy ruky vyšla mihotavá vlna. Kabalisté se připravili na prudký útok. Místo toho se vlna dotkla nejprve prvních čtyř. Zůstali překvapeně stát a vlna se kolem nich omotala.

Pak se jeden z nich zasmál. „Myslím, že už nemůže.“

V příštím okamžiku však mužům zčernaly všechny žíly. Na světlé pokožce stejně jako na té tmavé se rýsovaly cestičky a stezky, které se vzájemně křížily. Pak těla mužů hnilobně zezelenala a oni začali rvát bolestí.

Ostatní od nich rychle odstoupili, jako by jejich druhové byli nakažliví.

Čtyři zasažení klesli na zem. Tváře měli zkřivené námahou, jak se zoufale pokoušeli zvednout. Jejich snaha však jen oddalovala nevyhnutelné. Nakonec padli na zem jako kusy mrtvého a vykostěného masa.

Warren věděl, že jsou mrtví. Cítil, jak je život opustil.

Kabalisté nyní začali od Warrena couvat. Zároveň vrhali tázavé pohledy na Cornishe.

„Na co čekáte, hlupáci!“ vybuchl Cornish. Natáhl

ruku a z dlaně mu vyšlehly plameny.

Warren věděl, že se jim nedokáže vyhnout včas. Zároveň věděl, že ještě neviděl nikoho s takovou mocí. Něco tu nehrálo. Vzpomněl si, jak Merihim říkal, že tu jde ještě o cosi jiného.

Instinktivně před sebe zvedl ruku. Vířící masa plamenů se zastavila jen několik palců od něj. Odfoukl ji stejně, jako se zháší svíčky na dortu.

Ted' už se objevil na Cornishově tváři strach.

Warren obrátil pozornost ke čtyřem mrtvým mužům na zemi. Sáhl do proudu temné energie, kterou mu nyní Merihim pumpoval do těla. Na jeho tichý příkaz se čtyři mrtvá těla pohnula. Končetiny se jim třásly a občas sebou škubly.

Kabalisté rychle ustupovali k východu z místnosti. Mrtví muži se postavili před Warrenem. Jejich těla byla stále zelená, jako by se jich už zmocnila hniloba.

I když už Warren oživil spousty zombii na hřbitovech i z mrtvých ležících na ulicích, tohle ještě nikdy neviděl. Tyhle se jako smečka hladových vlků vrhly na Cornishe.

Jasnovidec se pokusil otočit a dát se na útěk, ale už bylo pozdě. Byl pomalejší než zombie. Chytily ho a povalily na záda na zem.

„Přestaň!“ ječel Cornish. „Sundej je ze mě!“

Dva z odvážnějších strážných přiběhli Cornishovi na pomoc. Ozbrojeni byli obušky, ty však neměly na zombie žádný efekt, až na to že upoutaly jejich pozornost. Zombie se zvedly a začaly rozdávat rány pažemi silnými jako beranidla.

Jedna ze zombii prorazila hrud' nejbližšího kabalisty. Muž na místě zemřel a jeho kůže zezelenala stejným

způsobem, dokonce i s černými žilami, ještě než dopadl na kolena. Když zombie, která ho zabila, vytrhla ruku ven, povstal muž jako další nemrtvý.

Další strážný se zoufale snažil vymanit ze sevření jiné zombie. Třebaže kopal a bušil pěstmi, zombie ho srazila na zem a vrhla se na něj. Její zuby našly kabalistovo hrdlo a rozervaly ho, jako to dělají divoká zvířata. „Warrene!“

Ještě než obrátil pohled k Naomi, stačil si Warren všimnout, že i tenhle umírající muž téměř okamžitě zezelenal a vrátil se na svět jako zombie. Nemohl od něj odtrhnout oči.

„Warrene.“ Naomi k němu pomalu šla. Ruce měla přitisknuté k tělu. V očích se jí leskly slzy strachu. „S tímhle jsem neměla nic společného.“ Její pohled ho vybízel, aby jí věřil.

Jedna z nových zombií se jí rychle postavila do cesty, aby nemohla na Warrena. Naomi couvla. Neznala žádná obranná kouzla. Její schopnosti byly ve věštění.

„Prosím,“ řekla staženým hlasem. Ted’ už jí slzy stékaly po tváři. „Prosím tě, neubližuj mi.“

At’ zemře, zašeptal Merihim.

Ne, řekl Warren. Je to moje přítelkyně.

Ale to ona tě zavedla do téhle pasti.

Říká, že o tom nevěděl. Warren cítil, jak v něm roste hlad po Naomině smrti. Věděl, že nepatří jemu; krmil ho jím Merihim. Jen s vypětím všech sil se mu bránil.

Jestli jí věříš, jsi hlupák.

Warren jí nevěřil. Alespoň ne úplně. Ale nechtěl ji zabít. „Neubližuj jí,“ řekl zombii. Nemrtvý na místě ztuhl.

Naomi váhavě dala ruce dolů. „Děkuju,“ zašeptala

chraptivě.

Jeden z kabalistů vytáhl zpod pláště pistoli. Zjevně byli i tací, kteří nevěřili, že kouzla a moc mohou vyřešit všechny problémy.

14.

Kabalista na něj namířil zbraň. Warren viděl, že je to klasická pistole střílející kulky, ne plameny nebo sonické vlny nebo cokoli jiného, co používali templáři nebo zvláštní jednotky, s nimiž občas v Londýně bojoval.

Warren máchl démonickou rukou směrem k muži. Vylétla ohnivá vlna, a to právě v okamžiku, kdy muž stiskl spoušť.

Ostré štěknutí pistole se v uzavřeném prostoru hlasitě rozléhalo. Ohnivá vlna se krátce rozjasnila, jak pohltila a zcela spálila letící kulku. Pak plameny zahalily i střelce. Ten stihl vydat krátký výkřik, než mu oheň strčil hladové prsty do hrdla a sežehl plíce. Muž se zhroutil mrtev k zemi.

Warren znovu přehradil svůj strach silnou zdí a opřel se o démonovu moc. „Ještě někdo proti mně zvedne ruku, a pozabím vás tady všechny.“

Přeživší kabalisté hleděli na ožehnutá a otrávená těla před sebou a rychle utekli z místnosti.

Warrenovi se v hlavě rozléhal Merihimův škodolibý smích.

Zmlácený a bolavý z nakládačky, kterou dostal, nyní Warren přistoupil k jasnovidci. Cornish na něho hleděl vyděšenýma očima.

„Chceš, abych prosil o život?“ zeptal se Cornish.

Ano, řekl Merihim Warrenovi. *At' prosí. Když tě někdo prosí o život, dává ti to tu největší sílu.*

Z toho pomyšlení se Warrenovi udělalo zle. Nechtěl

toho muže slyšet žadonit.

Jsi příliš slabý, řekl mu Merihim. *Dusíš v sobě všecken vztek, všecken strach a nevyužiješ je.*

„Budu prosit... jestli budeš... chtít,“ řekl Cornish. Jeho hlas byl chraptivý a plačtivý.

Bude ti lhát, řekl Merihim. *Dneska bude žadonit o život a zítra spřádat plány, jak ti vzít tvůj.*

O tom Warren nepochyboval. S typy, jako byl Cornish, se setkával celý život. Grázlové, kteří mu dávali najevo převahu, ať už to byl manažer v samoobsluze, kde pracoval, nebo majitel domu, v němž bydlel v podnájmu s ostatními.

Tolik lidí, kterým jejich malá moc stoupla do hlavy. A čím víc moci měli, tím to bylo horší. „Prosím,“ řekl Cornish.

I když jasnovidec ležel v sevření zombie, měl problém to slovo vyslovit. Warren věděl, že se muž z potupy, jaké se mu od Warrena dostalo, nikdy nevzpamatuje. Smyslem jeho života se stane posílat za ním zabijáky, sám se však už neodváží k Warrenovi přiblížit.

Warren to věděl, protože takhle by se choval on, kdyby byly role obráceně. A přesto zadržel ruku.

Jsi hlupák! obořil se na něj Merihim. *Ten chlap ti za laskavost nic nenabízí a bude jen prahnout po pomstě. Když ho necháš žít, podepisuješ sám sobě rozsudek smrti.*

Warren se odvrátil, než ho mohl ovládnout strach a on by udělal, co si démon přál. Naomi stála kousek od něj a sledovala ho.

Podívej se na ni, rozkázal Merihim. *Podívej se jí do očí. Myslíš si, že vidí muže, který je ochoten odpustit? Nebo myslíš, že vidí muže, který se bojí uchopit osud do*

vlastních rukou?

Warren nevěděl. Takhle uvažovat nechtěl. Přál si, aby mohl hned odejít. Přál si, aby sem nikdy nechodil. *Přišel jsi, protože jsi na ni chtěl udělat dojem. Myslíš si, že jsi ho udělal?*

Warren si démonova hlasu nevšímal a pokusil se odejít dveřmi pryč. Ani nevěděl, jestli bude žít tak dlouho, aby vyšel až ven. Ale nedokázal se pohnout.

Ne, řekl Merihim. Je tady víc věcí, než si myslíš.

Náhle se zrcadlo na stole, do něhož předtím Cornish hleděl, rozžhavilo do ruda. Nejprve si Warren myslel, že kouř, který z něj vychází, způsobuje hořící stůl. Pak ale spatřil, že dým vychází přímo z lesklého povrchu zrcadla.

* * *

V kouři stoupajícím ke stropu se zhmotnil Merihim. Byl otočený k Warrenovi zády, jako by se za svého sluhu styděl.

Démon měl širokou tvář s ostrou vystouplou čelistí porostlou rudými šupinami. Z čela mu vyrůstaly dva rohy a trčely vysoko nad hlavu, čímž ho dělaly nejméně o stopu většího. Na obočí i na tvářích měl zčernalé jizvy jako vzpomínky na dávné bitvy. Byl svalnatý a široký v ramenou a měřil téměř osm stop. Jeho tělo skrývala modrozelená zbroj z ještěřích šupin jakéhosi vyhynulého netvora. U pasu mu visel těžký meč.

Naomi se skrčila strachem. Tohohle démona viděla jen ve vizích, nikdy ne ve skutečnosti.

Merihim si Warrena vůbec nevšímal a přešel přímo k jasnovidci, roztaženému na zemi v rukou jedovatých

zombií. Ty při jeho příchodu zakňouraly jako děti.

Warren z vlastních zkušeností se zombiemi věděl, že tahle reakce byla spíše způsobena vnímáním velké moci než emocemi. Byli to roboti, kteří čekali rozkazy od toho, kdo je stvořil.

Merihim si ladně dřepel vedle Cornishe.

„Jaké skrýváš tajemství, človíčku?“ zeptal se démon.

„Nezabíjejte mě,“ prosil Cornish. „Prosím, nezabíjejte mě. Budu vám sloužit lépe než on. Umím být silnější, než je on.“

Warren nevěděl, co říct. Nečekal, že by Cornish zkusil něco takového. A jestli démon nabídku jasnovidce přijme, co se pak stane s Warrenem?

Ohlédl se přes rameno a viděl, že na něj Naomi upřeně hledí. Věděla, že jestli přijde o život on, skončí stejně i ona.

„Ne,“ Merihimův hlas zněl pobaveně a posměšně. „Ty už sloužíš někomu jinému. A to je problém. Svůj život jsi již spojil s tím, komu ses rozhodl sloužit.“ Démon přešel tlustým drápem po okraji Cornishova levého oka. „Pochybuj, že tě tvůj pán po téhle nabídce nechá žít.“

„Prosím. Můžete mě chránit. Vím, že to dokážete. Jste silnější než on.“ Cornish se zoufale, ovšem marně pokoušel vysmeknout zombiím.

Merihim se zazubil a jeho výraz byl zcela prost soucitu. „A jak bych ti kdy mohl věřit? Převlékáš kabáty, jakmile se ocitneš v trochu složitější situaci.“

„Ale už ne. Vezměte si mě. Budu navždy váš. Navždy vám budu sloužit.“

Warrenovi bylo Cornishe líto, protože věděl, že démon nebude mít slitování. Ale i Warren se bál, protože

věděl, že by jednoho dne mohl sdílet Cornishův osud.

„Ne,“ řekl Merihim. „A dost škemrání.“ Démon lehce pohnul rukou a zabodl dráp a pak i celý prst Cornishovi do oka.

Z očního důlku vytryskla krev a místnost naplnilo mužovo nařikání. Naomi seděla zády opřená o stěnu a rukama si držela kolena přitisknutá k tělu.

O chvíli později se Cornish roztrásl a pak náhle ztuhl, byl mrtvý.

Warrenovi se zvedl žaludek. Na okamžik si myslel, že bude zvracet. V krku už cítil kyselé žaludeční šťávy.

Merihim však ještě neskončil. Zahákl prst o Cornishovu lícni kost a zatáhl. Svaly na paži se mu napnuly námahou, jinak však všechno vypadalo jako hračka.

Cornishova tvář praskla. Zkrvavenou kůží vyšla ven slonovinově bílá kost. V tuhle chvíli se udělalo zle Naomi, která se otočila a zvracela.

Merihim se otočil na Warrena. „Pojď sem.“

Neschopen neposlechnout Warren přistoupil k démonovi. Z Merihima čísel pach žhavých kamenů a rozkladu. Sálal z něj žár. Někteří kabalisté věřili, že démoni pocházejí z daleko teplejšího prostředí, a proto používají Spáleninu, aby přetvořili světy, kterých se zmocnili.

„Tys *toho druhého* v něm vůbec necítil, že?“ zeptal se Merihim.

„Ne,“ odpověděl Warren. Stále nevěděl, o čem démon mluví.

„Musím tě toho ještě hodně naučit.“

Warren se při těch slovech trochu uklidnil. Jestli ho chtěl Merihim něco učít, znamenalo to, že ho neplánuje v

příštích okamžicích zabít.

Pokud nelhal.

„Měl jsi poznat, že není sám,“ pokračoval Merihim. „Nikdo, a už vůbec ne ubohý člověk, by se neodvážil zaútočit na někoho, koho jsem označil za svůj majetek.“ Démon mávl rukou přes znetvořenou mužovu tvář.

V odpověď na to se zlomená kost i tkáň pohnuly. V místnosti se hlasitě rozléhalo mlaskání masa doprovázené škrábáním kostí.

O chvíli později se v krvi a troskách Cornishovy tváře zhmotnila tvář nová. Tahle nebyla lidská. Patřila démonovi. Na dolní čelisti nyní vyrůstaly kostěné šupiny. Ústa nebyla víc než trhлина pod orlím nosem. V černých očích bylo možno číst zášť, kterou tvor vrhal střídavě na Warrena a Merihima. Rozervané maso na tváři mrtvého muže se znovu pohnulo, až se z něj vytvořily jakési rohy.

„Fulaghare.“ Tentokrát byl úsměv na Merihimově tváři skutečně pobavený. Zároveň však dával příslib bolesti a smrti.

„Takže mne poznáváš,“ řekl skřípavým hlasem démon.

„Ano,“ odpověděl Merihim. „To byl tvůj nápad?“

Fulaghar si odfrkl. „Málem vyšel.“

„Ale nakonec ne. A teď vím, že v tobě mám nepřítele. Takhle to nemuselo skončit.“

„Ale skončilo, ó, Rozsévači moru,“ řekl posměšně Fulaghar. „Ty jsi na tomhle místě bez pověření. Nemáš tu co pohledávat.“

„Do toho, co tu dělám, ti nic není.“

„Omyl.“ Fulaghar se zatvářil vztekle. „Všechno, co děláš, ovlivňuje naše počínání zde. Bez pověření a nespoután jsi na tomhle místě pro nás nebezpečný.“

Warrenovi se honila hlavou spousta myšlenek. Věděl, že Merihima do Londýna přivolali kabalisté a že neprošel pekelnou bránou jako ostatní. Ze všeho, co zatím viděl, Warren věděl, že invaze byla pečlivě zorganizovaná akce. Bylo překvapivé dozvědět se, že se démonům nelíbí, když tu našli vetřelce, třebaže byl jedním z nich.

A co znamenalo bez pověření? Ostatní démoni by Merihima zjevně zničili, kdyby k tomu dostali příležitost. Otázkou bylo, proč?

Merihim se Fulagharově zhodnocení situace zasmál. „Nejsem nebezpečný pro nikoho kromě těch, kdo mi berou, co chci.“

„Co hledáš, v tomto světě není,“ prohlásil Fulaghar.

Na Merihimově děsivé tváři se znovu rozhostil strašlivý úsměv. „Jsi démon. Copak ti můžu věřit?“

„Byl bys hlupák, kdybys mi věřil.“ Fulaghar se usmál. „Ale na druhou stranu bych ti mohl lhát tak, že bych ti řekl pravdu a nechal tě nekonečně hledat, po čem toužíš.“

„Mám jednu z Qhazimogových knih,“ řekl Merihim.

Úsměv na vypůjčené Fulagharově tváři zmizel. „Není možné, abys tu knihu měl.“

„Tak možná lžu... a nemám ji.“

Fulaghar zaváhal. Warren v jeho krvavé tváři viděl nerozhodnost a strach. „Jak jsi ji našel?“

„Protože vím, co tu hledám. Víím, co bylo před dávnými lety ztraceno. A víím, kde to hledat.“

Warren bedlivě poslouchal každé démonovo slovo, ale nedokázal rozlišit pravdu od lži. Jeho myšlenky se okamžitě obrátily ke knize v jeho příbytku. Jestli byla tak důležitá – obzvláště jestli ji hledali všichni démoni, nebo

alespoň démoni mocní jako Fulaghar – proč mu ji Merihim nechal?

Fulaghar nyní pokračoval vážnějším tónem. „Tyhle knihy jsou nebezpečné. I pro tebe, Merihime. Nebo už jsi zapomněl?“

Nebezpečné? Warrenovi se rozbušilo srdce trochu rychleji. Během čtyř let, kdy se snažil dozvědět o Merihimovi co možná nejvíc, ani jednou nenarazil na zmínku o Qhazimogových knihách ani o ničem jiném, co by mohlo ohrozit démonův život na tomto světě.

„Na nic jsem nezapomněl,“ vyštěkl Merihim. „Nezapomněl jsem na Knihy ani na to, že jste mě zradili.“

„Byl jsi zrazen pro spravedlivou věc.“

„Měl jsem právo zmocnit se území, která jsem chtěl.“

„Kdybys měl na ta území právo, nikdo by se ti nepostavil. A teď jsi tady – zase tu nepatříš – a my se o tebe postaráme. A tentokrát to nebude jen obyčejné vypovězení. Tentokrát s tebou skončují.“

„Nikdo se mnou neskončuje,“ zavrčel Merihim. „A ty můžeš říct všem, kteří se o to pokusí, že je z mých rukou čeká trvalá smrt.“

„Z tvých úst jdou jen prázdné hrozby,“ ušklíbl se Fulaghar. „Nikdy nebudeš dost silný...“

Merihim bez jediného dalšího slova chytil hlavu mrtvého muže do obrovské ruky a zakryl Fulagharovu tvář. Hlas druhého démona zněl přidušeně. Když Merihim stiskl, proměnily se rozervané maso a polámané kosti v krvavou kaši. Démon nakonec odtrhnul hlavu z krku a hodil ji na protější zeď.

Naomi se zachvěla, protože hlava se odrazila a

skončila jen několik stop od ní. Po tváři jí stékaly slzy. Třásla se strachem.

Merihim se postavil a pak vychrlil na svou zakrvácenou ruku plameny. Byla to stejná ruka, kterou dal Warrenovi a která mu pak během pár minut dorostla. Krev se změnila v popel a ten ze šupin spadl na zem.

„Odejdi odtud,“ rozkázal démon. „Chci, abys našel Fulaghara nebo jeho poskoky, a chci, abys je zničil.“

Warrena se zmocnil nový strach. Nedokázal si představit, jak by měl zničit démona tak mocného, jako byl Fulaghar. Jestli to bylo tak snadné, proč to Merihim neudělal, když s ním mluvil?

Warren však nakonec neřekl nic. Ani se nezeptal, jak má demony, které měl zničit, vlastně najít.

Merihim bez dalšího slova přešel ke stolu a položil ruku na zrcadlo. Téměř okamžitě, jakmile se ho dotkl, se jeho tělo proměnilo znovu v kouř a ten byl nasát do skla. Během chvilky to vypadalo, jako by tam nikdy nebyl, ovšem až na bezhlavou mrtvolu ležící na zemi.

Warrenovi se třásla kolena a hrozilo, že se mu podlomí. S velkým úsilím se mu podařilo zůstat stát. V ústech měl sucho strachem.

Naomi k němu zvedla hlavu. „Co budeš dělat?“

„Nevím.“ Warren se ohlédl přes rameno na tělo mrtvého muže natažené na podlaze. „Cokoli, abych neskončil takhle.“

„Ale zabít démona...“ Naomi nedopověděla.

„Teď už je pozdě utíkat.“ Warren věděl, že to říká spíš sobě než jí. Obrátil se k zombiím a nechal je postavit se. Seřadily se kolem něj a čekaly na rozkazy. „Démoni už umírali i dřív. Všichni se toho bojí. Jen musím najít způsob, jak zabít tohotohle.“ Podíval se na ni. „A co ty?“

„Jak to myslíš?“ Naomi na něj vytřeštila oči. „Se mnou to nemá nic společného.“

„A budeš tady v bezpečí?“ Warren kývl hlavou ke stínům, které se krčily za oběma dveřmi. Tam stáli kabalisté a z úkrytu je pozorovali.

Naomi se na něj otočila a pak se podívala zpátky na Warrena. Její výraz byl tvrdý. „A tobě to není jedno?“

Warren se rozhodl nevyřknout odpověď, která ho napadla. „Já jsem se ptal první,“ připomněl jí.

„A u tebe budu ve větším bezpečí než tady?“

„Budou tě vinit z Cornishovy smrti.“

„Chtěl, abych tě sem přivedla. Není to moje chyba.“

„Tak jo.“ Warren se otočil k odchodu.

„Počkej.“

Když se k ní Warren otočil, pokoušela se opřená o stěnu postavit. Podal jí ruku, tu lidskou. Na chvíli zaváhala, pak ji přijala a s ní i jeho pomoc.

Společně, obklopeni zombiemi, vyšli z budovy do noci. Warrena ani nenapadlo požádat kabalisty o možnost přespat. Bezpečnější by asi bylo strávit noc mezi monstry, která po cestě potkají.

I když ale Warren přežije cestu zpátky, netušil, jestli může přežít pokus o zabití démona tak mocného, jako byl Fulaghar.

15.

Simon si všiml démonů na HUDu o vteřinu dřív, než ho na ně upozornila AI obleku. „Pozor,“ oznámil ženský hlas. „V oblasti hraničící s vaší polohou se nacházejí nepřátelé.“

Když se trochu předklonil, aby si sedl pohodlněji, nastavil Simon frekvenci, na které komunikovali mezi terénními vozy. Signál mezi obleky byl silný, ale všechna data přenesená mezi dvěma vozidly musela být okamžitě přijata a zpracována palubními AI.

„Vidíš je, Nathane?“ zeptal se Simon.

„Jo,“ odpověděl Nathan.

„Autopilot deaktivován,“ oznámila AI obleku. „Vozidlo řídí člověk.“

Bylo znát jen mírnou změnu, když Nathan převzal řízení, ale Simon ji cítil. Jízda byla přímočařejší, ale méně hladká. Reakce AI byly rychlejší, na druhou stranu její rozpoznávací schopnosti týkající se nebezpečí a možných variant byly poněkud slabší. Navíc ruce na volantu představovaly jistý stupeň nepředvídatelnosti.

„Zbraně?“ zavolal Simon.

„Všechny systémy funkční,“ odpověděla Danielle. V jejím hlase bylo napětí.

Napětí cítil i Simon. Za poslední čtyři roky už získal zkušenosti s bojem zevnitř transportéru. I když bylo auto dobře ozbrojené a pancéřované, dával přednost otevřenému boji vestoje s mečem a pistolí v ruce. Takhle templáře učili bojovat.

Boje obrněných vozidlech na simulátoru nebyly

prvořadé. Nicméně je cvičili pro případy, kdy by bylo třeba rychlého přesunu nebo převozu zásob. Takže i Simon jízdu s transportérem cvičil – k simulátoru měli přístup všichni – a jistou dobu si dokonce myslel, že je to ohromná zábava.

Ale když na jednom takovém autě závisí tvůj život, je to něco jiného.

Simon mrkl okem do rohu HUDu, aby se podíval za sebe a ujistil se, že ostatní templáři vnímají změnu situace. Všichni válečníci nyní na sedačkách kontrolovali zbraně a připravovali se. Leah nebyla výjimkou.

„Billy,“ řekl Simon. „Vrať Leah pušku.“

Jeden z templářů sáhl za sebe a vytáhl raketovou pušku. Podal ji Leah, která na něj děkovně kývla.

Simon obrátil pozornost zpátky k HUDu. Démoni nyní nebyli ani míli od nich. Zachytily je senzorové sondy s dalekým dosahem, které byly napojeny na komunikační anténu.

Senzorové sondy byly něco, co britská armáda k dispozici neměla. Templáři si tohle překvapení chtěli nechat pro sebe. Obecně bylo na každém obrněném vozidle šest jednotek, které fungovaly ve trojicích, aby bylo možné přesně určit polohu. Zároveň byly napojené na GPS satelity na nízkém orbitu, z nichž získávaly souřadnice.

Sondy byly chráněny palladiovým pancířem a byly sestrojeny tak, aby je bylo velmi těžké zničit. Měly hranatý tvar se širokými křídly a nízkým profilem, který bylo téměř nemožné zachytit radarem. Napájela je nanospringová technologie, takže mohly být v provozu ve čtyřhodinových cyklech. Stačilo pak, aby se vrátily k vozidlu a po třiceti minutách dobíjení byly znovu

připraveny. Když se jedna vrátila, druhá ji automaticky vystřídala.

Senzory fungovaly v širokém audio i video spektru. Díky přístupu do databáze AI vozidel dokázaly rychle identifikovat nepřátelské cíle.

Takže nebylo pochyb, že na ně čeká hlídka démonů.

Jedinou otázkou bylo, jestli se jedná o náhodnou hlídku, nebo zda tu démoni jsou schválně. Simon věděl, že stejnou otázku si nyní kladou všichni templáři.

A on neměl odpověď.

„Můžeme se jim zkusit vyhnout?“ zeptal se Simon. Prohlížel si mapy oblasti, které si zobrazil na HUDu.

Celý prostor byl porostlý stromy a křovinami. Schválně se drželi mimo hlavní cesty, protože doufali, že tím zmenší pravděpodobnost, že narazí na demony. Z hlášení, která dostávali, Simon věděl, že démoni stále ještě hlídají hlavní příjezdové cesty a pobřežní oblasti.

Počty démonů stabilně rostly, zatímco počet lidských obyvatel samozřejmě klesal. Simon si nebyl jistý, jak je to ve zbytku světa, ale bylo celkem jisté, že všude jinde čelí stejným problémům.

„Můžem to zkusit,“ řekl Nathan. „Ale venku je to rozbité. Šutry, popadané stromy a husté křoví. Jestli sjedem z cesty, budem v zemi nikoho.“

Karavana tří vozidel se řídila nejnovějšími informacemi od skupin templářů, které nedávno provedly průzkum cest na pobřeží ve víře, že by navíc mohly najít záchranné lodě pro přeživší, co templáři stáhli z města. Za poslední čtyři roky spousta země zarostla a byla neudržovaná.

Kromě démonů navíc pekelnými branami prošly i další podivné zrůdy. Těm se dařilo velmi dobře v

divočině a velmi rychle lovem téměř vyhubily divokou zvěř. Všichni tihle netvoři, stejně jako démoni, byli dravci a žili jen pro lov.

„A nemohli bychom se vrátit a vzít to jinudy?“ zeptal se Simon.

HUD ukazoval, že vzdálenost k místu setkání není ani půl míle. Červená čísla na obrazovce se rychle měnila.

„Mohli bychom to zkusit,“ řekl Nathan, „ale mohli by nás dohnat. Jestli jsme našli my je, můžeš se vsadit, že ví i oni o nás. Jenom bychom oddalovali nevyhnutelné.“

„Leah,“ řekl Simon, „můžeš odsud mluvit se svými lidmi?“

Odpověděla okamžitě. „Ne.“

„Jsou mimo dosah, nebo nemůžeš navázat spojení?“ Jestli byli lidé, kteří měli Macombera, mrtví, byla velká pravděpodobnost, že je mrtvý i Macomber. Snažit se to zjistit by bylo šílené.

„I kdyby tu byli,“ řekla Leah, aby dokázala, že ví přesně, na co Simon myslí, „neodpověděli by. Já se téhle vyjízďky účastnit nemám.“

Neříkal bych tomu vyjízďka, když se řítíme po hlavě přímo démonům do pasti, pomyslel si Simon roztrpčeně. Zhluboka se nadechl a spolkl to.

Zbývající vzdálenost byla méně než čtvrt míle. Rychle se blížili k místu, odkud nebude návratu.

„No?“ zeptal se Nathan klidně, jako by se bavili jen v žertu a neměli se za chvíli brodit v krvi. „Rozkazy, kamaráde?“

„Utkáme se s nima tam, kde si to vybrali, a nakopem jim zadky,“ řekla Danielle téměř mile.

Navzdory situaci se Simon neubránil úsměvu. Tohle

byla celá Danielle.

„Postavíme se jim tam.“

„A uděláme si kolečko, abychom se jim slušně představili?“ zeptal se Nathan. „Nebo prostě mezi ně vpálíme bez pozdravu?“

„Přišli jsme pro Macombera,“ řekl Simon. „Sundáme jich co možná nejvíc a budeme doufat, že na nás počkají, až pojedem zpátky.“

* * *

Napjaté ticho v kabině vozidla rušilo jen tlumené hučení pneumatik po nerovném terénu. Nanokapalinový podvozek způsoboval, že vnitřek vozidla se prakticky nehybně vznášel. Z mnoha důvodů byl prostor pro posádku oddělen od pohonu i od šasi. V nanokapalině byly i elektrické obvody.

Simon seděl předkloněný dopředu. Lokty se opíral o kolena a sledoval, co se děje na HUDu. Prostor kolem vozidla byl hustě zarostlý a povrch byl tvořený volnými kameny a měkkou hlinou. Velké pneumatiky se občas protočily naprázdno.

Když se ještě víc přiblížili, rozdělily se body na obrazovce, které označovaly demony, na tucty cílů. Simon sledoval, jak AI roztrídila informace získané senzorovými sondami a přeložila je do dat, kterým rozuměl.

Zdálo se, že skupinu démonů tvoří gremlini doprovázeni blade miniony a ravagery. Gremlini byli tupá menší stvoření s plochými obličejí, několika očima a rohy, které jim vyrůstaly z hlavy i z čelistí. Proti

tradičním zbraním byli dobře chráněni modrobílými šupinami. Byli neuvěřitelně nebezpeční a uměli dobře spolupracovat ve skupině.

Démoni přezdívaní podle způsobu boje blade minions byli sedm až devět stop vysocí a připomínali tanky z masa a kostí s velkou hlavou na krátkém krku a množstvím masa kolem tváří. To představovalo ochranu a zároveň děsilo protivníky. Čepele, které jim vyrůstaly z předloktí, uměly proniknout většinou zbrojí. Porostlí byli černými a šedivými šupinami.

Ravageři běhali po čtyřech a měli inteligenci zvířat žijících ve smečce. Často je však psychicky na dálku ovládal nějaký psovod. Nejvíc připomínali pancéřované lvy, šest až deset stop dlouhé s ohromnou tlamou plnou ostrých zubů.

Pak Simon spatřil, že za karavanou letí sedm dalších démonů.

„Pozor,“ ohlásila se AI obleku. „Senzorové sondy zachytily sedm bubáků.“

„Vidím je. Vycentruj obraz a zvětši kvůli identifikaci.“ AI zbroje využila senzorové sondy, aby zaměřila obraz na dosud neidentifikované letící objekty. Sedm bodů orámoval oranžový čtverec. Ten se pak rozdělil na sedm menších a u každého se objevily souřadnice GPS.

Jeden z oranžových čtverců se náhle prudce zvětšil přes celou obrazovku. Tělo tvora bylo vzdáleně humanoidní a strašlivě ženské, ale podle dvou netopýřích křídel bylo hned jasné, že jde o démona. Démonovo tělo bylo pokryto runami, které nyní ve tmě temně rudě zářily.

„V potenciální bojové zóně je sedm krvavých

andělů,“ ohlásila AI obleku.

„Nathane,“ zavolal Simon.

„Sedm bubáků a jsou to krvaví andělé,“ řekl Nathan.

„Vím o nich, kamaráde.“

„Zbraně,“ řekl Simon klidně. „Zbraně připraveny.“

„Až řeknu, plnou salvu raket s řeckým ohněm z předních raketometů.“

Střelec se otočil a nabil vybrané rakety do dvacetihlavňového raketometu. Když skončil, zvedl palec.

To gesto bylo samozřejmě zbytečné. Na Simonově HUDu už informace o tom, že rakety byly nabily, svítila.

Vzdálenost oddělující vozidla od armády démonů se zmenšila na několik metrů. Simon nechápal, že ještě nezaútočili. Pak si vzpomněl na tvář démona, která se zhmotnila v Londýně.

Na okamžik naplnily Simonovu hlavu myšlenky na všechny možnosti týkající se původu démonů. Nedostatek vědomostí a příliš velká zvědavost obvykle způsobovaly problémy.

Nathanův hlas vrátil Simona zpátky do reality.

„Krvaví andělé útočí,“ řekl Nathan.

Simon přepnul HUD na plných 360 stupňů. Sedm krvavých andělů se řítilo z noční oblohy přímo proti templářským terénním vozidlům. Simon přepnul na panoramatický pohled na scénu zajišťovaný kamerou ze střechy vozidla.

Na jeho další příkaz se video zaostřilo a zaměřilo na prvního krvavého anděla. Démon byl obludný. Ohromná hranatá hlava jako by byla aerodynamicky stvořena pro rychlý let. Jak se démon blížil a křídly divoce rozrážel vzduch, blížila se červená číslovka v pravém dolním rohu

obrazovky rychle k nule.

„Náraz nevyhnutelný,“ oznámila AI obleku.

„Připravit se na náraz,“ varoval je Simon. Sám pevně rukama sevřel pásy sedadla. „Zbraně, je to z bezprostřední blízkosti. *Pal.*“

První krvavý anděl dopadl na druhé terénní vozidlo. Usadil se na něm jako ohromný dravý pták, nadulý a mocný. Pak z hlavní raketometu vystřelil řecký oheň a zasáhl ho.

16.

Krvavého anděla zahalil řecký oheň. Zlaté a zelené plameny promísené se vztekly rudými spalovaly démonovi maso z těla. Démon seskočil z vozidla a vydal výkřik tak hlasitý, že byl slyšet přes tlumiče zvuku v autě.

I další dvě templářská terénní vozidla vypálila salvu raket s řeckým ohněm. Většina jich našla cíl. Pět ze sedmi krvavých andělů se proměnilo v planoucí komety a odlétlo do tmy ve snaze uniknout smrti upálením, svou bitvu však rychle prohráli a padali k zemi jako kámen. Jeden ze dvou, co přežili, přistál na stromě kousek před vozidlem. „Nabít,“ zavelela Danielle klidně, zatímco hledala cíl. „Nabito,“ zavolal střelec.

Nathan okamžitě zahnul ke stromu, na kterém seděl hořící démon. „Držte se,“ varoval je.

„Náraz nevyhnutelný,“ sdělila AI obleku.

Simona na okamžik napadlo, jestli není Nathan při tomhle útoku příliš troufalý. I s rychlostí a hmotností transportéru bylo možné, že se zaseknou nebo vážněji poškodí.

Nebo zůstanou trčet na místě. Z téhle představy mrazilo. Démoni by je zasypali jako mravenci mrtvého brouka.

Pak vozidlo vrazilo do stromu a vyvrátilo ho. Následně se přední kola vyškrábala na padlý strom a převálcovala hořícího démona, který se zoufale pokoušel uniknout. Nathan vítězoslavně zařval.

Simon se chopil velkého spike bolteru upevněného

na střeše. Zaměřil krvavého anděla panicky prchajícího mezi stromy a zahájil palbu. Palladiové hřeby démona rozervali na kusy, které dopadly na zem.

Na Simonův povel HUD zobrazil polohu dalších dvou vozidel. Obejela těsně za nimi.

Zcela nečekaně náhle přistál na přední kapotě jejich transportéru poslední krvavý anděl. Přikrčil se, jak se snažil prohlédnout nárazuvzdorným sklem.

„Simone,“ volal Nathan. „Máme tam...“

„Sejmu ho,“ odpověděl Simon. Obrátil spike bolter a vystřelil právě v okamžiku, kdy krvavý anděl udeřil do průhledu pěstí. Sklo popraskalo, ale vydrželo. Simon si však byl jistý, že by druhou takovou ránu nepřežilo.

Vzduch naplnily palladiové hřeby a následně kusy těla krvavého anděla. Zbytek démona se svezl z vozidla, které se dál řítilo lesem.

„Na poslední chvíli, kamaráde,“ řekl Nathan.

Simon neodpověděl. Ještě z toho nebyli venku.

* * *

O méně než minutu později narazili na hlavní skupinu démonů. Netvoři stáli těsně u sebe uprostřed cesty, po které Nathan jel. Navíc přes úzký průjezd mezi strmými svahy navršili padlé kmeny. Barikáda byla deset až patnáct stop vysoká.

„Držte se,“ varoval je Nathan. Přidal plyn a zahnul doleva.

Když si Simon uvědomil, co chce Nathan udělat, zamrazilo ho. Byl to přinejlepším riskantní manévř, ale za těchto okolností zřejmě jediná možnost, která jim

zbývala. Kdyby zastavili, následoval by okamžitý útok démonů a šance, že by barikádou projeli, byla mizivá.

Nanodynové elektromagnetické motory terénního vozidla, které ve verzi britské armády nebyly, zabzučely o něco výše. Pohled na rychloměr na HUDu Simonovi prozradil, že jedou 148 kilometrů za hodinu a stále zrychlují.

Gremlini zahájili palbu a zaplavili jejich vozidlo žíravou kyselinou, výbušnými toxiny, energetickými náložemi i obyčejným ohněm. Nárazuvzdorné sklo se pod tím náporem zachvělo, ale naštěstí vydrželo.

„Pozor,“ prohlásila AI obleku jednoduše. „Pancíř vozidla poškozen. Integrita klesla na osmdesát dva procent.“

Pancíř odolal lépe, než Simon doufal. Až bude čas, měli prostředky, aby ho opravili. Ale čas byl na bojišti nedostatkové zboží.

Pak vozidlo zaburácelo a vydalo se do svahu po levé straně. Nyní byli skoro obrácení na bok. Jen odstředivá síla způsobená vysokou rychlostí držela vozidlo na svahu. A i tak jim nebezpečně podkluzovala kola a hrozilo, že zcela ztratí trakci. Simon cítil, jak diferenciál pohání jen pravá kola.

Někdo zanađával, ale Simon nepoznal kdo. Napadlo ho, že to taky klidně mohl být on sám.

Právě když se zdálo, že se vozidlo převrátí přes střechu jako želva, strhl Nathan prudce řízení a sjel za barikádu. Nešťastní gremlini, kteří se ocitli před nimi, padali jako obilí pod kombajnem. Jejich těla se odrážela od předku auta.

Jedno z těl prolétlo popraskaným sklem průzoru, které se rozpadlo na tisíce kousků. Kdyby nebyla

posádka ve zbrojích, mohli být někteří i smrtelně pořezáni.

Simon zkontroloval HUD a nechal si na něm vyvolat stručný přehled zdravotního stavu týmu. Nikdo nebyl zraněn.

Bylo to neuvěřitelné, ale démon, který proletěl sklem, byl stále naživu. V kabině měl jenom hlavu a jednu paži. Tou sáhl po Nathanovi u řízení.

Nathan klidně, ale zároveň rychle tasil bolter, který mu visel v pouzdru u pasu, a vmáčkl ho démonovi do tváře. Když stiskl spoušť, rozlétl se démonův obličej i celá hlava na kusy. Nathan, který ani na chvíli nepustil řízení, zastrčil pistoli zpátky do pouzdra a prostrčil gremlina oknem ven.

Simon rychle mrkl na HUD a zjistil, že jsou z nejhoršího venku. Napojil se na spike bolter na střeše a zaměřil nejbližší demony.

Zároveň Danielle vypálila z děl umístěných vpředu i vzadu. Přes armádu démonů se převalila vlna řeckého ohně a proměnila monstra v hořící hranice.

Simon viděl, jak se druhé vozidlo vyhnulo barikádě na pravém svahu. Pneumatiky se několikrát zabořily a zahrabaly. Pancíř vozidla hořel následkem zásahu nějakou zápalnou bombou. Několik stromů se od něj vzňalo.

Vozidlo opětovalo palbu s ohromující přesností. Pak se náhle odlepilo od země a vylétlo do vzduchu. Simon s hrůzou sledoval, jak se ve vzduchu otočilo, zjevně zcela mimo kontrolu. Okamžitě přepnul na kanál do druhého vozidla.

„Jennifer,“ zavolal.

Jennifer Maplelandová byla Simonova kamarádka

už od dětství. Byli jen rok od sebe, takže spolu vyrůstali i cvičili. Templářské podzemí opustila teprve nedávno, aby se přidala k jeho skupině a pomáhala hledat ve městě živé lidi. Oba její rodiče zemřeli u katedrály svatého Pavla.

„Caraagor,“ zavolala odpověď. „Vylezl ze země. Sensorové sondy ho nezachytily.“

Ted' už Simon carnagora viděl taky. Ohromný démon jakoby vítězoslavně slézal po zadních nohou ze svahu. Kvůli tomu ovšem ztratil rovnováhu a svalil se mezi gremliny dole.

Jenniferino vozidlo dopadlo na zem na bok a pak se převrátilo na střechu. Kývalo se sem a tam a pomalu se točilo kolem své osy. Démoni se k němu okamžitě rozběhli.

„Simone,“ vykřikla Jennifer, „musíme ven.“

„Ne,“ odpověděl Simon. „Zůstaňte uvnitř.“ Kdyby vylezli z auta, nikdy by následný boj nepřežili. „Vracíme se pro vás.“

„Díky bohu,“ řekl Nathan. Strhl řízení a smykem obrátil vozidlo zpátky. „Kdybychom je tam nechali, měl bych to s tebou hodně těžké, kamaráde.“

Simon zavolal do třetího vozidla. „Bordene.“

„Ano.“ Borden byl starší templář, který měl zkušenosti jako velitel terénních vozidel u britské armády.

„Potřebujem, abyste nás kryli.“

Třetí vozidlo se zrovna vyšplhalo na stejný svah, jaký si předtím zvolil Nathan.

„Máte to mít, kámo,“ odpověděl Borden odhodlaně. „Ale jestli chcete něco udělat, budete sebou muset hodit.“

Simon tiše souhlasil.

* * *

„Danielle, zaměř carnagora.“ Simon se díval, jak se démon postavil a vyrazil mílovými kroky k převrácenému vozidlu. Vzhledem ke vzdálenosti a jeho rychlosti bude u templářů uvězněných v autě dřív, než se tam podaří dostat Simonovi.

„Cíl zaměřen,“ řekla Danielle.

„Pal, jak chceš.“

Z čelních raketometu okamžitě vylétly rakety naplněné řeckým ohněm. Simonovi stačila vteřina, než poznal, že neminou cíl. Mohl obrátit pozornost zpět k převrácenému vozidlu.

„Bordene, zkus nějak zpomalit jejich pozemní jednotky,“ navrhl Simon.

„Jdu na to,“ odpověděl Borden. Kanóny na jeho vozidle se probudily a začaly rozsévat smrt v předních řadách démonů.

„Nathane...“

„Napal to do Jennifeřina auta a doufej, že ji tím obrátíme, že jo?“ zeptal se Nathan.

Simon, celý skrytý v obleku, přikývl, ale pak si to uvědomil. „Jo. Budem mít jenom jeden pokus.“

„Já vím, kamaráde. V pohodě, jo?“

„V pohodě,“ opakoval po něm Simon, ale jeho slova znamenala spíš naději než skutečnost. Vyvolal na obrazovce carnagora – který už byl díky Daniellině mušce v plamenech – zaměřil a vystřelil.

Démon zavrával a Simon už si myslel, že ho smrtelně zranil, ale další salva raket od Danielle rozptýlila i poslední pochybnosti. Na okamžik démon zmizel za ohromnou oponou zmítajících se plamenů. Pak

vrávoravě prošel skrz, svalil se na bok, několik stop sklouzl a zůstal bezvládně ležet vedle převráceného terénního vozidla.

„Už jsem myslela, že nás dostane,“ řekla Jennifer.

Ale démoni vás ještě dostat můžou, pomyslel si Simon, než se mohl ovládnout. Vypudil tu myšlenku z hlavy a soustředil se na to, co se chystali udělat.

„Chytněte se něčeho,“ varoval Simon.

„Náraz nevyhnutelný,“ ohlásila AI typicky klidným hlasem. „Měním kurz.“

Bezpečnostní systémy. Simon si vynadal, že na ně zapomněl. I když bylo vozidlo na ručním řízení, byly aktivovány ochranné mechanismy pro případ, že by řidič v nepřehledných podmínkách na bojišti nezaregistroval nějakou možnou katastrofu.

Jejich auto začalo sjíždět směrem od Jennifeřina.

„Vypnout bezpečnostní systémy,“ rozkázal Simon.

Nathan okamžitě znovu získal kontrolu nad vozidlem a nasměroval ho zpátky na převrácené kolegy. Třebaže byl Simon na náraz připravený a měl na sobě zbroj, následná kolize jím mohutně otřásla. Nebýt pásů na sedadle, byl by vržen vpřed a zřejmě by vyletěl rozbitým oknem.

Nathan zasadil druhému vozidlu prudkou ránu do boku. Simonovo vozidlo se vzepjalo, jako by se samo chtělo převrátit, ale pak si sedlo zpátky na zem. Krátký pohled na HUD Simonovi odhalil, že se Jennifeřino auto pomalu převrací. Na okamžik se zdálo, že se zastavilo, a Simon se bál, že se nakonec nepřevrátí zpátky na kola. Pak se však převážilo a skončilo na všech čtyřech.

Z rádia se ozvalo krátké zajásání, které přicházelo od Jennifer. Oslava měla ovšem krátké trvání, protože stejně

rychle se vrátil boj o holý život.

Nathan zajel přímo mezi démony. Simon měl příští minutu plné ruce práce, aby spike bolterem udržel démony v patřičné vzdálenosti. Většina jich podlehl jeho palladiovým hřebům a také raketám s řeckým ohněm.

Na externí kameře bylo vidět, že jejich vozidlo taky hoří. Pneumatiky byly docela žáruvzdorné, ale Simon věděl, že ne zcela. S prasklou pneumatikou – nebo dokonce více – by zůstali stejně zranitelní jako Jennifer a její tým.

Vozidlo nadskakovalo a otřásalo se, jak přejíždělo přes těla démonů. Nathan podřadil a vyrazil na otevřené prostranství, když na vůz skočili blade minions. Ostré čepele na předloktích démonů skřípaly o palladiový pancíř. Simon věděl, že vozidlo dostává rány, které bude třeba později opravit. Kdyby blade miniony nechali, otevřeli by nakonec démoni pancíř vozidla jako konzervu.

„Štít HARP připraven,“ řekla Danielle.

Když Simon znovu přepnul na externí pohled na jejich vozidlo, viděl, že se to na něm hemží démony. V Londýně se s tolika nesetkávali často. V otevřené krajině bylo příliš málo míst, kde by se malá skupina válečníků, kteří se ocitli v přecíslení tak ohromnou silou jako oni teď, mohla krýt.

Štít HARP obalí celé vozidlo jako do deky, ale výrazně odčerpá energii z baterií. Další výboj bude připravený až za nějakých osm, deset minut. To už taky mohli být mrtví.

Rozhodl se štít použít.

„Nabít štít.“

„Nabízím,“ odpověděla Danielle.

V řídicí kabině se začalo rozléhat elektrické bzučení. Když HARP vyslal výboj, Simonův HUD na krátký okamžik zhasl. Výboj byl tak silný, že se HUD i celé řídicí stanoviště na okamžik vypnulo. Jen o vteřinu později však už AI komunikační systémy i HUD obnovila.

Nathan dál pod koly drtil mrtvé démony i zpustošenou zem. V příštím okamžiku pak prorazil poslední řadu démonů a řítil se za dalšími dvěma vozidly.

Démoni je pronásledovali a pálili salvu za salvou, až ozářili celý okolní les. Několikrát vozidlo zasáhli, ale nakonec nebyli schopni udržet tempo.

Simon pomocí senzorových sond provedl průzkum vzdušného prostoru, ale žádné létající démony nezaznamenal. Pro tuto chvíli byli sami a v bezpečí.

„Mohli bychom si s nima trochu pohrát,“ navrhla Jennifer. „Ještě jich pár dostat.“

Vědomí, že měli převahu, třebaže krátkodobou, dělalo tenhle nápad přitažlivým. Simon ho zvážil. Už několik měsíců nezaznamenali nad démony skutečně jednoznačné vítězství.

„Bylo by šílené tlačit na pilu,“ řekl Borden. „Máme tu úkol a chceme ho dokončit.“

Simon téměř s lítostí v srdci souhlasil. Ale věděl, že nebude dlouho trvat, než démoni zavolají pro posily. Pak se misky vah znovu převáží na druhou stranu. Měli štěstí, že se jim podařilo vypořádat se sedmi krvavými anděly.

„Ústup,“ řekl Simon. „Držíme se původního plánu.“

17.

O hodinu a sedmnáct minut později dorazili na místo setkání v Doveru. Simon rozmístil terénní vozy do trojúhelníku, na jehož vrcholu byl ten jeho. Okolní hory, a dokonce i prostor nad Kanálem pročesávaly senzorové sondy.

Nebyli daleko od útesů, kde se pod nimi moře o padesát stop níže rozbíjelo o skály. Bylo to dokonalé místo na přepadení a Simon i templáři představovali perfektní cíl.

Nepříjemné mrazení v zátylku Simonovi říkalo, že ho někdo sleduje, i když žádný ze senzorů nehlásil přítomnost kohokoli.

„Leah,“ řekl.

„Ano.“ Její hlas byl opatrný a tichý. „Jsou tam?“ Zaváhala. „Nevím.“ Ještě chvíli tiše seděli.

„No, kamaráde,“ řekl Nathan, „existuje jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

„Kryj mě.“ Simon zvedl ruku ke střešnímu poklopu a otiskem prstu a hlasem jej odemkl. Když vakuově utěsněný poklop zasyčel, zvedl ho. Otevřel se s kovovým zazvoněním.

Simon se chytil okraje a protáhl se úzkým otvorem. Kdyby byl ještě širší v ramenou, obrněný transportér by pro něj nebyl nejlepším variantou.

Když byl venku, postavil se na zadní část vozu, aby případně mohl využít jejího nízkého profilu. Sevřel v ruce jílec meče a zkoumal okolí.

„Jsem Simon Cross,“ řekl. Oblek jeho hlas zesílil.

Předběžný průzkum okolí neodhalil žádné démony, ale i tak cítil, že jeho lidé tu jsou až příliš na ráně a zranitelní. Navíc nevěděl, co se děje v táboře, který vybudoval. Démoni systematicky zničili většinu pozemních stanic napojených na satelitní síť. Přístup k satelitům tak byl velmi obtížný a výsledek přinejlepším nejistý.

Ztráta satelitů byla jednou z nejtěžších věcí, s nimiž se Simon musel vyrovnat. Celý život vyrůstal s technologií, která mu umožňovala spojit se se světem. Navzdory templářskému výcviku bral tohle spojení jako samozřejmost. Všechno se nyní zdálo tak izolované, až příliš oddělené od sebe, než aby mu to dávalo smysl.

Po Simonově pravici se pohnul stín. Dokonce i s vylepšeným video snímačem v obleku Simon postavu jen tak tak rozeznával.

„Pane Crossi,“ pozdravil ho rázný mužský hlas. „Vítejte. Říkali nám, že za námi asi přijdete.“

Simon zůstal na voze. Bude tak snadnější vrátit se dovnitř, a on se bude moci v případě potřeby skrýt za trupem.

„Možná byste mohl jít sem ke mně,“ řekl muž. V jeho hlase bylo cosi kovového, Co Simonovi prozrazovalo, že i on používá zesilovač.

„Já vás odsud slyším docela dobře,“ opáčil Simon.

„Říkal jsem si, že bychom to mohli pojmout trochu civilněji.“

„Schovávat se ve tmě mi moc civilní nepřipadá.“

Muž zaváhal a pak zvedl ruce k hlavě. Utěsněná helma se na zátylku otevřela a on ji sundal z tváře.

Vypadal, že mu je kolem třiceti. Černé vlasy měl nakrátko ostříhané takovým tím upjatým vojenským

způsobem, který už se používal desítky let. Tvář měl hubenou a protáhlou a na levém líci a spánku měl staré jizvy, které odtud vypadaly spíš jako otlačené od helmy.

„Odpusťte,“ řekl. „Nerad poslední dobou chodím nechráněný.“

„To i já.“ Simon seskočil z vozidla s lehkostí, s jakou obvykle lidé slézají z posledního stupně žebříku. Dal příkaz, aby se jeho hledí otevřelo, a okamžitě ucítil chladný mořský vítr vanoucí z Doverské úžiny. Vzhledem k efektům Spáleniny to už bylo dlouho, kdy cítil skutečný chlad. „Třeba vůbec se mi nelíbila armáda démonů, na kterou jsme kousek odsud narazili.“

Muž se ušklíbl. „To je mi líto, ale máme rozkaz nevycházet z úkrytu.“

„Čí to je rozkaz?“

„To vám bohužel nemohu říct.“

Zdálo se že tajnůstkářství je příznačné nejen pro Leah, ale i pro její kolegy. Simon to však chápal. Templáři žili ve stejném prostředí. Dál pomalu kráčel k muži, ale byl si jistý, že ten není sám. To však bylo v pořádku. Ani on nebyl sám.

„Je tu se mnou Leah Creaseyová,“ prohlásil Simon.

Muž si Simona prohlížel zcela bez výrazu. „Neznám nikoho toho jména.“

Simon nedokázal říct, jestli muž lže. Nepoznala to ani AI jeho zbroje, která byla naprogramovaná, aby objevila faleš v lidském hlase. Ještě před vynalezením této technologie se templáři učili číst řeč těla, aby odhalili případnou lež.

Byli tací, kdo už před bitvou u svatého Pavla věřili na templáře, a někteří z nich navíc věřili, že templářskému rytíři není možné lhát. Templáři v

minulosti takové fámy rádi přikrmovali na svých cestách za démonickými artefakty po černých trzích všemožných zemí nebo na křížových výpravách.

Jestli muž stojící před Simonem o něčem podobném slyšel, nedal nijak najevo, že by to na něj udělalo dojem.

„Fajn,“ řekl částečně znechuceně Simon. „Tak s tím trochu pohneme, souhlas? Mám na starosti i jiné věci.“

Muž vykroužil na tváři krátký úsměv. „Jak si přejete.“ Pak pokynul rukou kamsi do tmy.

Okamžitě z ní vyšli dva muži oblečení stejně jako on. Ti mezi sebou vedli třetího. Ani jeden ze strážců nepromluvil.

Ale muž uprostřed se ihned vrhl vpřed.

„*Rytíř!*“ Jeho hlas byl drsný a nevěřicný. Hnal se vpřed s nataženými rukama.

Simon automaticky vytasil bolter a zamířil na muže. „Stůjte,“ rozkázal.

„Nestřílejte přece,“ volal káravě první muž. „To je Macomber. Ten muž, za kterým jste přijel.“ Natáhl ruku a chytil Macombera za rameno.

Simon sklonil pistoli, ale ještě ji neschoval. Ani po čtyřech letech Leah a její tajemné skupině zcela nevěřil. Téměř neslyšné hučení, které se ozvalo za ním, mu oznámilo, že Nathan nebo někdo jiný z templářů muže z vozidla zaměřil.

„To nebylo zrovna přátelské přijetí,“ prohlásil muž suše.

„Protože nežijem ve zrovna přátelském světě,“ řekl Simon. Zadíval se na muže uprostřed. „Vy jste Macomber?“

„Doktor Archibald Xaver Macomber, ano.“ Muž možná kývl na pozdrav, ale s helmou to bylo těžké

poznat. „Kdo jste vy?“

„Simon Cross.“

„A, vy jste syn Thomase Crosse. Už vidím podobu. Máte stejné oči. Ale jste vyšší.“

Tohle zhodnocení Simona překvapilo. Svého otce znal povětšinou jako tichého a samotářského muže. Alespoň tak tichého a samotářského, jak je to jen mezi templáři možné. A Simon byl opravdu o čtyři palce vyšší.

„Vy jste znal mého otce?“ zeptal se Simon.

„Znal. Bohužel jen krátce. Ale udělal na mne hluboký dojem. Thomas je velmi působivý člověk.“

„Byl,“ opravil ho Simon automaticky. Čtyři roky a stále se mu to nevyslovovalo lehce.

Macomber zaváhal. „To je mi líto. Nevěděl jsem to.“

„Děkuji.“

„Předpokládám, že bychom si měli promluvit.“

* * *

V lese kolem Simona se rozléhal příboj, který narážel na útesy hluboko pod ním. Simon dřepěl v závětrí za terénním vozidlem.

Bezejmenný muž, který vyšel z úkrytu jako první, seděl vedle něj. Oba se nyní dívali na Archibalda Xavera Macombera.

Profesor si sundal helmu a ta nyní visela na jeho zbrojí chráněné hrudi jako nějaký měch. Macomberovi mohlo být přes šedesát a vypadal chatrně. Sanatorium, v němž byl zamčený, ho zjevně paradoxně obralo o velkou část zdraví.

Tvář měl v okolní tmě bledou a oválnou. Z brady mu

vyrůstal šedivý plnovous, který však byl notně prořídlý. Zezadu ho však rámovala dlouhá kštice vlasů spadající až na ramena.

„Proč jste s náma chtěl mluvit?“ zeptal se Simon.

Macomber se zatvářil, jako by ho otázka překvapila. „Chtěl jsem mluvit s vaším otcem.“

„A co jste měl s jeho otcem?“ zeptal se tichý muž.

Simon se ještě nerozhodl, jak se postaví k přítomnosti toho muže. I když by měl nejraději Macombera jen pro sebe, nedozrál čas, aby se pokusil získat profesora do vlastní péče.

Mimo to, vzhledem k tomu, že senzory vozidel nezachytily v okolí místa setkání žádné další lidi, nebyl si Simon jistý, jak náročný by takový manévr nakonec mohl být.

„Jeho otec samozřejmě věděl o existenci démonů,“ řekl Macomber. „Dřív než se o nich dozvěděl zbytek světa.“

„A jak věděl, že přijdou?“ zeptal se muž.

V mužově hlase byla opravdu jen kapička podezření, ale Simon si byl jistý, že nedůvěra v muže hlodá až na kost.

„Z těch rukopisů, samozřejmě.“ Macomber vypadal starý a unavený a taky trochu jako malé dítě.

Simona napadlo, jestli je ten muž duševně zdravý. Už viděl, jak dokáží šokové terapie, ledové koupele a radikální medikace lidem vymýt mozek.

„Z jakých rukopisů?“ naléhal tichý muž.

„Z těch, co jsem objevil ve Francii.“ Macomber zamrkal. „Musím si odpočinout. Opravdu. Těch posledních pár dní toho na mě bylo moc.“

„Za chvílku, profesore,“ řekl muž. „Řekněte nám o

rukopisech.“

„Byly součástí dražby nemovitosti kousek od Paříže,“ vysvětloval Macomber. „Občas jsem s podobnými záležitostmi vypomáhal. V tu dobu jsem ještě žil s manželkou, Jeanne. Nevíte někdo, co se s ní stalo?“

„Zkusíme to zjistit,“ řekl tichý muž. „Proč byly ty rukopisy tak důležité?“

„Pozor, ty rukopisy nejsou minulost,“ řekl Macomber. „Ještě existují. A jsou stále důležité. Možná jsou tím jediným, co nám všem může vrátit bezpečný život.“

„Jak by nás mohly zachránit?“

Macomber se podíval na Simona. „Proč vy se na nic neptáte?“

„Protože on se ptá na to samé, na co bych se ptal já,“ řekl Simon. „Jak nám ty rukopisy můžou pomoci?“

„Protože jsou to magické knihy, samozřejmě.“ Macomber vypadal překvapeně, jako by tohle měl vědět úplně každý. „Existuje spousta knih, které o sobě tvrdí, že jsou magické, ale jak dobře víte, zase tak mnoho jich není.“

Simon si vzpomněl na knihu, kterou pomohl před čtyřmi lety najít a která po otevření sežrala templáře stojícího vedle ní. *Možná neznáte všechny knihy, které existují, profesore.*

18.

Proč byla tahle kniha tak zvláštní?“ zeptal se Simon starého muže. Profesor ho stále ještě nebral na vědomí. Jen zíral do noční oblohy. „Profesore?“ Macomber neodpovídal. Jeho oči hleděly do tmy. „Profesore,“ řekl Simon laskavě. Macomber seděl bez pohnutí jako socha. Simon si starce prohlížel.

„Má své chvílky,“ řekl tichý muž. „Když jsme se o něm dozvěděli – o jeho práci na poli démonologie a lingvistiky, vysledovali jsme ho.“

„Kde byl?“

„Bydlel na jedné univerzitě.“

„A jak se dostal z léčebny?“

„Odešly jim generátory, došlo k požáru. Instalovaná bezpečnostní opatření otevřela dveře všech cel. Většina pacientů zůstala v budově nebo někde poblíž.“ Tichý muž na okamžik ztichl ještě víc. V očích měl smutek. „Tahle léčebna byla strašné místo, ještě než se otevřely pekelné brány, před příchodem démonů. Většinu lidí tam drželo jen jídlo. Toho tam měli dost.“

„Jak jste ho našli?“ zeptal se Simon.

„Zkoumali jsme minulost vašeho otce. Někdo objevil, že váš otec Macombera v léčebně navštívil. Nás poslali Macombera najít.“

„Co jste se dozvěděli o mém otci?“ Simonovi připadalo hloupé se na to ptát, jako by cizí lidé o jeho otci věděli víc než on.

„Tělo vašeho otce bylo nalezeno a identifikováno u katedrály svatého Pavla jen pár dní po útoku v předvečer

svátku Všech blahoslavených.“

Tahle zpráva Simona zasáhla. Nevěděl, že se tělo jeho otce našlo. Podle všech pravidel, pokud toho byl schopen, bylo jeho povinností uložit ostatky do rodinné hrobky v templářském podzemí.

„Kde je můj otec?“

Tichý muž se nejprve odmlčel, než odpověděl. „Je v márnici v lékařském výzkumném ústavu. Jestli ještě existuje.“

„Musím vědět, kde to je.“

„Pokusím se vám to zjistit.“

Simon přikývl, neschopen cokoli říct. Doufal jen, že jeho otce nějaký démon nevyvolal jako zombii. Obrátil pozornost zpět k Macomberovi. Opatrně starci položil ruku na rameno.

„Profesore,“ řekl Simon.

Starý muž se při Simonově dotyku lekl. Zvedl ruce, jako by se chtěl bránit. „Nebijte mě! Prosím, už mě nebijte!“

Není tu, uvědomil si Simon. *Je tam, ztracený v minulosti*. Držel ruku na starcově rameni a znovu na něj zavolal jménem.

„Profesore Macombere. Musím s vámi mluvit o Thomasi Crossovi a o té knize.“

Stařec upřel oči na Simona. „A, tady jsi, Thomasi. Už jsem si říkal, kam jsi šel.“

Simon se nesnažil muže opravit a doufal, že by mu tahle zmýlená identita mohla pomoci. „Povězte mi o knize, profesore.“

Macomber se usmál. „Je to nádherná kniha, Thomasi. Myslím, že se ti bude líbit.“

„A proč se mi bude líbit?“ zeptal se Simon.

„Protože v ní jsou jejich *jména*! Je to přesně, jak jsme si mysleli. Když budeme znát jejich jména – jména démonů – budeme mít nad nimi moc. Nebudeme se jich muset bát, Thomasi. I kdyby přišli na tento svět, můžeme se před nimi chránit.“

„Jak se ta kniha jmenuje?“

„Nedělej ze sebe hlupáka, Thomasi. Víš přesně, o které knize mluvím. Je to *Goetia*.“ Macomber se ztěžka posadil na zem. „Ale už jsem unavený, Thomasi. Chci jít domů.“

Nevíš, proč pro mě Jeanne nepřijela? Když mě zavřeli na tomhle strašném místě, říkala, že pro mě co nejdřív přijede.“ Stařec se opřel o pneumatiku terénního vozidla a přitiskl si paže k tělu, jako by mu byla zima. „Budeš mě hlídat, Thomasi? Vzbudíš mě, až přijede Jeanne? Nerad bych to zaspal.“

Macomber bez jediného dalšího slova zavřel oči a usnul.

Simon k němu natáhl ruku, ale tichý muž mu ji zadržel.

„Teď ho budit by nám k ničemu nebylo,“ řekl muž. „Když se dostane do tohohle stavu, spí několik hodin. A i kdyby se vám ho podařilo vzbudit, stejně by jenom něco nesrozumitelně mumlal.“

„Co mu je?“

„Myslím, že mu v léčebně ze všech těch léků a terapií změkkl mozek. Osobně si myslím, že nebyl moc silný, už když tam šel. Spousta toho, co říkal za dobu, kdy je se mnou, je prostě šílená.“ Muži se na rtech mihnul náznak úsměvu. „A kdyby v Londýně neřádili démoni, považoval bych ho za naprostého šílence.“

„Chci ho vzít s sebou.“ Simon okamžitě dával pozor

na jakýkoli náznak odporu. Ale předpokládal, že Leažini lidé by rovněž dali přednost tomu, kdyby si Simon starce odvezl. Nakonec, Macomber by je ještě mohl navést na správnou stopu. Třeba senilitu jen předstíral.

„Je váš,“ řekl tichý muž. „A jsem rád. Je to s ním těžké. Hlavně když pořád mluví o démonech.“ Zkoumal Simona pohledem. „Víte, o jaké knize to mluvil? *Goetia*?“

„Vím,“ řekl Simon. „Slyšel jste někdy o králi Šalamounovi?“

„Samozřejmě. Nejlepší Haggardův román o Allanu Quatermainovi. *Doly krále Šalamouna*.“

„Myslím o té historické postavě,“ řekl Simon.

„Ne.“

„Šalamoun byl syn Davida.“

„Toho Davida z *Davida a Goliáše*?“ zeptal se muž.

„Jo, to je on,“ řekl Simon. „Měl to být nejmoudřejší muž, jaký se kdy narodil. Za své vlády měl sepsat knihu jménem *Goetia*. V ní uvedl jména všech démonů.“

„Ale to muselo být před několika tisíci lety,“ namítl tichý muž nevěřicně.

„Ještě dřív,“ řekl Simon. „Prý měl magickou pečeť – pečetní prsten – který mu dával sílu nad demony.“ Simon se rozhodl nepouštět se do příběhu o Asmodeovi, démonovi, který Šalamouna dočasně o prsten připravil.

„Prsten?“ zeptal se tichý muž pochybovačně.

„Je to jenom příběh,“ řekl Simon. „Ale spousta příběhů se zakládá na pravdě.“

„A vy skutečně věříte, že existuje prsten, který je schopen spoutat demony?“ zeptal se tichý muž.

„Já nevím,“ řekl Simon. „Byly doby, kdy jsem nevěřil ani na demony.“

„Já jsem myslel, že vaši lidé na ně věří odjakživa.“

„Ne,“ odpověděl Simon, ale neobtěžoval se popisovat vlastní cestu k pravdě. „Šalamoun napsal knihu jménem *Goetia*, taky známou jako *Menší klíčky Šalamounovy*. V téhle knize prý má být seznam jmen démonů. Učenci si myslí, že vyvolal sedmdesát dva démonů a uvěznil je v jakési bronzové urně.“

„A vy si myslíte, že to je pravda?“

„Nevím.“

Tichý muž se zamračil. „Myslel jsem si, že vy a vaši lidé víte o démonech úplně všechno.“

„Ne,“ odpověděl Simon. „Jenom toho dneska víme víc než vy.“ Byl si však jistý, že než to všechno skončí, budou všichni vědět všechno. *Nebo budeme všichni mrtví*. „Otázka je ale pořád stejná. Dostanu Macombera do péče? Nebo je to celé jenom nastrojené, abyste si se mnou promluvil?“

Tichý muž se otočil na profesora, který spal opřený o obrovskou pneumatiku. Stařec vypadal zcela neškodně.

„Prozatím ano. Vezměte si ho.“

Simon potlačil okamžitý impuls oznámit tichému muži, že se ptal jen ze zdvořilosti, ne proto že by starce potřeboval. Koneckonců, bez ohledu na to, kolik bylo v lese schovaných lidí, templáři tu měli tři obrněné terénní transportéry.

„Navrhuji, abyste ho nechali pod sedativy,“ pokračoval muž. „Pojede se vám lépe.“

„Když do něho budeme cpát další léky, asi mu to moc nepomůže,“ namítl Simon.

„Souhlasím, ale taky by vám to mohlo zachránit život. Dneska je docela klidný. Ale takhle to není vždycky. Když jsme ho sem vezli, docela se nám

rozohnil a zaútočil na dva muže. Byli jsme zrovna na lodi a nikdo nás neslyšel. Ale vy jedete po souši a přes nebezpečné území a démoni mají dobrý sluch.“ Muž pokrčil rameny. „Jenom návrh. Nechci vám říkat, co máte dělat.“

Simon přikývl.

„Slyšel jsem, že máte docela dobře vybavené lékařské pracoviště,“ řekl muž. Sáh si na zbroj v místě, kde měl srdce. Otevřela se ukrytá kapsa a on z ní vyndal malý datový čip. „Dárek. Abychom prokázali dobrou vůli.“

Simon si čip vzal, ale raději se nezmiňoval, že není zrovna nadšený z představy, že ho zasune do nějakého templářského hardwaru.

„Vím, že k tomu nebudete mít důvěru,“ řekl muž. „A nemám vám to za zlé. Tohle jsou Macomberovy lékařské záznamy. Možná vám to pomůže dát ho trochu dohromady.“ Smutně se usmál. „Než se to všechno takhle podělalo, měl jsem strejdu, který měl Alzheimeru. Znal jsem ho před ním i po něm. Nedělá mi dobře, když vidím někoho v takovém stavu.“

„Díky.“ Simon sevřel čip v dlani. „Nechali jsme za sebou spoustu démonů. Dostanete se se svými muži bez problémů zpátky do Londýna?“

Tichý muž se tiše ušklíbl. „Ale já jsem neříkal, že se vracíme do Londýna, nebo ano?“

Simona napadlo, že tihle lidé jsou stejně tajnůstkářští a organizovaní jako templáři. Svým způsobem si tím získali jeho úctu. Zároveň mu to však dělalo starosti kvůli dalším vzájemným jednáním.

„A co Leah Creaseyová?“ zeptal se.

Muž zavrtěl hlavou. „Jak jsem říkal, nikoho s

takovým jménem neznám.“ Podíval se směrem, odkud templáři přijeli. „Máte před sebou dlouhou cestu. Přeji štěstí a rychlost.“

Simon se díval, jak si muž nasadil na tvář helmu. Oblek se okamžitě utěsnil a Simonova zbroj zaznamenala slabou energetickou stopu.

Muž krátce zasalutoval, pak se otočil a zmizel mezi stromy. Během tří čtyř kroků se ztratil Simonovi z očí a zároveň zmizel z jeho senzorů.

Jako duch, pomyslel si Simon.

* * *

Simon odnesl Macombera do vozidla. Nathan s Danielle mu pomohli dostat ho dovnitř. Pak profesora, který celou dobu spal, připoutali do sedadla.

Leah se tvářila zvědavě, ale na nic se neptala. Když Nathan vozidlo otočil, natáhla si přes hlavu helmu. Ta dokonale splynula s oblekem a ona byla znovu člověkem bez výrazu.

Simon ještě naposledy zkontroloval pohledem Macombera a na chvíli vytěsnil problém, který profesor představoval, z hlavy, aby se mohl soustředit na to, jak se dostat zpátky do Londýna živý. Tohle bude teď problém jich všech.

Nathan na něj promluvil na soukromé frekvenci: „Tak co ta vychrtlina, kamaráde? Máme tu něco, nebo jsme jenom nabrali další mrtvou váhu?“

„Nevím,“ odpověděl Simon po pravdě.

„Jestli je ten chlap všechno, co o něm říkají, tak co nám za všechno to riziko dá?“

„Tvrdí, že ví, kde je *Goetia*.“

„Ta kniha o démonech?“

„Jedna z nich,“ souhlasil Simon.

„A ty tomu věříš?“

„Nevím.“

„A jestli to je pravda, tak ta knížka to všechno zhorší,
nebo zlepší?“

To je otázka, pomyslel si Simon.

19.

Co víš o démonu Fulagharovi?“ Warren se krčil pod okapem třípatrového domu poblíž místa, kam měl namířeno, a čekal, až přejde bouřka, která se spustila krátce poté, co se vrátili do města. Déšť neměl nijak v lásce ani v době před démony. Byl od přírody melancholik a cítil, že za deště měl vždy ještě pochmurnější a zoufalejší náladu.

Ale teď dokázal být déšť smrtelný. Kapky s sebou splachovaly Spáleninu, která do nich přidávala agresivní žíravé kyseliny, schopné poleptat kůži nebo vyvolávat vyrážky, jež nakonec prožraly maso až na kost. Warren už viděl na vlastní oči oba případy. Na déšť umírali lidé i zvířata.

Tlusté kapky vytvářely na nerovné cestě kaluže a nepřetržitě klepaly na kovový okap. Zdálo se, že nic jiného se ve městě nehýbe. Warren předpokládal, že většina démonů, alespoň těch nižších, se rovněž snažila kontaktu s kyselým deštěm vyhnout.

„Už jsem to jméno slyšel,“ odpověděl Warren na Naominu otázku. „Má to být jeden z mocnějších démonů ve spodní části jejich hierarchie.“

Naomi si přitáhla plášť víc ke krku. Během dlouhého pochodu z Ponders End toho moc nenamluvila. To Warrenovi dokonale vyhovovalo, protože ani on neměl chuť mluvit. Trvalo mu hodiny, než si v hlavě srovnal všechno, co po něm Merihim chtěl.

„Je zlý,“ zašeptala Naomi jen tak hlasitě, aby to bylo slyšet přes šumění deště.

„Všichni démoni jsou zlí.“ Schopnost kabalistů odlišovat jedno zlo od druhého Warrena vždycky ohromovala.

„Ale někteří jsou víc zlí než ostatní.“

Warren se nesnažil jí odporovat. Když mezi kabalisty přišlo na podobné otázky, měl tendence přestat se ovládat a považovat diskusi za ztrátu času.

„Fulaghar je nebezpečný,“ řekla Naomi.

Warren si rozmyslel nápad namítnout, že všichni démoni jsou nebezpeční. Skutečnost, že to většina kabalistů nebyla schopna přijmout, pramenila z jejich naprosté stupidity a už jich spoustu zabila.

„Říkají mu Stínový podvodník, protože je schopen měnit vnímání a protože prý umí přimět stíny lidí zaútočit a zabít,“ řekla Naomi.

„To zní jako docela dobrý důvod proč žít ve tmě,“ namítl Warren.

„Jak hodláš něco takového zabít?“

Warren hlasitě vydechl a ulevilo se mu, když si všiml, že konečně přestalo pršet. Na ulici před ním už dopadalo jen posledních pár kapek.

„Ještě nevím. Přijdu na to.“

„Ale...“

Warren se otočil a přísně se na ni podíval. „Potřebuju, abys mi pomohla, ne abys mi říkala, že to není možné. Jestli toho nenecháš, klidně můžeš zase jít.“

Na okamžik si myslel, že přesně tohle udělá. Alespoň on by to udělal.

Zvedla k němu ruku a položila mu dlaň na tvář. „Pomůžu ti. Jenom mám pocit... že to na mě všechno padá. *Všechno*.“

„Ale ty máš na to přece výcvik.“

Naomi zavrtěla hlavou. „Doufali jsme v to. Celé roky jsme je zkoumali. Ale nikdy jsme nevěřili, že by mohlo dojít k něčemu takovému jako k invazi démonů. Aspoň já ne.“

Warren se jí zblízka zadíval do očí. „Jestli zjistím, že to není možné...“ nedokončil větu, nevěřil, že by to nebylo možné.

„Tak tě v tom nechám a zachráním si krk.“ Naomi měla alespoň tolik slušnosti, aby se zatvářila, že se stydí a že ji to trápí. „Takhle to musí být a ty bys to měl vědět.“

Warren se zhluboka nadechl a pak vydechl. Naomi se jemně usmála a dala ruku pryč z jeho tváře. „Kdybych odpověděla jinak, nevěřil bys mi.“ To byla pravda.

„Teď jsem s tebou, protože mi na tobě záleží, a to je pravda, jestli mi to věříš, nebo ne. Ale taky chci mít šanci získat větší moc, Warrene. I to by sis měl uvědomit.“

Warren si to uvědomoval naprosto dokonale. Kývl hlavou směrem na ulici. „Už neprší. Můžem jít.“ Odvrátil se od ní a vykročil.

* * *

Warren šel bludištěm ulic a ztichlých cest. Správnou trasu si zapamatoval už dávno. Když byl ještě dítě, matka ho tahala po celém Londýně, když sháněla magické knihy a lexikony kouzel. Existovaly tucty malých obchůdků, které se živily na tiché, ale neustále se zvětšující skupině obyvatel města, kterou zajímaly tajemné vědy.

Jeho cílem dnes byl jeden z nich.

Když dorazil na místo, zjistil, že je krámek daleko menší, než si pamatoval. Byl ve třetím patře nad zásilkovým obchodem a fotografickým studiem.

Název knihkupectví, Horowitz Archives, byl úhledně vytepán do mosazné tabulky hned vedle schodiště. Když Warren prošel rozbitými dveřmi a zamířil nahoru po schodech, vyvolávalo to v něm vzpomínky.

Schodiště bylo temné a páchlo močí. To však nebylo nic nového. I tyhle detaily byly součástí jeho vzpomínek na tohle místo.

Nepamatoval si, kolikrát s ním matka doslova proběhla chodbou. Vždycky se bála, že manžel, Warrenův otčím, zjistí, že utrácí to málo, co měla, za magické knihy. Vzpomínka na její roztřesenou ruku, v níž držela tu jeho, byla tak silná, že byl Warren na okamžik přesvědčený, že ji může skutečně stisknout a zpomalit, jako to dělával tehdy.

To už je minulost. Vykašli se na to. Jinak z tebe bude stejná mrtvola jako z ní.

Nahoře na schodišti Warren zahrnul doleva a spatřil jednoduché dveře z matného skla. Sklo bylo z velké části rozbité. V rámu zbývalo jen několik stěpů. Za dveřmi byla vidět místnost plná knih.

To, co Warren považoval za hromadu hadrů ležících na zemi, se náhle zvedlo a proměnilo v člověka. Muž byl vychrtlý a vysoký a jeho pokožka měla směšně žlutou barvu, jako by měl žloutenku.

V ruce držel pistoli, kterou nyní mířil na Warrena. „Vypadněte vocaď, lidi. Tady je to moje. *Celý moje.*“

Warren se zastavil a upřel na muže pohled. „Nejdu vás vyhodit. Přišel jsem do knihkupectví.“

„Maj zavřeno.“ Muž se šíleně zasmál vlastnímu vtipu. Pak významně mávl pistolí. „A teď chci vidět vaše zadky, jak si to šinou pryč, jinak do předku schytáte kulku.“

Jen nepatrným sáhnutím do zásob energie, kterou měl v sobě, Warren změnil vidění na noční, aby si mohl muže lépe prohlédnout. Co spatřil, ho překvapilo.

„Jste žlutý,“ řekl Warren.

Muž se pohnul, jako by se chtěl hájit. „Jsem nemocný.“

„Nejste nemocný.“ Warren si muže ještě chvíli prohlížel a pak odsunul hromadu roztrhaných dek a prostěradel, která ležela na zemi.

Objevily se dlouhé kosti, příliš dlouhé, než aby patřily kočce nebo psovi. Warrenovi se hrůzou obrátil žaludek, když si uvědomil, komu kosti patřily.

„Jste kanibal,“ osočil muže.

„Nejsem.“ Mužův hlas byl vzrušený a zoufalý. „Neříkejte to. Vůbec nemáte důvod to říkat.“

Ve městě skutečně docházelo ke kanibalismu, třebaže ne k nějakému divokému. Warren už to několikrát viděl na vlastní oči. Žluté zbarvení pokožky bylo obvykle způsobeno hepatitidou přenášenou krví. Jestli oběti neměly hepatitidu v krvi, než je démoni zabili, po smrti tomu tak často bylo. Většina démonů přenášela všechny možné infekční nemoci.

Muž na ně mířil pistolí v roztřesené ruce. „Hele, nebudu to říkat podruhé! Prostě vypadněte, nebo vás zabiju!“

Warren se na okamžik soustředil, aby sebral síly, a pak otevřenou dlaní udělal pohyb, jako by do muže strčil.

Muž odletěl, jako by do něj vrazil double-decker.

Magický útok mu polámal kosti v těle a jejich praskání bylo doprovázelo ostrým štěknutím pistole. Když muž narazil do zdi, heknul a chvíli lapal po dechu. Pak se roztřásl a nakonec znehybněl.

„Tys...“ začala Naomi.

Warren její otázku zvednutím ruky zadržel. Poslouchal ticho, napíнал uši, jestli neuslyší zvuk lidských kroků nebo dusot kopyt či škrábání drápů démonů.

Neslyšel nic.

Napjatě vydechl a otočil se zpátky ke knihkupectví. Ve stěně zela díra po kulce. Warrenovi bylo vzhledem k úhlu jasné, že ho minula jen o pár palců.

Kdyby se nebál Merihima a úkolu, který před ním byl, šel by domů. Takhle mohl jen doufat, že cesta do Horowitz Archives nebyla zbytečná.

„Co tu hledáme?“

Tahle otázka Warrena rozčílila. „Je to knihkupectví. Tak asi knihu, ne?“

Světlo miniaturní baterky, se kterou Naomi hledala, částečně ozařovalo i její tvář a nyní odhalilo, že se jí odpověď dotkla. „To je jasné. Myslela jsem, jakou konkrétní knížku hledáme?“

Warren nasadil vzteku otěže. Nechtěl být zrovna teď sám. Byl nerad sám, a v dobách, kdy byl odkázán sám na sebe, se mu moc dobře nedařilo. Proto taky u něj v příbytku hnla Kelli.

„Jakoukoli knihu o Fulagharovi,“ řekl Warren. „Musím o něm zjistit víc.“

„A jak jsi věděl, že to tady je?“ Naomi světlem baterky prohledávala regál za regálem.

Knihkupectví bylo špatně zorganizováno už před

invazí. Patřilo jednomu starému muži. Vypadal, že má velmi rád děti, a někdy Warrenovi předváděl kouzelnické triky. Skutečné eskamotérství, žádnou magii.

Když Warren nyní procházel regály, napadlo ho, co se asi se starcem stalo. Doufal, že zemřel v klidu v posteli, než přišli démoni.

„Zavedla mě sem matka,“ řekl Warren.

„Ona se zajímala o prastaré umění?“

„Spíš tím byla posedlá. Když jsem byl malý, pamatuju si jenom, jak četla tyhle knihy. Mně se nelíbily. Viděl jsem pár obrázků uvnitř a ...měl jsem z nich strach.“

„Pro mladou mysl může být většina z nich pěkně strašidelná.“ Naomi zvedla knihu o obětech a posvítila baterkou na přebal.

Na obrázku bylo několik démonů shromážděných kolem oltáře z černého mramoru. Okřídlený démon s andělsky ženským tělem a jen spoře oděný držel v jedné ruce kámen, z něhož kapala krev, a v druhé hlavu člověka. V mužově tváři se zračil příšerný strach, třebaže musel být mrtvý.

„Jistě,“ pokračovala Naomi, „několik knih na tohle téma jsou naprosté nesmysly.“

Warren mlčel a hledal. Probral i krabice plné knih, a třebaže našel několik takových, které by si rád prošel později, nenašel, pro co přišel. Snažil se nepropadnout beznaději, ale ta mu byla až příliš dobře známá a nikdy se mu před ní nepodařilo zcela uniknout. Pocit beznaděje ho přepadl i nyní, zaryl mu chapadla až ke kostem a vysával mu sebevědomí.

20.

Nakonec, jen krátce před svítáním, Warren hledání vzdal. Když vyšel z knihkupectví, spatřil na chodbě tělo mrtvého muže stále napůl opřené o stěnu. Kyselý déšť ustal, ale horko nadcházejícího dne způsobovalo, že už začínala být cítit Spálenina. Ulice byly zablácené a ve městě se převalovala hustá mlha.

Warrena náhle vylekalo skřípání kovových kol o silnici. Chytil Naomi za ruku a zatáhl ji do bezpečí výklenku u nedalekých dveří. Přitiskl ji ke dveřím. Skřípání se blížilo.

O kus dál se z mlhy vynořil kočár. Přes všechny ty nejpodivnější a nejohavnější scény, které Warren za poslední čtyři roky viděl, ho tohle naprosto překvapilo.

Místo koní totiž kočár táhlo šest zapražených zombií. Kráčely v dokonalém trojspřeží a jednotným krokem. Kočár samotný neměl střechu a pasažéry bylo krásně vidět.

V kočáře seděli tři darkspawni – širocí v ramenou se štíhlými boky a neuvěřitelně dlouhýma nohama, které měly dvě obrácená kolena, a s množstvím modrozelených očí zasazených do hlavy sedící na ramenou zcela bez krku. Jejich šupiny byly jako mozaika žlutých, oranžových, černých a rudých sklíček. Podle tohoto zbarvení bylo snadné je identifikovat jako Diabolisty. To znamenalo, že používali jak prastarou energii, tak moderní technologie.

Během invaze představovali darkspawni okupační jednotky. Drželi pravidelné hlídky nad obsazenými

oblastmi, zatímco ostatní démoni lovili.

Když je Warren pozoroval, všiml si, že jsou pozoruhodně zvědaví a vynalézaví. Tam, kde měli ostatní démoni tendence ničit, darkspawni zkoumali, objevovali a pokoušeli se přicházet věcem na kloub. Zároveň byli natolik vynalézaví, že si vyráběli dokonce i vlastní zbraně.

Přirozená zvědavost je činila ještě nebezpečnějšími. Ostatní démoni, pokud neměli stimul, snadno podléhali nudě, nebo se naopak příliš soustřeďovali na věci, které se snažili udělat. Darkspawni prahli po všem novém nebo jiném a dokázali vnímat více věcí najednou.

Tihle tři Diabolisté buď prováděli nějaký experiment, nebo se jednoduše bavili.

Když jim zmizeli z očí, vyšel Warren z úkrytu budovy a pokud možno neustále ukrytý ve stínu spěchal do svého příbytku.

* * *

Jakmile byl zpátky ve svém domě, cítil se znovu v bezpečí. To netrvalo dlouho, neboť si uvědomil magické pouto, které ho vázalo k Merihimovi. Démon byl tu, byl na dosah.

„Mám pro tebe pokoj,“ řekl Warren Naomi.

Podívala se na něj poněkud překvapeně. „Myslela jsem, že budu spát s tebou.“

Warren se neobtěžoval vysvětlovat jí, že sdílet s někým postel, když je vzhůru, je něco úplně jiného než být jen pomyšlení, že by stejnou věc udělal ve spánku. Tak moc nevěřil nikomu na světě.

„Je to pěkný pokoj,“ řekl. „Oba se potřebujem pořádně vyspat.“

Naomi na něj chvíli upřeně hleděla a pak přikývla. „Možná máš pravdu.“

„To mám. Oba budem potřebovat mít čistou hlavu.“ Warren ji zavedl do jejího pokoje, do jedné z honosnějších místností v domě. Jen na okamžik ho napadlo, co v pokoji vlastně nechává.

Na schodech sáhl do vaku, který nosil přes rameno, a vytáhl jedno z očí krvavého anděla, na které seslal kouzlo připoutání. Vybavil si v duchu obraz Naomi a sevřel oko v dlani.

„Dívej se,“ rozkázal. Pak vyhodil oko do vzduchu.

Oko jen okamžik letělo směrem, kterým ho vyhodil, pak dvakrát mrklo a odlétlo do jednoho z tmavých koutů na chodbě, odkud mohlo bezpečně sledovat Naominy dveře.

Warren aktivoval kouzlo, které k němu oko poutalo. Okamžitě viděl to, co oko. Obraz se prolínal se skutečností. Když se trochu soustředil, dokázal sledovat jen to, co mu poskytovalo kouzlo. Viděl sám sebe stát před dveřmi do místnosti, kterou Naomi půjčil.

Spokojeně vyšel po schodech nahoru do svého pokoje.

V prostorné koupelně se Warren svlékl a rychle se osprchoval. Když se postaral o hygienu, jako by měl vždy sám sebe lépe pod kontrolou.

Nezůstal nahý, ale oblékl si černé kalhoty a ragbyový dres. Na postel hodil dlouhou koženou bundu, aby ji v případě potřeby rychle našel.

Přidal k ní dvě 9mm pistole a nůž v pochvě. Pistole

by mu proti démonům moc nepomohly, ale ne všechno, co tu lovalo a zabíjelo, bylo démonického původu.

Přemohla ho únava a on si chtěl lehnout, hlavou se mu však stále honily myšlenky. Doslova mu bušily zevnitř na stěny lebky. Starý strach, který ho nikdy neopouštěl, se znovu ozval hlasitěji.

Odhrnul těžký závěs a vykoukl ven na ulici. Rychlý pohled okem krvavého anděla, které sledovalo Naomi, mu odhalilo, že dveře jsou stále zavřené. Kdyby se otevřely, oko by ho upozornilo.

„Warrene.“

Warren se vydešeně rozhlédl po pokoji. Nikdo jiný tu nebyl.

„Warrene.“

Tentokrát poznal, že hlas přichází z protější strany místnosti. Vykročil tím směrem a po cestě zvedl z postele jednu z devítek. Sevřel ji v dlani a palcem odjistil.

„Kdo mě volá?“ zeptal se Warren tiše.

„Chceš vědět?“

Když došel ke zdi, otevřel tajné dveře do skryše, kterou našel až několik dní poté, co se tu usadil. Tlakový uzávěr, jenž otevíral dveře sejfu, bylo nutné stisknout ve správném pořadí, aby se odkryl prostor za stěnou. Jinak nikdo nepoznal, že nejde o obyčejnou stěnu.

Uvnitř ležela kniha.

Její oči na přebalu se otevřely a dívaly se na něj. „Chceš vědět?“ zeptala se kniha znovu.

„Kdo jsi?“ zeptal se Warren.

Kniha si ho prohlížela. Z tohoto úhlu to téměř vypadalo, jako by měla mezi očima i nos.

„Mohu být tvůj přítel, když mi to dovolíš.“

„Přátelství jsou drahá.“ *A kromě toho*, pomyslel si

Warren, *démoni lžou.*

„Přítele jako mne jsi ještě nikdy neměl.“

Warrena nepřesvědčila.

„Vím o Fulgharovi,“ řekla kniha.

Místo aby se Warren okamžitě na démona zeptal, rozhodl se připravit si v duchu pořadí otázek. Teď bylo důležitější zjistit, kdo mu pomáhá a kdo jsou ostatní hráči.

„A jak ses to dozvěděla?“

„Protože jsem jedna ze Strážců.“ V tom hlase byla stopa hrdosti.

„Jedna ze Strážců čeho?“ zeptal se Warren.

„Jedna ze Strážců Tajných dějin.“

Warren čekal, jistý si, že jde o nějaký trik. „A co jsou Tajné dějiny?“

„Věci, které démoni nechtějí, aby se věděly.“ Kniha se dál na Warrena upřeně dívala. „Jak by ses mohl nepřátelit s někým jako já? Mohu ti pomoci dosáhnout všeho, po čem toužíš. Mohu ti dát celý svět.“

„Merihim tě nazval Kniha Qhazimogova.“

„Démoni nám tak říkají, protože Qhazimog byl ten, kdo jako první sepsal Tajné dějiny.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Než přišli démoni, bylo toho mnoho, o čem jsi nikdy neslyšel. A kromě toho, Qhazimog nepocházel z tohoto světa, ale z jiného. Ti, kdo před tisíci lety studovali prastaré vědy, přinesli mě i jiné Knihy na tento svět. Ty pak vydaly jiné světy, které pozřeli démoni a Spálenina.“

Warren se náhle začal bát více než dřív. „Tohle celé je trik,“ zachraptěl.

„Jestli tomu věříš, pak to tak musí být.“ Kniha

zavřela oči.

„Počkej.“ Warrena naplnilo zoufalství. Poslední čtyři roky byl život čím dál těžší a rizika větší.

„Copak?“ Kniha znovu otevřela oči.

„Jestli jsi, co říkáš, tak proč by Merihim dovolil, aby ses mi dostala do ruky?“

„Tvůj démonický pán není vševědoucí. Žádný z démonů není vševědoucí.“

„A jak věděl, že mě má pro tebe poslat?“

„Věděl jen, že jsem důležitá kniha pro kabalisty.“

„Nevěřím ti.“

„Tak jak to, že jsem tady a mluvím s tebou? Démony knihy nezajímají. Nikdy je nezajímaly. Pro ně knihy vždy představovaly jen ničivou sílu. A já jsem jedna z těch knih. A jsou i jiné. Proto démoni někdy přestrojovali monstra za knihy, aby zničily vědce, kteří dokázali číst ztracené jazyky.“

„Jaké ztracené jazyky?“ zeptal se Warren. „Jako jazyk, kterým nyní mluvíme.“

„Ale vždyť mluvíš jako já.“

„Ne,“ řekla kniha. „Ty mluvíš jako já. Tohle je můj jazyk a já ho s tebou sdílím. To bych s démonem nikdy neudělala.“

Warren se nad tím zamyslel, ale nedůvěra a strach ho neopouštěly. Ve stínu těchtole dvou společníků však byl celý život. Finta byla v tom vybrat pravdy, které se mu hodily, pravdy, které ho udrží naživu.

Opatrně sáhl do trezoru a vytáhl knihu ven. „Můžeš mi něco říct o Fulgharovi.“

„A co bys chtěl vědět?“

„Musím ho zabít.“

Kniha se zasmála, až se Warrenovi v ruce

rozechvěla a rozvibrovala. Zvuk jejího smíchu byl suchý a prázdný. „Tvůj démonický pán si tě moc neváží, že ne?“

„Tak můžeš mi něco říct o Fulgharovi?“

Kniha zvážněla. „Ano, mohu.“

* * *

Warren si sedl ke stolu a otevřel knihu. Poprvé si všiml, že stránky nejsou sešité s deskami, ale že s nimi může volně pohybovat. Oči se nyní otvíraly na každé stránce, aby ho kniha neustále viděla a mohla s ním mluvit.

„Zde je Fulaghar,“ řekla kniha. „Ve své největší slávě, Stínový podvodník – jak ho mnozí nazývají – v boji nikdy neprohrál. Bojí se ho dokonce i výše postavení démoni.“

Na stránce byla vysoká postava skutečně hodná démona. Démon se tyčil více než o hlavu nad muži, kteří se s ním pokoušeli bojovat. Všichni stáli na holém pahorku pod žhnoucím rudým sluncem. Fulaghar se oháněl ohromnou dvojsečnou sekerou. Její hlavice byla rudá od krve, která zkrápěla i bílý písek u démonových nohou.

Fulaghar měl křídla a korunu s dokonale rovnými rohy, dobrou stopu dlouhými. Ve tváři se mu zračil vztek. Nebylo v ní nic lidského, jako tomu bylo v úkrytu kabalistů, když si vypůjčil Cornishovo tělo. Od hlavy až ke kopytům jeho tělo pokrývaly zelenožluté šupiny. Směrem ke středu těla byla zelená sytější a čím blíže ke končetinám, tím více žloutla. Všude po těle měl jizvy,

kteřé tvořily hotovou mapu vybojovaných bitev. Kolem pasu měl opasek z lidských lebek.

Bitva náhle ožila Warrenovi přímo před očima. Fulaghar byl nezastavitelný a bojoval zcela nemilosrdně. Warrenovi dolehly k uším výkřiky umírajících a raněných mužů doprovázené řinčením a skřípáním kovu o kov.

Zdálo se, že démona není možné zabít.

„Fulaghara lze zničit,“ řekla kniha. Když promluvila, obrázky na stránce se zastavily.

„Jak?“

„Stačí znát jeho jméno.“

„A to ho může zabít?“ Warren tomu nevěřil ani na okamžik. Démoni byli příliš děsiví a bylo velmi těžké je zabít. Už viděl i nižší demony zabít rytíře ve zbrojích, které občas spatřil ve městě, jak se snaží zachraňovat přeživší.

„Když znáš jeho jméno, je zranitelný. Démoni mají i jiné slabiny, ale já ti mohu prozradit tuhle.“

„A ty znáš Fulagharovo pravé jméno?“ Warren se neodvažoval ani doufat, ale kousek téhle emoce v něm přeci jen zapustil kořeny.

„Já ne,“ řekla kniha. „Ale existuje jiná kniha, v níž je Fulagharovo pravé jméno uvedeno.“

„A je v ní i pravé jméno Merihima?“ Ta otázka Warrenovi vylétla z pusy dřív, než si uvědomil, že by se na ni mohl zeptat. Zvedl se mu žaludek a celý se roztřásl, jak čekal, že ho Merihim srazí k zemi.

Knihu na něj hleděla ze stránky, na které byl stále Fulaghar. „Když mluvíš se mnou, tvůj démon tvé myšlenky neslyší.“

Ale co až s tebou nebudu mluvit? Zjistí Merihim, o

čem jsme si povídali? Warren se na to chtěl zeptat, ale přemýšlel, jak otázku co nejlépe formulovat.

„Umím tvé myšlenky před Merihimem skrýt,“ řekla kniha. „Stejně snadno, jako je nyní čtu. Jak jsem řekla, mohla bych být nejlepším přítelem, jakého jsi kdy měl.“

„A jakou cenu za tvé přátelství budu muset zaplatit?“ zeptal se Warren. „Jestli jsem se na tomhle světě něco naučil, tak že nic není zadarmo.“

Kniha na něj hleděla vážnýma prastarýma očima. „Až nadejde čas, Warrene Schimmere, staneš se ty mým přítelem. Pomůžeš mi osvobodit se z pout, která mne svazují po tisíce let.“ Smutně se na něj usmála. „Knihy Tajných dějin byly sepsány se strašlivou obětí. Než skutečně zemřu, musím být svobodná.“

„Ale jak...“

„Ne. O tomhle se nyní nebudeme bavit. Je to až příliš vzdálené, a než nadejde čas, máme ještě spoustu práce.“ Kniha z něj nespouštěla oči. „Věřím ti stejně, jako ty věříš mně.“

Warren stále ještě nevěřil, že by to mohla být pravda, ale pro tuto chvíli tvrzení knihy nezpochybňoval. Věděl, že přijde čas, kdy se dozví pravdu o tajemství, které nyní mezi nimi leží.

Vzhledem k jeho současné situaci a nesplnitelnému úkolu záleželo jen na tom, že potřeboval přítele, který mu řekne vše, co mu slíbila kniha.

„Dobře.“ Warren si prohlížel obludnou Fulagharovu postavu. „Co je to za knihu, kde jsou sepsaná jména démonů.“

„Jmenuje se *Goetia*. Také se jí říká *Menší klíčky Šalamounovy*. A je někde tady ve městě. Můžu tě tam zavést.“

21.

Simone, ten starouš se probudil.“ Zpráva přišla přes komunikační zařízení zbroje, takže Simon věděl, že se jejich host neurazí. „Jmenuje se Archibald Xaver Macomber,“ opravil templáře. „Když o něm budeš mluvit, tak je to profesor Macomber.“

I když Simon viděl Macombera na HUDu, otočil se k němu a otevřel hledí.

Macomber vypadal dezorientovaný a vyděšený. Třel si lalůček ucha jako dítě.

„Profesore Macombere?“ řekl Simon.

Starý muž se na něj podíval. „Thomasi?“ pak se zarazil a zavrtěl hlavou. „Ne, vy nejste Thomas. Odpusťte. Někdy mi trvá, než se proberu.“

„Tak to někdy i mně. Nechtěl byste něco sníst, nebo nemáte žízeň?“

Macomber zaváhal. „Možná něco k pití. Žaludek mi poslední dobou moc nefunguje. Možná až budeme na místě a všechno se trochu uklidní.“

Jeden z templářů vytáhl ze zásob ve vozidle plastikovou láhev s vodou a podal ji Macomberovi. Stařec zápasil s uzávěrem, ale nepodařilo se mu ho odstranit.

Leah otevřela helmu. „Dovolíte, pomůžu vám s tím, profesore.“

Macomber na ni jen chvíli zíral a pak jí láhev podal. „Děkuji, zlatíčko.“

Leah láhev otevřela a podala ji profesorovi zpět. Ten děkovně kývl a napil se. Napětí v jeho tváři poněkud polevilo.

„Kde to jsme?“ zeptal se Macomber.

„Dvacet pět mil východně od Londýna,“ odpověděl Simon. „Za chvilku jsme v bezpečí.“

„Nemyslím si, že by někde bylo opravdu bezpečno,“ prohlásil Macomber. Prsty si prohrábl prořídle bílé vlasy. „Mluvili jsme o *Goetii*, že? To se mi nezdálo.“

„Ne,“ odpověděl Simon. „O té knize jsme mluvili. Ale málo.“ Bylo mu starce líto za všechno, čím si prošel, ale jestli měl nějaké informace o démonech, které by se jim mohly hodit, musel je z něj dostat. „Víte, kde ta kniha je?“

Macomber si nervózně poposedl. „Já jsem ji vlastně nikdy neviděl, ale vím, že existuje. Četl jsem z ní pasáže. Ale v žádné z nich nebyla jména démonů.“ Odmlčel se. „Ta kniha je důležitá. Mohla by pomoci ve válce s démony.“

„Já vím,“ řekl Simon. „Jestli je všechno, co se o ní říká, pravda.“

Macomber se znovu napil, ale Simon cítil, že je to spíše zdržovací taktika než skutečná potřeba. Stařec evidentně váhal, zda mu může věřit.

„Znal jste mého otce. Položil v boji proti démonům život,“ řekl Simon. „A já jsem strávil čtyři roky života bojem proti nim. Čtyři roky se snažím zachraňovat lidi, kteří zůstali v Londýně. Viděl jsem těla těch, které jsem nezachránil – chlapů, žen i dětí – a v náručí mi umírali kamarádi.“ Sám překvapen, jak zastřený má hlas, se zhluboka nadechl a odsunul veškeré emoce stranou. „Nikdy nezahlásím důvěru, kterou ve mně vložíte. Přísahám vám při památce svého otce.“

„Já vím,“ přikývl Macomber. „Věřím vám. I váš otec mi přísahal.“

„Templáři nepřisahají jen tak,“ řekl Simon. Překvapilo ho, že ve svých slovech slyšel hněv, ale nerad musel obhajovat svou čest nebo čest řádu. Čest byla posvátná věc, výsada a povinnost. A musela se cítit.

„Já vím. Ale taky chci, abyste věděl, že ani přísaha, kterou jsem složil já, nebyla jen tak. Muž, který mi svěřil informaci o *Goetii*, mi kladl na srdce důležitost toho rukopisu.“ Macomber se podíval na Simona. „Znáte historii té knihy?“

„Napsal ji král Šalamoun a také se jí říká *Menší klíčky Šalamounovy*. Někteří lidé tvrdí, že pomocí moci obsažené v té knize spoutal sedmdesát dva démonů do obyčejné sklenice.“

„Nebyla to sklenice,“ řekl Macomber. „Šalamoun spoutal sedmdesát dva démonů, aby je vypudil z tohoto světa. Templáři jeho knihu dlouho hledali. O její existenci se dozvěděli, když se po první křížové výpravě usadili pod Šalamounovým chrámem.“

„Že tam žili, jsem věděl,“ řekl Simon. „Ale nevěděl jsem, že hledali tu knihu.“

„Ne všichni věřili, že *Goetia* skutečně existuje. Dokonce ani templáři. V té době bylo v řádu kvůli existenci rukopisu hodně neshod.“

„Ale kniha je o démonech.“

Macomber přikývl. „Na tento svět nejprve dorazili poslové – démoni, kteří procházejí pekelnými branami vždy jako první. Šalamoun měl jména většiny démonů, kteří se snažili přijít sem. Díky znalosti jejich jmen jim zabránil projít a následně pekelnou bránu zavřel.“

„A démoni opravdu můžou procházet jenom pekelnou bránou?“ zeptala se Leah.

„Ne.“ Macomber zavrtěl hlavou. „Poslové a někteří

nižší démoni přicházejí jako první, aby ukotvili bránu ve světě, do něhož chtějí démoni vpadnout. Jsou to takoví heroldové. Temné a smrtonosné bytosti.“

„Tak na co jim ty pekelné brány vůbec jsou?“ zeptala se Leah.

„Protože bez nich může projít jen několik málo démonů. Většina, hlavně když přicházejí ve větším počtu, musí projít pekelnou bránou. Takhle jsme se o démonech dozvěděli. V našem světě se jich vždy pár skrývalo. Občas jsme nějakého objevili, ale bylo jich opravdu jenom velmi málo. Součástí jejich utajení, alespoň těch, kteří se tu skrývají, je i výhoda, že na ně lidé nevěří.“

To Simon chápal. Filip Sličný tuhle nevíru v existenci démonů použil proti templářům, aby je připravil o majetek i čest.

„V celé historii lidstva na demony věřili jen templáři a pár dalších lidí,“ řekl Macomber. „Většina z nich skončila u soudu a byla usvědčena z kacířství. V minulosti to často znamenalo, že skončili na hranici, utopeni nebo zavřeni do blázince. V případě templářů byla trestem ztráta majetku a postavení. Takže jistě chápete, že i ti, kdo na demony věřili, to nechtěli přiznat.“

„I dneska ještě někteří lidi věří, že démoni jsou vlastně mimozemšťané z jiné planety,“ řekla Leah.

Macomber zavrtěl hlavou. „Tohle je moc, kterou démoni vládnou. Bojím se o nás všechny.“

„A jak se o démonech dozvěděl Šalamoun?“ zeptal se Simon.

„Řekli mu o nich lidé, kteří o jejich existenci věděli. Král Šalamoun uvěřil díky jejich víře. Nenapsal *Goetii*

sám, ale nařídil, aby byla sepsána. Pak si autorství přivlastnil, aby nikdo nezpochybňoval její pravost.“ Macomber se napil vody. „Ale vidíte, jak to nakonec dopadlo. Nikdo nevěří, že rukopis vůbec existuje.“

„Jsou lidé, kteří tvrdí, že kniha nepochází z doby krále Šalamouna,“ řekl Simon. „Podle nich se v ní skrývá zastřený politický útok na šlechtu, která za krále Šalamouna vůbec neexistovala.“

„To jsou pozdější verze, mnohem mladší,“ řekl Macomber. „Ty byla jen zástěrka, zřejmě vytvořená těmi, kdo byli sami ve spojení s démony, nebo těmi, kdo chtěli využít Šalamounovo jméno ve svůj prospěch. Pravý rukopis se stal legendou, mýtem. Tohle umí démoni nejlépe. Přinutí vás pochybovat i o sobě samém.“

„Vy jste říkal, že jste části toho rukopisu viděl,“ řekla Leah.

Macomber přikývl. „Viděl. Dokonce i kopie, které jsem četl, obsahovaly zvrácenou moc, jakou vládnou démoni. Nevím, jak ten rukopis vůbec někdo může číst, natož *přepisovat* nebo kopírovat. Já jsem kopie četl, když jsem měl první... *příhodu*. A pak ještě další, poté co jsem mluvil s vaším otcem.“

I když by se Simon rád dozvěděl i další detaily, trpělivě čekal. Nebylo to snadné, ale viděl, jak starcovy rysy ztuhly studem a bezmocí.

„Četl jsem i další části té knihy,“ pokračoval Macomber. „Už dříve u mě docházelo k negativním reakcím – nevolnost, noční můry a časové úseky, které si vůbec nepamatuji – ale nic, co by se podobalo tomuhle. Na několik dní jsem zešílel. Vlastně si toho moc nevybavuji. Pamatuji si, že na stránkách byl démon. Nevím, jak se tam dostal. Nesmírně těžko se mi

vzpomíná. Ale vybavuji si, že mi sliboval různé věci. Bohatství. Dlouhý život. Moc. Všechno to, co démoni tak rádi nabízejí. A když jsem odolal, hrozil, že zabije mou ženu a děti.“

Uvnitř vozidla bylo slyšet jen tlumené hučení nanodynových elektromagnetických motorů. Simonovi se vybavila jeho vlastní zkušenost s démonickou knihou.

„V tu chvíli jsem se přestal ovládat,“ řekl Macomber. „Rukopis jsem spálil. Bohužel jsem zjevně zapálil i byt, ve kterém jsem bydlel, a od něho i dům. Říkali mi, že hasiči to skoro nestihli uhasit včas.“ Odmlčel se a napil vody. „Má žena, dej jí pánbůh dlouhý život, nevěděla, čím jsem prošel. Nechala mě zavřít. Neměl jsem jí to za zlé tehdy a nemám jí to za zlé ani teď.“ V starcových očích se zaleskly slzy. „Ve zprávách z ní udělali skoro zrůdu. Ale ona zrůda nebyla. Viděl jsem jiné zrůdy.“

„Muselo to být velmi těžké,“ řekla Leah laskavě.

Macomber k ní otočil hlavu. Usmál se. „Jste velice hezká.“

Leah mu úsměv opětovala. „Děkuji.“

„Víte, kde tu knihu najít?“ zeptal se Simon. „Nechci, aby to vyznělo necitlivě, ale...“

„Nezní to necitlivě,“ řekl Macomber. „Viděl jsem ve vašich očích bolest, když jste mi vyprávěl o otcově smrti. Tohle je prostě těžká doba. Musíme se s tím smířit a jít dál.“ Nadechl se. „Jak jsem říkal, pravý rukopis jsem nikdy neviděl, ale vím, kde je.“

Simon se díval do mapy Londýna na širokoúhlém monitoru před sebou. Kdyby Macomber věděl, jak používat AI obleku, a kdyby Leah měla přístup ke všem templářským systémům, a ne jen ke komunikační

frekvenci, mohli všichni pracovat s HUDEM.

Ale ve vozidle bylo vybavení navíc. Tenhle monitor byl jedním z nich, připraven právě pro situace, kdy byli uvnitř i ne-templáři.

„Když jste v blázinci,“ řekl Macomber naprosto vážně, „setkáte se s různými lidmi. Někteří tam mají opravdu vážné problémy. Upřímně vám řeknu, že často za ty problémy mohou i léky, procedury a personál.“ Naklonil se blíž k obrazovce. „Někde poblíž East India Docks je sanatorium. Myslím, že se jmenuje Akehurstův ústav pro nápravnou léčbu.“

Simon dal název vyhledat. Výsledek se dostavil během pár vteřin. Akehurstův ústav pro nápravnou léčbu systém nenašel, ale byla tu Akehurstova ozdravná klinika pro jasnější dny.

„Řekla bych, že tenhle název je pro pacienty trochu nadějnější,“ řekla Leah. „Nebo aspoň pro jejich rodiny. A pojišťovny asi taky budou raději vypisovat šeky za péči a rehabilitace.“

Simonův hlasový příkaz vyvolal na monitoru historii místa spolu s fotografiemi. Podle majetkových záznamů opravdu fungovala Akehurstova ozdravná klinika pro jasnější dny až do roku 1953 pod názvem Akehurstův ústav pro nápravnou léčbu. Podle daňových záznamů patřila celou dobu jedné rodině.

Na fotkách byly šedé krabicové budovy, které se krčily uprostřed pozemků připomínajících park, obehnaných vysokým železným plotem. Kolem hlavní budovy byly tři menší.

Podle mapy byla klinika jen pár ulic od Temže. Simon věděl, že takhle blízko řeky budou mít velký problém s hlídkami démonů.

„Proč je rukopis tam?“ zeptal se Simon.

„Musíte pochopit, že nejde o originální rukopis,“ řekl Macomber. „Je to jen přepis.“

„A bude přepis stačit?“ zeptala se Leah.

„Co jsem četl já a z čeho jsem na čas zešílel, byla jen kopie.“ Macomber se na oba podíval. „Musíte si uvědomit moc, se kterou budete mít co do činění. Tuhle moc nemůžete oslabit pouhým přepsáním.“ Odmlčel se. „A taky si uvědomte, že jestli se rozhodnete pro ten rukopis jít...“

„Nemáme jinou možnost,“ řekl Simon.

„...budou vaše životy ve větším nebezpečí, než si dokážete představit.“

„To už jsou,“ řekla Leah.

Zatímco se Simon snažil srovnat si myšlenky a připravit nějaký plán, ozvala se AI obleku.

„Pozor. Devět neidentifikovaných vozidel ve směru protínajícím naši trasu,“ řekl ženský hlas. „Pokusy navázat spojení selhaly. Je nutné okamžitě provést opatření.“

Simon zavřel hledí a vyvolal na HUDu obrazovku radaru. Senzorové sondy už byly až u zmíněných vozidel.

Na obrazovce se objevil schematický náčrt jednoho z nich. Simon ho okamžitě poznal.

„To je normální obrněný transportér,“ řekl Nathan.

„Armádní nebo templářský?“ zeptala se Danielle.

Simon si vozidlo prohlížel. Na HUDu viděl, že jsou od nich dvě míle a rychle se blíží.

„Pozdrav je,“ řekl Simon. „Schválně jestli odpoví.“

Odpověď na signál přišla téměř okamžitě. V pravém horním rohu HUDu se objevila tvář Terrence Boothy.

Booth byl převor rodu z Rorke, což byla dědičná

pozice. Poslední čtyři roky mu evidentně daly zabrat víc, než by Simon hádal. Třebaže byl jen o čtyři roky starší než Simon a měl tedy něco málo přes třicet, byly v jeho černých vlasech i vousech stříbrné pramínky. Tvář měl kulatější a tmavé oči jakoby přivřené, což mu dodávalo smutný výraz.

Jen zlomený nos vypadal stále stejně. Na to byl Simon hrdý. Ten mu zlomil on. Dvakrát. Poprvé, když byli oba mladší, a pak ještě jednou před čtyřmi lety, když převora viděl naposledy.

Neměli se vůbec v lásce, už když byli v pubertě, a teď to snad bylo ještě horší. Před čtyřmi lety Simon neuposlechl Boothova přímého rozkazu a odešel z templářského podzemí. Několik templářů šlo tehdy s ním.

Simon si nedokázal představit, co přimělo Bootha opustit podzemí. Ale daleko víc matoucí bylo, jak ho tu našel.

Boothova přítomnost mohla znamenat jen jediné. Simon tu měl zrádce.

22.

Simon dal přednost veřejné frekvenci a odmítl Boothovu žádost o soukromý rozhovor. Po celou dobu, kdy byl v pozici vůdce, se Simon snažil, aby všichni jeho lidé byli o všem a včas informovaní. Nehodlal trpět žádné tajnosti ani dělení moci.

A stejně, řekl si, stejně se ti povedlo přivést k sobě informátora. Vypudil tu myšlenku z hlavy. S tím se bude muset vypořádat později. A určitě neměl v úmyslu podnikat nějaký hon na čarodějnice, aby zjistil, kdo onen špeh je.

„Vyjeli jste si trochu daleko, ne, Boothe?“ zeptal se Simon. Nemyslel to sarkasticky, ale stejně to tak vyznělo.

Booth se zamračil. „Nebudeme si to ztěžovat. A nemusíš být nevlídný.“

„Ne, to nemusím. To nějak samo.“ Simon na chvíli vypnul mikrofon. „Nathane, podívej se, jestli bychom se jim mohli vyhnout.“

Nathan okamžitě změnil směr. Vozidlo s praskáním zamířilo do nízkého podrostu. Jízda byla okamžitě neklidnější.

Simon na HUDu viděl, že i druhá dvě vozidla změnila směr a následovala Nathana. Řítili se tmou všichni pohromadě.

Boothova vozidla však okamžitě rovněž zahnula a znovu jela směrem, kterým jim překříží cestu.

„Takhle snadno mi neutečeš,“ vyhrožoval Booth.

„Nevěděl jsem, že se ti snažím zmizet,“ řekl Simon. Gestem naznačil Leah a Macomberovi, aby zůstali sedět.

„Když jsem s váma všema byl naposled, měl jsem docela jasný pocit, že už mě nechcete nikdy vidět.“

„Kdyby bylo po mém, už bych tě nikdy neviděl.“

„A co pro tebe můžu udělat, Boothe?“

„Protože ses rozhodl neumřít v boji s démony a protože jsi neodešel sám, jsem nucen absolvovat s tebou tuhle krátkou schůzku.“

„A když odmítnu?“

„Tuhle volbu nemáš,“ řekl Booth.

Indikátor na HUDu ukazoval, že obě skupiny vozidel nyní dělí 0,473 mil. Vzdálenost se rychle zkracovala.

„Neuniklo mé pozornosti, že jsi v kontaktu s mladou ženou, kterou jsi přivedl k nám do podzemí,“ řekl Booth.

„A taky jsem dostal informaci, že máš u sebe muže jménem Archibald Xaver Macomber. Profesora lingvistiky a donedávna pacienta jednoho pařížského sanatoria.“

Simona překvapilo, že Booth Macombera zná. Současný převor z Rorke nikdy nebyl studijní typ. Nemusel. Jeho postavení bylo dědičné a jeho otec mladý. Booth jistě nenapadlo, že by se mohl stát převorem dřív, než sám bude starý muž.

„Do toho ti nic není,“ řekl Simon.

Booth si poposedl ve velícím křesle a předklonil se, takže jeho tvář nyní byla přes celou obrazovku. „Dneska mi do toho něco je. Rozhodl jsem se, že mi do toho něco bude.“

Simonovi naskočila husí kůže, navzdory tomu, že zbroj neustále vyrovnávala teplotu. Vztekem se mu sevřel žaludek a krev mu stoupla do hlavy.

„Co chceš?“ obořil se na Boothu Simon.

Booth pokrčil rameny. „Chci toho profesora.“

„Proč?“

„Ze stejného důvodu jako ty, pochopitelně.“

O tom Simon pochyboval. Za poslední čtyři roky se templářské podzemí rozhodlo zůstat zcela neviditelné. Rytíři byli skrytí v rozsáhlých podzemních komplexech a drželi se stranou od života i smrti odehrávající se v ulicích Londýna.

„Asi pochopíš, proč ti nebudu věřit,“ řekl Simon.

„Za poslední čtyři roky jsem tě ani jednou neviděl účastnit se nějakého útoku na démony.“

Boothova tvář se zkřivila hněvem. Nesnášel, když ho někdo shazoval, natož veřejně. Simon předpokládal, že ho to bolelo o to víc, že to byla pravda.

„Prostě nám profesora vydáš, neptal jsem se tě, jestli chceš.“ Boothova slova byla chladná a výhrůžná. „Jestli mi ho nevydáš, vezmu si ho násilím.“

Simon přerušil spojení s Boothovými vozidly. Otočil se na svůj tým. Nedokázal se ubránit myšlence, kdo z nich je asi Boothův informátor.

„Někdo nás prodal, kamaráde,“ řekl Nathan.

„Ale to teď nebudem řešit,“ odpověděl Simon. Sledoval na obrazovce, jak se k sobě obě skupiny vozidel blíží. Teď už byly jen třicet sedm sekund od sebe.

„Nemůžete mě jim vydat,“ řekl Macomber chraptivě. V jeho slovech byla panika. Oči měl vytrěštěné hrůzou. „Já je neznám.“

„Nemůžem jim ujet, Nathane?“ zeptal se Simon. Pak aktivoval ochranné štíty.

„Máme stejná auta,“ odpověděl Nathan. „A jestli z toho chce Booth fakt udělat otevřený boj, mají přesilu tři na jednoho. A my jsme navíc po boji s démonama

oslabení.“

„Pozor, náraz nevyhnutelný.“ Hlas AI zněl v napětí, které ve vozidle vládlo, podivně klidně.

Než měl Simon čas cokoli říct, svítila v místě označujícím vzdálenost mezi jejich a Boothovým vozidlem nula. Kabinou otřásla hlasitá kolize.

Simon z informací senzorových sond věděl, že se jejich vozidlo obrátilo na bok. Podle palubního počítače byli nakloněni v úhlu dvacet devět stupňů. Navzdory nárazu zůstávala kabina v normální poloze, v níž ji držel nanokapalinový obal.

Ochranné štíty utrpěly ztrátu sedmnáct procent z kapacity. Simon, třebaže soustředěný na vlastní vozidlo, zaregistroval, že i druhá dvě utrpěla kolizi.

Vozidlo, které je zasáhlo, v nich zůstalo zaklíněné a zatlačilo je bokem ke stromům. Některé stromy se nárazem zlomily a pod tmavou kůrou se objevilo bílé dřevo. Ostatní vydržely.

Simonovi se zařezaly pásy do ramen. Vozidlo se prudce zastavilo.

„Zbraně připraveny,“ hlásila Danielle vztekle. „Mám zaměřeno a můžu pálit na povel.“

„Pozor,“ řekla AI. „Toto vozidlo je zaměřeno jinými vozidly.“

Než stačil Nathan pustit elektromagnetické motory na zpětný chod, zajel za ně jiný transportér a zablokoval je. Nathan se pokusil z pasti ujet, ale už nemohl. Pneumatiky se zakously do země, ale nedokázaly se dostatečně zapřít, aby odtlačily váhu druhého vozidla.

* * *

Simon otevřel zprávu, kterou dostal od Bootha.

Převor se usmíval. „Dej mi ho. Nemáš jinou možnost. Dej mi ho a já tě nechám i s tvými lidmi jít. Jestli budeš bojovat, tak vás všechny dostanu. Na to se spolehni.“

Pohled na obrázek z radaru senzorových sond odhalil, že Boothovo vozidlo je mimo palebnou linii. Simon byl znechucený. Co se stalo, nemohl nijak předpokládat, nemohl se připravit. Byl jako oslepený.

„Můžem zůstat uvnitř,“ navrhl Nathan. „Dostat nás ven jim dá docela práci.“

„Nemusí nás dostat ven,“ zavrčela Danielle. „Stačí počkat, až dostanem hlad nebo žízeň. Pak vylezem sami.“

„Se zásobami, které máme, tu klidně můžem zůstat tři nebo čtyři dny,“ řekl Nathan. „A když budem šetřit, tak možná i víc. Jak znám Bootha, takhle dlouho tu trčet nebude, protože se začne bát, že by nás mohli najít démoni.“ Otočil se od řízení a podíval se na Simona, i když se zapnutým HUDem nemusel. „Jestli budem hrát na nervy, vyhrajem.“

Simon se podíval na převora. „Tady nejde o nervy. Booth si z nějakého důvodu myslí, že to má vyhrané. V takovém rozpoložení je nejnebezpečnější...“ Odmlčel se, ale nakonec zjistil, že opravdu nemají jinou možnost. „Jestli bude muset, tak nás zabije.“

„Spousta templářů by něco takového nezkousla,“ řekla Nathan. „I když jsme se vzepřeli rozkazům, pořád tam máme kamarády. A ti vědí, co ve městě děláme a kolik životů jsme zachránili.“

Simon si byl jistý, že je to pravda. Ale jestli budou tlačit na pilu, Booth by mohl zahájit palbu.

„To je asi jediný důvod, proč nás Booth nezabil

hned,“ řekl Simon.

„Tak si budem hrát s ohněm,“ prohlásila Danielle. Simon na ni pohlédl.

„Všechna tři auta na něho namíří zbraně a řeknem mu, že jestli něco zkusí, zabijem ho. Myslím, že není zrovna typ, co by dával hlavu na špalek.“

„To by ale taky znamenalo střílet na templáře,“ řekl jeden z válečníků sedících vzadu. „To se mi moc nelíbí.“

Mně taky ne, pomyslel si Simon. Lámal si hlavu, ale na jiné řešení situace nemohl přijít.

„Simone.“ Macomberův hlas byl tichý a nejistý. Profesor vypadal, že mu není dobře, a byl bledý. „Tohle jsou taky templáři, správně?“

„Ano.“

„Tak proč jste v rozepři?“

„Protože Booth a většina ostatních templářů chtějí zůstat zalezlí a předstírat, že byli poraženi,“ řekl Simon. Cítil povinnost říct starci pravdu. Macomber si zasloužil vědět, o co tady jde.

Macomber přikývl. „Aby se vzpamatovali.“

„Ano.“

„To je dobrý plán.“

„Až na to, že démoni budou taky čím dál silnější. A Spálenina bude čím dál víc měnit náš svět na pro ně daleko přijatelnější bojiště.“ Simon zavrtěl hlavou. „Čekat není dobrý nápad. Čekání ty lidi, co se nemůžou dostat z Londýna, nezachrání.“

„To chápu a souhlasím s tím, o co se snažíte.“ Macomber se zhluboka nadechl a nepatrně se zachvěl. „Tihle lidé – ten Booth – oni mi nechtějí ublížit, mám pravdu?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Simon.

„Kdyby chtěli, už by na nás zaútočili zbraněmi.“
Simon přikývl a doufal, že je to pravda.

„Co ode mě chtějí?“ zeptal se Macomber. „Já nevím. Možná chtějí jen vědět, co víte. Nebo nechtějí, abych to zjistil já.“

„Oni vás chtějí zastavit?“

„Booth s ostatními se bojí, že to všechno jenom zhorším.“

„A jak byste to mohl zhoršit?“

„Já nevím.“

Macomber zaklel anglicky i francouzsky. „Ten chlap je blázen. Čím dřív něco o démonech zjistíte, tím lépe. Na tomhle jsme se s vaším otcem shodli. Proto přišel za mnou, když jsem začal překládat démonické texty. Vědění opravdu je největší síla.“

„Otec říkal, že vědění je ta nejostřejší zbraň, jakou může člověk mít,“ řekl Simon.

„Váš otec byl moudrý muž.“

„Chytřejší, než za jakého jsem ho měl. Ale už jsem neměl šanci mu to říct.“

Macomber vstal ze sedačky a přešel k Simonovi. Profesor mu položil ruku na rameno. „Jsem si jistý, že to váš otec věděl.“

Simon v to doufal.

Macomber se zhluboka nadechl a pak hlasitě vzduch vypustil z plic. Usmál se na Simona. „Tak dovolte, abych byl v tomto případě stejně statečný jako Thomas Cross. Pusťte mě odtud a já se vzdám Boothovi.“

„To vám nemůžu dovolit,“ řekl Simon.

„Nemáte na výběr. Ani od nepřítele, ani ode mě. Takhle to chci. Dovolte mi to udělat, dokud k tomu mám odvahu.“

„Simone,“ řekla Leah, „co říká, dává smysl.“

Simon to věděl, ale stále ho rozčilovalo, že je ke svému rozhodnutí donucen.

„Prosím,“ řekl Macomber.

Skutečně neměl jinou možnost.

23.

Když dal Simon rozkaz otevřít kabinu a pustit Macombera z vozidla, šel s profesorem. Postavil se na zadní část vozu a díval se na Boothův transportér. Zaměřily ho snad všechny zbraně templářských vozidel. Kdyby se mýlil a Booth by se skutečně rozhodl zbavit se všech dalších problémů, které mu mohl způsobit, věděl Simon, že má šanci, že by ho první rána jen srazila z vozidla, ale nepronikla skrze zbroj.

Kdyby. Jak tak stál zcela nekrytý, znělo to najednou jako mocné slovo. To už bylo málem snadnější postavit se démonům. U těch měl alespoň jistotu, že opravdu zaútočí, a nemusel uvažovat.

Nechal hledí otevřené, což bylo další riziko, ale nelíbila se mu představa, že by se s Macomberem loučil jen jako kus chladné zbroje. Bylo to malé osobní gesto, ale Simon ho musel udělat.

Macomber k němu zvedl hlavu a šeptem řekl: „Řekl jsem vám, kde najdete rukopis *Goetie*. Budu doufat, že ji opravdu najdete.“ Ohlédl se přes rameno, protože za ním se právě otevřel poklop do nejbližšího obrněného transportéru. Ven vyšli dva templáři. „Zdržím je, jak jen to půjde. Ale být vámi, nedával bych si na čas.“

„Rozumím, profesore. Bud'te opatrný.“

„Na shledanou.“ Macomber mu podal ruku. Simon ji přijal a krátce jemně stiskl. Macomber relativně snadno překročil z jednoho vozidla na druhé. Pomohlo mu, že auta byla téměř zaklíněna do sebe.

Ani jeden z templářů Simonovi nic neřekl. Oba jen sledovali profesora. Hledí měli zavřená a Simon v nich viděl vlastní matný obraz.

„Co tam venku děláš?“ zeptal se Nathan. „Zalez zpátky, než dá Booth někomu rozkaz, aby z tebe udělal pochodeň.“

To byla dobrá rada a Simon věděl, že by se jí měl řídit. Ale nemohl. Možná to byla částečně hrdost, nebo také vzdor. Tak či tak, stál tam, dokud Boothova vozidla nevycouvala a neotočila se.

„Máte zprávu,“ oznámila mu AI zbroje.

Simon věděl, od koho bude. Zavřel hledí a vyvolal HUD. Zpráva přišla na soukromé frekvenci. Simon ji otevřel.

Na HUDu se rozsvítila Boothova kulatá tvář. „Čtyři roky zachraňuješ lidi. Asi by ses toho měl držet a neplést se mi do cesty.“

„Tobě je těžké plést se do cesty,“ řekl Simon. „Dyt' nikam nechodíš.“

Boothova tvář se zkroutila ve vzteklém úšklebku. „Doufám, že tě démoni nedostanou. Opravdu. Jednou si to spolu vyřídíme.“

„Klidně dneska, jestli chceš,“ nabídl Simon. „Jsem tu.“

Booth chvíli ošklivě nadával a pak obrazovka zčernala, jak přerušil spojení.

Simon se za hledím usmál. Tak jo, možná to byla klukovina, ale měl z toho dobrý pocit.

Ovšem sledovat bezmocně Boothova vozidla odjíždět mu něco z té radosti zase vzalo.

Když znovu seděl v kabině, díval se na monitor, jak Boothovy vozy míří k Londýnu.

„Víme, kde má být rukopis *Goetie*,“ řekl Nathan. „Jedem tam?“

„Dneska už ne,“ odpověděl Simon.

„A myslíš, že je moudré čekat?“ zeptala se Danielle.

„Jsou skoro čtyři ráno. Kdybychom vyrazili hned, budeme tam za svítání. A nejsme nachystaní vjet do města.“

„Ale riskuješ, že Booth pošle do sanatoria svoje lidi, než se tam dostaneme,“ řekla Leah.

Simon se cítil unavený. Dnes se mu dostalo několika různých požehnání. Získal naději, aby o ni vzápětí přišel, a nebyl si jistý, na kterou stranu se misky nakonec převážily. Měl pocit, že nakonec vyhraje.

Pokud rukopis opravdu je u Akehursta a pokud to opravdu je zbraň proti démonům.

„Ne, riskuju, že Macomber bude mlčet, jak slíbil. Jet teď do Londýna ve stavu, v jakém jsme – unavení a nepřipravení – to by bylo jako říkat si o popravu.“ Simon se nadechl. „Pojedeme zítra večer.“

Jestli vůbec.

* * *

Když se Warren probudil, našel vedle své postele stát mrtvou ženu. Pohled na ni ho tak vyděsil, že odskočil na druhou stranu a málem použil svou moc. Pak ji poznal. Kelli.

Vypadala hůř než kdy dřív. Už ji několik dní neviděl. Maso měla v pokročilém stádiu rozkladu a její

pokožka měnila barvu ze zelené na žlutou. Vydávala odporný zápach a tělo se jí neustále pohybovalo věcmi, které v ní nyní ožily.

„Co tady děláš?“ zeptal se Warren.

Kelli jen tiše otočila hlavu a zírala na něj. Nepamatoval si, kdy přestala mluvit. Ale už dlouho stejně neměla co říct.

Warren jí chtěl říct, ať jde pryč, ale neměl to srdce. Byla s ním, protože to tak chtěl. A to, že byla mrtvá, nebyla její chyba.

Kelli se beze slova posadila na okraj postele. Jednu nohu si složila pod sebe a on v popraskaném mase viděl bílou kost. Když se pohybovala, doslova skřípala a vrzala jako kožená bunda.

Warren nebyl schopen snést její blízkost a zůstat sedět na posteli. Vstal a natáhl si přes pyžamo lehký župan. Venku byl jasný den a bylo příliš horko, než aby se takhle oblékal, ale vždycky byl stydlivý. A když mu nyní nepatřilo ani jeho vlastní tělo, styděl se o to víc.

Mimo to měl plán.

Nepříjemné svědění v zátylku ho upozornilo na varování oka krvavého anděla. Rozhodl se skrz ně podívat a spatřil, jak Naomi vyšla z pokoje a vydala se po schodech k němu.

Warren se zahleděl zpátky před sebe a došlo mu, že tohle není nejlepší začátek.

* * *

Naomi alespoň měla to vychování, že zaklepala, než vtrhla k němu do pokoje. Pak se v šoku ve dveřích

zarazila a zírala na zombii u Warrenovy postele.

„Co ona tu dělá?“ zeptala se Naomi.

„Vzbudil jsem se a byla tu.“ Warren se zastyděl. Dokázal si představit, jaké myšlenky se Naomi honily hlavou. „Nejsem schopen ji odehnat.“

Kelliiny mrtvé oči se obrátily k Naomi. Když byla Kelli ještě naživu, Naomi nikdy neměla ráda, protože cítila, že by ji mohla o Warrena oloupit. Zášť byla evidentně tak silná, že přetrvala i po smrti.

„Ona je mrtvá?“ V Naomině hlase byla stopa zvědavosti. Přešla k ní a zblízka si ji prohlížela.

„Vzhledem k tomu, v jakém je stavu, si jsem celkem jistý.“ Warren vzal z krabice u stěny láhev s vodou. Neexistoval způsob, jak ji vychladit. Musel připustit, že jedna z věcí, které mu od invaze chyběly nejvíc, bylo dobré pivo. Bohužel, stejně jako v případě Kelli, některé věci se kazily

„Tys ji zabil?“

„Ne.“ Warrena otázka rozčílila a zároveň se zastyděl.

Když Naomi přišla až ke Kelli, ta se k ní obrátila.

„Kdy umřela?“ zeptala se Naomi.

To byla ještě horší otázka.

Warren zavrtěl hlavou. „Nepamatuju si.“

Naomi se na něj zahleděla a zatvářila se nevěřičně.

„Jak si to můžeš nepamatovat?“

„Však jsi ji znala. Nebyla moc upovídaná, ani když žila.“

„A co než ses jí začal hrabat v hlavě?“

„Řekněme, že nebyla moc bystrá.“

„Ty jsi neuvěřitelný.“

„Je mrtvá. Co s tím mám dělat?“

„Aspoň sis mohl všimnout, že *je* mrtvá! Nebo ještě líp, že umírá!“

Warren zaklel. „Neměli jsme vztah, Naomi. Nemiloval jsem ji a ona nemilovala mě.“

„Ne, ty jsi ji jenom využil, abys nemusel být sám.“

„Nechtěla by ses chvilku poslouchat? Nejsi v žádné červené knihovně. Já se snažím přežít. A ty taky. Proto seš tady.“

Naomi založila paže na prsou. „Kdybych měla trochu rozumu, byla bych kdekoli, jenom ne tady.“ Upřela ně něj nenávistný pohled.

Kelli celkem nenápadně zaútočila a začala Naomi mlátit rukama. Naomi to překvapilo, takže se nebyla schopna bránit a jen couvala.

Warren vymrštil ruku před sebe a vší silou zatlačil. Mihotavá vlna síly zasáhla Kelli naplno.

Zombie náhle vypadala, jako by prolétla tryskou letadla. Na druhou stranu místnosti letěly kusy rozkládajícího se masa a úlomky kostí.

Naomi se na okamžik nebyla schopna pohnout. Pak se ohnula v pase a zvracela.

Warrenovi došlo, že tím se všechno jen zhoršilo. Šel pro pytel na odpadky a koště. A lopatku. Když viděl všechny ty malé kousky, došlo mu, že pytlů bude potřebovat víc.

24.

Simon zkoumal plány Akehurstovy kliniky. Stáhl si o budově z počítačové databáze všechno, co šlo. Oči ho pálily, protože hleděl do monitoru už několik hodin.

„Měl by ses trochu vyspat.“

Simon nespouštěl oči ze širokoúhlého monitoru před sebou, ale když zaostřil jinak, viděl na povrchu odraz Leah. Měla na sobě šedé tepláky, tenisky a námořnické tričko, aby se odlišila od civilistů. Poslední dobou tu měli hodně dětí. Simon nepřestával žasnout, jak mohly ty čtyři roky přežít.

Modřiny ze setkání s démony z minulé noci se zbarvily do tmavě modré až fialové. Za pár dní barvu změní a nakonec se ztratí.

„To samé bych mohl říct já tobě,“ prohlásil.

Leah se opřela bokem o stůl a založila ruce na prsou. Přísně se na něj podívala. „Já mám za sebou šest hodin spánku. Nathan mi říkal, že tys ještě nespal vůbec.“

„Nathan moc mluví.“

„Jestli si neodpočineš, pojedeš na rezervu. A když vyčerpáš i tu, umřeš.“

„Díky za kázání.“ Simon měl na ni vztek a věděl, že si ho nezaslouží. Říkala jen pravdu. Hlasitě si oddechl. „Půjdu se trochu vyspat.“ Zavrtěl hlavou. „Ale kdybych zkusil usnout teď, uprostřed toho zmatku, stejně by to byl jenom ztracený čas.“

Leah obrátila pozornost k monitoru. „Tak co tam máš za zmatky?“

Simon se na ni podíval. „Neměla bys být někde jinde?“ Tázavě zvedla obočí. „A ty mě odsud pustíš? A myslíš, že odejdu, aniž bych se dozvěděla, jestli je rukopis opravdu v sanatoriu?“

Simon ještě chvíli její pohled vydržel. „Ne.“

„Tak to jsme na tom asi oba stejně.“ Leah se zadívala na půdorysy. „Kde jsi sehnal všechny ty plány?“

„Templáři se podíleli na stavbě Londýna skoro celou dobu, co existuje. Máme v databázi všechny budovy, každý dům a každý tunel.“

„A odkud jsi je vzal ty? Tady nejsme v templářském podzemí.“

„Jedna dobrovolnice s sebou přinesla kopie, když k nám přišla z metra. Ta data už nám hodně pomohla.“

Leah obrátila zrak zpět k plánům. „Architekti a stavitelé budovu celou předělali.“

„Několikrát.“ Simon pomocí dotykového displeje odstranil několik částí půdorysu. „Tohle vypadá jako podzemní labyrint, o kterém se poslední dodavatel zapomněl zmínit.“

„A proč by to dělal?“

„Asi aby nemuseli podzemní sekci zahrnout do plánů. Bylo by to moc drahé.“

„A co s tou podzemní částí udělali?“

„Z velké části ji zazdili.“ Simon ukázal na tři různá místa. „Tady bývaly vchody do podzemí. Na pozdějších plánech...“ dotkl se displeje a půdorys se změnil, „...už nejsou.“

„Nemohli je zavalit? Když začaly mít starší budovy problém se záplavami, bylo většinou nejjednodušší sklep zalít betonem a zapomenout, že kdy existoval.“

Simon vrátil zpátky původní půdorys. „Pod hlavní

budovou byla čtyři patra. Starat se o něco takového muselo být náročné. Lidi by si toho všimli.“

„Proč tolik pater?“

„Blázný v Londýně nikdy neviděli rádi. Ve viktoriánských dobách bylo plno lidí, kterým se přičilo potlačování sexuality, které tehdy vrchnost prosazovala. Podle záznamů, co jsem viděl, když jsi měla příbuzného homosexuála, nymfomanku nebo prostě někoho, kdo vypadal, že je nebezpečný nebo kdo je zostuzoval, mohla jsi je dát k Akehurstovi a už nikdy v životě je nevidět.“

„Krásný kousek historie jsi našel. Úplně mě z toho mrazí.“

„Nejšílenější na tom je, kolik těch lidí tam skončilo. Prostě zmizeli. A když nakonec umřeli, byli pohřbeni jako neznámí na hřbitově pro chudé.“

„Ráda bych věřila, že to není tvůj koníček.“

„Ne. Dokud jsem soubory neotevřel, vůbec jsem netušil, jak velké to bylo.“

„Nebýt chudých, zlodějů, prostitutek, alkoholiků a podobných, nikdy by nebyla Austrálie. Ale tipla bych si, že ti, co se do Austrálie nedostali, skončili u Akehursta.“

„A na podobných místech, která asi nebyla o moc lepší.“ Simon zobrazil další půdorys. „Ta čtyři podzemní patra jsou jednoduchá. Nejsou tam pokoje; prostě jenom jeskyně vyhloubené do vápenatého podloží pod městem. Čelní stěnu vždycky tvořila železná mříž.“ V krku měl hořko, když pomyslel na podmínky, v nichž Akehurstovi *pacienti* trpěli.

„A tam by podle Macombera měl být ten rukopis?“

„Jo.“

„A my se tam musíme dostat?“

„Já se tam musím dostat,“ opravil ji Simon. Leah na

něj upřela překvapený pohled. „Co? A mě necháš tady?“

„Vlastně jsem si říkal, že jak budu ten rukopis mít, můžeš jít.“

„Tak to je nesmírně šlechetné.“

„To je. Hlavně když pořád nevím, kdo dal Boothovi tip ohledně Macombera.“

Zamračila se na něj. „Jestli si myslíš, že jsem to byla já, tak jsi cvok.“

„Jenom pro pořádek, nemyslím si, žes to byla ty. Stejně tak to mohl být kdokoli, kdo tam s náma včera byl.“

„A proč by to někdo dělal?“

„Aby udržel templáře rozdělené na dvě frakce.“

„Jako bys to nevládal sám.“

Simon spolkl vzteklou poznámku.

„Hele, promiň. Nechtěla jsem se takhle o tom bavit.“ Leah vypadala, že je jí to opravdu líto. „Prostě jsem unavená a nechtěla bych, abys takhle šíleně přišel o život.“

„Nevycvičili mě, abych přišel o život. Byl jsem vycvičený, abych bojoval, a v nejhorším případě život hodně drahο prodal.“

„Víš, v čem je tvůj problém, Simone?“ zeptala se ho laskavě.

Simon vycítil, že se pohybuje na tenkém ledě, a rozhodl se neodpovědět.

„Pořád ještě věříš, že tuhle válku můžeš vyhrát.“

„A jak jinak mám asi uvažovat?“

Leah od něj odvrátila hlavu. Až po chvíli odpověděla: „Ostatní kvůli tobě prohrávají stejně jako ty. Takhle je to remíza. Nikdo nevyhraje.“

Simon nevěděl, co na to říct. Ani po tom všem, co se

odehrálo u katedrály svatého Pavla, se nedokázal rozloučit s myšlenkou, že démony je možné porazit.

„Víš, co je šílené?“ zeptal se. „Bojovat bez přesvědčení, že můžeš vyhrát. Démoni jsou to nejtvrdší, s čím jsem se kdy setkal, ale na tomhle světě není nic, co by se nedalo zničit. Potřebujem jenom nějakou výhodu.“

Dlouho na něj bez jediného slova upřeně hleděla. Pak nakonec řekla: „Vyspi se trochu. A brzo.“ Pak se otočila a odešla.

Simon se za ní díval. Byla krásná. To zjistil, už když ji viděl poprvé, v letadle v Jižní Africe. A byla taky záhadná. To bylo nebezpečné.

* * *

Když Warren uklidil zbytky Kelli, zavázal igelitový pytel a snažil se přitom vdechovat co možná nejméně odporného puchu. Odnesl pytel k oknu a vyhodil ho ven. Na chodníku už byla podobných dlouhá řada.

Pytel, stejně jako všechny ostatní, se po dlouhém pádu nárazem roztrhl a zbytky Kelli se rozstříkly po ulici. Warren se ještě chvíli díval, aby se ujistil, že se kusy Kelli nepokusí vrátit.

Vzal mop, kbelík a borovicový osvěžovač vzduchu. Když skončil, byla krev pryč, ale zůstal puch v jakési mrtvolně borovicové verzi.

„Pořád nevěřím, žeš to udělal,“ řekla Naomi.

Warren sebral smeták a lopatku, podíval se na ně, uvědomil si, že už je *nikdy* nepoužije, a vyhodil je z okna.

„A já nechápu, žeš mi nepomohla. Mimo chodem,

neútočila na mě.“

Naomi se na něj chvíli mlčky dívala. Warren se pod jejím pohledem cítil nesvůj. „Změnil ses,“ řekla.

„Přišel jsem o ruku a jsem znetvořený. A ty sis toho všimla až teď?“ Warren zavrtěl hlavou. „Když se mi to před čtyřma rokama stalo, byl jsem ještě naivní. Když jsem si procházel nejhorším, ty ses mě stranila, jestli si to dobře vybavuju. A kdo opravdu jsem, sis vzpomněla, až když tě pro mě poslal Cornish, který se mě pak pokusil zabít. Stal jsem se někým jiným, protože jsem musel.“

„To není fér,“ protestovala. „Nebyla jsem taková. Všichni jsme se museli učit. Všichni jsme se museli změnit.“

„Tys měla kolem sebe plno lidí. Jediného přítele, kterého jsem měl já, jsem právě zametl z podlahy a vyhodil z okna. Když tak nad tím přemýšlím, možná jsem ji měl nechat, aby vyhodila z okna ona tebe.“ Warren stále ještě mluvil zasažen emocemi z toho, co právě udělal. Nenechal se však jimi ovlivnit natolik, aby ho oslabily. To si nechával až na dobu, kdy bude sám.

„Všichni kabalisté se tě báli – a pořád ještě bojí. Nikdo z nich s démony nemluví.“

„Kdyby mluvili, už by po tom tak netoužili.“

„Nikdo z nich neví to, co ty,“ řekla Naomi. „To, co znáš, je neskutečné.“

„Co znám, je jediné skutečnost, že když Merihima neposlechnu, zabije mě.“

„Ale zabít démona? Ty si opravdu myslíš, že to dokážeš?“

„Nemám na vybranou.“ Warren se na ni podíval. „Ale ty jo.“

Zatvářila se nechápavě.

„Já to bez tvojí pomoci nedokážu,“ vysvětlil.
„Potřebuju někoho, kdo mě bude držet na tomto světě, až použiju prastarou energii, abych se k nim dostal.“

„A když ti pomůžu?“

„Tak tě naučím víc, než kolik znáš teď.“

„Naučíš mě všechno, co umíš ty?“

Warren na ni upřel pohled. Bylo snadné jí lhát.
Chtěla, aby jí lhal. Takže to udělal. „Ano. Všechno.“

* * *

„Fulaghar má tři osobní strážce,“ vysvětloval Warren. „Všichni tři jsou staří démoni, kteří mají jména. Nejsou to Temné vůle jako Fulaghar, ale jsou to vyšší démoni, kteří si jména vysloužili.“

Seděl na druhé straně stolu v opuštěné restauraci ve druhém patře. Všechny stoly a židle tu byly z kovu a ze skla. Obložení stěn a veškerý dřevěný nábytek včetně baru už před lety vyrvali sběrači hledající palivové dříví na dlouhou zimu. Teď už zimy tak dlouhé nebyly a v žádném případě tak chladné. Mohla za to Spálenina. Mimo to, ohně lákaly demony.

„Abych dostal Fulaghara, musím strážce zabít.“
Warren nechápal, jak může takhle klidně mluvit o zabíjení démonů.

„A to dokážeš?“

„S tvojí pomocí ano.“

Naomi zaváhala, neboť si zjevně uvědomila, že ani z její strany nebude podobná akce bez rizika. „Dobře.“

Warrenovi spadl ze srdce malý kámen. Kdyby mu odmítla pomoc, nemohl ji nijak přinutit. Bylo by

nemožné ovládat ji a zároveň dát dostatek volnosti, aby mu mohla asistovat.

„Tak jdem na to.“ Warren se postavil a přešel do části restaurace, kde byl volnější prostor. Sáhl do vaku, který měl hozený přes rameno, a vytáhl malý pytlík s modrým práškem. Návod na jeho výrobu mu dala kniha. Přísady byly obyčejné, ale prastará energie, která je smísila, neobyčejně silná.

„Co to je?“ zeptala se Naomi.

„Ochranné kouzlo. Sedni si.“ Warren ukázal na zem.

Naomi si sedla, ale vypadala, že se jí to vůbec nelíbí. Warren nic neříkal a začal sypat prášek kolem obou. Když skončil, posadili se oba zhruba doprostřed kruhu.

„Jestli to bude fungovat správně,“ řekl Warren, „měli bychom vidět démony, ale oni nás ne.“ Když byl spokojen s tloušťkou kruhu, vrátil pytlík do batohu a ten položil na zem. Sedl si do tureckého sedu naproti Naomi a natáhl ruce.

Naomi je po chvíli váhání uchopila. Cítil, jak se třese. Její zranitelnost se dotkla jeho slabší stránky, kterou ani čtyři roky útrap a hrůz nebyly schopny zcela vymazat.

I když vlastně nechtěl, Warren řekl: „To bude dobrý.“

Naomi přikývla, ale Warren neměl pocit, že by mu věřila.

Zhluboka se nadechl a vnímal, jak v něm roste moc. Když se jí dotkl, bylo na ní cosi pevného. Zatlačil ji ke kruhu. Prášek začal okamžitě zářit a vzápětí vytvořil kupoli tvořenou průhledným safírově zeleným světlem. Warren cítil, jak ho obklopila moc ochranné energie, a cítil i pevnou zem pod sebou.

„Co se bude dít?“ zašeptala Naomi. „Nejdřív najdu prvního Fulagharova strážce.“ Warren zavřel oči.

„A jak ho najdeš?“

„Merihim mi ho označil. Najít ho bude lehké. Zabít ho bude ale něco úplně jiného.“ Warren vnitřním zrakem viděl, jak se od jeho těla oddělila průsvitná kopie. Měl podivný pocit, že je na dvou místech zároveň. Podíval se dolů a jeho ruce – ruce jeho já stojícího vedle jeho sedícího já – byly prázdné, stejně jako bylo nyní prázdné Naomino tělo.

Soustředil se na průhledné já a hledal dveře, o nichž věděl, že tam někde musí být. Ve vzduchu, ani ne dva palce před ním, se objevila krvavě rudá mihotající se elipsa. Uprostřed elipsy se zhmotnily rty a otevřely se.

„Půjdeš dál?“ zeptal se stejný hlas, jaký používala kniha.

Warrenem otřásl chvilkový strach. Uklidnil se a odpověděl: „Ano. Vezmi mě dál.“

„Neboj se,“ řekl hlas. „Budu s tebou.“

Warren větu nebral vážně. Jeho strach byl nejmocnější zbraní. Díky němu měl ostré smysly a maximální moc.

A až do této chvíle ho vždy držel, aby příliš neriskoval.

Rty se otevřely ještě víc, až mezi nimi mohl projít. Vstoupil a cítil, jak ho prastará energie odvanula pryč.

25.

Vdobě otevření v roce 1897 byl Blackwallský tunel nejdelším podvodním tunelem na světě. Do míle mu scházelo jen osm set stop. Pod Temží v něm vedle sebe vedly dvě silnice, obě původně postavené pro koně a povozy.

Simon stál schovaný za Millenium Dome a zkoumal jižní vjezd do Blackwallského tunelu. Akehurstovo sanatorium stálo přímo na druhém konci. Kvůli démonům, kteří zde jistě číhali, byl průchod pod řekou velmi nebezpečný.

Simon však za žádnou cenu nehodlal řeku překročit po hladině. Účinky Spáleniny byly na řece velmi viditelné. Poslední čtyři roky klesala hladina stále níž. Nyní bylo na mnoha místech téměř možné řeku přebrodit. V bahně seděly ohromné nákladní lodě pokryté rzí a nakláněly se v čím dál nebezpečnějším úhlu. Některé se už dokonce převrátily na bok.

Jak řeka vysychala, začalo se do vnitrozemí drát Severní moře. Voda v řece byla tak slaná, že ji nebylo možné používat. Dokonce i zvířata se jí už stranila. Démoni nějakou dobu číhali na březích na ty, které žízeň vyhnala z úkrytu. Nyní však nedostatek vody nutil přeživší lidi i zvířata vydávat se do lesů na opačné straně.

Isle of Dogs² nyní vyčníval z braktické vody spíše jako útes než jako poloostrov, kterým kdysi býval. Kdysi

² Isle of Dog najdete v bývalých londýnských docích a Canary Wharf stojící na něm je velké finanční centrum, které lze vidět třeba i z Tower Bridge (pozn. překl.).

na něm stálo Canary Wharf i nejvyšší obytná budova v Londýně. Žili tam jak chudí, tak bohatí, ne společně, nýbrž odděleně.

Nyní tam nežil nikdo. Většinu domů zničil požár. Z budovy Canary Wharf zbyla jen ohořelá kostra, v níž se usadilo několik démonů.

Simon obrátil pohled k řadě templářů, kteří stáli za ním. I když měl pár výhrad, nakonec dovolil i Leah, aby se k nim přidala. Stejně výhrady k její přítomnosti při akci vyslovili i někteří templáři. Simon se postaral, aby žádného z nich do týmu nevybral. „Připraveni?“ zeptal se.

Když obdržel rychlé souhlasy, vytasil meč a bolter a rozběhl se klusem do tunelu.

* * *

Tunel nevedl přímo rovně. Zatáčky, za něž nebylo vidět, představovaly nebezpečná místa, která je zpomalovala. Simon měl neustále na paměti, že za kteroukoli z nich mohou číhat démoni.

Celou cestu míjeli opuštěná auta. Když přišli démoni, zůstalo mnoho motoristů uvězněno v podzemí. Kostry ležící na zemi byly důkazem, že ne všem se podařilo dostat ven. Mnozí byli bez šatů, o něž je obrali přeživší, kteří časem zoufale sháněli jakýkoli kus oblečení.

Úcta k mrtvým tu byla neznámým pojmem. Mezi stíny a vraky aut pobíhaly krysy. V porovnání s démony Simonovi připadaly téměř jako spřízněné duše.

Simon nyní zpomalil až do chůze a opatrně

postupoval vpřed. HUD díky nočnímu vidění smyl ze scény veškerou temnotu. Zvukové receptory měl nastavené tak, že slyšel cupitání krys i vánek prohánějící se tunelem.

Jen o osmnáct minut později dorazila skupina templářů k severnímu výjezdu z tunelu. Simon se zastavil a vyhlédl ven na East India Dock Road.

Temnota laskavě skrývala zkázu, která tuhle oblast postihla. Kromě trosk Canary Wharf tu stály jen řady zničených domů.

Simonovi se pohled na všechnu hrůzu hnusil. V Londýně byla vždy ohromná porce historie, kterou lidé zachovávali ze sentimentu nebo nutnosti. Na světě nebylo jiné podobné město a nyní z něj zbyly jen rozervané trosky. Ale Londýn v minulosti postihlo mnoho katastrof. Jednu dobu to bývalo největší město na světě a jako takové si prošlo mnohými útrapami a změnami.

Až démoni zmizí, pomyslel si Simon, zase se vzchopí a bude pyšně stát. Jen nevěděl, jestli se toho dožije.

V dálce oblohu tiše křížovalo několik létajících démonů. Žádný z nich nebyl tak blízko, aby jim dělal starosti. Když Simon zkontroloval pohledem mapu na HUDu, vyrazil dál a vedl muže k cíli.

* * *

Železný plot kolem Akehurstova sanatoria vydržel stát a představoval ponuré uvítání do budovy, kterou chránil. Sanatorium bylo pět pater vysoké. Šedé cihlové stěny byly chladně neutrální. Bylo to místo, kam by

Simon nikoho z rodiny nikdy nevzal.

Většina oken byla rozbitá a zírala ven jako prázdné oční důlky. Něco vyrvalo tepanou bránu z pantů a odhodilo ji vedle vchodu. Na druhé straně stála strážní budka. V té samozřejmě nikdo nebyl.

Na železném oblouku nad bránou bylo gotickým písmem do mosazné tabulky vytepano jméno sanatoria.

„Tipnul bych si, že hlavním vchodem nepůjdem,“ řekl Nathan.

„Ne.“ Simon si prohlížel plot. Byl deset stop vysoký a na každé tyči zakončený ostrým hrotem. Přikrčil se a snadno ho přeskočil. Dokonce měl ještě pár palců rezervu.

Na druhé straně dopadl rozkročmo přímo do dřepu a okamžitě před sebe namířil bolter, který si opřel o pravé zápěstí. Tenhle pohyb neměl zvýšit přesnost, ale kryt mu tvář a ramena v případě náhlého útoku.

Nathan, Leah, Danielle a ostatní templáři následovali v rychlém sledu jeho příkladu. Simon lehce doběhl k zadní části budovy.

Macomber to nevěděl, ale kliniku zavřeli dva roky poté, co se on dostal do pařížského sanatoria. Všechny pacienty převezli jinam. Společnost se po několika soudních přích finančně vyčerpala a byla nucena kliniku zavřít. Vzhledem k dezolátnímu stavu, v jakém budova byla, a všem problémům, které se s ní táhly, ji nechtěl nikdo koupit, takže nakonec zůstala chátrat.

To naštěstí znamenalo, že cokoli, co v budově bylo, tam zůstalo.

Zámky na zadních dveřích už někdo vylámal. Dveře byly pootevřené.

Simon vytasil meč, volnou rukou dveře otevřel a

vstoupil. Noční vidění rozptýlilo tmu, která tam panovala.

Dveře vedly do skladiště částečně zapuštěného pod úroveň země. Simon musel sestoupit po krátkých schodech, aby se dostal na dno. Kamenné zdi lemovaly drátěné regály. Nikdo se nesnažil nějak to tu zútulnit. Jen holý kámen a kov. S tím, jak byla místnost částečně pod zemí, bylo radno ji rozhodně lépe zaizolovat.

Na podlaze ležely rozházené láhve s čistícími prostředky. Oblečení, ložní prádlo a jiné věci, které mohli přežít, nějak upotřebit, zmizely už před lety.

Simon přešel na druhou stranu místnosti a vyhlédl bezpečnostními dveřmi ven. Ty byly značně poškozené, ale podle škrábanců na vnitřní straně bylo jasné, že ten, kdo je vylámal, to udělal zvenku.

„Tak kde je tajné schodiště do podzemí?“ zeptal se Nathan.

„Na druhé straně baráku,“ odpověděl Simon. Prošel dveřmi a opatrně se plížil chodbou. Na HUDu sledoval vlastní pohyb na transparentní mapě dané části sklepa. Polohu ostatních templářů i Leah označovaly různobarevné tečky.

„Tak proč jsme prostě nevlezli dovnitř druhou stranou?“

„Protože bychom se museli probourat zdí,“ řekla Leah. „To by asi bylo trochu nápadnější.“

„Trošku kousavá, ne?“

„Vůbec ne. Procházky blázcem uprostřed noci miluju. Hlavně když se tam můžou schovávat démoni a lidi, se kterými jdu, musí pořád komentovat všechno, co se děje.“

Nathan se zasmál a jeho smích vycházející z

vnitřních reproduktorů ze Simona sňal trochu napětí. Připomněl mu, že tu je se zkušenými válečníky. Kdyby se cokoli stalo, tohle byli lidé, se kterými by to neměl být problém.

* * *

Schodiště uprostřed chodby je vedlo nahoru. Simon vyndal z jedné schránky skryté v obleku kameru s nezávislým zdrojem. Přilepil ji na zeď a pustil do ní výboj statické elektřiny ze zbroje. Kamera držela na stěně jako přibitá.

Rychlý pohled na HUD mu ukázal, že miniaturní kamera je aktivní a obraz z ní má k dispozici i zbytek týmu. Vyrázil dál.

Obě stěny chodby nyní lemovaly nemocniční pokoje – třebaže je Simon považoval spíše za vězeňské cely. V několika z nich byla mumifikovaná těla a tolik prachu, aby bylo jasné, že uvnitř nikdo roky nebyl. Simona to neuklidnilo.

Dveře na konci chodby byly zamčené zvenčí. Byly tvořeny odporně vypadajícím kusem zprohýbaného plechu, který vykazoval známky dlouhého bezohledného používání. Na cedulce uprostřed stálo:

POUZE PRO ZAMĚSTNANCE PŘÍSNĚ STŘEŽENO

„To zní pěkně tajemně, co?“ zeptal se Nathan. „Co je asi na druhé straně?“

„Další skladiště.“ Simon zkusil otočit klikou a přesvědčil se, že je skutečně zamčeno.

„Zamykají se na klíč, kamaráde,³“ vyzpozoval Nathan. „Člověka napadne proč asi, že jo?“

Byla to pravda a Simon o tom přemýšlel jen okamžik, než přitiskl k zámku ukazováček volné ruky a řekl: „Klíč.“

Nanokapalina z obleku se okamžitě vylila do zámku. Na HUDu se vzápětí objevil tvar vnitřku klíčové dírky a kapalina, která ji rychle vyplnila. „Klíč je připraven,“ ohlásila AI.

Simon otočil zápěstím a cítil, jak se provizorní klíč otočil v zámku. Prostrčil hlaveň bolteru do místnosti za dveřmi, ale jen tak, aby ji nikdo na druhé straně nemohl chytit.

Kolem zápěstí se mu náhle omotalo slizovité chapadlo a škublo. Simon se pokusil vyškubnout stejně rychle, jako ho AI upozornila na nebezpečí. Ale už bylo příliš pozdě. To, co ho chytilo, bylo neuvěřitelně silné. Nohy se mu odlepily od země a on vlétl do místnosti a temnoty v ní.

A v té temnotě se hýbalo cosi *obrovského*.

³ Je to možná zbytečné, ale raději to vysvětlím. Běžná klika v Anglii má tvar koule, kterou se otáčí. Takové dveře se zamykají zamáčknutím tlačítka uprostřed koule, které je vždy z jedné strany. V případě některých dveří je však možné ještě zamknout klíčem (*pozn. překl.*).

26.

Do Warrena se opřel žár, zatímco byl dál tažen temným proudem, který ho uchvátil. Netušil, kolik času uběhlo. Strach v něm doslova pulzoval. Obvykle byl schopen vidět v jakémkoli prostředí. To byla jedna z prvních věcí, které si osvojil, když ovládl svou moc. Když se ji však pokusil použít nyní, nic se nestalo.

Natáhl ruce k Naomi. I když je cítil téměř na dosah, nedokázal je uchopit.

„Nebraň se,“ řekl hlas. „Jen to všechno ztěžuješ.“

„Kam mě táhneš?“

„Za prvním Fulagharovým strážcem. Přesně jak jsem slíbila.“

Warren se znovu pokusil chytit Naominy ruce, ale nepodařilo se mu to. Zavolal ji jménem. Nikdo neodpověděl.

Tak, kdybych měl náhodou potíže, ven mě asi nevytáhne, pomyslel si.

„Kouzlo bude fungovat, až bude potřeba,“ řekl hlas. „V tuto chvíli se ode mne nemáš čeho bát.“

„Jdeme tam, kde je kniha?“

„Ano. Fulaghar nedávno zjistil, kde se nachází.“

„Jak?“

„Fulaghar má mnoho pomocníků. Uzavřel mnoho dohod s lidmi i démony. Merihim není jediný, kdo využívá lidi pro vlastní účely.“

To asi ani jeden z nich, pomyslel si Warren.

„My všichni dokážeme lidi využít. I na tebe čeká v

chráněném kruhu Naomi. A před tím jsi měl Kelli.“

Warrena znovu zahryzalo svědomí a vybavil se mu pohled na rozbitou zombii Kelli. Bylo po ní dřív, než si to uvědomil.

„Připrav se,“ upozornil ho hlas. „Na tomhle místě tě nemohu chránit. Budeš se muset o sebe postarat sám.“

Warrena sevřela nervozita a strach, když se temnota kolem něj zdánlivě začala rozjasňovat. „A kde budeš?“

„Sem s tebou nemohu jít. Budeš sám. Fulagharův strážce, Hargastor, prohledává na příkaz svého pána podzemní labyrint a hledá tam rukopis knihy. Až ho najdeš, pozná tě.“

„Jak? Nikdy mě neviděl.“

„Fulaghar má tvůj pach. Jakmile tě zná on, poznají tě i všichni jeho pomocníci.“

„A jak se dá Hargastor zabít?“

„Nebojuj s ním přímo. Zabij ho zezadu.“

„Asi mu těžko můžu říct, aby se otočil.“

„Dole jsou i jiní lidé. Bud' opatrný.“

Pocit pohybu náhle Warrena opustil. Okamžik zůstal viset v temnotě. Ještě stále hlasu zcela nevěřil.

„Jsme nerozlučně spojeni. Čekala jsem víc než tisíc let, než jsem s někým mohla znovu promluvit. Jsi pro mne požehnáním. Nechci, aby se ti cokoli stalo.“

Warren tomu chtěl věřit. Snažil se nepouštět pomyšlení na ta slova, ani když se temnota rozplynula. Cítil, jak hlas opustil jeho mysl, ale zároveň stále vedle sebe vnímal Naomi.

V příštím okamžiku ucítil pod nohama pevnou zem. Měl pocit, jako by gravitační síla byla náhle desetkrát větší, protože nohy ho odmítaly udržet. Navzdory vši snaze klesl na koleno. A když mrknul a otevřel oči,

spatřil kolem sebe hrůzu.

* * *

Obluda, který držela Simona ve vzduchu, byla tak znetvořená, že ji zpočátku vůbec nepoznal. Templář neznal její skutečné jméno. Byl to tvor z nejčernějších snů a templářští historikové dlouho věřili, že právě jím skutečně je. Noční můra válečníka, který leží v horečkách na pokraji smrti.

Mimo to, templáři neustále naráželi na stejný popis tohoto tvora. Válečníci, kteří se vydávali hledat démony, slyšeli spoustu historek o netvorech podobných tomu, který nyní držel Simona. Nakonec jim začali jednoduše říkat grotesque – komici. Jméno sedělo, i když zrůdy nepopisovalo ani v nejmenším.

Komici se objevovali v různých velikostech v závislosti na materiálu, který měli po ruce, když se skládali dohromady. Nikdo z templářů nevěděl, jak byly tyto zrůdy vyvolávány z mrtvých na svět, ale poslední dobou je občas vídali v ulicích Londýna.

Tenhle byl velký jako dodávka. Simon hádal, že na jeho tělo bylo třeba nějakých třicet, čtyřicet mrtvol. I když ani on nikdy neviděl, jak se komik skládá, už je viděl rozpadat se. I přes palladiovou zbroj cítil prastarou energii, která držela desítky těl tvořících jedinou bytost pohromadě.

Démon byl jedna velká hromada hnijícího masa. Paže, nohy, hlavy i trupy, všechno splácené na sebe. Ruce po Simonovi chňapaly, nohy zuřivě kopaly. V některých rukou dokonce spatřil zbraně, což znamenalo,

že komik musel vládnout i jistou inteligencí, která v jednotlivých kusech jeho těla přítomna samozřejmě nebyla. V jednotě byla síla.

Dvě z paží máchly ohnivou sekerou a zasáhly Simona přímo do hledí. Rána byla tak prudká, že se Simonovi zvrátila hlava dozadu, ale hledí vydrželo. Skrze ně nyní viděl znetvořenou hlavu, jak se na něj směje a ukazuje rozlámané zuby. Hlava byla tak pomlácená a rozervaná, že Simon už ani nedokázal poznat, jestli patřila ženě nebo muži.

Simon se pokusil zasáhnout ji bolterem, ale v tu chvíli mu jedna z démonových nohou přišlápla paži ke stropu. Tři drsné ruce dohromady jen s osmi prsty chytily Simona za hlavu a snažily se mu servat helmu.

„Simone!“ zařval Nathan přes mikrofon v obleku.

Pohled na HUD Simonovi odhalil, že ostatní templáři jsou stále ještě venku za dveřmi. V tuto chvíli čelil zrudě zcela sám.

„Jsem tu.“ Simon máchl volnou paží po noze, která ho držela u stropu. Kost se zlomila a maso roztrhlo. Namířil bolter netvorovi přímo na hlavu. Na HUDu se mu rozsvítil zaměřovač. Jakmile měl zaměřeno, stiskl spoušť.

Z hlavně pistole vylétly palladiové hřeby a zaryly se do komika.

„Už jdem.“ Nathan vrazil ramenem do dveří a vyrazil je. Na okamžik ztratil rovnováhu, ale pak se překulil a zvedl na jednom koleni s pistolí namířenou před sebe. „Sehni se a kryj se.“

Simon si skryl volnou paží hlavu.

V místnosti se na okamžik rozeznělo vrčení Nathanovy pistole. Do komika se zabořily šípovité

projektily. Hroty se při styku s démonovým tělem rozevřely, přesně jak měly, a trhaly jeho tělo v daleko větším rozsahu než standardní kulky. V příštím okamžiku se hroty vzňaly. Do démona se zevnitř zakousl řecký oheň a rychle začal vyhánět temnotu z místnosti.

Následkem ohně, výbuchů i zranění způsobených Simonovými palladiovými hřeby se komik začal rozpadat na kusy. Jednotlivé části těl odpadaly od celku a podlaha byla brzy plná paží, nohou a hlav. Všechny sice dál žily vlastním životem, scházela jim však koordinace. Pohled na ně byl odporný, ale jednotlivé kusy už nebyly nebezpečné.

Komik ovšem neútočil jen fyzicky, končetinami. Nyní rozevřel tlamu uprostřed hlavní masy těla, kterou se mu nějak podařilo udržet pohromadě, a vyplivl celé hrsti masožravých parazitů.

Normálně byli červi, živící se odumřelou tkání, asi prst dlouzí a hodovali na komikových obětech. V extrémních případech, jako třeba když si netvor myslel, že by ho mohlo něco sežrat nebo když bojoval o neživot, používal je jako zbraň.

Červi se slizkým čvachtnutím dopadali na Simonovu zbroj a zůstali na ni přilepení. V příštím okamžiku se snad desetkrát zvětšili a vybuchli. Nebýt zbroje, poleptala by ho kyselina z jejich těl a do krve by mu pronikl jejich jed. Civilisté na ulici při styku s menšími démony umírali prakticky okamžitě. Ti, kdo setkání přežili, byli nadosmrti strašlivě znetvoření.

Simon znovu zahájil palbu a zamířil na obrovitou hlavu, která se rychle snažila skrýt. Palladiové hřeby v nemrtvém těle otevíraly ohromné nekrvácející rány, ale komika ani nezpomalily. Démon znovu přimáčkl Simona

ke stropu. Náraz byl tentokrát tak prudký, že ho ani zbroj nedokázala kompenzovat. Simona na okamžik opustily smysly a v plicích náhle neměl vzduch.

Pak do místnosti vtrhli další templáři. Hlavou dolů Simon přitiskl boty ke stropu a řekl: „Ukotvit boty.“

AI obleku vystřelila z podrážek do stropu palladiové hřeby. Ty se zaryly hluboko do kamene, takže Simonovu váhu udržely.

Každý templář musí stát pevně na nohou, řekl Thomas Cross synovi v prvních dnech výcviku. Simon už se mu dávno naučil věřit. Otec ho také naučil, jak bojovat z různých úhlů. Poloha hlavou dolů byla jedním z nich.

Simon zasunul bolter, tasil meč a uchopil ho oběma rukama. Komik bojoval se zraněními, která utrpěl. I když jim jistě nakonec podlehne, do té doby zůstával nebezpečný.

Simon z nové pozice vši silou máchl mečem. Ostrá čepel se zasekla do mrtvého masa. Jediným máchnutím oddělil několik paží i nohou. Podařilo se mu seknout ještě pětkrát, než oddělil i hlavu, o níž se domníval, že ovládá zbytek ohromného těla.

Hlava odpadla na zem. Následkem toho se komikovo tělo rozpadlo na kusy.

„K zemi,“ vykřikl varovně Nathan. Vytáhl z pouzdra scorcher a vypálil do svíjející se masy na podlaze.

Z hlavně zbraně vyšel plamen doprovázený zábleskem, který Simonův HUD jen stěží kompenzoval. Do očí ho bodlo ostré světlo. Když je znovu otevřel, všechny kusy komika hořely.

„Bože, já ty mrchy nesnáším,“ řekla Danielle s odporem. Přestože byla ve zbroji, utírala si tělo, jako by se jí držel nějaký hmyz. „Po tomhle se rozhodně musím

osprchovat.“

„Uvolnit kotvu,“ přikázal Simon.

Když se hřeby vysunuly ze stropu, spadl na zem. Stačil se však ve vzduchu otočit a dopadnout na nohy. Meč držel stále v rukou a pomalu překračoval hořící kusy těla.

„A to buďte rádi, že vám obleky filtrují ten toxický smrad,“ řekl Nathan. „Není nic horšího než si nablít do zbroje. Nic jiného byste totiž nedělali.“

„Však máš v obleku pračku plynu,“ řekl jiný templář.

„Jo, ale trvá pár hodin, než ten smrad vyčistí pořádně.“ Nathan odkopl z cesty hořící nohu. „A do té doby se ti pořád zvedá žaludek. Bez toho se klidně obejdu.“

„Aspoň teď víme, proč byly dveře zavřené,“ řekla Leah.

„Tak to máš pravdu,“ zavrčel Nathan. „Někdo tam tu zatracenou mrchu chtěl hezky schovat. Kdybychom jí dali ještě pár týdnů, asi by sama sebe sežrala, aby červíci zůstali pěkně tuční.“

„Hele, to je taky pěkně hnusný.“ Danielle si znechuceně odfrkla. „Nechtěl by sis všechny ty představy nechat pro sebe?“

„Jedna věc je jistá. Jestli tu byla ta věc, máme docela dobrou šanci, že se nikdo nedostal do nižších pater.“ Simon se rozhlédl po podlaze kolem sebe.

„Vypadá to, že podlaha je netknutá,“ řekla Leah. Přešla k severovýchodnímu rohu místnosti. Simon měl na HUDu přesně označeny světové strany. „Jestli jsou plány správné, tady by mělo být schodiště.“

„Tak jo,“ řekl Simon. „Podíváme se, jestli jde ta

podlaha odstranit.“

27.

Kolem Warrena byly klece – jen o něco víc než jeskyně vytesané do vápence s mříží na čelní straně. Chvilí nevěřicně zíral a pak vrávoravě přešel k nejbližší z nich.

Protože neměl v ruce baterku, spolehl se na vlastní noční vidění.

V kleci ležel na podlaze mrtvý muž. Jednu kostlivou ruku měl nataženou před sebe, jako by těsně před smrtí chtěl ještě na něco dosáhnout. V předním rohu klece stála kovová mísa.

Warren znal historii místa, v němž se ocitl. Dokonce znal i něco málo z historie podobných sanatorií v celé Anglii. Jen nečekal, že se v nějakém z nich ocitne.

Nebylo možné říct, jak dlouho už nešťastníci v klecích leželi. Evidentně dost dlouho, aby byli všichni mrtví.

„Warrene,“ zavolala na něj Naomi přes spojení, které bylo nyní nesmírně slabé. Její hlas byl jen tenký šepot kdesi vzadu v hlavě. A pak se ozval znovu. „Warrene.“

Pak jím slabě zatřásla a jemu nedalo téměř žádnou práci zůstat na nohou. Pochopil, že kdyby se mu něco stalo, Naomi neměla dostatek sil, aby ho odtud sama dostala. Tohle vědomí znovu probudilo strach, který se mu usadil v žaludku.

„Jsem tu,“ řekl jí.

„Jsi v pořádku?“

Když se rozhlédl po okolních klecích, nebyl si jistý,

zda je schopen odpovědět pravdivě. „Zatím jo,“ řekl.

„Našel jsi Hargastora?“

„Ne.“ Warren zbystřil smysly ve snaze démona najít. Nic necítil. Zkusil také najít hlas z knihy, který ho sem dostal. Ani ten tu nebyl.

„Kde jsi?“

Warren pevněji sevřel tenké vlákno, které ho pojilo s Naomi. Představil si v duchu celou jeskyni a ten obraz jí poslal.

Její vyděšené nadechnutí mu prozradilo, že ho dostala. *Marníš čas. Dej se do toho.* Hlas patřil Merihimovi a zněl, jako by démon stál Warrenovi přímo za zády. „A jak mám Hargastora najít?“ zeptal se Warren.

Hargastor tam je. Hledá legendární rukopis, o němž si Fulaghar myslí, že je někde blízko.

„A je?“

To není důležité. Byl jsi tam poslán z jiného důvodu.

„A kdybych rukopis náhodou našel?“

Nenajdeš.

Jistota v Merihimově hlase dělala Warrenovi starosti. Jak mohl Merihim o knize nevědět? Nebo ve skutečnosti vůbec neexistovala?

„Warrene?“ zavolala Naomi.

„Nemám čas. Bud' připravená.“

„Tak jo, ale pohni. Začínám být unavená.“

Podle informací, které dostal od knihy, byla v sanatoriu čtyři podzemní patra. Stejně jako tohle byla i všechna ostatní vytesána do vápence. Kniha mu ukázala nákresy podzemní části i celého sanatoria, ale Warren nevěděl, jestli zrovna těmhle záznamům může věřit. Potřeboval průvodce.

Obcházel klece a vnímal auru těch, kdo v nich zemřeli. To byla další schopnost, která se u něj v poslední době objevila. Dokázal poznat z ostatků mrtvých něco z toho, jací byli zaživa.

Muži v klecích byli vrahové a sexuální devianti. Někteří z nich měli jen fyzické choutky, které byly ve viktoriánském Londýně nepříjemné. Dneska by se nad nimi nikdo nepozastavoval.

Warren byl z obhlídky zklamaný.

Nakonec se zastavil u jedné z klecí. Z mrtvého muže uvnitř měl smíšené pocity. Cítil ztrátu a autoritu. Tenhle muž patřil do sanatoria více způsobu.

Warren položil ruku na zámek mříže. „Rozpadni se,“ rozkázal. Rukou mu projela prastará energie.

Ohromná kladka se rozpadla na kusy a spadla na zem. Kov zazvonil o kámen. Když zatáhl za mříž, otevřela se na rezavých pantech, které hlasitě zaskřípaly do okolního ticha.

Mrtvý muž seděl skrčený v rohu. Zemřel vsedě. Na nic jiného tu nebylo místo. Na podlaze vedle něj ležela ještě jedna pažní kost. Když se Warren podíval do sousedních cel, zjistil, že jedné z koster tam chybí paže. Nebylo pochyb, kde muž paži vzal.

Kolem pravého kotníku měla kostra železnou obruč. Škrábance na kosti znamenaly, že se obruč dostala masem až na ni. Ten, kdo sem muže zavřel, evidentně nevěřil, že ho samotná klec zadrží.

Warren položil démonickou ruku na mužovu lebku. „Probud’ se,“ rozkázal.

Nejprve se nic nedělo. Warren už chtěl příkaz zopakovat, což ještě nikdy nemusel, když se kostra roztrásla. Kosti zarachotily a zazvonily, jako by někdo

prejel kladivem po xylofonu.

Mužova lebka, na jejímž temeni ještě stále držely zbytky vlasů, se zvedla a podívala se na Warrena. V prázdných očních důlcích zářila rudá zloba.

Kostlivec se pohnul rychleji, než dosud Warren u čerstvě oživené mrtvolky viděl. Vrhł se na něj s rukama napřaženými a prsty připravenými sevřít mu hrdlo.

* * *

Simon si klekl na podlahu v místě, kde si myslel, že bude ukryto schodiště.

„A to, že tu nalili pár palců betonu na schodiště, jenom hádáš, že?“ řekl Nathan. „Taky by ses mohl plést.“

„Já vím,“ řekl Simon. „Za chvíli to zjistíme.“ Napřáhl se pěští a udeřil do betonové podlahy. Okamžitě na dané místo položil dlaň a čekal.

HUD změřil sonické vlny procházející betonem. Vlastně udělal něco jako pozemní sonar. AI obleku spočítala všechny možné permutace informace, kterou po úderu dostala ze Simonovy rukavice.

„Podle informací, které jsem obdržela, by betonový povrch neměl být víc než osm palců silný. Beton leží na dřevěných deskách asi palec silných. Zřejmě dub.“

Simon se usmál a poslal informaci zbytku skupiny. „Vypadá to, že budem potřebovat jenom pár silných rukou.“ Znovu se napřáhl k ráně.

„Počkej,“ řekla Leah. „Existuje snadnější způsob. Nebudeš přece riskovat, že si poškodíš zbroj.“

Simon k ní zvedl hlavu. „Tímhle si zbroj nezničím. Ta toho vydrží o dost víc. Kdyby ne, byl bych už pár let

mrtvý.“

Leah si klekla vedle něj. Několikrát přejela rukama v obrněných rukavicích po podlaze. „Jestli chceš beton rozbít – i kdyby sis nepoškodil zbroj – bude to pořádná rána.“

V tom se s ní Simon nemohl přít.

„Pod náma je prázdné schodiště, takže zvuk se bude šířit pěkně daleko.“ Leah přestala pohybovat rukou. Obě dlaně nyní položila na chladný beton. „Jak jsi říkal, že jsou schody široké?“

Rychlý pohled do plánu Simonovi stačil, aby jí mohl říct požadované rozměry. „Čtyřicet sedm a půl palce.“

Leah dala znovu ruce od sebe. „Tak bacha.“

„Proč?“

„Protože jestli se pleteš v rozměru nebo v umístění, mohlo by tě to poslat expres do místnosti pod náma.“ Navzdory vážnosti situace Simon cítil v jejím hlase úsměv.

Než se stačil pohnout, podlaha se pod ním zběsile otřásla. Mezi jejími dlaněmi se najednou objevily v betonu ostré praskliny. Některé se rozšířily až mezi Simonova kolena. Jiné pokračovaly k templářům stojícím vedle.

Nathan s Danielle rychle ustoupili.

Simon se evidentně ve výpočtu zmýlil. Jedno koleno se mu probořilo do podlahy. Když už začal padat, zapřel se pravou rukou o stěnu a přikázal obleku, aby vystřelil kotvu. Do stěny se zabodly palladiové hroty a zabránily, aby se propadl do propasti, která se pod ním otevřela.

Leah tolik štěstí neměla. Letěla by dolů jako kámen. Než se však stačila propadnout úplně, stačil ji Simon zachytit, takže zůstala viset ve vzduchu.

„Myslím, že jsem se trochu netrefil,“ řekl Simon provinile.

„Myslíš, jo?“ zeptala se Leah sarkasticky.

Simon považoval skutečnost, že se z temnoty na ně nic nevyřítilo, za dobré znamení. Naprosto lehce vytáhl Leah nahoru a posadil ji na pevnou zem.

„V těch rukavicích máš asi sonické pulzary, co?“ zeptal se Nathan.

„Divil by ses, kolikrát už se mi hodily, když jsem se chtěla dostat ven nebo dovnitř,“ odpověděla Leah.

„To bych řekl.“ Nathan si prohlížel díru v podlaze. „Dá se s tím projít zdí?“

„Zatím mi stačily na stopu tlustý beton.“

„Rozhodně si budu muset trochu upgradovat zbroj,“ řekl Nathan. „Třeba bych si taky mohl vymyslet nějaké sonické pulzary.“

„Jo, na normální beton to funguje,“ řekla Danielle sarkasticky. „Dáš dovnitř pár železných prutů a výsledek bude trošku jiný. A jestli jste už skončili s poklonami, možná bychom mohli jít za Simonem.“

Jakmile se Simon přesvědčil, že je Leah v bezpečí, vytáhl hroty ze stěny a vyrazil po schodech dolů. Termovize neodhalila, že by dole něco číhalo. Viděl by cokoli s teplotou vyšší nebo nižší než teplota v místnosti.

Na točitých schodech byly zbytky betonové suti. Simon viděl na HUDu, že ostatní sestupují za ním. Pořadí si stanovili dopředu a templáři šli nyní podle něj. Dva vždy zůstávali trochu pozadu, aby jim kryli záda pro případ, že by museli rychle ustoupit.

Průhledná mapa se na HUDu překrývala s tím, co viděl ve skutečnosti. Našlo by se pár nepřesností, ale z velké části plány odpovídaly skutečnosti.

Klece, v nichž drželi duševně choré, byly strašlivé. Mnozí pacienti byli ještě uvnitř. Ve většině klecí ležely na zemi kostry.

„Myslíte, že je tu prostě nechali?“ zeptala se Danielle. Vážný tón jejího hlasu byl neobvyklý. „Prostě je nechali umřít hladu?“

„Nejdřív by umřeli žízní,“ řekl některý z templářů.

Podobná konverzace však rychle utichla. Simon je provedl prvním podzemním patrem ke schodišti vedoucímu do druhého. Podzemní sekce tvořily oválné tunely s dírami vytesanými do stěn a většími místnostmi v prostřední části.

Místnost, kterou přišli najít, v níž byla podle Macombera stopa vedoucí k nalezení *Goetie*, byla v druhém patře. Simon se vydal po schodech dolů.

28.

Kostra sevřela Warrenovi hrdlo a stiskla. Před očima se mu roztančily černé mžitky. Šokem i náhlou bolestí málem omdlel. Jeho démonická paže téměř samovolně vylétla vzhůru a udeřila do protivníkovy lebky. „Zpátky!“ zachrčel Warren zhmožděným hrdlem. Mihotavá síla kostlivce odrazila a jeho sevření na Warrenově krku povolilo. Warren lačně nasál vzduch a slyšel, jak mu s hvízdáním proudí do plic. Vzápětí však musel ustoupit, protože kostra se na něj znovu vrhla. Tentokrát ji zastavil řetěz kolem kotníku.

„Warrene, jsi v pořádku?“ zeptala se Naomi.

Warren se ještě jednou nadechl, než odpověděl. „V pohodě. Vypadni mi z hlavy a nech mě pracovat. Až tě budu potřebovat, tak tě zavolám.“

Kostra se s jediným cílem znovu a znovu vrhala proti Warrenovi. Holé dlaně a kostěné prsty o sebe cvakaly jako větvičky stromů v zimním větru.

„Tak tam nestůj, hochu,“ zavrčel kostlivec. Protože neměl hlasivky ani plíce, byl to docela pozoruhodný výkon. „Pojď blíž.“

„Dal jsem ti nový život,“ řekl Warren. Mluvit ho bolelo. „Budeš mě poslouchat.“

Kostra se na něj znovu vrhla.

Warren udělal posunek a tvora zasáhla další vlna mihotavé síly a srazila ho až k zadní stěně jeskyně, v níž kdysi zemřel. Než se stačila kostra postavit, udělal Warren další gesto. Tentokrát se volná část řetězu omotala kostlivci kolem paží a přitiskla mu je k tělu.

Nemrtvý šeredně zaklel.

„Jak to, že myslíš a mluvíš?“ zeptal se Warren. Za poslední čtyři roky už vyvolal z mrtvých spoustu zombií. Většina z nich mu sloužila jako stráže a nakonec je zničili démoni nebo rytíři.

„Stejně jako dycky,“ odpověděla kostra.

„Jak dlouho už tady jsi?“

„Od té doby, co mě sem v roce 1923 nechal zavřít doktor Featherstone.“ Kostra se přestala snažit osvobodit. Bylo jasné, že ani její síla na řetěz nestačí.

„Máš jméno?“

„Befel, že mám jméno. Dal mi ho fotr.“ Nyní se trochu projevil cockney⁴, kterým muž zjevně kdysi mluvil.

„Tak jak se jmenuješ?“ zeptal se Warren.

Kostra chvíli váhala, jako by se snažila vzpomenout si. „Jonas.“

„A čím jsi byl, Jonasi?“

„Nákou dobu strážný.“

To odpovídalo pocitu autority, který z něj Warren měl. „A jak se z tebe stal pacient?“

„Myslíš vězeň.“ Warren neodpověděl.

„Doktor Featherstone se rozhod, že se mu nelíbí, jak fachčím. Obvinil mě, že... jsem obtěžoval náké pacientky.“

„A obtěžoval?“

Kostra Jonase zvedla a spustila ramena. Články řetězu přitom zařinčely. „Možná pár. Některý frajle, co

⁴ Cockney je specifická mluva části obyvatel Londýna, zjednodušeně řečeno spodnějších vrstev. Jazyk se od standardní angličtiny liší podobným způsobem jako u nás třeba brněnský hantec (pozn. překl.).

sem dotáhli, byly hezký. Ale nebyly tak kamarádský, jak by měly.“

Ve Warrenovi se zvedla vlna odporu. „Dokud tu budu já, budeš mě uznávat jako svého pána.“

Jonas smekl imaginární klobouk a kosti mu při tom pohybu zarachotily. „Zichr, Vaše lordstvo. A čehopak si budete žádat?“ Ted' byl jeho přízvuk velmi výrazný a zároveň sarkastický.

„Znáš to tady.“

„Si pište, že jo. Prožil jsem tu skoro celej život, a jak se zdá, tak i kus po něm.“

„Jestli se mi vzepřeš, nepotká tě jen obyčejná smrt.“

„A copak teda uděláte, Vaše lordstvo?“

„Nechám tě tady, tak jak jsi. Naživu. A spoutaného v cele.“

Jonas kopl nohou a zkusil pevnost řetězu. „Nemyslím, že by mě tu udržel navěky.“

„Vyber si sám. Ale rychle.“

„Tak jo, jdu s váma a budu vám dělat průvodce, Vaše lordstvo. Jenom si dávejte bacha na cembr.“

Warren udělal gesto směrem k obruči. Kovový kruh se roztřásl a rozlomil na kusy.

„No tak tomu říkám trik. To ste se musel dlouho šrotit, co?“

„Myslel jsem, že se ti nový život bude líbit trochu víc.“

Jonas se na Warrena zadíval prázdnými očními důlky. „A co když jsem jenom hodil na chvilku zicnu a čekal na vás, Vaše lordstvo?“

Z toho pomýšlení Warrena zamrazilo. Bylo by normální, kdyby kostlivec jednoduše jen ožil. Když zemřela Kelli, přišla o celou osobnost. Warren už slyšel o

nemrtvých, kteří byli víc než loutkami. Hodně z nich si naopak osobnost udrželo. Sám na vlastní oči nic takového neviděl.

„Tak kam byste si přál, Vaše lordstvo?“ zeptal se Jonas.

„Nahoru,“ odpověděl Warren.

„A copak tam hledáte?“ Jonas se otočil na kostěné patě a vykročil. Vidět ve tmě mu evidentně nedělalo potíže.

Warren ho následoval. „Knihu.“

„To je dobrý. Protože tady to nikdy nebyl žádný dukátomet.“ Jonas se zachechtal vlastnímu vtipu.

* * *

Místnost, kterou Simon prohledával, byla umístěna na levé straně oválu druhého patra. Došli tam bez vyrušení nebo jakéhokoli incidentu. Na stěnách i na stropě nechal cestou několik kamer. Díky HUDu měl nyní dokonalý přehled o celém prostoru.

Podle všeho mohl zatím soudit, že jsou v sanatoriu sami. Vypadalo to, jako by Macomber dodržel slib a skutečně Boothovi ani ostatním templářům o rukopisu neřekl.

Na stěně nad mříží bylo do jedné z kobek vytepáno číslo 213.

„Třináct, jo?“ zeptal se Nathan. „Víš, že nejsem zrovna pověřivý, ale musím přiznat, že tohle číslo se mi nelíbí. Dvakrát třináct, to je dost smůly pro všechny.“

„Bud' rád, že to není ve třetím nebo čtvrtém patře,“ pronesla Danielle žertovně.

„To jsem.“

Pár templářů se zasmálo.

Simon zkusil mříž a zjistil, že je zamčená. Obrněnou pěstí rozbil kladku a její zbytky nechal spadnout na zem. Zazvonily o kámen. Mříž se s hlasitým skřípáním otevřela.

„Ty seš si jistý, že to je tady?“ zeptal se Nathan.

„Jsem,“ odpověděl Simon. Zvedl ruku, aktivoval baterku v dlani rukavice a přepnul na světelný zesilovač.

Vnitřek jeskyně se rozzářil jako ve dne. Na tenké, krysami prožrané palandě vzadu v kobce ležela kostra. Simon nepochyboval, že za jejího života bylo lůžko plné parazitů.

„Kdo to byl?“ zeptala se Leah.

„Jmenoval se Marcel Duvalier,“ odpověděl Simon. Klekl si vedle mrtvého muže a prohlížel si ho.

Tělo nyní nebylo víc než cáry kůže na hromádce kostí. Tvář byla ohavná, odporně padnoucí šedivá maska tak tenká, že přes ni bylo skoro vidět.

„Co byl zač?“ zeptala se Danielle.

„Vědec. Lingvista jako Macomber.“ Simon uchopil jednu z mužových paží a zvedl ji. „Jen toho skrýval ještě o trochu víc.“ Otevřel mužovi dlaň, aby ji všichni viděli. Marcel Duvalier měl na pravé ruce šest prstů.

* * *

„Vrozená vada, kamaráde?“ zeptal se Nathan v tichu, které se rozhostilo. „Šest prstů na ruce, šest na noze. Kvůli příbuzenským sňatkům to mělo hodně členů královské rodiny. Genetické zdroje jim trošku vyschly.“

„Tohle nebyla vrozená vada.“ Simon zatáhl za druhý ukazováček a ten se lehce oddělil od ruky. „Prst je přidělaný.“ Zvedl ho do výšky. „A taky měl tři klouby, ne dva.“

Leah si klekla vedle Simona. Vzala si od něj ukazováček a prohlížela si ho. „Ten ale není lidský.“

„Macomber se dostal do kontaktu se studentem psychologie, který zkoumal záznamy Duvalierova ošetřujícího lékaře,“ řekl Simon, který tak jen opakoval profesorova slova z terénního transportéru. „Když student zjistil, že Macomber pracuje na hodně podobném projektu, spojil se s ním. Protože byl student, nebyl pro něj problém profesora najít. Macomber říkal, že byl student úplně nadšený.“

„Já jsem nadšený, kamaráde,“ řekl Nathan. „Chápeš, jaká byla pravděpodobnost, aby se ti dva potkali? Nebo aby vůbec zjistili, že pracují na tom samém?“

„Myslím, že astronomická.“ Simon se podíval na ukazováček v Leažině dlani. „Oba, Duvalier i Macomber, studovali stejný rukopis. A oba pokračovali ve studiu v sanatoriu.“

„V různých zařízeních?“ zeptal se Nathan.

„Posílali si dopisy a dokumenty přes toho studenta,“ řekl Simon. „Ale Macomber si byl jistý, že právě dialog mezi Duvaliarem a studentem ho drží při zdravém rozumu. Oba se snažili vyřešit stejný problém.“

„Přeložit jazyk démonů,“ řekla Leah tiše.

„Správně,“ odpověděl Simon. Zvedl dlaň a posvítíl na okolní zdi. Byly celé popsané.

Každíčký čtvereční centimetr místa byl popsán symboly a písmeny. Ruka, která je psala, nebyla vždy jistá, ale zjevně byla vedena odhodlanou myslí. Simon

uložil fotografie nápisů do HUDu.

„Kdybys tohle všechno neřekl,“ pronesl Nathan, „myslel bych si, že tu byl zavřený nějaký cvok.“

Jen několik templářů se suše zasmálo. Atmosféra v kleci byla tak pochmurná, že nic víc zkrátka nebylo možné.

„Macomber nevěděl, že se Duvalierovi povedlo přeložit stejně velkou část démonického jazyka jako jemu,“ řekl Simon. „Student si nejdřív dokonce myslel, že Duvalier vytváří nějaký umělý jazyk.“

„A ten student si myslel, že si Duvalier dělá z doktorů a ostatních srandu?“ zeptal se Nathan.

„Jo. Až když si student přečetl všechno, co Macomber napsal předtím, než ho zavřeli do sanatoria, uvědomil si, že Duvalier není jediný, kdo s tímhle jazykem pracuje.“

„Duvalier si přidělal na ruku prst démona.“ Simon šel po náhodných sloupcích písmen napsaných na zdech.

„A jak ho to vůbec napadlo?“ zeptala se Leah.

„To Macomber nevěděl. Myslím, že ani nevěděl, že si Duvalier prst přidělal. Aspoň tehdy ne. Když utekl z pařížského sanatoria, viděl v Paříži několik kabalistů, kteří měli přirostlé části těl démonů. Pak ho to asi napadlo, protože v doktorových poznámkách našel zmínku, že má Duvalier na pravé ruce šest prstů.“

„A to se stalo kdy?“ zeptala se Leah.

„Nevím,“ odpověděl Simon.

„Transplantace byly vždycky zdrojem záhad,“ vložila se jim do hovoru Danielle. „Jako první zkoušeli lidi transplantovat zuby a větší části těl jako ruce a nohy.“

„Lahoda,“ řekl Nathan sarkasticky. „Taková

konverzace po souboji s komikem, když trčíme v kobce plné mrtvých masových vrahů.“

„Nebyli to všichni masoví vrazi,“ odpověděla Danielle.

„Ale na můj vkus jich tu bylo až moc.“

Leah se postavila vedle Simona. „Tohle jsou Duvalierovy překlady?“

„Jo.“ Simon si dál prohlížel zeď.

„Duvalier není moc anglické jméno,“ odtušil Nathan.

„Francouzské,“ řekl Simon.

„Tak to jsem rád, žes mi to vysvětlil, kamaráde.“

„Duvalier přišel do Anglie studovat texty, které tu byly. Když se je pokusil ukrást z Královské knihovny, zabil strážného. U soudu mluvil o démonech a o tom, že se před nimi musí lidstvo chránit.“

„To se divím, že neskončil na šibenici.“

„Univerzita, kde učil, dala přednost tomu prohlásit ho raději za blázna než za vraha. Prostě se dohodli.“

„A my hledáme co?“ zeptala se Leah.

„Podle Macombera Duvalier vydíral kolegu, aby mu do sanatoria přinesl výtisk *Goetie*. Duvalier podplatil i strážce, aby mu dovolily s knihou pracovat. V té době byly úplatky hlavním zdrojem příjmů policie i různých hlídačů.“

„A kromě toho, Duvalier byl prostě jenom nějaký šílený Francouz, takže to vlastně bylo jedno,“ řekla Leah.

„Tak nebo tak,“ řekl Simon, „prostě tu někde dole má být výtisk *Goetie*.“

„Přímo v téhle místnosti?“ Nathan se otočil a začal zkoumat zdi.

„Má tu být stopa vedoucí k její skrýši,“ odpověděl

Simon.

„Kamaráde, jestli ve všech těch čmáranicích vidíš nějaký smysl, jsi lepší než já. Je to nějak zakódované – a francouzsky – takže my to asi ne... ale, copak je tohle?“

Simon se otočil od stěny, kterou zkoumal, a přešel k Nathanovi. „Co?“

„Jak jsi říkal, že se ta knížka jmenuje?“ zeptal se Nathan.

„*Goetia*,“ řekla Leah, která k němu rovněž přešla.

„To jo, ale měla ještě jedno jméno, ne?“

„Menší klíčky Šalamounovy,“ odpověděl Simon.

„Možná jenom chci, aby to tak bylo, ale tohle vypadá jako mapa podzemní části sanatoria.“ Nathan položil prst na tři soustředné kruhy narýsované izometricky, takže pro čtenáře představovaly trojrozměrný obraz v úhlu zhruba třicet stupňů. Uprostřed byla šipka směřující vzhůru.

Na první pohled si bylo možné nákres splést s jinými znaky, které tu Duvalier psal. V druhém kruhu však byla silueta člověka s knihou v ruce.

V třetím kruhu se ovšem nalézala malá, nezaměnitelná kresba klíče.

„*Menší klíčky*, jo?“ zeptal se Nathan.

Simon jen hádal. Jestli se mýlil, mohli se vrátit.

„Tak jo,“ řekl. „Jdem.“

29.

Tady opatrně. Jakmile Warren uslyšel v duchu Merihimovo varování, ztuhl. Přitisknutý ke stěně v zatáčce na schodišti vedoucím do třetího patra podzemní části sanatoria přikázal kostlivci, aby se rovněž zastavil.

„Co?“ zeptal se Jonas. V temnotě před nimi se ozvalo škrábání.

„Krysy,“ řekl Jonas. „Jenom krysy. Nemusíte kvůli nim dělat brajgl.“

„Tohle místo už je hodně dlouho zavřené.“ zašeptal Warren. „Krysy by tu neměly co žrát.“

„Možná nejste takový geroj, jak myslíte.“

Warren kostlivcovu poznámku mlčky přešel a pokračoval po schodech dál. Nakoukl za roh a spatřil v polovině chodby pohyb. Ještě víc vylepšil své noční vidění a spatřil, jak chodbou kráčí obludná postava.

Soudě podle výšky chodby a za předpokladu, že je stále stejně vysoká jako v místě, kde stál nyní, mohl být démon dvanáct stop vysoký. Protože chodba měla jen sedm stop, musel se Hargastor sehnout a opírat se při chůzi o pěsti jako opice. Tohle přirovnání ale sedělo ve více směrech. Démon byl mohutný a široký v ramenou.

Ze stran hlavy mu vyrůstaly čtyři rohy stočené mírně nahoru jako rohy býka. Kůži měl fialově černou s krvavými žilkami. Přes rameno nesl ohromné válečné kladivo. V patách mu cupitalo několik darkspawnů.

Warrenův prvotní impuls byl otočit se a utéct. Proti takové bandě neměl šanci. Zkusil v duchu najít Naomi a

podánilo se mu to. Zavolala jeho jméno, ale on ji utišil. Zároveň se však připravil přeskočit vzdálenost, která je dělila.

Jestli se dáš na útěk, srazím tě k zemi, varoval ho Merihim.

Warren neochotně zůstal stát. *Můžeš z toho vycouvat, kdy budeš chtít*, řekl si. Téhle myšlenky se snažil držet.

Nenechám tě naživu ani tak dlouho, abys toho mohl litovat, varoval ho Merihim.

Z jedné cely poblíž démona se ozvaly naříkavé výkřiky. Dva darkspawni ihned přiskočili k mřížím a pustili se obušky do bledých tváří, které bylo vidět za nimi.

„Prosím,“ ozvaly se znovu chraplavé hlasy. „Prosím. Potřebujeme vodu.“

„Žádá voda,“ odpověděl Hargastor hromovým hlasem. „Jste tu a zahynete pro mé potěšení. Ale nejdřív se do těchhle stěn vryje vaše utrpení.“

Warren zíral do kobek tak dlouho, až jeho zrak pronikl temnotou. Lidské oči by v okolní tmě byly naprosto slepé a on věděl, že lidé v kobkách nic nevidí.

„Hargastor žije, jen aby mohl mučit,“ řekl tichý hlas hluboko ve Warrenově mysli. „Není jiný než jeho pán. Fulaghar mu dovolil chovat si *domácí mazlíčky*.“

Soudě podle šatů, které mělo čtrnáct vězňů a devět mrtvých, jež jim leželi u nohou, na sobě, byli to všechno přeživší z ulic současného Londýna. Pět z těch čtrnácti sedělo u zadní stěny kobky a šetřilo síly. Warren „cítil“, že jsou to vojáci. Ve městě ještě zůstalo několik příslušníků britské policie a ozbrojených sil. Těchhle pět nyní bedlivě poslouchalo démony procházející chodbou.

„Šetřete dechem,“ řekl tiše jeden z vojáků. „V žádném z těch d'áblů není špetka soucitu.“

Hargastor se zasmál a jeho smích se rozléhal chodbou. „Můžete jíst maso a pít krev,“ zahřměl. „Ti slabší z vás vám po sobě zanechali to skromné málo, co měli.“

„Nejsme kanibalové,“ vykřikla nějaká žena.

„Tak to zemřete o něco dříve,“ řekl Hargastor. „A ti, kteří budou mít větší vůli žít, si na vás pochutnají.“

Jeden z vojáků démona proklel, ale většina ostatních se zhroutila a propukla v pláč.

„Dopřejte mi ten lahodný zvuk vašich nářků,“ zavrčel Hargastor. Přihnal se na všech čtyřech k mříži a vrazil do ní pěstí tak silně, až se rozezněla.

„Seš jenom hnusná obluda,“ řekl voják. „Odporná a špinavá. A jednoho dne dostaneš, co si zasloužíš. Rytíři se o to postarají.“

„Rytíři? Myslíš templáře?“ Hargastor zaklel. „Ti jsou mrtví. Zbývá jen pár a ti chcípnou jako krysy, až je najdeme.“

„Už zabili lepší, než seš ty,“ dráždil démona muž.

Warren nechápal, proč muž ještě nezavřel pusu. Musel přece vědět, že ho démon zabije.

„Přesně o to mu jde,“ řekl hlas. „Je to válečník. Raději prolije krev v boji, než aby zahynul jako zvíře čekající na porážku.“

Tohle myšlení bylo Warrenovi cizí. Celý život se snažil přežít, a to znamenalo nepoutat na sebe pozornost.

Až na to, že teď byl tady a měl nějakým způsobem zabít zrudu, kterou měl před sebou.

Hargastor se zasmál a zlý zvuk se znovu rozlehl celou chodbou. Démoni se zastavili a zavětrili jako psi.

Warren couvl hlouběji do tmy.

„Čuje váš pach, Vaše lordstvo,“ zašeptal Jonas. Jeho slova byla podbarvena úžasem. „Máte maso na kostech a jde z vás štyngec ze strachu. Dyť ho čuju aj ja, a to nemám skobu.“

„Zavři hubu,“ přikázal Warren. Jonas ho s cvaknutím poslechl.

Darkspawni se otočili k Warrenovi. Všichni zvedli zbraně.

„Zůstaňte,“ rozkázal Hargastor.

Warren měl srdce v kalhotách, jak se zoufale snažil tisknout ke zdi.

Hargastor se otočil. „Cítím tě, člověče. Klidně můžeš vylézt. Nemáš kam utéct.“

Warren chtěl utéct, ale nemohl. Nohy ho odmítaly daným směrem odnést.

Neustupuj před ním, přikázal Merihim. Zastupuješ mě. Mi nepřátelé si nesmí myslet, že jsem zbabělec.

Tak proč tu nejste taky? chtěl se zeptat Warren. Moc si však přál, aby tahle myšlenka nebyla moc hlasitá.

„Já jsem s tebou,“ řekl hlas. „Nejsi sám.“

Ale Warren už žádným hlasům v hlavě nevěřil.

„Vylez ven, člověče,“ řekl Hargastor přísněji. „Jestli si pro tebe budu muset dojít, budeš to mít horší.“

Než se Warren mohl ovládnout, vyšel doprostřed chodby. Věděl, že nebyl tím, kdo přikázal nohám, aby šly. Démonická ruka se mu sevřela v pěst.

„Pojď ke mně,“ rozkázal Hargastor.

I když Warren nechtěl, udělal krok vpřed. Strach jím cloumal tak mocně, že si myslel, že bude zvracet. Polkl a snažil se soustředit.

Zabij tu zrůdu, přikázal mu Merihim. Ať je jeho smrt

poselstvím pro Fulaghara.

„Přiveďte mi ho,“ zavelel Hargastor. „Zabiju ho a uspořádám banket vězňům, kteří chtějí ještě žít.“

Darkspawni vyrazili.

Warren se zoufale snažil myslet. Viděl tváře uvězněných lidí přitisknuté k mřížím. Kdyby se mu podařilo osvobodit je, tak i když by tím nezískal armádu, získal by alespoň způsob, jak obrátit démonovu pozornost jinam.

Zaměřil se na zámek, který držel železnou mříž zavřenou, než si představil mechanismus zámku. Pak v duchu vytvořil kovářské kladivo a napřáhl se.

Zámek na mříži se okamžitě rozpadl. Kusy kovu zazvonily o kamennou zem.

Warren vymrštil démonickou ruku a vypustil ohnivou kouli proti prvním dvěma darkspawnům. Ti se okamžitě vzňali a začali se zběsile zmítat ve snaze uhasit plameny. Chodbou se rozlehl jejich řev.

„Jste volní!“ zařval Warren a zároveň se snažil tuhle myšlenku obyvatelům cely vštípit do hlavy. „Utečte!“

Nebyl si jistý, kam by měli běžet. Podle toho, co se o sanatoriu dozvěděl, nikdo vůbec nevěděl o tom, že tahle patra existují.

Vojáci začali ostatní pobízet, aby se zvedli a vyběhli dveřmi ven. Darkspawni se k nim okamžitě otočili. Tři z vojáků se přiblížili k jednomu z nich. Démon vypálil z podivně vypadající červenošedé zbraně, která vyplivla rudozlaté projektily, jež se odrážely od stěn i podlahy chodby.

Démonovi se podařilo vystřelit jen několikrát, než se na něj vojáci vrhli a srazili jej k zemi. Jeden z mužů dostal přímý zásah a po pár krocích se zhroutil na kolena.

Chytil se za hrud' a pokusil se vykřiknout.

Pak se jeho hrud' roztekla a stejně tak i plíce. Následovala tvář i hlava, která se propadla do hrudního koše a celé tělo se zhroutilo k zemi.

Vojáci cosi hrdelně vykřikli, přimáčkli démona k zemi a vytrhli mu zbraň. Chodbou ještě prolétlo několik výstřelů. Jeden zasáhl prchající ženu, které se podlomily nohy a ona se skácela k zemi. Začala strašlivě křičet, než jí zásah zbraní způsobil smrt nebo alespoň bezvědomí.

Warren zpanikařil a padl na zem. Jeden projektil ho minul jen o centimetry a rychle zmizel v temné chodbě.

„Chyťte je!“ zařval Hargastor. „Ať neutečou!“

Tři darkspawni se ihned vyřítili vpřed.

Dva vojáci, kteří dál zápasili s darkspawnem, několikrát na démona vystřelili. Darkspawn vzdorovitě zavřeštěl a vymrštil pěst, kterou zasáhl jednoho z mužů přímo do tváře a proměnil ji v krvavou kaši. Muž odlétl vzad, ale démon se nedožil šance oslavit malé vítězství. Energetický výboj ho proměnil v masu vřící protoplazmy, která mu protékla mezi kostmi.

Muž, který se zmocnil démonovy zbraně, vystřelil na nejbližšího darkspawna a zasáhl ho do hlavy. Ta praskla jako balón a její zbytek se propadl hrdlem dolů. Démon se zhroutil na zem už mrtev.

Než mohl voják zbraň znovu použít, vystřelili na něj z bezprostřední blízkosti dva další darkspawni. Projektily mu do těla udělaly ohromné díry dřív, než stačil dopadnout na zem. Mezitím si zbývající voják setřel krev z očí a skočil po druhově zbrani. Podařilo se mu ji zvednout, ale než stačil vystřelit, i jeho zasáhly projektily démonů.

Hargastor se prudce otočil k Warrenovi. „Za

nepříjemnosti, které jsi způsobil, zaplatíš, člověče. Dopřeji ti pomalou a bolestivou smrt.“

„Vstaň,“ řekl hlas ve Warrenově hlase. „Vstaň, nebo zemřeš na kolenou.“

Když se Warren začal zvedat na nohy, už se k němu blížili tři darkspawni.

* * *

Simon scházel první po točitém schodišti vytesaném do vápence. HUD z jeho okolí vyháněl stíny. Na konci schodiště se na obě strany táhla chodba.

„Má někdo nápad, kterým směrem?“

„Ne,“ řekl Nathan. „Ten chlap – nebo ženská – prostě ten, kdo dělal nákres, to možná taky nevěděl. Nebo se mohl splést.“

„Mohli bychom se rozdělit,“ navrhla Danielle.

„Ne,“ řekli zároveň Leah i Simon.

„Mně se to taky moc nelíbí,“ připustila Danielle. „Ale myslela jsem si, že bychom tak mohli prozkoumat větší plochu.“

„Jdem všichni dohromady,“ řekl Simon. „Jestli tam dole něco je, čeká to tam hodně dlouho. Myslím, že chvílku to ještě vydrží.“ Rozhodl se pro pravou stranu, protože měl pocit, že stěna nalevo by mu mohla krýt slabší stranu.

Na podlaze se válely další kostry. Ve většině kobek někdo byl. Téměř za každou mříží leželo roztažené mumifikované tělo.

„Ani se nesnažili ty lidi odsud dostat,“ řekla Danielle tiše.

„Dostali zaplacené od jejich rodin, aby je tu zamkli,“ řekl Nathan. „Přece sis nemyslela, že by je pustili jenom proto, že to tu mají zavřít?“

„Zjistil někdy někdo, co tu s těmi lidmi dělali?“

„Nevím,“ odpověděl Simon. „V žádném z dokumentů, které jsem procházel, o tom nic nebylo.“

„Mám pocit, že už jsme tu měli spoustu zla, ještě než přišli démoni,“ řekla Danielle.

Nikdo se s ní nepřel.

V temné chodbě před nimi zahřměl nezaměnitelný hlas démona. Pak lidský hlas křičel na ostatní, aby utíkali. Ozvaly se rychlé kroky a ozvěna vyděšených výkřiků.

Simon dal ostatním signál rukou, aby zaujali obranné pozice. Rozmístili se v chodbě v těsné formaci po dvou. Simon s Nathanem si klekli s meči položenými přes nohy a spike boltery v rukou. Danielle a další templář se postavili za ně tak, aby jim mohli střílet přes hlavu.

Byla to klasická taktika proti čelnímu útoku.

„Kryjte záda,“ řekl Simon. „Stáhněte se ke schodům a držte pro nás volný ústup. A nezapomeňte, že tahle chodba vede v kruhu.“

Dva templáři odběhli směrem, z něhož přišli. Simon sledoval jejich polohu na HUDu.

„Identifikovala jsem jeden z hlasů,“ informovala ho AI.

To Simona překvapilo. On žádný z hlasů nepoznal, ale věděl, že AI měla záznam o všech hlasových stopách, s nimiž přišla do kontaktu.

„Zobrazit,“ přikázal Simon.

„Jmenuje se Warren. Nevím, jestli je to křestní

jméno nebo příjmení.“ AI promítla na HUDu průhledný obraz.

Simon mladého černocho na obrazovce nepoznával. „Toho neznám.“

„Už jste se s ním setkal,“ řekla AI. „Když jste se pokoušel získat Balekorovo kladivo.“

Ted' si Simon vzpomněl. Připravil ho o ruku, když na ně chlap přivolal démona. Noční můra, v níž znovu a znovu viděl, jak mu ruku usekává, byla jedna z těch, co Simona strašily už dlouho. Překvapilo ho, že je muž ještě naživu.

Tu noc Balekorovo kladivo získali a podařilo se jim utéct. Většině. Zbraň byla nyní v templářském podzemí. Alespoň tam byla, když Simon viděl kladivo naposledy.

Ale co tu ten chlap dělal? Když se s ním – s Warrenem – Simon naposledy setkal, bylo to před čtyřmi lety v souboji na jedoucím vlaku. Simon si byl jistý, že kabalista tu noc zahynul v řece.

Za zatáčkou se v chodbě objevily stíny. Dokonce ani s vylepšeným obrazem HUDu Simon nedokázal říct, jestli jsou lidské nebo démonické.

„Stát,“ zavelel klidně.

V příštím okamžiku spatřil, že jsou to lidé. Byli čtyři a utíkali o život. V patách jim byli darkspawni. Nathan zaklel.

„Vstát,“ zavelel Simon. „Necháme lidi projít a demony zastavíme.“ Připravil se k běhu a zároveň zvedl bolter, protože lidé se rychle blížili.

30.

Warren vyvolal temnou energii, která v něm vřela. Vymrštil démonickou ruku a představil si tisíce masožravých brouků. Neobjevili se brouci, ale takhle se naučil svou moc formovat. Blížící se darkspawni se srazili s mihotavou stěnou.

Na jejich šupinaté kůži zajiskřily výboje. Démoni se zastavili a roztrásli, jako by dostali stovky žihadel, a pak se začali bušit po těle. Warren znovu zaútočil.

Jeho energie nejprve poslala do těl darkspawnů tucty výbušných jehel. Nyní je nechal vybuchnout. Výsledek byl pro darkspawny zničující. Z jejich těl byly servány kusy masa, které s plesknutím narážely do okolních stěn, stropu i země.

Přežil jediný darkspawn, jehož zranění nebyla nejvážnější. Démon namířil zbraň a vystřelil.

Warren byl po předchozím útoku vyčerpaný a nesoustředěný. Podobný útok zatím použil jen několikrát a vždy na něm zanechal následky. Ale zároveň byl vždy velmi efektivní. Soustředil se a napřáhl před sebe ruku s otevřenou dlaní.

Energetické výboje narazily do neviditelné bariéry před Warrenem a odrazily se zpátky. Některé zasáhly Hargastora, který vztekle zavyl, když se mu v hrudi a na jedné z paží otevřely hluboké rány.

Darkspawn se vyděšeně otočil k pánovi, jako by se bál odplaty. Warren využil jeho chvilkové nepozornosti, napřáhl ruku a prudce ji stiskl. Neviditelná síla chytla démona za hlavu a v souladu s Warrenovým pohybem ji

doslova ukroutila. Zapraskaly kosti a démon se sesul mrtvý k zemi.

Hargastor zaklel a zařval bolestí.

„Takhle tváří v tvář ho nezabiješ,“ zašeptal hlas ve Warrenově hlavě. „Nejslabší místo má na zádech. Když tě vidí, dokáže se bránit.“

Hargastor máchl nad svými hlubokými ranami rukama. Téměř okamžitě se zahojily.

„Je téměř nezranitelný.“

Tomu Warren věřil. Napadlo ho, že by se vrhl pro jednu ze zbraní, které upustili zabítí démoni. Ale představa, že by bojoval mechanickou zbraní, se mu nelíbila. Kromě toho viděl, jak snadno se Hargastor uzdravil z ran způsobených pistolí.

„Tyhle zbraně nejsou řešení,“ řekl hlas. „Máš v sobě moc.“

Warren upřeně hleděl na ohromného démona před sebou a věděl, že to není pravda. „Ne, to nedokážu. Hargastor je moc silný.“

„Musíš si vybrat vhodný okamžik k útoku. Do té doby se snaž prostě přežít.“

To se lehko řekne, pomyslel si Warren zoufale.

Hargastor ho probodl nenávistným pohledem. Kolem něj ještě zbýval téměř tucet darkspawnů. Ti nyní zamířili a vystřelili.

Warren uhnul za roh chodby. Zjistil, že stojí vedle Jonase.

„Bóračka, co?“ prohlásila kostra.

„Dá se odsud dostat?“ zeptal se naléhavě Warren.

Neutíkej, přikázal mu Merihim.

Tak mi pomoz, obořil se na něj Warren. *Nejsem dost silný, abych Hargastora porazil.*

Z chodby proti Warrenovi vyběhli darkspawni.

„Dá se dostat aus,“ řekl Jonas. „Teda, dalo se. Schody na druhý straně chodby. Stejný, jakýma jsme přišli semka nahoru.“

„Jestli zkusíš utéct, Merihim tě zabije,“ řekl hlas.

Warren zaváhal. Byl rozpolcený. Nevěděl, co má dělat.

„Klidně si tu ztvrdněte, ale já balím kramle.“ Jonas utekl, než ho Warren mohl zastavit. Jeho kostěné nohy cvakaly o kamennou podlahu. Neodběhl ani na dvacet kroků, když přestala účinkovat síla, která ho oživila. Kouzlo fungovalo jen v těsné Warrenově blízkosti.

Když Warren viděl, jak se kostlivec rozbil o zem, věděl, že nebude mít sílu ho znovu oživit. Soustředil se na skutečnost, že existuje cesta ven. Našel Naomi.

„Jsem tu,“ řekla mu.

„Nevím, jestli jsem dost silný, abych se vrátil zpátky sám. Asi to budeš muset udělat za mě.“

Zaváhala. „Jsem unavená. Nevím, jestli to zvládnu.“

Z temnoty se nikdy nedostaneš, sliboval Merihim. Pohltí tě a já jí to dovolím. Dokonči, co jsi sem přišel udělat.

Warren se chtěl schovat. Takhle vždycky řešil střetnutí s otčímem. Prostě se schovat, než to všechno přejde. Bez ohledu na to, jak velkou měl moc, nebo na prastaré učení, kterým vládl, věděl, že je stále tím malým chlapcem jako kdysi.

„Naučíš se síle,“ řekl hlas. „Já tě jí naučím.“

„Tak mě to nauč hned!“ řekl Warren.

Z blízkosti rychlých kroků poznal, že darkspawni jsou téměř u něj. Sebral poslední síly a připravil se.

Utéct nemohl. Neměl kam, aniž by ho nakonec něco

dostalo.

Pak se z chodby ze směru, kde zůstal Hargastor, ozvala salva výstřelů. Warren zvuk zbraní poznal z předchozích střetnutí. Byly to zbraně templářů.

„Ano,“ zašeptal hlas. „A teď se připrav. Ještě toho musíš hodně udělat, jestli chceš přežít.“

* * *

Když se i poslední lidé dostali za Simona a před ním zbývali jen darkspawni, zahájil palbu z bolteru. O zlomek vteřiny později se k němu připojil Nathan.

Palladiové hřeby se zaryly do těl démonů a zastavily jejich útok. Démoni zavyli bolestí, zavrávali a padali. Simon zasunul bolter do pouzdra a sevřel oběma rukama meč. Doslova se prosekal zbývajícími darkspawny, jejichž končetiny odlétávaly jako větve stromů ve vichřici.

Jeden z darkspawnů zvedl zbraň a zasáhl Simona přímo do tváře, než stačil uhnout. Simon viděl démona na HUDu, věděl, že chce vystřelit, ale nemohl s tím nic dělat.

Energetický výboj zvrátil Simonovi hlavu dozadu a templářův HUD zhasl.

„Vizuální systémy nefunkční,“ oznámila AI. „Zahajuji obnovovací program.“ Zbroj byla sestrojena, aby dokázala použít části sebe sama na opravu poškozených systémů.

„Nathane,“ řekl Simon, „jsem slepý.“

„To je v pohodě, kamaráde,“ řekl Nathan klidně. „Kryju tě.“

Když si Simon klekl na koleno, aby se dostal z palebného pole, uslyšel, jak Nathanův meč seká maso, a následně výstřel z bolteru. Chodbou se rozlehl zvuk, jak nějaké tělo dopadlo na kamennou zem.

„Simone, podej mi ruku,“ řekla Danielle.

Simon zvedl ruku a cítil, že ho za ni uchopila. Pak si ji položila na rameno.

„Pust’ senzorové rozhraní,“ řekla Danielle. „Napoj se na moje.“

„Ale to omezí tvoje vidění,“ řekl Simon. Všechny zbroje byly ve své podstatě symbiotické. Propojení bylo původně určeno pro rychlou lékařskou analýzu přímo na bojišti, ale možnosti jeho využití se brzy rozšířily.

„Já vím. Ale jsme v podzemí. Myslím, že ani jeden nebudem vidět o moc hůř.“

Simon aktivoval senzorové rozhraní a napojil se na Daniellin otevřený kanál. Nebyl by schopen napojit se na její senzory, kdyby mu to neumožnila. Okamžitě se mu vrátil HUD zrak.

Symbióza však nebyla dokonalá. Jeho vnímání bylo mírně posunuté, jako by viděl spíše z pozice Danielle než ze své. Bylo také pravděpodobné, že oba systémy budou nyní zpracovávat data pomaleji než v reálném čase. V boji mohl i zlomek sekundy znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

„Vaše zbroje si mohou posílat data?“ zeptala se Leah.

„Jo.“ Simon zvedl ruku z Daniellina ramene. Když nyní navázali spojení, probíhala veškerá výměna dat bezdrátově. Dokud zůstane na třicet, maximálně čtyřicet stop od Danielle a nebude mezi nimi kovová překážka, bude dostávat plynulý signál.

„A neznamená to, že je vaše rozhraní napadnutelné zvenku?“

„Nemyslíš, že zrovna teď se všema darkspawnama není nejlepší čas rozebírat technické věci?“ zeptala se Danielle. „A ne, systémy zbroje nejdou tak snadnou hacknout, jak si myslíš.“

Leažina otázka Simona znervózňela. Znovu mu připomněla, že Leah k nim nepatří a že možná udělal chybu, když ji vzal s sebou.

Čtyři lidé, kteří proběhli kolem nich, se krčili v chodbě necelých dvacet stop za templáři.

„Kdo jste?“ zeptal se jeden z mužů.

„Přátelé,“ odpověděl Simon. Ze způsobu, jakým se lidé pohybovali, pochopil, že ve tmě nevidí. Vytáhl z batohu svítilnu ve tvaru tyče. Protože věděli, že jdou do podzemí, vybavili se podle toho.

Svítilny hrály roli v případě, když selhaly systémy nočního vidění. Otevřít hledí nebyla zrovna varianta, kterou by rád a dobrovolně volil, ale když šlo o život, věděl, že alternativní zdroj světla je nezbytný.

Simon svítící tyč ohnul ranou přes stehno. Chodbou se rozlilo bledé žluté světlo.

„Rytíři,“ zašeptala jedna ze žen.

„Myslel jsem, že to je jenom legenda,“ řekl muž.

„Já jsem jednou jednoho viděl,“ řekl druhý muž.

„Ale jenom jednoho. Ne skupinu, jako jsou tihle.“

Druhá žena, velmi mladá, na první pohled těsně po střední škole, udělala krok zpět. „To světlo není dobrý. Přiláká démony.“

„Jaké démony?“ zeptal se Nathan. „Démony jsme zabili.“ Ukázal na těla oblud, která ležela všude kolem nich.

„Je jich tu ještě víc,“ řekla žena. „O dost. Drželi nás tady zavřený několik dní.“

„Proč?“ zeptal se Simon.

„Protože mohli,“ odpověděl jeden z mužů.

Pak už nebyl čas na otázky. Vyřídili se na ně další démoni a vytvořili útočnou linii.

„Simone?“ zeptal se Nathan.

„Hlášení o opravě,“ řekl Simon.

„Opravy dokončeny ze sedmdesáti procent,“ odpověděla AI. „Odhadovaný čas dokončení: šest tři celých dva sekund.“

„Zaútočíme,“ rozkázal Simon. „Zkusíme dát těm uprchlíkům čas, aby mohli zmizet.“

Nathan se otočil ke čtyřem civilistům. „Tak utíkejte!“ zakřičel na ně. „Schody máte přímo před sebou! A nezastavujte se, dokud nebudete venku z baráku!“

Simon tasil bolter a vypálil na řadu démonů, kteří už také zahájili palbu. Snažil se co nejlépe přizpůsobit Daniellinu pohledu, ale i tak měl pocit, že jsou jeho reakce zvláštní. Čím byl od ní dál, tím horší úhel pohledu měl. Jeho nohy těžce dopadaly na zem.

Do zbroje ho zasáhlo několik energetických výbojů a zanechalo po sobě ožehnuté fleky. Většina ostatních končila na stěnách nebo na stropě, jak se darkspawni zoufale snažili udržet jednotnou řadu.

Když byl Simon posledních pár stop od démonů, odrazil se. Ve skoku se široce rozpráhl a srazil tři darkspawny najednou. Z takové blízkosti nebyl až tak závislý na vizuálním vnímání okolí. Nyní vítězilo mistrovství v bojových uměních, kterého dosáhl za roky výcviku v templářském podzemí.

Zvedl se na koleno a strčil bolter do tlamy nejbližšímu darkspawnovi. Když stiskl spoušť, démonova tvář se rozletěla na krvavé kusy. Lebka praskla a zbortila se.

Simon se prudce otočil doleva a máchl mečem přes ruku obloukem, kterým rozsekl hlavu dalšímu darkspawnovi. Když se otočil, aby mohl dát pod sebe i druhou nohu a postavit se, přitiskl levé koleno k hrudi a odkopl darkspawna, jemuž právě rozsekl lebku.

Démonovo tělo odlétlo a srazilo jiného darkspawna. Oba narazili do zdi. Nathan, Danielle i zbývající templáři přešli do útoku. Démoni začali couvat, ale za nimi byli další. Během několika minut byla podlaha chodby kluzká od krve.

„Problém,“ zavrčel Nathan. „Hele.“

Simon se podíval víc dozadu. Byl téměř dvacet stop od Danielle a kvůli odchylce senzorů bylo těžké zaostřit. Subsystem byl sestrojen, aby primárně dovolil zasaženému válečníkovi bojovat v tandemu s druhým templářem, nebo aby se oba mohli dostat do bezpečí, pokud to šlo. Nebylo ale možné, aby každý bojoval někde jinde.

Danielle rychle přiskočila k Simonovi a oba najednou viděli ostřeji.

Chodbu málem zatarasilo tělo ohromného démona. „Já jsem Hargastor!“ zahřměl démon. „Pohleďte na mne a poznejte strach!“ Napřáhl ruku a pak ji vymrštil. Proti templářům jako kometa vyletěla ohnivá koule.

* * *

Warren soustředil veškerou svou moc a vypustil ji v podobě mihotavé stěny. Ta smetla tři darkspawny. Útok Warrena vyčerpал tak, že málem omdlel. Na horním rtu ucítil teplý pramínek. Ze zkušenosti už věděl, že kdyby si tekutinu z tváře setřel, měl by na ruce krev.

„Rozpadneš se na kusy,“ řekla Naomi. Její hlas mu nyní v hlavě zněl jako šepot. „Pojď za mnou.“

Warren chtěl. Chtěl z tohotohle místa vypadnout jako nic na světě.

„Jestli to uděláš, Merihim tě zničí,“ řekl hlas.

Warren zamrkal a pokusil se zaostřit zrak. Za Hargastorem vyslaly zbraně templářů další ohnivou salvu. Démon se ohlédl.

Warren si na okamžik myslel, že démon vycouvá z boje a půjde zvuky prozkoumat sám. Warren se připravil, aby mohl využít okamžiku, kdy mu démon ukáže záda. Už sahal pro skutečné zbytky energie, když se Hargastor prudce otočil a máchl rukou.

„Zemři, člověče!“

Warrena srazila neuvěřitelná síla, jakou ještě nikdy nepoznal. Cítil, jak se mu kosti v hrudi zlomily a ohnuly dovnitř. Když narazil na stěnu za sebou, vyrazil si dech z plic a smysly ho opustily.

31.

Ukotvit boty,“ řekl Simon. Ucítil náraz hřebů, které vystřelily z jeho podrážek do podlahy. Zaryly se hluboko právě včas, aby se mohl otočit pravým bokem proti vířící mase plamenů.

„Pozor,“ ohlásila AI zbroje. „Blížící se hořlavá kapalina a má vyšší než snesitelnou teplotu. Proved'te...“

Ať už chtěla AI říct cokoli, ztratilo se to v ohlušujícím řevu, který zcela omráčil Simonovu mysl. Zvukové receptory se vypnuly, aby mu ochránily sluch, tím však zároveň přišel o zvukové spojení s AI. Intenzivní žár ho málem udusil ve vlastní šťávě, až ho skutečně napadlo, jestli nemá pod zbrojí popáleniny.

Nejprve začal vnímat bolest a pak pud sebezáchovy. HUD ukazoval, že démon nyní běží proti nim. Simon zvedl bolter a namířil na démonovu strašlivou tvář. Stiskl spoušť a odmítal se dát na útěk. Danielle, Leah a ostatní templáři se ještě nevzpamatovali.

Démon – Hargastor, vzpomněl si Simon – zvedl prázdnou ruku, aby palladiové hřeby odrazil. Jinak ani nezpomalil. Ve víře, že by mohl démona alespoň vyvést z rovnováhy, se Simon rozběhl, aby se srazil s démonem hrud' na hrud'. V poslední chvíli Simon znovu aktivoval hřeby v podrážkách.

Hargastor vrazil do Simona tak prudce, že kamenná podlaha, v níž měl Simon ukotvené boty, praskla a Simon z ní vyrval ohromné kusy. Okamžitě ucítil v nohách váhu navíc. Uvolnil hřeby a kusy kamene spadly z bot na zem.

Se Simonem se točil svět, přes HUD stále neviděl jasně, a navíc zjistil, že přišel o bolter. Stále však držel meč, použít ho ovšem byl problém. Dal přednost tomu, že strčil démonovi nohu mezi nohy. Ohromný netvor se svalil na zem a převalil se přes Danielle, kterou srazil na zem.

Démon se ještě jednou převalil a pokusil se rychle dostat nad Simona. Simon sevřel pevně meč a vrazil jílcem démonovi do lokte, o který se opíral. Kloub povolil. Když Hargastor padal na zem, udeřil ho Simon helmou do brady. Pak ho chytil volnou rukou za zraněnou paži a zatáhl.

Hargastor se svalil na bok a Simon ho zasáhl jílcem meče do obličeje. Byl příliš blízko, než aby mohl použít čepel.

Démon vztekle zařval, ale Simon v jeho hlase slyšel i bolest. Jeho útok démona bolel, on však věděl, že menší demony by okamžitě zabil.

„Otravná moucho,“ zavrčel Hargastor. Sevřel pěst a Simona udeřil.

Omráčen prudkostí rány Simon odlétl dozadu a srazil se s Danielle. Oba skončili na zemi. Simon se okamžitě pokusil vstát, ale démon byl rychlejší.

Hargastor srazil Simona hřbetem ruky v okamžiku, když byl templář ještě na kolenou. Simon padl na záda a cítil, že má vyražený dech. Jeho půjčené vidění bylo rozmazané. Démon se na něj okamžitě znovu vrhl.

„Zemřeš, templáři. Neměl jsi sem lézt. Měl ses od knihy držet dál.“

Simona se zmocnilo zoufalství, když si uvědomil, že démon mohl mluvit jen o jediné knize. Jedna věc byla bojovat o život, ale jestli přežije a démon se rukopisu

zmocní, přijdou o všechno. Než se však stačil pohnout, Hargastor ho oběma rukama zvedl a mrštil s ním o zeď. Kámen pukl a praskliny se táhly několik stop na všechny strany.

Démonovi náhle trhla hlava na stranu, když ho zasáhl výbušný projektil z raketové pušky. Jeden z rohů se ulomil a odletěl. Z pahýlu vystříkla krvavá tekutina a potřísnila démona na krku.

Hargastor vztekle zavyl a otočil se k nejnovějšímu protivníkovi.

Třebaže Leah stála jen třicet stop od něj, znovu zcela klidně zamířila a vystřelila. Tentokrát ale projektil neškodně prolétl kolem démona a zastavil se o stěnu. Hargastor se rozběhl proti Leah.

Nathan se snažil prodrat masou darkspawnů, ale nedostal se k Hargastorovi včas. Danielle se stále ještě pokoušela vzpamatovat a zbývajících templářů leželi na zemi mrtví nebo v bezvědomí.

Simon se probral z omráčení způsobeného nárazem do zdi. Když vstával, padaly kolem něj malé kamínky a prach. Udělal čtyři rychlé kroky a skočil po hlavě na Hargastora právě v okamžiku, kdy se démon napřahoval rukou, která se náhle naplnila ohněm a černým kouřem.

Když Simon doskočil k démonovi, sevřel mu paži kolem kotníků a pevně zatáhl. Démon se pokusil dokončit útok na Leah, i když už padal na zem. Leah s puškou zalícenou sledovala démona muškou, počkala, až stvůra dopadne na zem, a vystřelila.

Projektil zasáhl Hargastora do hrudi. Kyselina se mu zažrala hluboko do kůže. Něco málo potřísnilo i Simonovu zbroj a spustilo poplach na jeho HUDu. „Pozor. Štít na šedesáti procentech kapacity.“

Simon si zprávy nevšímal. Byl v nejhorším a věděl, že se nemůže vzdát. Kdyby démona pustil, Hargastor by se bezpochyby pokusil dostat Leah, protože byla z nich nejhůře chráněná. Takové věci démoni dokázali vycítit.

Když se Hargastor otočil k Simonovi, jeho oči plály. „Obtěžuješ mě, červe. Nemohl bys prostě chcípnout?“

„Ty první,“ odpověděl Simon. Vrazil pěsti démonovi do popálené a kyselinou poleptané tváře. Hargastorova zranění se mu však hojila přímo před očima. Simon znovu a znovu zasypával démona ranami s cílem zlomit kost a roztrhnout maso.

Démon se náhle prudce postavil na nohy, třebaže musel kvůli nízkému stropu zůstat sehnutý. Měl neuvěřitelnou sílu. Simon věděl, že na otevřeném prostranství by už asi bylo po boji.

Nathan zaútočil z druhé strany bolterem a mečem. Palladiové hřeby našly z bezprostřední blízkosti cíl a i meč se zasekl do démonova těla.

Démon chytil Simona za nohu a máchl jím po Nathanovi jako palicí. Oba sebou praštili o zem. Simon se zuby nehty držel při vědomí. Cítil, jak mu tělo zaplavují teplé chemikálie – stimulanty i látky tlumící bolest. Rychle tuhle funkci AI vypnul. Stačilo, že se o to, co se dělo s jeho tělem, staraly lékařské podprogramy.

Když démon Simona pustil, Leah znovu vystřelila. Chodbou se rozlehla další exploze, při níž se všem trásly kosti v těle. Ze stropu padal prach následovaný sprškou kamení uvolněného výbuchem.

Hargastor na chvíli vrávoral na patách. Pak se pevně postavil. A usmál se, i když mu hlava i tvář hořely. Zčernalé maso odhalilo bílé tesáky, po nichž stékaly potůčky rudé krve.

„Slaboši,“ zahřměl démon. „Jsem nepřemožitelný!“

Otřesený, s nervy napjatými bolestí i chemikáliemi, které mu proudily do krevního oběhu, se Simon přinutil znovu vstát. Zoufale se snažil nabrat dech, ale nemohl.

„Dýchací cesty částečně uzavřené a dále se zavírají,“ řekla AI zbroje. „Aplikuji epinefrin.“

Simonovo tělo dostalo adrenalinovou injekci. Něco málo z bolesti ustoupilo. Srdce mu divoce bušilo a způsobovalo, že cítil tepání ve spáncích. Ale hrdlo se mu uvolnilo.

„Kardiopulmonální funkce v přijatelných hodnotách,“ oznámila AI. „Zobrazovací senzory se stále opravují.“

Simon se zhluboka nadechl a skočil mezi Hargastora a Leah. Byl si jistý, že jeho zbroj mu dává větší šance na přežití než její. Sevřel jílec meče a připravil se.

* * *

Warren se probral s Naominým hlasem v hlavě. Znovu a znovu ho volala.

„Jsem tu,“ řekl automaticky. Zoufale se snažil vzpomenout, *kde* vlastně je. Když se zkusil postavit, měl pocit, že se mu tělo rozpadne.

Pohni sebou, přikázal Merihim. Hargastor nám nesmí zmizet.

Warren slyšel odkudsi ze vzdálenější části chodby templářské zbraně. Nevěděl, čemu je těžší uvěřit. Jestli tomu, že ještě nejsou mrtví oni, nebo on.

Akorát se nechám zabít, pomyslel si. Ale věděl, že jestli nepůjde, zabije ho Merihim. Vykročil, i když

málem zakopl.

Jen o pár stop dále spatřil, jak Hargastor srazil jednoho templáře jiným a obrátil se ke štíhlé, černě oděné ženě. Templářka se snažila postavit na nohy. Další muž ležel nehybně na zemi. Všude kolem se váleli mrtví darkspawni.

Zabij ho, rozkázal Merihim. Zabij ho, dokud je k tobě zády. Tam je jeho nejslabší místo.

Warren cítil, že tak jen na sebe znovu upoutá démonovu pozornost. Ale shromáždil energii a zaujal pozici ani ne dvacet stop za Hargastorem.

„Nech mě, ať tě odtamtud dostanu,“ volala na něj Naomi. „Umíráš. Cítím to.“

Warren cítil, jak ho tahá, ale odehnal ji.

„Vzchop se,“ řekl Warrenovi hlas. „Tvůj pán tě nemůže úplně zatratit.“

Warren nevěděl, jestli tomu věří. Poslední čtyři roky si byl jistý, že by ho Merihim opustil, kdykoli by se mu zachtělo.

Nebo v okamžiku, kdy by se Warren dostal příliš blízko tajemství, o které démonovi šlo.

„Merihim má tajemství,“ řekl hlas. „Všichni je mají. A až je odhalíš, budou slabí.“

A je úplně jedno, jestli já se toho dožiju, pomyslel si hořce Warren.

Hargastorova pozornost byla nyní upřena na černě oděnou ženu. Templářka za ním si Warrena jen stěží mohla všimnout, protože se soustředila na démona.

Pak se jeden z padlých templářů zvedl a postavil se mezi Hargastora a jeho kořist. Když Warren spatřil tmavě modrostříbrnou postavu, vzpomněl si.

Byl to templář, se kterým se střetl před čtyřmi lety.

Ten, který mu usekl ruku a vlastně umožnil Merihimovi, aby si ho přivlastnil. Zabarvení zbroje, pokud Warren věděl, zcela unikátní, nebyla jediná věc, která mu totožnost muže uvnitř prozradila. On toho chlapa *cítil*.

Warrenův vztek a zloba náhle přemohly strach. Tenhle templář mohl za to, že byl prokletý. Kdyby mu nevzal ruku, Merihim by mu nikdy nedal svou a nezajistil si tak jeho služby. Byl by volný a možná by se mu i podařilo utéct z Londýna tak jako mnoha jiným.

Dobře, řekl Merihim. A teď využij vztek, který cítíš. Udělá tě silnějším. Přetvoř si ho, jak potřebuješ. Ale znič Hargastora.

Warren chtěl s útokem počkat, než Hargastor zabije templáře. Úplně to v duchu viděl. Byla by to svým způsobem pomsta. Když umožní Hargastorovi, aby muže zabil, bude to téměř, jako by ho zabil sám.

Až na to, že když Warren nebude dost silný, aby démona zabil, nikdo ho nezachrání. Už toho viděl od templářů hodně a věděl, že by ho tu jen tak nenechali, kdyby pochopili, že je prokletý.

Dělej, zavrčel Merihim.

Warrena zaplavila moc. Bolest byla ta tam. Stačil jediný hluboký nádech a měl znovu čistou hlavu. Soustředil veškerou moc, kterou měl – svou i tu, kterou mu poskytl Merihim – a vypustil ji ven démonickou rukou.

Z Warrenovy ruky vylétla sprška jisker a Hargastora zasáhla. Démon zavrával, neboť měl záda najednou plná fialových puchýřků. Così se v nich hýbalo, rostlo a probouzelo k životu.

Hargastor zavyl bolestí i strachem, což bylo něco, co si Warren myslel, že nikdy neuslyší. Démon se otočil a

pohlédl na Warrena.

„Cos to udělal?“ obořil se na něj. „Cos to udělal?“

Warren netušil, co má čekat, a raději o krok ustoupil. Použil veškerou moc, kterou mu Merihim dal. A vyčerpал i rezervy. Už mu nic nezbylo. Stěží se udržel na nohou.

„Kdo jsi?“ zeptal se Hargastor.

Warren nehodlal nic říct, ale jeho ústa se otevřela a řekla: „Jsem tvá smrt, mrzký červe. Tvá opravdová a konečná smrt. Pán uslyší tvůj smrtelný výkřik.“

Hargastor zařval bolestí a máchl rukama před sebe.

Warren chabě uskočil a zakryl si hlavu rukama, ale nic se nestalo. Když si uvědomil, že se prakticky nemůže hýbat, zatajil se mu dech.

„Warrene,“ zavolala Naomi.

„Počkej,“ řekl hlas.

Merihim se vznášel vedle něj. Warren cítil, jak se démon dívá jeho očima.

Zoufalý Hargastor se s výkřikem plným pomsty vrhl vpřed. Podařilo se mu udělat dva kroky, než puchýře na jeho zádech začaly prskat a ven vylézaly mlokům podobní tvorové, kteří na démona okamžitě útočili.

Démona opustily síly a padl na kolena. Tvář se mu zkroutila údivem a bolestí. „Ne! To není pravda! Fulaghare!“ Zvedl prosebně ruce ke stropu, zatímco mu na zádech praskaly další puchýře a do těla se mu zakusovali další mloci. „Fulaghare! Zachraň mě!“

Ale nikdo nepřišel.

Z Hargastorovy tváře Warrenovi přímo před očima vyprchal život. Napřažené ruce se náhle svěsily podél těla a oči zvrátily. Démon se zhroutil na zem, aniž by se jakkoli pokusil pád ztlumit.

Mločí tvorové měli skutečné hody.

Můžeš jít, řekl Merihim. Najdi zbývající dva. Pak zničíme Fulaghara.

„My?“ pomyslel si Warren, zatímco hleděl na démonovo tělo, z něhož se zrodili mloci, kteří ho nyní požírali. Merihim však tuhle jeho myšlenku buď neslyšel, nebo se na ni rozhodl nereagovat. Warren cítil, jak ho Merihim opouští.

„Je po všem,“ řekl hlas. „Běž, dokud můžeš.“

Ale Warren nemohl. Bylo toho ještě tolik, co chtěl prozkoumat. Zíral na templáře v tmavě modré a stříbrné zbroji stojícího na druhé straně Hargastorova těla.

„Warrene, vezmu tě zpátky,“ prosila Naomi. „Musíš rychle. Cítím, že jsi čím dál slabší.“

Warren se zaposlouchal do tlukotu vlastního srdce a pochopil, že umírá – že umře, jestli se nevrátí k tělu, které Naomi hlídá. Stále však nemohl spustit oči z prázdného hledí templářovy helmy.

„Máš u mě dluh,“ řekl Warren templáři. „Připravils mě o ruku a připoutal k démonovi.“ Snažil se v sobě najít ještě nějakou energii, cokoli, čím by na templáře mohl zaútočit. Muž ve zbroji taky stál jen tak tak. „Zabiju tě.“

Templář beze slova zvedl meč, který držel v levé ruce. Na prázdném hledí zajiskřila energie.

„Paktuješ se s démonama,“ obvinil ho templář.

Warren tomu nemohl uvěřit. „Právě jsem zabil démona, který tě chtěl zmasakrovat.“

„Tak to vidíš ty, kamaráde.“ Druhý templář na Warrena mířil pistolí. „Měli jsme ho přesně tam, kde jsme ho chtěli mít. A ty nám tady nebudeš vyhrožovat.“ Nyní na něj namířila pušku štíhlá, černě oděná žena.

„Tak teda jindy, templáři,“ řekl Warren. Nemohl se zbavit dojmu, že jeho výhrůžka je klišé, jako by ji někdo

vytrhl z komiksu. Ale co jiného měl říct, aby to bylo jasné?

Byl naštvaný sám na sebe, že cítí vztek a nenávisť tak jasně, a přitom je nedokáže dát lépe najevo. Ale pak ho napadlo, že podobné emoce jdou vyjádřit jediné takhle jednoduše. Na pomstě nebylo nic složitého.

„Jo, příště,“ souhlasil templář. Pak Warrenovi pokynul mečem na rozloučenou.

Nejprve si Warren myslel, že templářova odpověď byla velkodušná. Pak se však pokusil vycítit rozpoložení muže za hledím a nic podobného nezjistil. Jeho gesto bylo myšleno bez jakéhokoli pokrytectví. Ten muž říkal, co si myslel.

„Warrene.“ Naomi ho volala z ohromné dálky.

Warren tiše odložil všechny ochrany a dovolil jí, aby ho zavolala zpátky přes zející temnotu, která dělila jeho příbytek od sanatoria. Měl pocit, jako by udělal krok stranou a pak se převrátil naruby.

32.

Simon viděl, jak se mu muž s démonickou rukou rozplynul před očima. Během několika vteřin po něm nezbylo nic, co by dokazovalo, že tam vůbec kdy byl. Až na mrtvého démona roztaženého na zemi. Jeho tělo sebou škubalo a nafukovalo se, jak z něj mločí netvoří rvali kusy masa a sytili se jimi.

Simon si došel pro bolter. Zvedl pistoli, namířil a několika rychlými dávkami mloky pozabíjel. Danielle s Nathanem mu pomohli. Nikdo nechtěl, aby se ty věci nakonec vrhly i na ně. Co kdyby jejich zbroj nebyla o nic lepší ochrana než démonova kůže.

Simon přistoupil k templáři ležícímu na zemi. Jmenoval se Mathias Birch. Byl jen o rok nebo o dva mladší než Simon.

„Jsi se mnou, Mathiasi?“ zeptal se Simon. Položil templáři ruku na zbroj a dostal lékařská data. Mathias byl v šoku a měl potíže s dechem. Zlomené žebro mu propíchlo plíci. Měl i jiné zlomeniny, ale proražená plíce byla nejhorší.

„Jo,“ zašeptal templář slabě.

„Uspím tě, abych ti ulevil od bolesti,“ řekl Simon.

„To zvládnu, Simone.“ Mathias zvedl třesoucí se ruku. „Pomož mi vstát a skáču přes kaluže.“

Simon se nechtěl přít. Jestli se však mladší templář pokusí hýbat, mohla by mu plíce selhat úplně nebo by zlomené žebro mohlo proniknout hlouběji a poškodit srdce. Vzal Mathiase za ruku.

„Díky, Simone. Uvidíš. Nebudu vás brzdit. A nepřijdeš o dalšího válečníka jenom proto, že ses se mnou tahal.“

„To není tvoje vina, Mathiasi.“ Simon napojil AI svého obleku na templářovu AI a převzal kontrolu nad jeho systémem. Zapnul funkci stáže a Mathias ve zbroji znehybněl.

Simon Mathiase opatrně položil zpátky na zem. Přejel mu rukama přes tělo a zamknul jednotlivé části zbroje, aby se nehýbaly. Zbroj tak bude během transportu držet templářovo tělo ve stabilizované poloze.

„Stáže aplikována,“ řekla AI. „Mathias spí. Životní funkce jsou ovládány systémy zbroje.“

„Dobře,“ řekl Simon. „Starej se o něho.“

„Ano.“

„Christophere,“ řekl Simon.

Druhý mladý templář stojící poblíž udělal krok vpřed. „Ano.“

„Potřebuju, abys odsud Mathiase odnesl,“ řekl Simon. „Kdybychom náhodou narazili na další potíže.“

„V pořádku.“

„Nathane, potřebuju pomoc.“

Simon s Nathanem společně zvedli bezvědomého Mathiase a naložili ho Christopherovi na záda. Jakmile ho templář chytil, vyrazil s ním chodbou zpátky.

Simon doufal, že se oba vrátí v pořádku. Pak sevřel v ruce bolter a pokračoval chodbou k místu, kde byl přesvědčen, že najde rukopis *Goetie*.

* * *

„Tys ho znal?“ zeptal se Nathan, když se Simonem prohlíželi další kobky. „Toho chlapa s démonickou rukou?“

„Jmenuje se Warren,“ odpověděl Simon. Nevěděl ale, jestli by si ho pamatoval, kdyby ho na něj neupozornila AI obleku, která zaznamenala jejich dvě setkání. Od doby, kdy se utkali ve sklepech a potom na vlaku, jímž se Simon snažil odvézt uprchlíky z města, se stalo příliš mnoho věcí.

„Warren? A jak dál?“

„Nevím.“

„A jak ho znáš?“

„Když jsem ho naposled viděla já, snažil se nás zabít,“ řekla Leah.

Nathan se k ní otočil. „Takže ty ho taky znáš?“

„Ano. Ale to je asi tak všechno, co o něm víme.“ I když i její hledí zůstávalo neproniknutelné, změnil se tón jejího hlasu. „Ale příště už o něm budeme vědět víc.“

„Příště?“ Nathan si odfrkl. „Možná jste si toho nevšimli, ale ten chlap právě sejmul démona, který by nás dostal všechny.“

„Myslela jsem, žeš to viděl jinak,“ řekla Danielle.

„Chtěl jsem být přesvědčivý. A to jsem byl, ne?“ Simon šel dál a sehnul se u další kobky. Rukopis musel být někde před nimi. A jim docházela místa, kde hledat.

* * *

Vzteky a bezmocnost, oba jeho známí společníci, lomcovali Warrenem, když se vrátil do svého těla. S oběma zápasil ještě v době, kdy žil s matkou a otčímem,

a pak znovu v dětském domově. Moc dobře věděl, co od nich může čekat.

Ale tlak na hrudi, to bylo něco, co nečekal.

Slabý a poněkud dezorientovaný Warren otevřel oči. Naomi ležela natažená na něm. Nejprve se bál, že je mrtvá. Do emočního koktejlu, který mu proudil tělem, se přimíchal ještě pocit viny. Jestli zůstal příliš dlouho, jestli ji příliš vyčerpal, netušil, jak s tím bude žít.

Na jejím krku však ucítil slabý puls. A tvář se jí mírně pohybovala, jak dýchala.

Warren ji něžně odsunul, aby se sám mohl lépe nadechnout. Svalila se na zem vedle něj. Strach nezmizel. To, že dýchala, neznamenal, že nemá poškozený mozek. Už viděl několik kabalistů, jejichž snaha dostat se blíž k prastarým energiím, jimž vládli démoni, skončila mentálním postižením.

V nemálo případech přišli kabalisté snažící se pochopit tyhle energie o rozum úplně. Když se vrátili z transu, neměli IQ větší než zelenina. Jiní ztratili motorickou kontrolu nad částmi těla a zůstali z nich postižení, kteří se dál nebyli schopni o sebe postarat.

Několik jiných se nevrátilo vůbec, ale místo nich se vrátily věci – vzpomínky na mrtvé, které kdysi žily v místě, kde probíhal pokus – nebo dokonce démoni. Podobné případy byly obvykle stejně tragické pro přihlížející kabalisty jako pro samotné oběti.

„Ony „vzpomínky na mrtvé“, kterým někteří říkali obyčejně *duchové*, ne protože by věřili na duchy, ale protože pro ně neměli lepší výraz, byly většinou zlé a dezorientované. Neměly ponětí o ničem z dnešního světa.

Někteří kabalisté, ti, co věřili na neklidné duše, uvěřili i tomu, že se s nimi snaží spojit svět záhrobí a

předat jim nějaké informace. Warren byl přesvědčen, že to tak není. Mrtví byli mrtví. Nic víc na tom nebylo.

Přinutil se zvednout a vkleče prohlížel Naomi. Zjistil, že dýchací cesty má čisté. Pak sledoval, jak se jí pravidelně zvedá hrud'. Když jí nahmatal puls, byl pomalý a pravidelný.

Zdálo se, že je všechno v pořádku.

„Naomi,“ zavolal.

Neodpověděla, ale jedno oko jí zacukalo. „Naomi.“

Stále žádná odpověď.

Warren jí vsunul pod hlavu ruku a mírně s ní zatřásl. Nereagovala. Cítil se unavený, vyčerpaný, jako by měl každou chvíli omdlít.

„Je v pořádku,“ řekl hlas. „Jen spí.“

„Jak to víš?“ obořil se na hlas Warren.

„Prostě to vím.“

„Seš kniha. Nemůžeš vědět všechno.“

Hlas byl chvíli zticha. „Nejsem kniha, Warrene Schimmere. Kniha je jen brána, vchod, který jsem použila.“

„Ale říkala jsi, žeš byla roky zavřená.“

„Ano. A stále jsem.“

Warren se podíval na Naomi a pokusil se ji probudit vůlí. Nechtěl teď být sám. Ne když se cítil tak hrozně, že se mu chtělo zvracet, a bál se.

„Jak můžeš být zavřená?“ ptal se Warren. „Vždyť jsi tady se mnou.“

„Ne. Kniha je klíč k tomu, abych se mohla spojit se světem.“

„Takže mi chceš tvrdit, že tady nejsi?“ Znovu krátké zaváhání.

„Jsem tady, Warrene. Na tomto světě. Jen jsem

zavřená, takže do něj nemůžu.“

„Já to nechápu.“

„Spoutali mě.“

„Spoutali? Kdo?“

„Démoni.“

„A proč by to dělali?“

„Protože nechci, aby měli moc, po níž touží.“

Warren, který stále napůl držel Naomi, se nad tím zamyslel. „A ty jsi jim mohla zabránit ji získat?“

„Je možné, že jsem jim mohla zabránit přijít na tento svět.“

„Jak?“

„Teď není vhodný čas to rozebírat.“

Warrena sevřela touha klást další otázky a naléhat. Zahnal ji a pokusil se místo toho soustředit na Naomi. „A kdy bude vhodný čas?“

„Nevím. Musíš se toho ještě hodně naučit.“

Warren se tomu zasmál, ale z očí mu tekly slzy. „Já sakra nebudu mít čas něco se od tebe učit. Musím zabít démony a Fulaghara.“

„Já vím.“

„Pokud teda neznáš způsob, jak bych mohl zabít Merihima.“ Ve Warrenovi se vzňala jiskřička naděje.

„Musíš být trpělivý. Merihim zasévá sémě vlastní zkázy. Mě u toho není potřeba. Ani tebe.“

„Jsem s ním spojený.“ Warren si uvědomoval slzy, které mu stékaly po tvářích.

„Ale nemusí tomu tak být navždy.“

„A jak se ho teda zbavím?“

„Nyní na to není čas.“ •

„Ale já *nemůžu* čekat!“

„To ani svět.“

Warren si otřel tvář. „Co to meleš?“

„Mým úkolem je zachránit svět, Warrene. Jestli všechno půjde dobře, zachráním i tebe.“

* * *

S Danielle po boku Simon dál kráčel chodbou. Teď šli částí, kde Hargastor držel uvězněné lidi.

„Proč si démon držel zajatce zrovna tady?“ zeptala se Leah.

„Protože to prostě bylo tady,“ odpověděl Simon a podíval se na mrtvá těla darkspawnů i lidí ležící na zemi. Částečně měl pocit, že selhal. Na bojišti neměli umírat nevinní. Zároveň však věděl, že válka takhle nefunguje. Nevinní byli kořistí, po které démoni šli.

„Já to nechápu,“ řekla Leah. „Démon říkal, že tu dole hledal knihu. Předpokládám, že to je stejná kniha, jakou hledáme i my.“

„Ono to tady asi nesloužilo jako knihovna, že ne?“ zeptala se Danielle.

„Ne, ale pořád to nevysvětluje, proč by si tu démon během hledání zavřel lidi. V těchhle patrech nikdo živý není, takže je sem musel přitáhnout. Nechápu, proč cítil potřebu něco takového udělat?“

„Aby je mohl mučit a pak zabít,“ řekl Simon, aniž by se zastavil.

„To pořád nedává smysl. Zapojit do takové operace zajatce je šílené riziko.“

„On tu ty lidi měl pro zábavu,“ řekla Danielle.

„Tomu se těžko věří.“

„Ale tohle přece démoni dělají,“ řekl Nathan. „Mučí

a zabíjejí cokoli, co není tak silné jako oni. Když nemají poblíž žádné lidi, které by si mohli podrobit, likvidují se navzájem.“

Simon je poslouchal a vzpomněl si, jak mu otec podobné věci říkal snad celý život. Jako dítě přijímal všechno, co ho otec učil, bez připomínek. Ale později v pubertě zpochybňoval, co se dalo – včetně existence démonů.

„Dyť už v tom žiješ čtyři roky,“ pokračoval Nathan. „To ses musela něco naučit.“

„Já se snažím přijít na to, co tu vlastně dělají. Pochopit, co nepřítel chce, je v boji proti němu největší zbraň.“

„Věříš na dobro a zlo?“ zeptala se Danielle.

„To jsou koncepty,“ řekla Leah. „Slouží jenom pro zpracování vzorců chování.“

„Ne,“ řekl Nathan. „Dobro a zlo existuje. Teda aspoň zlo určitě. A v nejčistší podstatě jsou zlo démoni.“

Ta slova vyřčená v prázdné chodbě zněla tajemně a prorocky. Simon cítil, jak ho ve zbroji zamrazilo, a napadlo ho, že to třeba byla jenom reakce na zranění a na chemické látky v jeho oběhu.

„Démoni nefungují podle Maslowovy hierarchie potřeb,“ pokračoval Nathan. „Jejich život je zabíjet cokoli, co je slabší než oni. Podle toho, co jsme zjistili, už zničili stovky světů, než našli ten náš.“

„Ale oni přece mění město.“

„Spáleninou?“

„Ano. Předělávají ho na něco, co chtějí.“

„Předělávají ho na místo, kde lidé nemůžou žít,“ řekl Nathan. „Berou nám jako své kořisti úkryty a domovy. Už jsi někdy viděla lesní požár? Ne ten oheň, ale co se

stane potom.“

Simon tu zkušenost měl. Pamatoval si, jak místo trávy zbyl jen černý popel a plameny zbavily stromy listí i malých větví.

„Ano,“ odpověděla Leah.

„Tak přesně to je Spálenina. Všechno zůstane holé a změněné. Zvířata, kterým se zázrakem povede oheň přežít, jsou oslabená. A nemají kam utéct.“

„Mysleli jsme... myslěla jsem, že Spálenina má něco jako přizpůsobit náš svět, aby připomínal ten jejich.“

„Aby tu mohli žít?“

„Ano.“

Nathan se zasmál. „Seš naivní.“

Leah se k němu prudce otočila a namířila na něj zbraň. Simon se zastavil a otočil, i když viděl všechno, co se za ním dělo, na HUDu. Danielle chtěla vejít mezi oba hádající se.

Simon jí položil ruku na rameno a na soukromém kanálu jí řekl: „Ne.“

„Ale ona na něho zaútočí,“ protestovala Danielle.

„Počkej.“ Simon Leah sledoval. Po čtyřech letech, co ji znal, si byl jistý, že kdyby chtěla na Nathana zaútočit, už by to udělala. Možnost, že se tak stane, však stále visela ve vzduchu.

33.

Nejsem naivní,“ řekla Leah tvrdým chladným hlasem. Vřelo to v ní vztekem. Měla co dělat, aby templáře nesrazila pažbou pušky. Obrazy, které v sanatoriu viděla, byly strašlivé ještě před tím, než narazili na démony. Vyrostla v prostředí, kde se k sobě lidé nechovali lidsky. Její vlastní rodina byla dysfunkční. Čím dnes byla, se stala jen proto, aby od rodiny utekla.

„Čtyři roky se dívám, jak muži, ženy i děti umírají, a nejsem schopna s tím nic udělat,“ pokračovala zastřeným hlasem. „Vím, jak umí být démoni zlí. Jenom jsem chtěla... prostě jsem je chtěla líc pochopit.“

„A právě to je ta chyba,“ řekl Nathan téměř laskavě. „Ty nejde pochopit.“

„Taky jsme mezi sebou měli zrůdy.“ Leah se s několika osobně setkala. Nejhorší byly ty, které s ní žily pod jednou střechou.

„Ale my nejsme jako oni,“ trval na svém Nathan. „Ani nejhorší z nás v tom nejhorším okamžiku. Nikdo, koho jsme kdy označili za ztělesněné zlo, nebyl ani zdaleka tak zlý jako démoni. Ani Hitler. Ani hraběnka Báthoryová. Ani Vlad Tepeš, kterému říkali Drákula.“

Leah jména znala, ale chvíli trvalo, než si je zařadila. Jakkoli byli tihle lidé zlí, musela připustit, že s démony je srovnávat nešlo.

„Všichni ti lidi něco chtěli,“ pokračoval Nathan. „I když to třeba nebylo něco, co bychom chtěli i my, mohli jsme se pokusit pochopit, o co jim šlo. Ovládnout svět. Získat věčné mládí. Vyděsit nepřátele. Zabíjení, strašné a

masové zabíjení, bylo jen prostředek, jak to získat. Démoni znají jen to zabíjení.“

Leah měla stále problémy se s touhle představou smířit. „Ale ty je popisuješ jako vzteklá zvířata.“

Nathanův hlas byl i nadále chápavý. „Ne, protože vzteklá zvířata jsou nemocná. Nemají sebekontrolu. Démoni nejsou nemocní ani postižení. Četla jsi někdy Lovecraftovy knížky o Cthulhu?“

„Když jsem byla menší. Byly moc těžké a nechápala jsem je.“ Leah tyhle knížky nijak zvlášť nezaujaly, i když někteří její spolužáci je měli za modlu.

„Myslíme si, že on byl jeden z těch, kdo démony skoro pochopili,“ řekl Nathan. „Templáři si myslí, že Lovecraft měl zvláštní schopnosti – všichni vědí, že se zajímal o tajemné vědy – a uměl se dotknout podstaty věcí, které jsou mimo lidské chápání. Když psal, jen zhmotnil některé obrazy, které viděl v myslích démonů.“

„Jakých démonů? Vždyť to bylo před sto lety. To tady démoni nebyli.“

„My si myslíme, že tady démoni jsou už stovky let. Získávali informace a připravovali se na invazi. Náš řád o jejich existenci našel důkazy a snažil se na ně upozornit. Za to templáři přišli o pozemky, majetek i tituly. Dokonce se říká, i když na to nejsou důkazy, že v tom mají prsty samotní démoni.“ Nathan se na chvíli odmlčel. „Proto jsme šli do podzemí a ukryli se před světem.“

„A čekáš, že proti takovému nepříteli, jak ho popisuješ, vůbec vyhraje?“ zeptala se Leah drsným hlasem. Všechno jí připadalo neskutečné. Její nadřícení se už smířili s nevyhnutelností porážky. Dokonce to vypadalo, že i zbytek řádu, od kterého Simon odešel,

přijal osud.

Jen Simon Cross se svou skupinou byl zjevně odhodlán bojovat.

„Nemáme na vybranou,“ odpověděl Nathan. „Když si budem myslet, že nemůžem vyhrát, když nebudem věřit, že ještě jde zachránit svět, tak proč bychom vůbec něco měli dělat.“

„Protože je nemůžem nechat jen tak vyhrát,“ řekla Leah.

Všichni v její organizaci měli tuhle myšlenku jako kánon. Jestli nemohou vyhrát oni, tak ať nevyhraje nikdo. Není to vítězství, ale ani porážka.

„A na co to je, když už nebude co zachraňovat?“ zeptal se Nathan.

„Nemůžeme zachránit tenhle svět, ale třeba zachráníme nějaký další.“

„A vy už jste se vzdali? Myslíte, že tenhle svět nezachráníme?“

Leah se výtká skrytá v jeho slovech dotkla. Cítila, že se na ni Simon dívá, a představila si, jak je zklamáný. Musíš se smířit s pravdou, řekla si. Nepropadej jejich bláhovostem. Jestli se dostaneš za hranice toho, čeho jsi schopna, neuspěješ v ničem. „I kdybychom mohli, všechno, co jsme znali, už je zničené.“

„Jestli nás přežije dost, můžem svět postavit znova,“ řekl Nathan.

„Ale už to nebude to samé.“

„Nic není stejné. Svět se mění a vyvíjí a ani ho nemusíš ničit.“

„Ale Londýn...“

„Byl napůl zničený už mnohokrát,“ řekl Nathan.
„Černá smrt. Velký požár. Vyčerpání přírodních zdrojů.

Bombardování za druhé světové. Tohle je ohromné město. Jedno z těch věčných na světě. Londýn se vrátí. Jenom ho musíme zbavit nákazy, aby mohl zase zapustit kořeny.“

Leah jen tiše stála.

„Hele,“ řekl Nathan. „Já nevím, co máš za výcvik. Nevím, pro jaké lidi děláš. Ale ani ty, ani oni toho o démonech nevíte tolik, jak si myslíte.“

„Myslí si, že templáři jsou blázni.“

Nathan se zasmál. „A o nás toho taky moc neví.“

„Ne,“ souhlasila Leah. Nikdy se nesetkala s válečníky, kteří by se templářům podobali. Ani ti, se kterými sama sloužila, jim nebyli podobní. „Myslím, že ne.“

„Tak už jsme skončili?“ zeptala se Danielle. „Nebo se tu budem courat, než sem přijdou další démoni hledat ty, co jsme zabili?“

* * *

Warren propukl v smích, když si uvědomil, co mu hlas vlastně řekl. „Ty chceš zachránit svět? To lezeš do zelí těm zatraceným templářům.“

„Templáři se snaží zničit demony,“ řekl hlas klidně.

„To není to samé.“

„Kdyby ses zeptala jich, tak ti řeknou, že jo.“

„Ani oni nevědí všechno.“

„Slyšel jsem o templářích mluvit kabalisty. Templáři studují demony ještě déle, než kabalisti zkoumají jejich moc. Jestli existuje něco, co neví...“

„Neví to, co vím já.“

„Já ti nevěřím.“

„Čemu ty věříš, není důležité.“

Warrena štválo, že hlas nemá tvář, na kterou by se mohl dívat. Podíval by se jí do očí a řekl by, že lže.

„A co bys udělala,“ zeptal se, „kdybych se rozhodl ti nevěřit?“

„Čekala bych.“

Rychlá odpověď Warrena znervóznila. Byl si jistý, že nad podobným nebezpečím by se hlas mohl alespoň na okamžik zamyslet.

„A na co?“ zeptal se.

„Na někoho, kdo by věřil.“

„A co kdybych knihu zničil?“ Už když se ptal, Warren věděl, že by to nedokázal. Kniha pro něj znamenala příliš mnoho nezodpovězených otázek.

„To nemůžeš.“

Warren se podíval na Naomi nehybně ležící na podlaze uprostřed ochranné bariéry, kterou nakreslil. Přál si, aby se probrala. Nechtěl být sám.

„Knihu jde zničit, Warrene,“ řekl hlas. „Ale myšlenku, která v ní je ukrytá, ne. Až kniha, kterou máš, přestane existovat, objeví se jiná, úplně stejná. Vytvoření tohoto systému mi trvalo velmi dlouho a stálo mne mnoho sil, ale bylo to nezbytné a já jsem si dala záležet. A udělala bych to znovu, kdybych musela.“

„A jak se ti to povedlo, když jsi spoutaná?“

„Jsem spoutaná, ne bezmocná. Kdybych byla bezmocná, nemohla bych ti pomáhat.“

„Nevšiml jsem si, že bys mi nějak pomáhala.“

Hlas na okamžik ztichl. „Teď ti můžu pomoci.“

Warren čekal. Chtěl – ne, *potřeboval* – aby mu hlas dokázal, že je pravda, co říká.

„Chceš, aby se ta žena probudila. Můžu ti pomoci ji vzbudit. A můžu ti ulevit od bolesti.“

Warren nic neříkal.

„Dej jí ruku na čelo.“

Warren něžně položil Naomi na čelo démonickou ruku.

„Tu ne,“ řekl hlas. „Druhou ruku. Ruku, která je skutečně tvou součástí.“

Warren démonickou ruku stáhl, ale cítil se bezmocný. „S normální rukou nemůžu využívat energii.“

„Můžeš.“

„*Nemůžu*,“ odpověděl Warren vztekle. „Zkoušel jsem to.“ To ho štvalo víc než cokoli jiného. Bylo to, jako by veškerá síla, kterou vládl, pocházela jen od Merihima a spojovala ho s ním.

„Dovolil jsi, aby ses stal na Merihimovi zcela závislým, protože to bylo snazší.“

Warren zavrtěl hlavou. „Ne. To není pravda. Nejsem schopen do druhé ruky dostat žádnou energii.“

„Když ses před čtyřmi lety poprvé setkal s kabalisty, byl jsi sám schopen použít noční zrak. Celý život dokážeš vycítit nebezpečí. Když ses poprvé setkal s démonem, přesvědčil jsi ho, že tě nevidí. Připoutal jsi k sobě Kelli, když jsi k sobě potřeboval někoho, aby tě hlídal, než ses dostal ze zranění, která ti způsobil Merihim.“

Všechno tohle byla pravda. Warrena ovšem ohromilo, že hlas o tom ví.

„A k tomu všemu,“ pokračoval hlas, „jsi svůj dar použil, už když jsi byl dítě.“

Warren zavřel oči a vybavily se mu obrazy, jak ně něj otčím míří pistolí, poté co mu zabil matku. Vzpomněl

si, jak se otčímova tvář zkroutila strachem a jak pak obrátil pistoli proti sobě a stiskl spoušť.

„Jak... jak to víš?“ zeptal se Warren chraptivě.

„Znám tě,“ řekl hlas. „Znám tvá tajemství. Vím o tobě i věci, které ukrýváš sám před sebou.“ Následovala krátká odmlka. „A teď dej ruku Naomi nad čelo.“

Warren poslechl.

„Použij svou moc a spoj se s ní,“ naváděl ho hlas. „Povedu tě. Když ti to nyní ukážu, příště už to zvládneš sám.“

Warren cítil, jak se mu po dlani šíří teplo. Ucítil vibrace. Kůže na ramenou se mu stáhla a byla najednou studená.

„Srdce jí tepe,“ řekl hlas. „Ty ho musíš jen najít.“

Warren zavřel oči a hledal. Když už to chtěl vzdát, ucítil *buch-buch-buch* jejího srdce. Tlukot byl velmi tlumený, téměř jako by ho někdo schoval.

„Cítíš ho,“ řekl hlas.

„Ano.“ Warrena naplnil úžas a zahnal téměř všechnu nejistotu, která jím ještě před chvílí zmítala. „To... to je neuvěřitelné.“ Podíval se před sebe a znovu si uvědomil, že má ruku několik palců od Naomina těla.

Pak hluboko v srdci ucítil, že je něco špatně. Bylo tu něco, co nesedělo.

„Co to je?“ zeptal se Warren.

„Vada.“

Warren ten pocit zkoumal. Za okamžik se mu před očima objevil obraz. Vzpomněl si na hodiny biologie. Srdce je sval složený ze čtyř částí. V každé části byla chlopeň, která se zavírala a otevírala. Jedna z nich v Naomině srdci byla slabá a tenká. Když se jí Warren zkusil dotknout, zachvěla se.

„Jestli tam tu vadu necháš, mohla by ji zabít,“ řekl hlas.

Warren se začal bát. V Londýně už moc doktorů nezůstalo. A ti, které by možná našel, rozhodně nebyli schopni provést operaci srdce.

„Warrene,“ řekl měkce hlas, „nemusíš ji nechat umřít.“

„A co mám jako dělat?“ Hlas se mu zlomil při myšlence na to, že by zase zůstal sám.

„Můžeš to spravit. Pomohu ti.“

„Kdy?“ Představa, že by Naomi nechal žít se slabou chlopní, byla pro něj nesnesitelná.

„Hned. Soustřed' se na tu část srdce. Představ si ji. Z tvých myšlenek jsem pochopila, že znáš, na co se díváš.“

„Ano.“

„Soustřed' se tedy na nemocnou část a uzdrav ji.“

Warren to zkusil. Cítil, jak žár a brnění v dlani roste. Ale zároveň cítil, jak sílí i Naomina chlopeň. Představil si, jak chlopeň roste a nabývá na tloušťce.

Náhle znělo *buch-buch-buch* jistěji a pravidelněji.

„Vedl sis dobře,“ řekl hlas. „Cítíš tu vadu ještě?“

Když Warren přejel rukou Naomi nad srdcem, necítil, že by bylo cokoli špatně. „Ne.“

„Dobře. Třeba jsi jí zachránil život.“

Warrenovi se představa, že možná Naomi skutečně zachránil život, líbila, ale zároveň věděl, že ho stejně dobře mohl hlas napálit. Všechny jeho pocity mohly být jen velmi silnou sugescí.

„Bylo to skutečné,“ přesvědčoval ho hlas.

Warren v to doufal.

„A teď,“ řekl mu hlas, „vstup do jejích myšlenek a probud' ji.“

Warren znovu nastavil dlaň Naomi nad čelo a snažil se najít její vědomí. Před očima náhle spatřil výjevy z posledních dní, všechny z Naomina pohledu. Něžně ji zavolal jménem.

Naomi otevřela oči a podívala se na něj. „Warrene?“

„Jsem tu,“ řekl jí.

„Myslela jsem, že jsem o tebe přišla.“

„Ne.“

„Hargastor je mrtvý?“

Warren přikývl. Pokusila se vstát a on jí pomohl na nohy. Chvilí jen tak stála a rozhlížela se po tmavé místnosti.

„Proč jsi mi neřekla, že máš nemocné srdce?“ zeptal se Warren.

Podívala se na něj. „O čem to mluvíš?“

„Měla jsi něco se srdcem.“ Warren to nemohl jen tak přejít. Musel vědět, jestli mu hlas lže, nebo mluví pravdu.

„Šelest,“ řekla Naomi. „Alespoň to řekli doktoři rodičům. Nic, z čeho bych si měla dělat hlavu.“ Zamračila se. „Mluvila jsem o tom, když jsem spala? To je divné.“

Warren zavrtěl hlavou a byl v šoku, když si uvědomil, že se usmívá. „Nemluvila jsi o tom.“

„Tak jak to víš?“

„Něco jsem se naučil.“ Warren ji vzal za pravou ruku. Kolem prstů a přes dlaň měla napůl zahojené řezné rány. Předtím ani nevěděl, že je tam má, ale teď je cítil. Přejel svými dlaněmi po její, a když skončil, spatřil jemnou a hladkou pokožku.

Naomi na svou dlaň s úžasem hleděla. „Jak jsi to udělal?“

„Svojí mocí. Ne Merihimovou.“

„Merihim si tě vybral,“ řekl hlas, „protože už jsi v sobě moc měl. Připoutal tě k sobě, aby ses ho bál a stal se na něm závislým. A aby ti zabránil stát se tím, čím jsi mohl být. Démoni nikomu neprokazují služby. Dělalí jen to, co je nejlepší pro ně.“

„I ty?“ zeptal se Warren.

„Ano.“

A co tedy chceš ty?

„Už jsem ti to řekl.“

Zachránit svět.

„Ano.“

A já chci jenom zachránit sebe. Když se však podíval na Naomi, napadlo ho, že by si mohl stanovit ušlechtilější cíl. Ovšem jenom v případě, že se zachrání oba. Nehodlal umřít při pokusu zachránit jen ji, pokud by to nebylo možné.

„Ty jsi součástí tohoto světa,“ řekl hlas. „Takže chci zachránit i tebe.“

Warren hlasu nevěřil úplně. Nikdy bezvýhradně nevěřil nikomu, kromě lidí, kteří ho ohrožovali. Hlas před ním stále něco tajil. Nehodlal si nalhávat, že tomu tak není.

Naomi zvedla zrak od dlaně a podívala se mu do očí.
„Naučíš mě to?“

„Možná.“ Warren vyšel z ochranného kruhu a ona za ním. Myslel na Merihima. Ještě stále musel najít a zabít dva Fulagharovy strážce.

Jestli ho oni nenajdou a nezabijí dřív.

34.

Senzorové rozhraní připraveno,“ ohlásila AI obleku. „Spustit,“ řekl Simon. HUD jen na okamžik zablikal, jak systém přepnul z půjčených Danielliných senzorů na opravený systém v jeho vlastní zbroji. Byl znovu kompletní.

Oznámení o dokončení opravy zároveň Simonovi připomnělo, jak dlouho už v sanatoriu jsou. Navzdory tomu, že vyšší démoni často pracovali nezávisle, ten, kterého zabili – nebo spíše pomohli zabít – byl jistě podřízený jinému démonovi. Někdo ho brzy přijde hledat.

Simon projel kamery, které rozmístili na strategických místech po celém podzemí. Viděl templáře, jež nechali vzadu hlídat, ale jinak nic.

Zbývalo prohledat posledních pár cel. Hororový příběh o tom, co se stalo s „pacienty“ sanatoria, pokračoval. Simon cítil váhu pochybností a obav patřících Leah. Navzdory výcviku, který měla, a čtyřem letům zkušeností s démony nebyla očividně na válku s nimi připravená.

Přál si, aby jí byl schopen něco říct, ale Nathan jí řekl snad všechno, co šlo. Od téhle chvíle byl výběr, za co bojovat, jen osobní záležitost.

V příští kobce, kterou Simon zkoumal, kdysi hořelo a požár zabil i jejího obyvatele. Jeho kostra ležela stočená do klubíčka v rohu místnosti.

„Kdy tu asi hořelo?“ zeptal se Nathan.

„Když tenhle člověk ještě žil.“ Simon si klekl vedle

kostry a zvedl cínový medailon, zkorodovaný vlhkostí. Na horní části medailonu byl černý povlak.

„A jak to víš?“

„Tělo je v poloze plodu,“ řekl Simon. „Takhle většinou umírají oběti požáru.“

„Protože se snaží uniknout ohni?“

„Oheň spálí tekutiny z chrupavek a oběť stahuje tak, že se nakonec zkroutí přesně takhle.“ Simon jemně seškrábl z medailonu korozi. Byl zvědavý, co je uvnitř. Obrázek někoho blízkého? Dítěte? Rodičů? Milence nebo manžela? Tvář někoho, kdo ji ztratil, nebo dokonce zradil? Poznal totiž, že oběť byla žena, podle šířky pánevních kostí.

Když medailon otevřel, vysypal se jen popel. Ať už bylo uvnitř cokoli, nepřežilo to. Simon něžně vrátil přívěsek na hrud' mrtvé ženy.

„Co tu ten požár asi zažehlo?“ zeptala se Danielle.

„Nevím.“ Simon se postavil a prohlížel si očouzené části stropu, podlahy i stěn.

„Hořet začalo za rohem.“ Leah zvedla ruku a dotkla se stropu.

„A jak to víš?“ zeptal se vyzývavě Nathan.

„Mám na to výcvik.“ Leah vyšla z kobky a vrátila se chodbou kousek zpět. „Vy se vyznáte v démonech, já zase v teroristech. Mám v obleku fluoroskopické vidění. Vidím s ním stopy po požáru. Hořet začalo v téhle kobce.“

Dveře do vedlejší kobky byly zamčené. Pod mřížemi ležela ohořelá kostra. Celý vnitřek cely byl pokryt sazemi.

„Byl to nějaký druh chemického ohně,“ řekla Leah. „Podle toho, co vidím, asi se základem z topné nafty.“

„Tak to někdo zapálil úmyslně,“ řekl Simon. Při pohledu na ohořelou kostru, která mu ležela stočená u nohou, ho zamrazilo.

„O tom není pochyb,“ odpověděla Leah. „Ten, kdo to tu zapálil, tu té topné nafty vylil opravdu hodně. A asi postříkal i postel ve vedlejší kobce.“

Simon se podíval na bronzovou plaketu nad mříží.

„Shoda náhod, kamaráde?“ zeptal se Nathan. „Nebo je tahle kobka přímo pod tou nahoře?“

„Nevím.“ Simon na HUDu vyvolal plán podzemí. AI okamžitě vypočítala vzdálenost, kterou ušli od vstupu do sanatoria. Když přepnul na pohled napříč všemi čtyřmi podzemními patry, zjistil, že cela opravdu stojí víceméně přímo pod tou, kde našli stěny popsané podivnými symboly. „Jo.“

„Tak to asi náhoda nebude.“

Simon tiše souhlasil. Pak rozlomil kladku na mříži a vešel.

* * *

Vnitřek kobky byl plný černých sazí a popela. Dokonce i na stropě a stěnách byla silná vrstva, na podlaze pak hotový koberec. Simon by do místnosti bez filtrační masky nevešel.

Vzadu v cele ležela další zkroucená kostra. Tohle byl muž, ale malý téměř jako dítě. Nebylo pochyb, co ho zabilo. Polovina hlavy byla promáčkla směrem dovnitř. Slonovinově bílá kost byla pokryta sazemi.

Když si Simon klekl, vznesl se do vzduchu obláček černých sazí a na okamžik ho oslepil. Setřel saze z

rozbité lebky.

„Tak toho asi vzal někdo po kebuli, kamaráde,“ řekl Nathan od dveří. „Třeba tu pak založil požár, aby smazal stopy“

„Možná.“ Simon prohlédl zbytek těla, jestli nenajde nějakou stopu po tom, kdo oběť byla. „Ale proč?“

„Ti pacienti a žalávníci tady asi nebyli zrovna nejlepší lidi, kamaráde. Na to asi nepřijdem.“

„A odkud se tu vzal další popel?“ Simon projel popel ukazováčkem. Vrstva byla téměř půl palce vysoká.

Danielle si klekla a zvedla cosi, co leželo napůl pod mřížemi a napůl venku na chodbě. Zvedla nález před oči. „Vypadá to jako kus prostěradla. Ten, kdo to tu zapálil, sem možná nastrkal prádlo.“

Leah se postavila vedle Simona. „Ukaž mi tu lebku,“ řekla.

Simon ustoupil, aby se mohla lépe dostat ke kostře. Když se Leah pokusila lebku otočit, páteř praskla a hlava jí zůstala v rukou.

„Promiň,“ řekla. „To jsem nechtěla.“

„Myslím, že mu to nebude vadit,“ řekl Nathan. Leah zvedla lebku před sebe. „Co děláš?“ zeptal se Simon.

„Fotím si ji. Máme programy, které umí z kostí rekonstruovat obličej. Mají templáři něco podobného?“

„Ne.“ Simon věděl, že by templáři nikdy nic takového nepotřebovali. Ale znovu to v něm vyvolalo otázky týkající se za prvé onoho „my“, a za druhé toho, co „my“ s podobnou informací dělají.

„A jak na tohle naplácnete obličej?“ zeptal se Nathan.

„Podle databáze.“ Leah opatrně vrátila lebku k malé kostře.

„Vy máte v databázi všechny lidi?“

„Můžu se podívat, jestli se tam někdo nebude shodovat.“ Leah se postavila a rozhlídla se po cele. „Musí existovat důvod, proč ho někdo zabil. Kdy jsi říkal, že tuhle část sanatoria zavřeli?“

„Neříkal jsem to. Ale bylo to ve dvacátých letech dvacátého století.“

„Takže už tu nikdo sto roků nebyl. Vypadá to, jako by chtěl někdo všechny tyhle lidi normálně pohřbít.“

„Tyhle lidi sem dali, aby se na ně zapomnělo,“ řekla Leah. „Požár byl dobrá záminka.“

„Dneska jsme tu narazili na démony a kabalistu,“ řekl Simon. „Klidně už tu někdo mohl být před nima.“

Leah se znovu podívala na kostru. „Tohohle chlapa tu zabili a pohřbili, když zatarasili podzemní patra.“ Odmlčela se. „A byl zabitý za záhadných okolností přesně v místě, které nás zajímá.“

„Myslíš tvoje *nás*, nebo naše *nás*?“ zeptala se Danielle se špetkou sarkasmu.

„Do databáze, kterou využiji, je omezený přístup. Podělím se s vámi o všechno, co tam najdu.“

„Ne že bych chtěl být nějak podezřívavý, ale proč bys to měla dělat?“ zeptal se Nathan.

„Protože vy jste s tou informací schopní udělat víc než my,“ řekla Leah. „Ze stejného důvodu jsme vám dali Macombera.“

„Jenom abychom my ho zase dali Boothovi,“ dodala Danielle.

Leah chvíli mlčela. „Já... *my*... jsme s tím neměli nic společného.“

„Možná to hrajete na dvě strany.“

„Ne.“

„Napadlo tě někdy, že lidi, se kterými děláš, ti třeba neříkají všechno?“ zeptal se Nathan. Leah neodpověděla.

„Musím se tě zeptat ještě na něco,“ řekl Nathan. „Proč si myslíš, že tě vůbec k nim pustíme zpátky?“

„Pustíme,“ řekl Simon. Nemusel se otáčet, aby viděl jejich překvapené obličej. Spatřil jejich reakci na HUDu. Kromě toho přímo cítil, jak se na něj dívají.

Nikdo neřekl ani slovo.

* * *

O chvíli později si Simon všiml jen vlas silné praskliny. „Zvětšit.“

Obraz na HUDu se změnil. Prasklina měla tvar zhruba obdélníku v dolní části cely.

Simon se k ní sklonil a příkazem vysunul z rukavic „drápy“. Ztenčil je tak, aby se snadno dostaly do praskliny.

„Co to je?“ zeptal se Nathan.

Leah si klekla vedle Simona.

„Skrýš.“ Simon otevřel poklop. Kus kamene neseděl úplně přesně. Na pěti místech se dotýkal vnějšího okraje díry, která se skrývala za ním.

„Tu díru někdo vykopal,“ řekla Leah. Přejela prstem v rukavici po kamenech kolem ní. „A pak odněkud vysekali tenhle kámen, aby ji zakryli.“

Simon hádal stejně.

„Vzhledem k tomu, že takový kousek asi zabral hodně času, protože ten, kdo to dělal, neměl žádné nástroje, musel ten člověk být hodně trpělivý.“

„Nebo zoufalý,“ dodal Simon. Sklonil se a podíval

se do díry. Jeho HUD okamžitě zesílil noční vidění.

Uvnitř ležela kovová trubka, silná jako zápěstí a dlouhá jako předloktí. Na ní i v celé skrýši byly rovněž saze.

„Saze se dostaly dovnitř škvírou kolem krytu,“ řekla Leah. „Neseděl přesně. To znamená, že se dovnitř mohly dostat i plameny.“

Simon doufal, že ne. Dychtivě sáhl dovnitř a trubku vytáhl.

„Je to kovové,“ řekl Nathan.

„To neznamená, že to uchránilo obsah,“ řekla Leah. „Papír začíná hořet při nízké teplotě. Nepamatuji si při jaké, ale jakmile ho vystavíte vysokému žáru, sám se vznítí. Podle stavu téhle kobky bych řekla, že tu takový žár byl.“

Trubka byla ze železa, ne z oceli. Na jedné straně byla promáčklá, jak ji oheň zahřál téměř na teplotu, kdy se mohla roztavit. Na druhém konci byla zašroubovaná.

Simona ovládlo vzdušení, když trubku začal zkoumat. Vypadala stará, snad starší než sto let. Na jedné straně bylo cosi napsáno, ale Simon to nemohl přečíst. Studoval mnoho jazyků, většinu z nich jen ústně, ale pár i písemně. Znaky nepřipomínaly žádné z písem, která znal.

Podal trubku Danielle. „Znáš to?“ Měla za sebou více hodin jazykovědy než on.

Danielle si písmo chvíli prohlížela, aniž by si trubku vzala do ruky. „Ne.“

Simon opatrně chytil za víčko a zkusil ho odšroubovat. Kobku naplnilo ostré skřípání. Zvukové senzory se okamžitě přizpůsobily, aby chránily jeho sluch.

„Pomalu,“ řekla Leah.

O čtyři otáčky později bylo víčko dole. Simon už před očima viděl iluminovaný rukopis. Nahlédl dovnitř. Vize ho ihned opustily a zklamání rychle vystřídal vztek. „Je to spálené,“ zašeptal.

Jemný stočený pergamen byl zčernalý. Jednotlivé stránky ještě držely pohromadě, ale číst se z nich nedalo nic.

Simon chtěl trubku zahodit. Nápis na jejím povrchu si už vyfotil. Bylo možné, že o něm něco zjistí v templářských záznamech, k nimž měli přístup.

„Počkej,“ Leah trubku chytila. „Opatrně.“

„Je k ničemu,“ zavrčel Simon. „Rukopis je zničený.“ Trubku ale Leah nedal.

„Třeba ne,“ řekla Leah. „Tohle není normální papír, jinak by z něho nic nezbylo. Někteří z našich lidí jsou v rekonstruování zničených dokumentů hotoví umělci.“ Její hledí se otevřelo a ona upřela pohled na Simona. „Prosím. Nech mě, ať vám s tím zkusím pomoci.“

Kobku naplnilo naprosté ticho.

Simon nevěděl, co má dělat. Nic, co měli templáři k dispozici, dokumenty zrekonstruovat nedokázalo. *Ale chceš, aby Leah a její lidi tyhle dokumenty viděli dřív než ty?*

Odpověď nebyla snadná.

„Simone,“ řekla Danielle.

„Co?“

„Buď jí věříš, nebo ne.“ Daniellin hlas byl klidný a nekonfliktní.

Simon před Leažiným pohledem ani na chvíli neuhnul. Byla krásná a odvážná a dala v sázku život, aby zachránila ten jeho. *To neznamená, že všechno, co pro tebe udělala, nebylo jí ku prospěchu.*

„A ty jí věříš?“ zeptal se Simon.

„Já tu nerozhoduju,“ řekla Danielle. „Ty s ní máš dlouholetý románěk.“

„Nathane?“ zeptal se Simon.

„Jak řekla Danielle, kamaráde. Jestli jí věříš, budeš jí muset věřit pořád. Já osobně si myslím, že ty papíry jsou tak spálené, že z nich nikdo nic nevyčte. Jestli jo, tak to bude zázrak. Myslím, že nemáš co ztratit.“

Simon si vzal trubku zpátky k sobě a zašrouboval ji. „Rozmyslím si to.“

Z Leaziny tváře nešlo nic vyčíst, ale její hledí se vzápětí zavřelo. „Je to tvoje rozhodnutí, Simone.“ Ani v jejím hlase nebyly emoce.

Simon kývl hlavou k mřížím. „Vypadnem odsud.“

* * *

Leah doprovodila templáře na povrch. Celou cestu si byla vědoma skutečnosti, že k nim stále nepatří. *Ale je to jenom tvoje chyba*, peskovala se. Budeš si muset vybrat, za kterou stranu budeš hrát. Existovat ve dvou táborech jde, dobří dvojíti agenti to umí, ale loajální můžeš být jen k jednomu.

Tohle bylo jedno z prvních pravidel, které se ve smrtelně nebezpečné hře, již hrála už od svých jednadvaceti, naučila. Už na univerzitě se všech stranila. Takhle žít ji naučila rodina. Samotnou, stranou všech a spoléhat sama na sebe.

Simon s ní nemluvil a ona byla pevně rozhodnutá, že s ním mluvit taky nebude. Byla našťvaná, že se stáhl do sebe a nepromluvil si s ní o svých pocitech. Zároveň mu

to ale neměla za zlé. Ani ona o tom nechtěla mluvit. Vlastně si vůbec nebyla jistá, co cítí. Všechno bylo zmatené. A bylo to o to hloupější, že nevypadalo, jako by někdo z nich měl před sebou velkou budoucnost.

O pár minut později vyšli z Akehurstova sanatoria ven. Raněného templáře stále ještě nesl jeho druh. Simon raněného muže prohlédl a Leah se líbilo, že to udělal. Připomnělo jí to však, jak zranitelná je zbroj templářů vůči útoku zevnitř. Jejich obleky byly sestrojené tak, aby jednotlivé subsystémy společně držely jednotku funkční. To se Leah nelíbilo.

Simon se k ní otočil a otevřel hledí. Zaskočilo ji, jak unaveně vypadá. Také se tvářil nejistě.

Leah si vzpomněla na skrytou pevnost, kterou vybudoval za Londýnem. Tolik templářů a civilistů záviselo jen na jeho správných rozhodnutích. A on byl tak mladý, jen o rok nebo o dva starší než ona.

Kdybys byla na jeho místě, zvládla bys všechno, co od něj život chce?

Leah odpověď neznala. Jen doufala, že se do situace, v jaké byl nyní Simon Cross, nikdy nedostane. Vzhledem k okolnostem to ani nečekala.

Náhle se jí žaludek sevřel nepříjemným pocitem, že něco ztratila. Chtěla, aby ji templáři pustili, ale nevěděla, jaké jejich rozloučení bude. Kdyby jí Simon řekl, aby se nikdy nevracela nebo aby ho už nikdy nekontaktovala, asi by nevěděla, co má říct. Byla si jen jistá, že přesně tohle by nechtěla.

Ovšem její spojení s ním – v jakékoli míře – bude rozhodně problém pro lidi, kterým přísahala věrnost. Musela si vynadat, že se vůbec do téhle pozice dostala. Byla to její chyba.

„Odsud už to zvládnou,“ řekla mu.
Zareagoval zamračením.

Leah věděla, že za ni cítí odpovědnost. Taková byla jeho povaha a částečně to byl i důvod, proč přednedávnm opustila svůj úkol a pomohla mu. Simon Cross byl jedním z těch, kteří, když něco dostali, ihned mysleli na to, jak to vhodně vrátit.

To ovšem rovněž činilo jednání s ním obtížným. „To se mi moc nelíbí,“ řekl.

„Líbit se ti to nemusí, tak to prostě bude.“ Leah věděla, že je tvrdohlavá záměrně. Klidně by mu mohla dovolit, aby ji doprovodil k místu, kde se měla spojit se svou skupinou. Nebo alespoň mohla předstírat, že by mu to dovolila.

Až na to, že měla zcela jasný pocit, že by poznal, kdyby mu lhala. Rozmrzele si povzdechla. Jednání se Simonem bylo skutečně obtížné.

„Nechci, aby se ti něco stalo,“ řekl jí.

„Dokázala jsem se o sebe v Londýně postarat určitě častěji než ty,“ nadhodila Leah. „Na rozdíl od tebe se nepohybují ve skupině.“ Oba věděli, že tohle je pravda. Pokaždé, když se potkali, byla Leah sama. „To, co umím, umím nejlépe sama.“

„Tak dobře.“ Simon sáhl do batohu a vytáhl železnou trubku. Ani na okamžik nezaváhal a podal ji Leah. „Jestli z toho něco dostanete, dáš mi vědět.“

„Okamžitě.“ Leah věděla, že nepřijímá jen úkol. Brala na sebe odpovědnost, která byla vázaná na spoustu věcí. A zároveň přijímala jeho důvěru.

A v neposlední řadě se dostávala na ostří nože, protože se mohla před jednou nebo druhou stranou kompromitovat. Uložila trubku do batohu, který nesla na

zádech.

„Nejlepší by bylo, kdybychom informaci, kterou z toho třeba dostaneš, měli jako první my,“ řekl Simon.

„Já vím,“ řekla Leah. Ale byla si vědoma toho, že oba moc dobře ví, že svými slovy se k ničemu nezavázala. Takhle svobodná nebyla.

„Dávej na sebe pozor,“ řekl Simon. Pak se jeho hledí zavřelo. Otočil se a zmizel ve tmě.

Leah se za ním chvíli dívala. Uvažovala, jestli ho ještě někdy uvidí živého, a na mysl se jí vloudila podivná předtucha. Věděla, že kdyby se mu něco stalo, chyběl by jí. Svět by bez něj byl mnohem chladnější místo.

Když jí zmizel z očí, obrátila se i ona k odchodu. Aktivovala kamufláž obleku a rozplynula se v temnotě.

35.

Warren seděl před otevřenou knihou a listoval. Na stránkách se střídaly obrázky, ale žádný z nich ho nezaujal. Pokusil se promluvit s hlasem, ale ten se neozýval. Nevěděl, jestli je to proto, že s ním nechce mluvit, nebo protože je více vyčerpaný, než byl ochoten přiznat.

Naomi spala v jeho posteli. Byla tak unavená, že byla ráda, že vůbec vyšla po schodech a lehla si. Warren nevěděl, zda její únava byla způsobena energií, kterou musela vynaložit, aby mu pomohla, nebo jeho zásahem, když jí uzdravil srdeční chlopeč.

Stále žasl nad skutečností, že se mu to povedlo. Už o podobných věcech četl. Východní medicína měla pro schopnost uzdravovat několik výrazů, všechny dokazovaly, že něco takového existuje.

Zvedl svou lidskou ruku a sevřel ji v pěst. Najednou prudce zavřel knihu a vstal. Přešel do koupelny, kde chvíli stál.

Zlepšeným viděním spatřil, že přes vysoké zrcadlo je přehozený závěs. Když se nastěhoval, okamžitě zrcadlo zakryl, aby mu nepřipomínalo, jaká obluda se z něj kvůli pruhu démonické kůže na tváři stala. Cizí kůže mu narostla v místech, kde mu před čtyřmi lety tělo nejsilněji poškodily popáleniny.

Vzmužil se, udělal krok vpřed a mávl rukou – znovu tou lidskou – k řadě svíček u umyvadla. Knoty zajiskřily a objevily se na nich plamínky, které rychle vyrostly do standardní velikosti. Pak Warren odhrnul závěs ze

zrcadla a v čisté hrůze se zadíval na vlastní odpudivý obraz.

Ani po čtyřech letech, kdy se na sebe jednoduše musel občas podívat, nebyl na svůj obraz připraven. Dnes už po městě chodili kabalisté, kteří vypadali snad ještě hůře, ale ti se zohyždili úmyslně a na svůj vzhled byli pyšní. To Warren nikdy nebude.

Jsi zrůda, řekl si. Vypadáš stejně odporně jako všichni ti démoni.

Se strachem, co z toho může vzejít, zvedl Warren lidskou ruku k obličejí. Podržel ji několik palců nad démonickými šupinami, kterými měl porostlou tvář. Pak si přál, aby se uzdravil.

Z ruky mu na tvář proudila mihotavá moc, ale nic se nestalo. Zkusil to znovu, ovšem se stejným výsledkem. Zaklel, sebral veškerou moc a rozmetal zrcadlo na milión třpytivých střeptů, které jako zářivý déšť padaly na podlahu, kde se ještě víc tříštily.

„Co to děláš?“ zeptal se ho hlas.

„Nic,“ odpověděl Warren. „Jsem cvok. Udělal jsem blbost.“

„Povídej.“

„Ne.“ Warrena napadlo, že jestli hlas neví, co mu je, stejně by to nepochopil. „To bylo soukromé. Radši jdu zjišťovat, jak najít další Fulagharovy strážce.“

„Tobě se nelíbí, jak vypadáš,“ řekl hlas.

Warren už chtěl protestovat, ale věděl, že jeho pocity jsou tak silné, že by mu taková lež stejně neprošla. „Ano,“ zašeptal. „Vypadám jako obluda a nejsem schopen to unést.“

„Opravdu?“

Warren se hořce zasmál. „Ty mě nevidíš, nebo co?“

„Jistě že tě vidím. Vypadáš jako většina kabalistů. Možná ještě děsivěji než oni.“

„Já nejsem kabalista.“

„Ale trávíš s nimi většinu času.“

„Jenom proto, že nikdo jiný by mě mezi sebe nepřijal.“ *A kvůli Merihimovi.*

„Kabalisté tvůj vzhled respektují.“

„Ale já tak vypadat nechci.“

„Myslela jsem, že tvůj vzhled je jedinečný.“

„Ale já nechci být ani jedinečný.“

„A jak bys chtěl vypadat?“

Warren se podíval na zem a z podlahy na něj hledalo nesčetné množství jeho obrazů. „Chci vypadat jako já. Jako jsem vypadal kdysi.“

„Ukaž.“

„Nemám žádné fotky.“ Warren v posledních čtyřech letech přišel prakticky o všechny osobní věci. Ale vzhledem k tomu, že vyrůstal v dětských domovech, vlastně toho ani tolik nebylo.

„Ukaž mi to v duchu,“ přesvědčoval ho hlas.

Warren se zhluboka nadechl a představil si sám sebe, jak kdysi vypadal. Viděl svou tvář, znovu hladkou a černou jako eben. Býval pohledný a věděl to. Ženy a dívky mu to často říkaly. Vlasy nosil nakrátko, ale hlavu si začal holit až poté, co přišel o třetinu hřívy při požáru. Vždycky si chtěl nechat narůst knír a bradku, ale před čtyřmi lety mu bylo teprve dvacet tři a ještě to nešlo.

„Takhle by se ti to líbilo víc?“ zeptal se hlas.

„Ano.“

„Ale proti tomu, jak vypadáš nyní, to tak velký rozdíl není.“

„Ale tohle byla moje tvář,“ zavrčel Warren. „Ne

tahle odporná slátanina.“

„Jestli chceš, zase tak můžeš vypadat.“

„Nemůžu, zkoušel jsem to.“

„Zkoušel ses zahojit,“ řekl hlas. „Ale zahojený už jsi.“

„Nejsem zahojený. Měl jsem popáleniny třetího stupně. Moje maso a kůže odumřely a místo nich mám stejnou démonickou kůži jako na ruce.“

„Pomůžu ti, abys vypadal tak, jak si přeješ.“

Warren nechtěl propadat marným nadějím. „Mám démonickou kůži na tváři i na ruce. A další šupiny mám na trupu i na nohou.“

„Předtím ses pokoušel démonickou kůži odstranit.“

„Ano.“

„To nejde. Stala se součástí tebe. S tím se musíš smířit.“

„Už jsem se s tím smířil,“ řekl Warren. „Smířil jsem se i s tím, že tak budu vypadat celý zbytek života.“

„Ne, jestli nechceš.“

Warren se znovu podíval na své odrazy ve střepech. „A jak to jde změnit?“

„Nech mě a já ti pomůžu. Sprav to zrcadlo.“

Warren téměř mimoděk ukázal ke střepeům. Ty vylétly z podlahy a vrátily se do rámu. Ani ne za minutu byl každičký z nich na svém místě a na Warrena hleděl jeho popraskaný obraz.

Pak se zrcadlo zvedlo, prohnulo a vrátilo se zpět zcela nepoškozené.

Warren se znovu díval na svůj děsivý odraz. Měl chuť zrcadlo zase rozbít.

„Zkus to znovu,“ vybídl ho laskavě hlas. „A tentokrát se nesnaž zahojit. Zkus se... vytesat.“

„Vytesat? Nejsem sochař.“

„Ale jako dítě jsi měl umění rád.“

Hlas Warrena překvapoval čím dál víc. Hlas toho o něm věděl tolik, že ho to znervózňovalo. Když byl ještě kluk, kreslil si komiksy o hrdinech. Taky zkoušel modelovat z hlíny. S výsledkem však nikdy moc spokojený nebyl.

„Zkus to,“ dodával mu hlas odvahy.

V tu chvíli se Warrena zmocnil strach. Vzpomněl si, jak se mu povedlo vyléčit Naominu chlopeň. Co kdyby se mu skutečně podařilo změnit si tvář? Mohl by si ji snad vylepšit? Nebo by byl výsledek ještě horší? A co bylo děsivější, co kdyby si způsobil nějaké nevratné poškození? Co kdyby třeba oslepl?

„Nic z toho se ti nestane,“ řekl hlas laskavě. „Věř mi.“

Warren věděl, že uvěřit někomu pro něj vždy bylo velmi těžké. Celý život se snažil být nenápadný, jako by neexistoval a létal mimo dosah radarů všech ostatních. Ale otčím ho nenáviděl tak, že mu zabil matku a pokusil se zabít i jeho. Jeho spolubydlící ho nenáviděli navzdory skutečnosti, že si své finanční závazky plnil víc, než mu příslušelo. Nikdy nebyl povýšen. Naopak, často ho vyhazovali, protože měl dar přitahovat na sebe zlobu ostatních.

A nakonec se stal otrokem démona a pronásledoval ho hlas mluvící knihy.

„Nejsem kniha,“ připomněl mu hlas. „Kniha je jen klíč.“

Už si vybral smůly víc než dost.

„Věř mi,“ opakoval hlas.

Warren zvedl lidskou ruku. „Tak dobře.“

„Zavři oči a mysli na to, jak bys chtěl vypadat.“

* * *

Když Warren začal z ruky vysílat energii, tvář měl nejprve horkou. Pak měl pocit, jako by mu na několika místech *sklouzávala* dolů. Už chtěl otevřít oči.

„Nedělej to,“ řekl hlas. „Tohle je jemná práce a ty měníš i oblast kolem očí.“

Warren se přinutil počkat. Pohyby, které dělal rukou, už neovládal. O chvíli později se mu do tváře podél dolní čelisti zabodly desítky včelích žihadel. Kůže ho tam pálila až na kost.

Už nevydržel mít oči dál zavřené a podíval se do zrcadla. Jeho překvapení zcela utlumilo bolest, kterou ještě před okamžikem cítil. Z ruky mu vycházely vlny energie proudící přímo do tváře. Kde se energie tváře dotkla, narostla přes šupiny nová kůže. Ta byla hladká a ebenově černá, přesně jak si představoval.

„Té části démona, kterou máš v sobě, se nemůžeš vzdát,“ řekl hlas. „Ta už bude navždy tvou součástí. Můžeš ji však obléci do lidské podoby.“

Warren ohromeně sledoval, jak proces dál pokračuje. Nyní bolest zcela ovládl a zatlačil ji do podvědomí.

„Omlouvám se,“ řekl hlas. „S tou bolestí nemohu nic dělat.“

„To je v pořádku,“ řekl Warren. „Musel jsem snášet bolest celý život. Pokračuj.“

* * *

O dlouhé minuty později se Warren díval do zrcadla na tvář, kterou si předtím jen představoval. Nepamatoval si, jestli takhle přesně vypadal, nebo jestli jsou jeho současné rysy idealizovanou vzpomínkou na sebe sama. Na tom ovšem nezáleželo. Znovu vypadal jako člověk.

Po tváři mu stékal pot z vyčerpání a bolesti, kterou vytrpěl. Báł se, že by mu mohl smýt, co společně s hlasem vytvořili.

„To se nestane,“ řekl hlas. „Změny, které jsi nyní provedl, jsou trvalé. Pokud neutrpíš nějakou újmu nebo pokud se nerozhodneš znovu změnit.“

„A co moje moc?“ zeptal se Warren. Na tu pomyslel až nyní. „Kabalisté se hyzdí a tetují, aby mohli využívat prastaré energie, které démoni přinesli na tento svět.“

„Jen proto, že věří, že je to nutné. Nebo protože chtějí. Ti, kdo čerpají z Půlnoční studny a zvolí si cestu temnoty, jsou poznamenáni tak, že to na jejich tělech není vidět. Tvá moc roste, Warren. Tam, kde si ostatní energii půjčují, je temnota přímo v tobě.“

„Jak to myslíš?“

„Temnota je součástí tvé existence.“

Tahle představa se Warrenovi v hlavě začala převracet a zmítat. Způsobila mu prudkou bolest ve spáncích. „Kvůli Merihimovi?“

„Merihim ji tam nedal,“ řekl hlas. „Byla tam odjakživa.“

„Jak to?“

„Já nevím. Ale zřejmě díky ní jsi tehdy před čtyřmi lety Merihimův útok přežil.“

„Říkal, že mě ušetřil.“

„Lhal.“

„Mohl mě zabít?“ A mohl by to udělat teď?

Hlas zaváhal a pak odpověděl: „Ano. Musíš být opatrný. Temnota je v tobě silná, ale není tak silná jako démon. Temnota v tobě ovšem stále roste.“

Warren se nad tím zamyslel a dostal strach. Jestli je spjatý s temnotou, znamená to, že je zlý? To proto ho nikdy nikdo neměl rád? Protože všichni cítili, že je špinavý?

„Temnota není zlá,“ řekl hlas. „Světlo a temnota jsou jen dvě různé cesty. Získat úctu těch, kdo kráčí po druhé z cest, je vždy velmi těžké.“

Warren se podíval na svou tvář a dotkl se jí lidskou rukou. Od kotlet k bradě měl tenký proužek strniště. Přesně takhle to chtěl. Předtím se mu nikdy nepovedlo si ho nechat narůst.

Snažil se porozumět vysvětlení, které dostal.

„Považuješ Merihima za zlého?“ zeptal se hlas.

Warren si vzpomněl na všechno, co démonovým jménem za poslední čtyři roky vykonal. Bral životy i věci – jako třeba knihu – které Merihim chtěl. A žádného z těch životů nelitoval, protože vše bylo otázkou rozhodnutí zda oni, nebo on.

„Ano,“ odpověděl Warren.

„Merihim – a všichni démoni – jsou zlí, protože takoví chtějí být. I kdyby byl Merihim spojen se světlem, což by se nikdy nemohlo stát, protože démonům byla tato cesta uzavřena už dávno, byl by zlý. Světlo a temnota jsou začátkem i koncem. Co živá bytost mezitím udělá se silami, které jí byly dány, to je jen na ní. Rozumíš tomu?“

„Myslím, že jo. Ale co to má společného se mnou?“

„Považuješ se za zlého?“

Tolik smrti na rukou – *na ruce*, opravil se. Lidé v

bolestech umírali na zranění, která jim způsobil. Mnozí se připojili k zombiům, které vyvolal.

„Ne,“ zašeptal. Byl to jejich život proti jeho. Nikdo ho nemohl vinit za to, že se snažil zachránit si krk. Při přírodní katastrofě se lidé chovali stejně. A nikdo nemohl popřít, že pekelná brána je největší katastrofa, k jaké kdy došlo. „Nejsem zlý.“ Věděl ovšem, že ostatní by ho za takového považovali.

„Pak tedy nejsi.“

Warren se pokusil nalézt ve vysvětlení, které dostal, útěchu, ale nevěděl, jestli může být všechno tak jednoduché. Znovu se zadíval na svůj obraz v zrcadle. Rozhodně nyní vypadal méně zlý než předtím. Na krku se mu však stále leskla démonická kůže.

„Můžeme pokračovat?“ zeptal se.

„Ano.“

36.

Měl by sis trochu odpočinout, Simone. To, že tady budeš stát, Mathiase neuzdraví.“ Simon musel připustit, že málem usnul vestoje, zatímco se díval sklem ošetřovny, kterou v bunkru vybudovali. Na druhé straně ležel Mathias přidrátovaný k tuctu různých přístrojů, které sem nanosili z nemocnic z celého Londýna, kde pro jejich provoz neměli energii ani personál. Dokonce jich pár měli přímo z templářského podzemí, z těch částí, které evakovali po bitvě u katedrály svatého Pavla.

„Už jdu,“ odpověděl Simon. „Jenom jsem tu chtěl ještě chvilku být, abych se přesvědčil, že bude v pořádku.“

Wertham se postavil vedle Simona k oknu. Staršímu templáři mohlo být kolem šedesátky a vypadal hodně ošlehaně a ztrhaně, jak rybařil na Temži i v Severním moři. Byl to jeden z templářů, kteří celý život strávili mimo podzemí. Vlasy měl podivně namíchané, pískově blond s prameny šedivých. Nosil nakrátko zastřiženou mušketýrskou bradku, která mu rámovala velká ústa. Stejně jako ostatní templáři prakticky nesundával uniformu. Snad jen do postele.

„Mně říkali, že už ho tady pozoruješ dvě hodiny,“ řekl Wertham.

To si Simon neuvědomoval. Podařilo se jim dostat z Akehurstova sanatoria zpátky do transportéru prakticky bez potíží. Jen jednou narazili na skupinu gremlinů, které se ale vyhnuli a spěchali domů.

Chirurgové, někteří templáři a jiní lékaři, které našli v Londýně, vrátili Mathiasovi zlomená žebra do správné polohy a s pomocí nanofixačního molekulárního adheziva je znehybnili. Pak opravili zborcenou plíci i ostatní zranění. Stále však nebylo jisté, jestli přežije.

„Měl jsem pocit, že dokud se na něho budu dívat, nic se mu nestane,“ řekl Simon.

Wertham přikývl. „Chápu, jak to myslíš, hochu, ale oba jsme byli v tolika bitvách, že víme, že to není pravda.“

„Jo.“ Ale stejně si Simon nemohl pomoci.

„Vrátil jsi ho domů. To je maximum toho, co po tobě kdo mohl za těchhle okolností chtít. Oba známe, jaké to je vrátit se bez kamarádů a válečníků, kteří bojovali po našem boku.“

Až moc, pomyslel si Simon. Ale neřekl nic.

„Nebude ti vadit, když ti budu dělat chvilku společnost, že?“ řekl Wertham.

„Ne.“

Nějakou dobu mlčky stáli.

„Už jsi mluvil s Nathanem a Danielle?“ zeptal se Simon.

„Mluvil.“

„Říkali ti, že jsem nechal Leah odejít?“

„Říkali.“

Simona pálily oči z nedostatku spánku a tělo měl rozbolavělé z nespočetných modřin a ran. „Myslíš, že jsem udělal správně?“

Starý templář se na Simona podíval. „Myslím, že by ses na takové věci neměl ptát.“

„Možná jí věřím až moc.“

„Simone, jestli ti můžu upřímně něco říct...“

Simon přikývl. „To jsi mohl vždycky.“

Wertham byl Simonovým klíčovým pomocníkem při opravě vlaku, kterým před čtyřmi lety odvezli z Londýna spoustu lidí. Od té doby byl neustále po Simonově boku. Společně dali dohromady templáře a zahájili tichou válku proti démonům a za osvobození všech, kteří ještě zůstali uvěznění ve městě.

Wertham byl navíc odpovědný za to, že se Simon z templářského podzemí vůbec dostal. Simon se tehdy porval přímo s Terrencem Boothem, jehož rodiče zahynuli u svatého Pavla. Nikdo Boothovi rovný, nebo dokonce v hierarchii nad ním, se tehdy Simona nezastal.

„To je další věc, o které jsem chtěl s tebou mluvit,“ řekl Wertham. „Myslím, že jsi až moc shovívavý a moc dovoluješ ostatním vyslovovat názory.“

„A jak jinak si od nich mám nechat poradit?“

„Měl bys v tom mít trochu řád. Určený čas a místo. Jestli za tebou budou všichni chodit, kdy se jim zachce, nikdy se nic neudělá.“

Simon se usmál. „A podívej se, co jsme všechno udělali.“

Wertham se zamračil. „Já jenom říkám, že by lidi měli tvoje postavení víc respektovat.“

To Simona rozzlobilo a on se nijak nesnažil to skrýt. „Já žádné postavení nemám.“ Nikdy si nepřisvojil oficiální funkci. Měl pocit, že jen ostatní směřuje.

„Jsi tu velitel. Ty jsi teď náš velmistr.“

„Ne,“ řekl Simon okamžitě. „Velmistr je v templářském podzemí.“ Tohle postavení bylo dědičné a vždy zůstávalo v rodě Sumerisle. Templáři odjakživa sloužili rodině Sumerisle a vždycky tomu tak bude.

„Ale my jsme se od nich odtrhli,“ oponoval

Wertham, „už jsou to čtyři roky a nevypadá, že by se na tom něco změnilo.“

„To je omyl. Časem se to změní a vrátí do původního stavu.“ Simon však věděl, že neříká pravdu. Ti, kdo zůstali v templářském podzemí, věřili, že se mohou před démony skrývat, dokud nebudou dost silní, aby je zničili. Vzhledem k tomu, kolik lidí zemřelo u svatého Pavla, to mohlo trvat několik generací.

A po celou tu dobu bude Spálenina měnit svět a démoni ho obsazovat. Simon nebyl ochoten takhle žít. A ukázalo se, že i jiní templáři – jako třeba Wertham – mají stejný názor.

„Vedeme vlastní válku,“ řekl Wertham laskavě. „Ale zároveň jsem si vědom toho, že templáři jsou vychováváni, aby dodržovali řád. K hierarchii. Za ty čtyři roky jsme na to málem zapomněli.“

„A fungovalo to.“

„Možná ano, ale dlouho už to fungovat nebude. Před čtyřmi lety, když jsme to celé začali a věděli jsme, že zítra můžeme být klidně mrtví, jsme si nemuseli dělat starosti s tím, jak co děláme. Náš jediný cíl byl přežít.“

„To taky pořád je,“ řekl Simon.

„Ale teď je nás trochu víc, než nás bylo tu noc ve vlaku,“ řekl Wertham. „Přišli k nám sloužit další templáři.“

Sloužit. To slovo se Simonovi stále vracelo. Zemřít a prohrát s démony nebylo posláním. Tím bylo zemřít a zvítězit. Záleželo jen na úhlu pohledu. V tuto chvíli bylo démonů příliš mnoho.

„Už nejsme jenom zoufalá hrstka,“ řekl Wertham.

„To by se taky jednoho dne mohlo změnit,“ zašeptal Simon chraptivě. To byla obava, s níž každý den žil.

„Jestli nás démoni najdou, budeme, víš kde. Tam, kde je celý Londýn.“

„Ale ještě nejsme, hochu. A o to jde.“

Simon se podíval Werthamovi do čestných očí, ale nedokázal se přinutit cokoli říct.

„Musíme si vytvořit vlastní hierarchii,“ pokračoval Wertham.

„Ne,“ řekl Simon.

Wertham nespokojeně sevřel rty. „Nejsem jediný, kdo si to myslí.“

„Tak to vás je hodně, co nemáte čistou hlavu.“

„Lidi chtějí mít nový rod a chtějí mu říkat rod Crossů.“

Simon se obrátil na staršího templáře a snažil se udržet na uzdě vztek, který v něm vřel. O tohle se nikoho neprosil. „Ale my patříme k rodu z Rorke.“

„Ty a já možná,“ souhlasil Wertham. „A pár dalších. Ale zároveň je tu spousta lidí z jiných rodů. Někteří dokonce přímo ze Sumerisle a i ti se chtějí spojit.“

„Ale štěpit templáře není řešení.“

„Tak jim to ale musíš říct.“ Wertham založil ruce na mohutné hrudi. „Protože přesně tohle chtějí udělat.“

„Nedovolím jim, aby založili rod, který ponese moje jméno.“

Wertham přikývl. „Nejde o tvoje jméno. Má to být jméno tvého otce. Nevím, jestli to víš, ale Thomas Cross cvičil hodně templářů, kteří jsou teď s náma. Chtějí, aby jim po něm něco zůstalo.“

Simon nebyl schopen nic říct, jen se odvrátil.

* * *

Leah procházela Ellis Building v oblasti Limehouse District. Její cíl nebyl daleko od Akehursta, ale ona si dávala na čas. Velmi ji tížilo, co se chystala udělat, i myšlenka na přijetí, kterého se jí asi dostane.

A nejen to. Cesta zpátky byla těžší než obvykle. Do ulic vyrazily hlídky démonů jakoby s cílem mstít se. Nevěděla, jestli to opravdu může mít něco společného s tím, co se odehrálo v sanatoriu, ale předpokládala, že je to možné.

Limehouse District se nacházel na severním břehu řeky mezi Shadwell a Isle of Dogs. V minulosti tu byl hlavní přístav britského námořnictva. Místním říkali *limeys* – vápenky, kvůli množství stejnojmenné suroviny, která se zde vyskytovala v keramice. Tahle přezdívková se postupně přenesla i na anglické námořníky, kteří dostávali přiděly vápenaté vody proti kurdějím.

Ellis Building byla postavena v roce 2014 a pojmenována po známé anglické spisovatelce. Dnes v ní sídlila organizace, pro kterou Leah pracovala.

Leah se držela ve stínu, vědoma si přítomnosti soul reapera, který seděl na střeše osmipatrového domu, a pomalu šla po schodech nahoru. Soul reaper jí nedělal zase takové starosti. Tenhle démon se živil spíše čerstvě zabíjícími těly. Živí tvorové ho nezajímali.

Tihle démoni byli tvořeni z neustále se pohybujícího těla a zářili tím, čemu kabalisté říkali „spektrální“ energie. Tenhle vypadal od pasu nahoru jako shrbený muž, ovšem s plazím ocasem, který neúnavně kmital. Kolem něj se otevírala a zase zavírala čtyři chapadla fialově bílé energie.

Leah prošla rozbitými dveřmi do haly. Na stěnách

visely zarámované obrazy dalších stavitelových výtvorů a vypadaly ve vši té zkáze, jako by sem ani nepatřily. Na zemi ležela suť a mrtvá těla.

Než se otevřela pekelná brána, sídlily v Ellis Building nezávislé firmy, mezi nimiž byla třeba cestovní kancelář, agentura zajišťující brigády, nezávislé filmové studio, obchod s oblečením a jiné. V horních čtyřech patrech byly byty.

Nyní budova skrývala tajemství v nižších podlažích.

Leah vešla do kadeřnictví plného židliček, umyvadel a polic, kdysi plných zboží. Všechno bylo ukradeno během prvních dní invaze.

Skutečnost, že by někdo kradl přípravky na péči o vlasy v době, kdy Londýn devastovali démoni, Leah šokovala. Jídlo a voda, to dávalo smysl, ale gely a laky na vlasy, to už byla opravdu jen zlodějina a drancování. Ona však se svým výcvikem dokázala i tyhle věci použít jako zbraně.

Vzadu na druhé straně místnosti Leah přistoupila ke skříni a stiskla tajný spínač otevírající dveře. Kdysi to bylo myšleno jako vtip, narážka na slavnou televizní show, populární před šedesáti lety.

Z druhé strany skříně se otevřely tajné dveře. Leah na okamžik zaváhala, než vstoupila. *Ted' možná naposled svobodně dýcháš*, pomyslela si. Pak vešla.

* * *

„Warrene?“

Když Warren uslyšel Naomin hlas, otočil se od okna, u něhož stál a vychutnával si teplo slunečních

paprsků dopadajících mu na tvář. Dlouhé roky měl většinu obličeje na dotek mrtvou, protože o většinu nervů přišel v ohni. Nyní znovu cítil teplo.

„Jo,“ řekl.

Ve tváři jí mohl číst šok. „Tvoje tvář.“

Warren se usmál. „To teda je,“ souhlasil.

„Jak jsi to udělal?“

„Zatímco jsi spala, hodně jsem se toho naučil.“

Naomi přišla až k němu. Prohlížela si ho s neskryvaným úžasem. „Jsi to opravdu ty?“

„Jsem.“ Warren ji chytil lidskou rukou a přitiskl si její prsty ke tváři. Cítil na pokožce, jak se ho dotýká. Byla teplá a jemná.

Její prsty začaly odhrnovat rolák, který si oblékal, aby zakryl krk.

„Ne,“ řekl. „Je to všechno pryč.“

Naomi stáhla ruku zpět. „Takhle jsi vypadal, než si tě vzal Merihim?“

„Z velké části. Nemám fotky, podle kterých bych se mohl řídit. Musel jsem po paměti.“ Warren ji znovu vzal za ruku a otočil ji dlaní vzhůru. Měla tam jizvu, kterou si pamatoval. Nevybavoval si přesně, co se jí stalo. Mlhavě si vzpomínal na nějakou honičku na ulici.

Na okamžik se soustředil a představil si její kůži celou a neporušenou. Z dlaně mu začala sálat mihotavá síla. Jizva zmizela.

Naomi ruku stáhla. „To je úžasné. Podle učení Reiki se lidé takové věci mohou naučit dělat sobě, ale ne jiným.“

„Mýlí se,“ řekl Warren. Zabloudil očima k rohům a tetování, které měla na sobě.

Rohy měla přirostlé k hlavě pomocí drobných

démonických symbiontů, které se kabalisté naučili ovládat. Většina tělesných úprav byla prováděna prastarou energií, ohněm, šitím nebo právě těmito symbionty. V některých případech se nejzoufalejší kabalisté uchýlovali ke směsici technologie a prastarých sil.

„Mohl bych ti ty rohy sundat a tetování smazat,“ řekl jí. „Jako by nikdy neexistovaly.“

Naomi rychle ustoupila a zvedla ruku, jako by se chtěla chránit. „Ne.“

„Nepotřebuješ je.“

„Pomáhají mi používat moc,“ řekla Naomi. „Nevzdám se toho, co jsem se naučila.“

„Tvoje moc nepochází z takových věcí,“ řekl Warren. „Pramení přímo v tobě.“

„Jen málo pochází ze mě. Nikdy jsem nebyla tak mocná jako ty. Já si moc *půjčuju*, nevytvářím ji ani jí neporoučím jako ty.“

„A ty se sobě takhle líbíš?“

Naomi se oči ublíženě zaleskly. „Nikdy jsi neříkal, že se ti na mně něco nelíbí.“

„A neříkám to ani teď.“ Ale Warren věděl, že by chtěl vidět, jak Naomi vypadala, než si nechala narůst rohy a udělat tetování. Představoval si, že byla krásná. „Jenže já ti pak můžu tuhle podobu zase vrátit. To umím.“

Naomi založila ruce na prsou. „A taky bys mi mohl vzít všechnu moc, abych byla bezbranná. O to ti jde?“

Warren spustil ruku podél těla. „Ne.“

„Nejsem Kelli,“ řekla. „Postarám se o sebe. Jsem schopná fungovat sama.“ Odmlčela se. „A toho se nevzdám. Kvůli nikomu.“

„Mohl bych se o tebe starat.“

„Nechci, aby se o mě někdo staral. Nechci se na někoho spoléhat, že se o mně starat opravdu bude.“

„Já jsem ti včera večer věřil, že se o mně postaráš.“

Naomi se na něj přísně podívala. „To byla jedna noc, Warren. A neměl jsi na vybranou. Do toho souboje tě přinutil jít Merihim. Musel bys jít, i kdybych tu nebyla. To nemá s důvěrou nic společného.“

Vědomí, že vlastně říká pravdu, Warrena bolelo. Kdysi uzavíral s jinými dětmi v dětském domově dohody. Když byli společně, vždycky si vzájemně kryli záda. Ani tak pro něj nebylo lehké věřit.

„Když mi nevěříš, proč jsi sem vlastně šla?“ zeptal se Warren.

„Protože se od tebe můžu něco naučit. Stejně jako ses ty učil ode mě.“

„A kdyby ses ode mě ničemu nenaučila?“ Warren se jí díval do očí.

„Chceš mi říct, že mě nic učit nebudeš?“

„Co když ano?“

Naomin pohled byl náhle prázdný a chladný. „Tak bych si našla někoho jiného, kdo by mě učit chtěl.“

Warren se od ní odvrátil a přešel zpět k oknu, aby si mohl znovu vychutnat sluneční paprsky. Měl ji rád víc, když spala.

„Ale já stejně nemám jinou možnost, Warren,“ řekla mu. „Sloužíš démonovi. A já musím přežít ve městě, které démoni ovládají. Musím se naučit všechno, co jde. Jenom abych přežila. Neumím ovládat zombie jako ty nebo se postavit démonovi, jako byl Hargastor.“

Warren měl na okamžik pocit, že v jejím hlase slyšel závist, a to ho překvapilo. Neuměl si představit, že má

něco, co by někdo jiný chtěl.

„Mám tě ráda,“ řekla Naomi poněkud měkčím hlasem.

„Protože tě můžu něco naučit,“ řekl Warren se špetkou sarkasmu.

„Částečně ano. Musím to přiznat, protože jinak bych ti lhala. Ale to není všechno.“

Warren slyšel, jak k němu jde, a napadlo ho, jestli jí má říct, aby mu dala pokoj. Řekl by jí to, kdyby ze všeho nejvíc nesnášel samotu.

„Promiň, jestli jsem ti ublížila,“ řekla.

„Neublížila,“ řekl Warren způsobem, jakým se to naučil už v dětství. „Jenom jsem byl zase takový hlupák, že jsem si ublížil sám.“

„Jestli chceš, půjdu pryč.“

Na jednu stranu to opravdu chtěl, ale nebyl dost silný, aby jí to řekl. Pustil ji do svého světa a nyní musel nést následky.

„Ne,“ řekl. „Nechci, abys šla pryč.“

Naomi ho vzala za ruku a pevně ji stiskla. Chvilí trvalo, než si uvědomil, že ho vzala za ruku, kterou mu dal Merihim, a ne za tu lidskou.

37.

Leah stála ve výtahu a čekala, až sjede dolů. Vlastně ani nevěděla, jestli ji místo toho nepostříká nervový *toxin*, který ji během několika vteřin zabije, nebo jestli se nevypaří, až ji třeba zasáhnou energetické paprsky. Věděla, že ji nyní prohlíží neuvěřitelně pokročilé přístroje schopné svléknout jí šaty, ale i kůži, a dokonce prohlédnout kostru.

„Leah Creaseyová,“ řekl odkudsi nad ní mechanický hlas.

„Jsem Leah Creaseyová,“ řekla automaticky. „Jsem občanka Velké Británie a položím život za krále i svou vlast.“

Tahle odpověď byla nutná a umožnila bezpečnostním systémům, aby porovnaly hlasovou stopu s jejím záznamem. Ten musela každý týden aktualizovat, aby byl zcela přesný.

„Otevřete oblek.“

Leah poslechla, ale zhluboka se nadechla a zadržela dech pro případ, že by klec výtahu byla naplněna plynem. Byla to vlastně hloupá reakce na tuhle možnost. Kdyby byla klec naplněna plynem, nemusela by jej vdechnout, aby umřela.

A stejně by jej necítila.

„Můžete dýchat, Leah,“ řekl mužský hlas.

„Děkuji,“ řekla Leah a připadala si trapně. Zároveň ji však neopouštělo napětí, když se znovu nadechla, a vlastně byla poněkud překvapená, že zůstala při vědomí.

Klec výtahu se prudce propadla dolů. Leah na

zlomek okamžiku ucítila stav beztlíže. Pak se gravitace vrátila a pokusila se ji srazit k zemi. Leah věděla, že spadla o tři sta stop níž.

Templáři nebyli jediní, kdo měli tajemství.

„Vypínám váš oblek,“ řekl mužský hlas.

Leah náhle cítila, jak ji váha obleku tíží. Věděla, že exoskelet zabudovaný do něj má hodně podobných vlastností jako templářské zbroje. Koneckonců, základem pro jeho vývoj bylo to, co templáři vynalezli. Původní technologii však bylo nutné nejprve analyzovat a následně přizpůsobit tak, aby lépe odpovídala jejím potřebám.

Navzdory tomu, že bylo oblek možné ovládat zvenčí, bylo také možné příkaz k vypnutí zrušit. To bylo plně v její kompetenci. Kdyby však oblek nevypnula, nikdy by se nedostala z výtahu živá.

„Čeká na vás eskorta,“ řekl mužský hlas.

„Rozumím,“ řekla Leah. „Ale potřebuji mluvit s někým z operačního.“

„Postupujte podle předpisů. Nejprve budete mluvit s vyšetřovatelem.“

„Rozkaz.“ Leah se postavila do pozoru.

Když se dveře výtahu rozjely, čekalo před nimi šest ozbrojených mužů a žen, aby ji odvedli. Všichni měli v ruce pistole. Protože byli v oblecích, a to včetně přileb, nevěděla Leah, jestli je zná, nebo ne.

„Jdeme,“ řekl jeden z nich a pokynul jí, aby vyšla z výtahu. Pak si od ní vzali kovovou trubku s ohořelým rukopisem.

„Opatrně s tím,“ řekla Leah. „Je to důležité.“

„Jenom se chceme ujistit, že to není bomba,“ řekl muž.

„Kdyby si někdo myslel, že to může být bomba, asi by mě sem dolů nepustili.“ Leah věděla, že má hlas sevřený vztekem, navzdory vší snaze této emoci nepodlehout.

* * *

Leah věděla, že podzemní komplex není velký. Takové neměly být ani jejich operace. Bylo tu šest soběstačných jednotek s omezeným počtem lidí a minimálním rizikem odhalení.

Šestice strážných ji odvedla nejkratší cestou do jejího pokoje. Jeden z nich jí řekl, že má *pokoj připravený*.

Byl to vtip. V podzemním komplexu nikdo nebydlel. Její pokoj byla malá místnost se dvěma kavalci pro raněné nebo osoby čekající na příslušné rozkazy.

„Musím mluvit s vyšetřovatelem,“ řekla veliteli šestičlenné hlídky.

Byl to mladý muž zhruba v jejím věku a s vojenským sestřihem i nyní, čtyři roky po invazi. Pravou tvář mu hyzdily jizvy od démonických drápů, které jako by se vůbec nehojily. Vypadal, jako by měl štěstí, že mu vůbec zůstala hlava na krku.

„Sed'te tu,“ řekl muž. „Někdo za váma přijde.“

„To, co jsem donesla, je horké. Nerada bych, aby to vychladlo.“

Muž zachovával kamennou tvář. „Někdo za váma přijde,“ opakoval. Pak dveře jejího „pokoje“ zavřel a zamkl ji.

* * *

Na malé polici na jedné ze zdí byl seřazen výběr paperbacků a pár filmů. Jako obvykle byl seznam velmi pestrý, jednoduše co kdo donesl.

Leah měla nervy napjaté k prasknutí, ale nehodlala to dát najevo. Věděla, že ji pozorují skrytými kamerami i audiosystémy. Byla to standardní procedura pro agenta, který se vrátil z venku.

A hlavně pro takového, který sešel z cesty, pomyslela si hořce Leah.

Svlékla si zbroj a pověsila ji do jedné z plechových skříněk. Rychlá kontrola, jen standardní procedura, odhalila, že v místnosti opravdu nikdo jiný není.

Rychle se osprchovala, protože už hodiny neměla oblek sundaný. Ze stejného důvodu ho vyčistila zevnitř i zvenku. Antibakteriální nanobotová pěna během několika vteřin prošla celou zbrojí a bez jakéhokoli nepořádku v místnosti ho dostala do dokonale čistého stavu.

Oblečena jen v khaki šortkách a olivově zeleném tričku bez rukávů Leah vyhnala roztrpčenost z hlavy a soustředila se na to, jak nejlépe využít čas, který měla. Právě tohle se od ní v podobné situaci očekávalo.

Rychlým průzkumem knihovny vyloučila technothriller, ve kterém byly na první pohled chyby v popisu vybavení, standardních vojenských postupů i několik dalších známek autorovy neschopnosti a vojenské nezkušenosti. Vybrala si fantasy román, který už párkrát rozečetla, ještě než se otevřely pekelné brány, a usadila se na jedné z paland.

Díky paměti vylepšené nervovými implantáty X-Brain od společnosti SofWire našla stránku, na které

kdysi skončila, a dala se do čtení. I když text byl hodně chytrý a zároveň se dobře četl a hrdina procházel mnoha nástrahami, brzo položila knihu na hruď a usnula.

* * *

„Templářům chybí vůdce, Simone.“ Wertham seděl naproti Simonovi v malé místnosti, kterou si zabrali, když se Mathiasův stav zlepšil.

Simon apaticky jedl vepřovou kotletu, bramborovou polévku a čerstvě pečený chleba. Byl unavený a chtělo se mu spát. Ale věděl, že nebude schopen spát bez toho, aby měl noční můry, takže by si moc neodpočinul. Po jídle to možná bude lepší, a navíc bude potřebovat sílu. V poslední době zhubl.

„Velmistr Sumerisle zahynul v bitvě u svatého Pavla,“ pokračoval Wertham.

„Já vím,“ řekl Simon. „Velmistr útok vedl.“ Simon sám se s velmistrem několikrát setkal a Sumerisle na něj vždy udělal velký dojem. A Thomas Cross ho uznával jako nikoho jiného.

Velmistr žil venku a na veřejnosti. Byl členem britské armády a měl pozici i na ministerstvu vnitra.

„Po zemi nikdy nechodil ušlechtilejší muž,“ řekl Wertham. „Ale jeho bratr Maxim, to je úplně něco jiného.“

Simon věděl, že mladšího bratra nikdo moc nebral vážně.

Wertham rozlomil bochník chleba a namočil kus do polévky. „Slyšel jsi, že se Maxim pokusil převzít úřad velmistra?“

„Jo.“ Simon svůj názor na tuto záležitost nijak nerozváděl. Co se dělo v templářském podzemí, už nebyla jeho starost. Jeho cílem bylo zachraňovat životy.

„Hlasoval proti němu skoro každý rod,“ řekl Wertham. „A dobře udělali. Maxim je šílenec.“

Simon se snažil vnímat jen večeri. Jakmile dojí, skončí i tenhle rozhovor. A on si už opravdu chtěl jít lehnout.

„Ale stejně mu nikdo nezabránil, aby se stal senešalem a převorem rodu Sumerisle.“

„Má na to právo,“ namítl Simon.

„Jo, souhlasím.“ Wertham změnil výraz na poněkud přívětivější a některé z mělčích vrásek se vyhladily. „Nebor mě špatně, nechci jenom kamenovat. Jen chci, aby sis všiml, co musí templáři v podzemí řešit.“

„Mají ještě Jessiku Sumerisle,“ řekl Simon. Jeho otec znal všechny členy rodiny Sumerisle. Výsledkem bylo, že je znal i Simon. „Slyšel jsem, že je inteligentní a docela slibná.“

Wertham si odfrkl. „To je jenom holka. Dyt' nemá ještě dvanáct.“

„Démoni šli po rodině Sumerisle hned tu noc, co se otevřela pekelná brána. Jessica Sumerisle byla jeden z cílů. Podle toho, co jsem slyšel, tu noc jen tak tak zmizela. Spouště lidí se to nepovedlo.“

„Ale bude trvat roky, než bude schopná vést rod, natož celý řád.“

„Tak ještě jedna Sumerisle.“ Na tuhle dívku si Simon skoro nepamatoval.

„Avalon,“ přikývl Wertham. „Té je teď sedmnáct.“ Povzdechl si. „Většina z těch, kdo měli nějakou zkušenost, aby mohli templáře vést, byli pobiti už před

čtyřma rokama.“ Podíval se na Simona. „Proto potřebujeme někoho, kdo bude vystupovat za nás. Za všechny. Možná se pak řád bude schopný znovu sjednotit, aby byl dost silný.“

Simon zavrtěl hlavou. „Mě ne.“

„Možná jo.“

„To nejde.“ Simon se zhluboka nadechl a odsunul zbytek jídla. Už nemohl. „Já jsem dal templářům sbohem už dva roky před tím, než se cokoli z tohodle stalo. Opustil jsem je. Nevěřil jsem ani otci, ani tomu, co mě celý život učili.“

Wertham chvíli mlčel. „Všichni jsme si prošli obdobím, kdy jsme přestali věřit, hochu. Celý život jsme se připravovali na válku s démony a – před svatým Pavlem – nikdo z nás žádného démona nikdy neviděl. Tvůj omyl je dávno odpuštěný. Všichni viděli, co jsi udělal.“

„Myslíš od chvíle, kdy jsem se na ně vykašlal podruhé? Od té doby, co jsem jim už podruhé naznačil, že na jejich templářské šaškárny nevěřím?“

Wertham se zamračil. „Tak to není. Čtyři roky plné smrti, utrpení a strachu a hnusu, to je jako celý život. Lidé zapomínají a odpouští.“

„Ale mně rozhodně všichni neodpustili,“ řekl Simon a postavil se. Zvedl helmu. „Já jsem si ještě neodpustil. Čtyři roky nestačí.“ Otočil se a přešel ke dveřím. Tam se zastavil. „Řekni ostatním, aby se přestali snažit dělat ze mě něco víc, než jsem. Nechte mě dělat, co umím, zachraňovat ty, co můžu, a bojovat s démonama. Víc toho nechci.“

* * *

Vstávej!

Merihimův rozkaz vybuchl Warrenovi v hlavě a vyrval ho z mírumilovného spánku. Spal na zádech, Naominu tvář na své a jeden její roh opřený o čelo. Bolest způsobená démonovým hlasem ho přinutila vyskočit z postele a padnout na kolena.

Co to sakra děláš? obořil se na něj Merihim. *Máš bojovat s Fulagharovými strážci.*

„To budu,“ řekl Warren.

Na druhé straně místnosti se na knize otevřel pár očí. Tiše se na Warrena dívaly. Ale jakmile do nich pohlédli, něco z bolesti v jeho hlavě ustoupilo. Warren byl náhle schopen ovládnout i nevolnost, která mu svírala žaludek.

Marníš čas.

„Ale já nevím, jak je mám najít.“

Tak pojď, ukáži ti jak.

Bolest zvedla Warrena na nohy a ven na balkón. Nesnášel to tam. Ze zatažené oblohy, která skrývala i měsíc, mu na nahá ramena padal toxický déšť. Kapky po sobě zanechávaly chemické popáleniny.

Dole ve městě se procházeli démoni a někteří statečnější lidé sháněli jídlo, které by jim umožnilo přežít další den nebo dva. Warren se bál, že na sebe upoutá pozornost démonů, a nemohl se zbavit přesvědčení, že slyšel, jak na střeše nad ním škrábou drápy.

Přímo před ním prolétl krvavý anděl. Ani ho nenapadlo se na Warrena podívat.

Vezmi si jeho, řekl Merihim. *Použij ho. On Knaarla najde.*

Warren poznal jméno jednoho z Fulagharových strážců. „A jak ho mám použít?“

Dívej se jeho očima. Tak jako očima krvavých andělů,

která máš.

Warren chtěl namítnout, že ty oči si k sobě připoutal a že tím strávil několik dní. Ale věděl, že by to k ničemu nebylo. Bylo lepší to zkusit a selhat.

Pokud ho Merihim vztekem nezabije.

„Nezabije tě,“ řekl hlas. „Ještě ne. Na to tě až moc potřebuje.“

Warrenovi znovu v hlavě explodovala bolest. Málem opět padl na kolena. Zachytil se zábradlí balkónu. Před očima měl náhle rudo...

A pak znovu viděl a uvědomil si, že se už nedívá svýma očima. Díval se, jak se pod ním točí Londýn, zatímco v jeho vlastní hlavě někde daleko mu hučelo. Zrak měl neuvěřitelně ostrý, dokonce ostřejší, než když si ho uměle vylepšil. Na okamžik spatřil sám sebe, jak stojí v kyselém dešti na balkóně. Déšť mu bubnoval na tělo a on cítil, jak ho pálí, ale bylo to tak daleko, že ho to spíš otravovalo, než bolelo.

Krvavý anděl viděl vše daleko barevněji a ostřeji, než kdy Warren zažil. Viděl i barvy, pro které neměl slova. Spatřit oběť bylo tak snadné.

Warren užasle sledoval, jak krvavý anděl uviděl na samotné hranici stínu člověka, který vyšel ze stanice metra. Démon namířil hlavu k zemi a klesal mezi domy jako stíhačka.

Muž se nikdy nedozvěděl, co ho zabilo. V jeden okamžik byl živý, a v druhý ne. Krvavý anděl do muže zaryl zadní spáry a odlétl s kořistí k nejbližší budově. Tam tělo roztrhal na kusy a dal nažrat nedaleké skupině stalkerů.

Stalkeři zavrčeli a okamžitě se o zbytky porvali.

Warren začal odporem zvracet. Podivným způsobem

si uvědomoval, že je na dvou místech najednou. Na balkóně a v hlavě krvavého anděla.

Knaarl, řekl Merihim.

Warren věděl, že to jméno slyšel i krvavý anděl. Ten se rozhlédl kolem sebe. Pak znovu vzlétl a Warren letěl s ním.

38.

Warren se díval na město pod sebou a uvažoval, proč si prostě Merihim nevzal za sluhy místo něj démony. Ti se rozhodně mohli po měst lépe pohybovat a byli nenápadnější.

„Protože démoni nemají tolik nevyužité moci jako ty,“ řekl hlas. „A protože jiní démoni by se mohli nakonec Merihimovi vzepřít s tím, že vlastně nemá právo jim poroučet. Krvavý anděl je strašlivý nepřítel, ale Knaarlovi se rovnat nemůže. A nepřežil by ani v souboji s Hargastorem.“

„Ale jestli si Merihim nedokáže podrobit ani démona...“

„To opravdu nedokáže. Přišel by o část sebe. Sám vidíš, že i ty ses dozvěděl několik jeho tajemství. Pomohlo ti, že jsi pod mou ochranou, ale Merihim není tak nepřemožitelný, jak si myslíš. Tady ne.“

Warren nedokázal z mysli vyhnat noc plnou zkázy, v níž Merihim přišel na tento svět. Kabalisté tehdy umírali po tuctech. Možná démon nebyl nepřemožitelný, ale rozhodně byl strašlivý.

„Když není nepřemožitelný,“ řekl Warren, „proč se mu nepostavíš ty?“

„Protože nejsem dost silná, abych ho porazila. Říkala jsem ti přece, že jsem spoutaná. Všechny mé zbraně jsou teď jen úskoky a léčky. Má moc poroste stejně jako tvá. Jen to bude nějaký čas trvat.“

Čas ovšem bylo něco, co Warren rozhodně neměl. Překvapovalo ho, že Merihim se ani nezmínil o tom, jak

vypadá. Pro něj to byla naprosto radikální změna.

„On tě nevidí,“ řekl hlas. „Vidí jen moc, kterou pro něj můžeš vládnout.“

O pár minut později slétl krvavý anděl k jiné budově. Tahle stála přímo nad Britským muzeem. Démon se usadil na budově a upřel zrak na muzeum.

Knaarl je uvnitř, řekl Merihim. Plní vůli svého pána.

„A co tam dělá?“ zeptal se Warren. Okamžitě uhnul před Merihimovým hněvem a málem ztratil kontakt s krvavým andělem, kterého mu Merihim propůjčil. „Jestli ho tam mám najít, potřebuju to vědět. Bude tam dlouho? A jestli ne, vrátí se sem?“ Pak už jen tiše čekal na ránu, která musela přijít. Věděl, že když démon bude chtít, ucítí bolest, přestože byl mimo své tělo.

Merihim však neudeřil. *Knaarl tu pro Fulaghara hledá nějaký artefakt, stejně jako Hargastor.*

„Jaký artefakt?“

Zuby.

„Jaké zuby?“ zeptal se Warren.

V jednom řeckém mýtu vysel Kadmos dračí zuby a z těch vyrostli mocní válečníci.

Odpověď Warrena ohromila. Na chvíli se mu doslova zatočila hlava. „Draci neexistovali.“

„Ale ano,“ řekl hlas. „Jen lidé nikdy nepoznali, co jsou zač.“

Na tom nezáleží, odpověděl Merihim. Stačí, když budeš vědět, že Knaarl bude uvnitř hledat dračí zuby. Ty sem přijdeš a zabiješ ho.

V příštím okamžiku stál Warren znovu na balkóně svého bytu. Do ramen se mu zakusovala bolest z kyselého deště. Uvědomil si, že ho Naomi táhne dovnitř.

„Pojď z toho deště,“ prosila ho úpěnlivě.

Warren se otočil a vrátil se do pokoje.

„Co jsi tam dělal?“ Naomi zašla do koupelny a vrátila se s ručníky. Setřela z něj déšť, který na něm ulpěl, a stále ještě tiše syčel, jak mu spaloval kůži.

„Zavolal mě tam Merihim. Musel jsem.“ Warren ji uchopil za ruce, takže ho musela přestat utírat. Jen totiž žíravé kapky roztírala. Na kůži měl spoustu puchýřů.

„Musíš se osprchovat, než dostaneš otravu.“ Naomi měla ve tváři nefalšovanou starost.

Warren se však soustředil a sáhl do pramene energie, který v něm tryskal. Pak našel každé poleptané místo zvlášť a rychle je jedno po druhém zahojil. Nakonec měl pokožku znovu hladkou a bolest zcela ustoupila Naomi na něj zírala se směsicí závisti a obdivu v očích. Přejela mu prsty po hebkých ramenou. „Nechápu, že to dokážeš jakoby nic.“

Ale tohle léčení nebylo tak snadné, jak vypadalo. Warren cítil, jak je vyčerpaný, a věděl, že si bude muset odpočinout, aby se mu vrátily síly, o které přišel.

„Co chtěl Merihim?“ zeptala se Naomi.

„Našel jednoho z dalších dvou démonů. Musím ho zabít.“

„Kdy?“

„Brzo.“ Warren si vzpomněl na Britské muzeum i na to, jak těžké bude se tam dostat. Vedla k němu jen jedna cesta a ta byla úzká a klikatá. Úzký vchod na dvůr před muzeem byl navíc dokonalé místo pro přepadení.

„Pomůžu ti zjistit, jak na něj,“ řekl hlas. „Existují tajemství, o kterých ani Merihim neví.“

O tom Warren nepochyboval. I hlas měl jistě svá tajemství. Jen ho napadlo, co by asi hlas dělal, kdyby se jejich touhy a cíle náhle rozdělily. Byli jeden druhému

vydání na milost a on nevěděl, kdo pro koho představuje větší hrozbu.

* * *

Simon cvičil na podlaze v tělocvičně. Prováděl kata beze zbraně, která ho otec učil snad od chvíle, kdy začal chodit. Právě tady, na tomhle malém prostoru, se cítil otci nejbližší.

Na sobě měl jen tepláky. Jinak měl holou hrud' a byl bosý. Tělo měl lesklé potem a ve svalech se mu rozlévalo teplo. Hlavu měl tak čistou jako už několik dní ne.

Stačilo zavřít oči a představit si otce, jak stojí vedle něj nebo naproti. Často cvičili spolu. Procházeli si jednotlivé chvaty a pak proti sobě bojovali holýma rukama a nebo s mečem, dokud se jednomu z nich nepodlomila kolena únavou.

Právě v těchto dnech chyběl Simonovi otec nejvíc. Bylo jedno, jak dlouho cvičili. Thomas Cross měl vždy dost dechu, aby si s ním mohl povídat.

Někdy mu otec dal jen nějakou radu, jindy vyprávěl o události z historie templářů nebo jednotlivých rodů. Stovky let templářské historie – plné válek, léček a úskoků – čekaly, až je Thomas Cross svým přirozeným řečnickým talentem znovu oživí.

Simona tyhle příběhy jako chlapce, jako pubertáka a později i jako mladého muže fascinovaly. Případalo mu, že nikdo jich nezná tolik jako otec. Hltal i ty, které mu opakoval už poněkolikáté, aby jimi třeba vtipně zakončil lekci nebo doložil nějaké tvrzení.

Simon si však ze všeho nejvíce vážil vyprávění o své

matce. Lydii Crossovou nikdy nepoznal. Navzdory technologiím, které templáři znali, zemřela při porodu a syna chovala jen pár minut, než si ji vzala smrt. Simonův otec mu řekl, že ji miloval, a Simon někdy v jeho očích viděl zalesknout se bolest z její ztráty.

Simon dokončil poslední cvik, postavil se a zhluboka nadechl. Uvědomil si, že ho sleduje jiný, mladší templář. Několik jich tu bylo sotva v pubertě a jejich mládí mu dělalo vrásky.

Když sem jeden z templářů přivedl prvního takového, chtěl je Simon poslat oba zpátky. Tehdy oba utekli z templářského podzemí a Terrence Booth i ostatní urození členové řádu pochopitelně zuřili.

Vrátit uprchlíky zpátky se však nakonec ukázalo jako problém. Prvních několik, které vrátili, se brzy objevilo znovu. Někteří se však při druhém útěku nedostali přes hlídky démonů.

Simon rovněž zjistil, že všichni mladí templáři, kteří k němu přicházejí, jsou sirotci, jejichž rodiče zahynuli u svatého Pavla. Booth s ostatními proti útěkům mladých templářů protestoval, ti však byli odhodlaní utéct, jakmile našli někoho, kdo je byl ochoten dovést do tajného bunkru.

Nikdo nepřišel bez přispění někoho jiného a Simon už vzdal snahu zjistit, kdo by to mohl být. Wertham s ostatními zarytě mlčel. Nakonec Simon přestal mladé templáře posílat zpátky a rozhodl se přijmout je do své skupiny.

Své skupiny.

Tahle myšlenka ho ostře bodla a v duchu vrátila k hádce s Werthamem o novém rodu. Připadal si rozpolcený. Bylo by pěkné vzdát otci tímhle způsobem

čest. Thomas Cross byl jedním z nejoddanějších templářů, kteří kdy nosili rudý kříž řádu. Tohle věděli všichni. Jestli měli templáři se Simonem nějaké problémy, na pověst jeho otce to nemělo sebemenší vliv.

„Lorde Crossi,“ zavolal Anthony, jeden z těch opravdu mladých templářů.

Simon nebyl na takové oslovení zvyklý. Jeho otec byl lord Cross z rodu z Rorke a ani jeho neoslovovali titulem. Sám Thomas dával přednost svému postavení, což byl rytíř řádu. Majetek Crossů býval velmi skrovný, stejně jako rozloha jejich pozemků. Obojí však časem narostlo díky oddaným službám celého rodu řádu.

„Ano, Anthony.“ Simon si zvykl znát jménem každého v bunkru. Když chlapec uslyšel své jméno, zapýřil se, ale rychle se ovládl. Simon vyndal z tašky ručník a otřel si tvář a trup. Když se narovnal, překvapilo ho, kolik z mladých templářů – chlapců, ale i dívek – uviděl stát v pozoru. Muselo jich tu být nejméně čtyřicet. Měli problém se do tělocvičny vejít.

„Chtěl bych vás o něco poprosit, lorde Crossi.“ Anthony byl tmavovlasý modrooký chlapec. Mohl mít tak maximálně jedenáct.

Simon si byl vědom faktu, že pozornost všech kolem je upřena na něj. Za omladinou stálo několik dospělých templářů, kteří se jen mlčky dívali.

„Copak bys chtěl?“ zeptal se Simon.

„Vedl byste nás po cestě meče?“ odpověděl Anthony.

Simon si prohlížel všechny ty dětské tváře. „Ale vždyť je tu hodně templářů, co to s mečem umí líp než já.“

„Slyšel jsem, že to není pravda, lorde Crossi. Říkali,

že nikdo není lepší než vy.“

Simon se zastyděl, až zrudnul. „To ti nakecal Nathan?“

„Ne, lorde Crossi.“ Anthony se zatvářil zamyšleně. „Omlouvám se, jestli jsem se vás dotkl. Žádám o prominutí.“

„Nemusíš se omlouvat.“ Simon se cítil čím dál víc trapně. Přišel sem, aby se protáhl a uvolnil bolavé svaly. A aby přestal myslet na to, že se s ním Leah ještě nespojila. „Vůbec ses mě nedotkl.“

Anthony se uklonil a začal couvat ze žíněnký. Ostatní mladí templáři rovněž začali ustupovat.

Ze strany však k Simonovi přistoupila Danielle. „Opovaž se ta děcka nechat takhle trapně odejít,“ zašeptala. „Víš, co je to stálo sem jít a zeptat se tě?“

„Je?“

„No tak Anthony si to asi sám nevymyslel. Přinutili ho, aby se tě zeptal.“ V očích jí sršely blesky. „Nechtějí nic jiného, než abys jim dal kousek ze svojí síly a odvahy.“

„To je blbost,“ řekl Simon.

„Pro ně ne. Ty jsi pro ně Simon Cross. Lord Cross. A jsi nejstatečnější templář, jakého kdy viděli. Každý den bojuješ s démonama a ještě jsi neprohrál. A oni prostě potřebují, abys věděl, že by chtěli být taky takoví.“

„Ale na mně není nic zvláštního,“ protestoval Simon.

Danielle ho probodávala pohledem. „Pro ně jo. Potřebují mít hrdinu. A vybrali si tebe.“

„Tak to si vybrali špatně.“

„A koho jiného teda?“

„Sami sebe.“

„Na to ještě nejsou dost velcí. Ty už si nepamatuješ, jaký jsi byl v jejich věku?“ Simon si to pamatoval.

Danielle kývla hlavou za Simona. „Takže ty je fakt necháš prostě odejít?“

Simon se otočil a znovu si mladé templáře prohlížel. Ani jeden z nich se neohlédl. Všichni beze slova odcházeli pryč.

„Anthony,“ zavolal Simon.

Mladí templáři se jako jeden zastavili a otočili. Všechny oči byly najednou upřeny na Simona.

„Ano, lorde Crossi,“ řekl Anthony.

„Musím se omluvit za své chování,“ řekl Simon formálně. „Vám všem. Choval jsem se zcela nevhodně.“

„Nechoval jste se nevhodně, lorde Crossi. Neměli jsme vás obtěžovat.“

„Ne. Měl jsem vás vyslechnout, příteli,“ řekl Simon. „Přišli jste za mnou, abych vás učil. A má čest žádá, abych vám předal své skromné umění v boji s mečem.“

Anthony roztáhl pusou od ucha k uchu.

„Na žínětku,“ řekl Simon. „A všichni.“

Mladí templáři se rychle postavili do pěti řad. Čtyři po osmi a v té páté jich bylo šest. Pohybovali se s vojenskou přesností a postavili se tak, že každý z nich měl dost místa. Všichni měli s sebou palladiové meče ukované přesně na jejich velikost. Až vyrostou, dostanou nové.

„Taste meče.“ Simon uchopil ten svůj a postavil se před ně. Nedržel ho v levé ruce, nýbrž v pravé. Byl od přírody levák, ale jeho otec se ho nesnažil přeučit, jako to dělá spousta lidí. Místo toho ho naučil bojovat libovolnou rukou. Simonova obouručnost se ovšem neomezovala jen na boj s mečem.

„Lorde Crossi,“ řekl Antony. „Vy jste přece levák.“

Simona překvapilo, že se to o něm ví. Když cvičil, snažil se vždy zatěžovat rovnoměrně obě strany. Podmínky na bojišti se často rychle měnily. Ne každý se uměl přizpůsobit.

„Umím chytit meč, kterou rukou chci,“ odpověděl Simon.

„My taky.“ Antony zvedl meč a přehodil si ho do levé ruky. Ostatní templáři ho jako jeden napodobili.

Simon v sobě zadusil smích, ale překvapilo ho, že se dokázal vnitřně smát, i když si byl neustále vědom skutečnosti, že tihle kluci a holky můžou jednoho dne zemřít bez ohledu na to, co je naučí. Přehodil si meč zpátky do levé ruky.

„Tak teda jo,“ řekl. „Začnem.“

* * *

Leah se probudila, když někdo odemkl dveře. Zůstala na posteli. Ležela na zádech a ruce měla pod hlavou.

Namísto šestice stráží, které Leah čekala, stála ve dveřích jediná žena. Měla středně vysokou postavu a blond vlasy po ramena. Prohlížela si Leah chladnými zelenými očima. Vypadalo to, že by mohla mít kolem pětatřiceti, ale to asi jen proto, že Leah automaticky předpokládala, že bude starší než ona. Jinak byla velmi štíhlá, až atletické postavy. Na pravém spánku a tváři měla blednoucí jizvy. Oblečená byla do černé zbroje a helma jí visela přichycená k opasku. Kromě zbraní zabudovaných v obleku jiné neměla.

„Mohu dál?“ zeptala se žena.

Leah se usmála. „Slušně vychovaná bachařka?“

„Nejsem bachařka.“

„Tak vyšetřovatelka.“

Žena se usmála a její úsměv byl nefalšovaný a příjemný. „Ani to ne.“

„Tak to musíte být anděl. Ale nevidím nikde křídla.“

Žena se nyní naopak zamračila. „Nemáte ve služebním hlášení poznámku, že jste sarkastická.“

„To jsem se naučila teď.“

„O tom pochybuji. Zahráváte si s odepřením poslušnosti.“

„Je těžké neodpírat poslušnost velícímu, který vás nechá zavřít.“

„To ano. Před pár lety se mi to taky moc nelíbilo.“

Leah si ženu prohlížela a uvažovala, jestli na ni něco zkouší. Nebyla to nějaká varianta na ono známé „hodný polda, zlý polda“? Nebyla si jistá. Připadalo jí, že s ní žena zatím mluví upřímně.

„Jestli nemáte náladu, můžu přijít později.“ Žena už sahala po klice.

Leah chtěla trochu přitlačit na pilu a zjistit, jestli ji dá velení k ledu. Bohužel si byla jistá, že odpověď by zněla ano.

„Pojďte dál,“ řekla Leah. Sundala nohy z postele a posadila se.

Když žena vstoupila do místnosti, dveře se za ní zavřely a zamkly. „Jmenuji se Lyra Dariusová.“

To jméno Leah nic neříkalo. Jistě, mohlo být krycí. Lidé v její branži měli často tucty jmen.

„Asi tu nejsou židle.“ Leah mávla rukou ke kavalci naproti.

Lyra si bez váhání sedla. „Tak jo,“ řekla přívětivě. „To bychom měly.“ Leah čekala.

„Požádala jsem, abych s vámi mohla udělat rozbor akce,“ řekla Lyra.

„Já vás neznám.“

„To jsem ani nečekala. Nikdy jsme se neviděly.“

„A proč se vidíme teď?“

„Protože mám jistý vztah k templářům, stejně jako vy. Vyšoupla jsem Patricka Sumerisleho z ministerstva vnitra těsně před tím, než zahynul u svatého Pavla.“

39.

To já jsem potvrdila existenci templářů,“ pokračovala Lyra. „Než jsem objevila důkaz, byli jenom mýtus, legenda, kterou si lidé vyprávěli od krále Artuše.“

Leah zbystřila pozornost. „A jak se vám to povedlo?“

Lyra se usmála. „Spíš náhodou. Jak víte, templáři jsou hotoví mistři v maskování.“

„To ano.“

„Tehdy jsem ještě dělala u MI-6,“ vysvětlovala Lyra.

„MI-6? Ale ti se zabývají hrozbami ze zahraničí. Templáři jsou naši.“

„To jsme tehdy nevěděli. Věděli jsme jenom, že se o nich stále mluví. A pak začaly ty démonické vraždy. Pamatujete si na ně?“

Leah přikývla. Ještě než se otevřela pekelná brána, došlo 13. září 2020 k několika rituálním vraždám. Metropolitní policie na sebe tehdy velmi negativně upozornila neschopností zločiny objasnit. O čtyři dny později byl jeden z vyšetřovatelů údajně zabit divokým zvířetem.

„Vraždění bylo na denním pořádku,“ pokračovala Lyra. „Vzhledem k tomu, co se tehdy ve světě dělo, mělo ministerstvo vnitra tendence vidět za útoky teroristy.“

„Protože to bylo jednodušší než věřit na demony,“ řekla Leah.

„Ano.“ Lyra se neustále tvářila neutrálně. „MI-6 se

dařilo unikat pozornosti místních médií, i když to vlastně bylo snadné, protože nikdo nemluvil o ničem jiném než o tom zvířeti. Tehdy byli všichni přesvědčení, že šlo opravdu o zvíře.“

Leah si na to pamatovala. Právě v té době dostala práci v Jihoafrické republice, kde se měla vypořádat s teroristy, jimž se dařilo díky pekelné bráně úspěšně maskovat své aktivity. Když dostala rozkaz najít v Kapském Městě Simona Crosse, už tam byla.

„Já jsem dostala za úkol monitorovat aktivity Patricka Sumerisleho,“ řekla Lyra.

„Proč?“

„Dozvěděli jsme se o jeho... *zvláštním* koníčku. Jak asi víte, žít dvojím životem je hodně těžké. A v případě Sumerisleho to bylo ještě těžší. Měl za sebou dlouholetou službu v armádě a patřil k jednotkám ministerstva vnitra. Bezpochyby proto, aby nás mohl špehovat stejným způsobem jako potom my jeho.“

„Templáři vám ale taky pomáhali s technologickým pokrokem,“ řekla Leah. Bylo jí jedno, že se teď otevřeně templářů zastávala. Bylo na nich hodně pozitivního. I když to byli idealističtí snílci. „Třeba oblek, který máte na sobě, je vlastně jejich výtvor.“

„Já vím. Dozvěděla jsem se docela dost o všem, co dělali za posledních sto let. Na rozdíl od vás jsem však nikdy neměla možnost dostat se k nim do podzemí.“

Leah nic neříkala. Všechno, co chtěla o templářském podzemí říct, už bylo v jejím hlášení.

„Ale na druhou stranu jsem měla možnost zachránit před bitvou u svatého Pavla Jessiku Sumerisleovou.“

* * *

Když Simon skončil s první lekcí boje s mečem, obrátil se k mladým templářům a zaslutoval jim. Všichni byli ještě pár vteřin formální, ale pak propukli v jasot a začali si vzájemně pleskat na znamení vítězství.

Simon se neubránil úsměvu. Tady a teď, v téhle místnosti, se smrt, zkáza a démoni najednou zdáli strašně daleko.

„To není zrovna podle protokolu, že ne?“ zeptala se Danielle.

„Ne,“ souhlasil Simon. Ale musel přiznat, že z toho měl lepší pocit, než když cvičil sám. Taky si všiml, že tohle jejich cvičení přilákalo hodně diváků. Templáře, templářky i civilisty, kteří se prostě jen přišli podívat, co se to tu děje. Simon neměl ponětí, kdy se sem začali trousit.

Byl tam i Wertham. Starý templář měl na tváři široký souhlasný úsměv. Krátce na Simona pohlédl, spiklenecky na něj mrkl a odešel.

„Možná byste se s mladýma mohli takhle scházet pravidelně, co ty na to?“ řekla Danielle.

Simon zavrtěl hlavou.

Přidal se k nim Nathan. „Hele, ona má pravdu. To, cos předvedl s těma děckama, bylo fakt super, kamaráde. Dal jsi jim naději a pořádně zvedl náladu.“

„Nechci, aby si mysleli, že jsou nezranitelní,“ řekl Simon.

„Jo,“ řekl Nathan sarkasticky, „to rozhodně. Každopádně bude lepší, když se tu budou krčit strachy a budou si čím dál tím jistější, že dneska si pro ně konečně démoni přijdou.“

„Tak jsem to nemyslel.“

Nathan položil Simonovi ruku na rameno a podíval

se mu upřeně do očí. „Naděje a dobrá nálada jsou dvě nejlepší věci, které jsi těm děckám mohl dát. Jednou po nich někdo bude chtít, aby pro tebe umřely. Stejně jako po nás. Pokaždé, když vylezem ven, riskuju život a jediný způsob, jak se to dá zkousnout, je, že si budem myslet, že jsme dost silní a chytrí, abychom to zvládli. Kdybys jim chtěl vzít i tohle, nebudou poslouchat nic jiného, co bys je třeba chtěl naučit a co by jim zachránilo život.“ Odmlčel se. „Je to úplně to samé, jako co dělal otec pro tebe, kamaráde. A pro mě a taky pro ostatní templáře, kteří za tebou šli do Londýna.“

Simon se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Ale tohle všechno je o hodně jednodušší, když to dostáváš,“ řekl. „A ne, když se to pokoušíš předat dál.“

V tu chvíli se znovu objevil Wertham a tvář měl tentokrát vážnou a plnou napětí. Simon mu šel naproti.

„Terrence Booth poslal do naší oblasti skupinu templářů,“ řekl Wertham. „Máme zprávu na krátkých vlnách.“

Simon ztuhl. Po tom, co se stalo s Macomberem, ho nijak nepřekvapovalo, že Booth a možná i celé templářské podsvětí znají polohu jeho bunkru. „Co chtějí?“ zeptal se Simon.

Wertham zavrtěl hlavou. „Říkali, že jenom mluvit s tebou.“

„Dobře.“ Simon se sehnul a zvedl ze země meč a tašku s věcmi. Ať už chtěl Booth cokoli, rozhodně to nebude nic dobrého.

* * *

„Když se otevřela pekelná brána,“ řekla Lyra Dariusová Leah, „Sumerisle mě kontaktoval a požádal mě, abych dávala pozor na Jessiku.“

Leah se na ženu upřeně dívala, viděla, jak jí tvář ztuhla, a zároveň slyšela v jejím hlase bolest vzpomínek.

„Jessica byla ještě malá holčička,“ řekla Lyra. „Bylo jí osm. Démoni se cíleně snažili vyhladit templáře. Zjevně věděli, kdo lord Sumerisle je, protože šli přímo po něm. Když se otevřela brána, snažila jsem se se Sumerislem dostat Jessiku do bezpečí. V tu chvíli jsem si ani nebyla jistá, co vlastně budu dělat.“

Leah tiše a nehybně seděla. Jestli to na ni Lyra hrála, byla nejlepší herečka, jakou kdy viděla.

„Snažili jsme se dostat do Temple Church,“ řekla Lyra. „Nezvládli jsme to. Skupinu transportérů, které dal Sumerisle dohromady, přepadli démoni. Naše vozidlo bylo zničeno. Málem jsme přišli o život. To bylo poprvé, kdy jsem viděla, co dokáže templář v plné zbroji. A věděla jsem, že zbroj, kterou jsme dostali my a armáda, je proti té jejich nic.“

„Přece vám nemohli prozradit všechno,“ řekla Leah.

„Já vím. Musí si svoje vymoženosti chránit.“ Lyra se zhluboka nadechla, ale Leah věděla, že už není s ní v pokoji. Byla na cestě do Temple Church tehdy před čtyřmi lety. „Lord Sumerisle chtěl, abych vzala Jessiku. Pod kostelem byl podzemní tunel, který vedl přímo do templářského bunkru. Byla s náma i Keira Skylerová.“

Leah chvíli trvalo, než si to jméno zařadila. Keira Skylerová byla jedna z prvních kabalistů, která po rituálních vraždách vystoupila na veřejnosti. Tehdy všem otevřeně řekla, že útoky jsou démonické povahy.

„Ale nikdo jí nevěřil.“ Leah si pamatovala na

pozdvížení, které to tehdy způsobilo.

„Nikdo kromě lorda Sumerisleho.“

„Protože ten už to věděl taky.“

„Ano. Lord Sumerisle a Keira Skylerová byli tu noc, kdy nás přepadli, spolu. Měli v úmyslu spojit templáře s kabalisty a společně démony odrazit. Tyhle dvě skupiny toho navzájem o sobě moc neví.“

A ti, kteří něco vědí, jeden druhému nevěří, pomyslela si Leah. Vzpomněla si na znetvořenou tvář černého kabalisty, kterého potkali v Akehurstově sanatoriu. Simon už se s ním dokonce kdysi jednou střetl.

„Kabalisté se chtějí naučit démony ovládat,“ řekla Lyra.

„A templáři je chtějí zničit,“ řekla Leah.

Lyra se smutně usmála. „Takže chápete, jak to asi lord Sumerisle a Kiera Skylerová měli těžké.“

„Nepovedlo by se jim to, ani kdyby přežili. Kabalisté a templáři jsou prostě úplně někde jinde.“

„A my ne?“

Leah neodpověděla. Ve válce, která v Londýně zuřila, měl snad každý nějaké místo.

„Tu noc jsme se s Keirou snažily dostat Jessiku do bezpečí,“ pokračovala Lyra. „Za první vlnou démonů přišla další. Zaútočili na nás u kostela, když jsme běželi hřbitovem. Povedlo se mi dostat Jessiku dovnitř, ale bylo to těsné.“ Na okamžik zmlkla, nadechla se a pak pokračovala. „A pak se všechno proměnilo v hotové peklo na zemi.“

* * *

„Simon Cross?“

Simon, který seděl před komunikačním zařízením, přepnul hledí na průhledné a umožnil tak templáři na druhé straně, aby mu viděl do tváře.

„Ano.“

Templář byl mladý, ale ve tváři měl jizvy i únavu, jaké způsoboval jen boj. „Posílá mne za vámi převor Booth.“

„Měl přijít sám,“ řekl Simon. „To bych měl možná větší zájem.“

„Chce, abyste přišel do templářského podzemí.“

To Simona vyvedlo z míry. Opřel se v křesle. „Když jsem před čtyřma rokama převora Bootha viděl naposled, naprosto jasně mi oznámil, že tam už nejsem vítaný.“

Na templářově tváři bylo vidět roztrpčení. „Hodně se toho změnilo.“

„Co třeba?“

„Nemám oprávnění se o tom bavit.“

Simon se na muže chladně usmál. „Tak to bude asi krátký rozhovor. Řekni Boothovi, že až se mnou bude chtít mluvit, najde mě tady.“ Natáhl ruku, aby přerušil spojení.

„Počkejte.“

Simon zadržel ruku na tlačítku odpojit. „Důvod?“

Templář rychle uvažoval. „Převor Booth s vámi chce mluvit o *Goetii*. Ví o tom, že rukopis je v Akehurstově sanatoriu. Vzkazuje, že vám může pomoci.“

Simonovi bylo jasné, že Booth by pomáhal tak maximálně sobě. Ale skutečnost, že poslal svoje muže přes divočinu i celý Londýn, Simonovi napovídala, že převor netuší, že rukopis shořel na škvarek.

Na druhou stranu něco Booth věděl.

„Kde se setkáme?“ zeptal se Simon.

* * *

„Do kostela, kam jsem Jessiku vzala, vrazil reaper,“ řekla Lyra. „V jedné ruce držel Keiru. Než jsme mohli něco udělat, zabil ji. Přímo před náma.“ V očích se jí zaleskly slzy. „Nemohla jsem nic dělat.“

„To muselo být strašné,“ řekla Leah.

„Nebyly jsme kamarádky,“ řekla Lyra. „Viděla jsem se s ní předtím jen jednou. Ale bylo mi jasné, že je to hodná ženská. I přes všechno to tetování a rohy. Nakonec obětovala život, aby ochránila lorda Sumerisleho a jeho dceru. Přesně jak slíbila.“

„Ale vy jste se z toho dostala,“ namítla Leah.

„Skoro,“ řekla Lyra tiše. „Bojovala jsem s démonem, ale byl moc silný. Dostala jsem do bezpečí Jessiku. Skoro jsem pak utekla i já, ale démon mě chytil za nohu a táhl z tunelu.“ Odmlčela se. „Bylo mi jasné, že jsem mrtvá. Tak jsem udělala to jediné, co jsem mohla. Měla jsem u sebe sonický granát a odjistila jsem ho. Čekala jsem, že to nepřežiju.“

Leah si všimla, jak si Lyra přejela ukazováčkem po rukávu na pravém předloktí. Zbroj se poslušně otevřela a ukázala lesklou protézu.

„Vlastně si nejsem jistá, jak jsem to mohla přežít. Pak už si pamatuju jen, že jsem se probudila někde v nemocnici, která překvapivě nebyla plná raněných a umírajících. V tu dobu už leželi příslušníci britské armády mrtví na ulicích. Londýn byl plný trosky tanků a stíhaček. A templáři prolévali krev v svatého Pavla.“

Leah nespouštěla oči z protézy. Už o podobných četla a věděla, že jsou výsledkem nejnovější technologie, ale netušila, že už se používají.

„Tohle zranění mě mělo vyloučit z dalšího působení u MI-6.“ Lyra se usmála. „Kdyby nedošlo k invazi démonů, kdyby se z Londýna nestalo okupované území, vyhodili by mě. Takhle mě opravili, a protože jsem měla blízko k lordu Sumerislemu a templářům, vrátili mě do služby.“

Opravili. Tenhle výraz Leah otřásl, protože evokoval to, že Lyru skutečně opravili jako kus starého vybavení, který potřebovali ještě použít. Ale tohle vlastně byli všichni. Jen součástky v dobře namazaném stroji.

A čekalo se od nich, že fungovat budou. Jí se to posledních pár dní nedařilo. V tuhle chvíli už na velitelství zřejmě věděli, že to bylo dokonce déle. Což byl asi také důvod, proč byla tady.

„Mezi našimi lidmi není zrovna mnoho těch, kteří by templářům věřili,“ řekla Lyra.

„Velitelství se nelíbí, když má někdo víc informací než oni,“ odpověděla Leah. „Hlavně když to jsou informace několik stovek let staré.“

„Templáři nebyli jediní, kdo toho hodně věděl. I my jsme měli data. Jen jsme nevěděli, jak je interpretovat. Třeba jako tu trubku, kterou jste přinesla. O *Goetii* jsme věděli. Jen jsme nevěděli, že má nějaký vztah k tomu průšvihy, ve kterém teď všichni jsme.“

Leah se na ženu podívala a zhluboka se nadechla. *Tak jo. Konečně jdeme na věc.*

40.

Warren se ploužil zatuchlým prostorem stanice metra Bloomsbury. Na město znovu padla noc a démoni byli na lovu. Zatím se všem vyhnul.

Strach však i nadále zůstával jeho nerozlučným společníkem. Stejně jako hlas, který mu zněl v hlavě.

„Jsem tady,“ řekl hlas. „Uvolni se. Myslím, že jsme vymysleli dobrý plán. Tentokrát budeme mít větší kontrolu nad výběrem bojiště.“

Warren si přál, aby se cítil stejně sebevědomý jako hlas. Již dříve se mu ozval Merihim, aby se ujistil, že vyráží na hon na Knaarla. Když byl spokojený a Warren dostatečně vydešený, zmizel. Avšak Warren měl pocit, že to, o co démonovi jde, se blíží.

Warrena znepokojoval Merihimův očividný nezájem o to, co dělá. Sloužil démonovi už čtyři roky, nikoli věrně, jen z pudu sebezáchovy. Chtělo se mu věřit, že všechno, co dělal, bylo důležitější, než jak to nyní vypadalo.

„Merihima zajímá, co děláš,“ řekl hlas. „Daleko víc, než můžeš vědět.“

„Proč víc, než můžu vědět?“

„Protože jisté události se teprve musí odehrát. Kdybys věděl všechno, co nyní vědět nemáš, mohl bys změnit věci, které teprve uděláš.“

Warren se uprostřed opuštěné stanice metra zastavil. Na kolejích stály vagóny plné koster nešťastníků, kteří tu zahynuli, když všechny systémy selhaly. Mimo vagóny pak ležela další těla těch, kdo padli za oběť démonům.

Warren se naučil jednoduše je překračovat nebo po nich šlapat. Pod těžkými vojenskými botami mu praskaly kosti.

„Ty vidíš do budoucnosti?“ zeptal se Warren.

Hlas chvíli neodpovídal. „*Nevidím*, ale umím odhadnout, co se stane, na základě toho, co znám.“

„A nemohla bys odhadnout, co se stane dneska? Co udělám já?“

„To mohu. Odhaduji, že uspěješ ve všem, co jsme si naplánovali.“

„Asi se na mě nebudeš zlobit, když ti řeknu, že mě takový odhad moc neohromil, že ne.“

„Vždy se najdou tajemství, kterým nemůžeme rozumět,“ řekl hlas.

„To je pravda. Ty ses taky asi nenechala spoutat schválně, že?“ Warren hned litoval, že to řekl. Ale slova mu vyklouzla z pusy dřív, než se stačil ovládnout.

„Ne. Zapůsobil jakýsi x faktor. Ale stejně tak zafungoval i v okamžiku, kdy jsem zjistila, že mohu s mluvit, s kým chci. S tím mí věznitelé rozhodně nepočítali.“

V chladné temnotě tunelu si Warren náhle uvědomil věc, které si měl všimnout už dávno. „Takže já jsem vlastně taky jenom x faktor. Kdybys mohla začít mluvit s někým jiným, udělala bys to.“

Hlas nic neříkal.

„Tak to přiznej,“ řekl Warren vztekle. „S nikým jiným jsi mluvit nemohla.“

„Máš pravdu.“ Místo aby hlas zněl provinile, poprvé se v jeho tónu objevily stopy výhrůžky. „Ale my jeden druhého potřebujeme, jestli chceme být zase volní. Ani jeden z nás to nezvládne sám. A už jsem čekala stovky

let. Ty bys vydržel čekat tak dlouho?“

Část z jeho nově nabytého sebevědomí a pocitu vítězství zmizela. Tohle byla otázka morálky. Už strávil čtyři roky ve službách Merihima. Jak dlouho ještě může vydržet, když ho bude démon neustále posílat do nebezpečí, než vyčerpá štěstí?

„Potřebujeme jeden druhého,“ řekl Warren.

„Ano.“

Nebylo však jasné, kdo koho přestane potřebovat jako první. Při téhle myšlence Warrena zamrazilo. Znovu vykročil k Britskému muzeu.

* * *

O hodinu a něco později dorazil Warren k tunelu, o kterém mu hlas řekl, že tam bude. Tunel však nebyl otevřený. Byl na druhé straně betonové zdi, která ho dělila od trasy metra.

Když bylo Britské muzeum v roce 1753 postaveno, byly jeho součástí ohromné skladovací prostory pro artefakty a exponáty, které teprve čekaly na roztrídění. Tehdy byly k těmto skladovacím prostorám vybudovány přístupové chodby. Během následujících let je postupně všechny zavřeli, ovšem nezavalili je.

Warren se lidskou rukou pokusil nahmatat místo, kde byla stěna narušena. Když místo našel, znovu se soustředil a snažil se vnímat mezery mezi atomy a chemickými složkami, které pojily beton se dřevem a tunel společně zapečetily.

Jakmile měl v mysli přesnou strukturu, zapřel se o zed' a zatlačil. Pomalu, jako by se pohyboval hustým

bahnem, prošel zdí na druhou stranu.

Tam se na chvíli zastavil a vzpamatovával se. Kouzlo, které použil, aby prošel zdí, bylo náročné a někdy mu po něm bývalo zle. Ve spáncích mu bušilo a zvedl se mu žaludek.

Když se začal cítit trochu lépe, pokračoval dál.

* * *

Tunel byl asi čtvrt míle dlouhý. Stěny nesly stopy krumpáčů, lopat i střelného prachu. Na obou stranách úzkého kolejiště, které vedlo středem tunelu, byly další vyjeté koleje od těžkých kovových kol, které hrozily výronem kotníku.

Warren došel na konec tunelu dřív, než se na to stačil připravit. Zedníci vchod do Britského muzea zatarasili jakýmsi betonovým špuntem. Ten byl dvanáct stop široký a dobré tři stopy tlustý. Ten, kdo vydal rozkaz tunel zatarasit, ho zjevně neměl v úmyslu ještě někdy otevřít.

Warren položil na skálu ruku, kterou ho obdařil Merihim. Sebral všechny síly, *zatlačil* a *otočil*.

Betonový špunt nejprve pomalu, ale pak stále rychleji povoloval a šrouboval se ven. Naštěstí při tom nezpůsobil velký hluk, na čemž měl podíl i Warren.

O chvíli později byla betonová zátka venku. Warren ji odtlačil jen tolik, aby se protáhl kolem. Podle kreseb Knaarla, které mu hlas ukázal v knize, Warren věděl, že démon je větší než on.

V místnosti za tunelem byla absolutní tma, ale Warren s tím díky vylepšenému vidění neměl problém.

Kdysi museli do muzea vlézt bezdomovci nebo zloději, kteří všude kolem rozházeli artefakty nevyčísitelné hodnoty. Nějak se dostali do hermeticky uzavřených schránek, v nichž byly uschovány exponáty, které zrovna nebyly vystavovány. Na podlaze byly poházené obrazy, rozbité vázy, talíře i jiná keramika z celého světa.

O něco dále vpředu ležela rovněž rozházená egyptologická expozice, o níž Warren četl, když psal ve škole práci o Britském muzeu. V sarkofázích obraných o všechno, co bylo zlaté nebo zdobené drahými kameny, odpočívalo dvacet tři egyptských mumii. Mumie byly v minulosti, obzvláště v době poté, co Howard Carter objevil Údolí králů, velký byznys. Celá Anglie z nich tehdy šilela.

Další místnost byla plná artefaktů ze starověkého Řecka a Říma přivezených z řeckých ostrovů i vylovených z Egejského moře. Rozbité sochy s chybějícími končetinami tu ležely jako rozházené dětské hračky.

„Tady Knaarl není,“ řekl hlas.

Warren prošel dalším oddělením plným nástrojů a zbraní různých afrických kmenů, ze kterých už taky byly spíš jen trosky. Bylo ovšem vidět, že zakladatelé Britského muzea poslali archeology snad do všech koutů světa.

Na druhé straně místnosti sešel Warren po schodech dolů do druhého podzemního skladiště. Tady hořely svíčky. Odporný pach loje a štiplavý kouř ho okamžitě přinutily kýchnout.

V druhém patře byly umístěny prosklené vitríny se sušenými rostlinami, semeny i kořeny. I ty však nyní byly rozbité. Většina exponátů zde byla zjevně

připravena pro převezení nahoru, teď z nich však zbyl jen odpad.

A vším tím se prohrabával Knaarl a skupina darkspawnů. Byli velmi důkladní. Pečlivě probírali úplně vše, a dokonce to třídili.

Samotný démon se tyčil do výše jedenácti stop. „Tyčil se“ nebylo správné slovo. Výstižnější by možná bylo *vinul se*. Knaarl byl od pasu nahoru na pohled humanoidní, ovšem dolní polovinu těla měl hadí.

Démon byl nesmírně široký v ramenou a úzký v bocích, s tělem porostlým fialově červenými šupinami o velikosti jednoeurových mincí. Směrem dolů se šupiny zvětšovaly a byly fialovější. Nad třema černýma očima rozmístěnýma ve tvaru pyramidy mu vyrůstala jediná řada černých a zelených rohů. Pod očima byla jen ústa s tenkými rty, žádný nos. Uši měl démon rovné a ploché a neustále se pohybovaly jako rybí žábry.

Na sobě měl Knaarl ochrannou vestu z jakési žlučově zelené kůže, do níž byla vyryta podivná znamení. Na zádech mu pak v pochvě z rudočerných kostí visel dlouhý a zahnutý meč.

Když promluvil, jako by trylkoval pták. Darkspawni se okamžitě pustili do práce s ještě větší vervou, ani to však nebylo pro Knaarla dost. Přidal prasknutí dlouhým bičem, který třímal v ruce. Kdekoli se bič dotkl těla některého z darkspawnů, roztrhl ho. Dva démoni už leželi na zemi. Ani jeden se nehýbal a Warren nepochyboval, že jsou mrtví.

Našel jsi ho. Dobře, rozlehl se Merihimův hlas Warrenovi v hlavě. Ted' si to s ním vyříd'.

Merihim zcela nečekaně prošel trhlinou v temnotě a vstoupil do podzemního skladiště. Ve zdejší tmě vypadal

vražedně a strašlivě.

„Knaarle,“ zavolal Merihim.

Démon se okamžitě prudce otočil. Všechny tři oči upřel na Merihima. Pak ústy téměř bez rtů vykouznil úsměv, který odhalil dvě řady ostrých zubů.

„Merihime,“ řekl Knaarl ohlušujícím jekotem, který se rozlehl prostorem skladiště. Výška Knaarlova hlasu málem připomínala hlas delfínů. „Fulaghar říkal, že na tebe na tomto světě narazil.“

Když Warren uslyšel ten strašlivý zvuk, byl si jistý, že tomu, co démon říkal, nemohlo rozumět žádné lidské ucho. Vlastně si nebyl jistý, jak tomu rozuměl on.

„Za to může Merihim,“ řekl hlas. „To kvůli poutu s ním rozumíš démonickému jazyku.“

„A proč se do toho sám vložil?“ zeptal se Warren. „Když jsem bojoval s Hargastorem, nebyl tam.“

„Merihim má s Knaarlem společnou hodně dlouhou a špinavou minulost.“

Warren se nemohl ubránit otázkám, jak tohle asi hlas ví a proč to víc nerozvedl.

„Hovořil o mně Fulaghar se strachem?“ odpověděl Merihim.

Knaarl se usmál ještě víc. „Ne. Mluvil o tobě jako o otravném hmyzu. Jako by byl tvůj pán.“

„Zatím se drž zpátky,“ varoval hlas Warrena. „Tohle není tvůj boj. Zatím.“

Tohle Warren slyšel rozhodně rád.

Knaarl práskl bičem. Darskpawni okamžitě zbystřili a otočili se.

„Nikdo tě sem nezval,“ řekl Knaarl.

„Ale ano,“ opáčil Merihim.

„Ale ne žádná z Temných vůlí, které tento svět

prohlásily za svou kořist.“

Temná vůle bylo označení pro démona, který pozřel miliardy obětí. Tohle Warren věděl z knih. Ted' však rovněž věděl, že na vzestup hierarchií démonů toho bylo třeba daleko víc.

„Jejich pozvání nepotřebuji,“ zavrčel Merihim.

„Ty ale nejsi Temná vůle, Merihime,“ prohlásil Knaarl. „Jen by sis přál, abys jí byl.“

„Já jí budu,“ zahřměl Merihim. „Po všech letech si to zasloužím.“

Warren slyšel vztek, který z démonových slov doslova číšel.

„Temné vůle tě nikdy nepřijmou, protože ti nevěří,“ řekl Knaarl. „Takovou moc ti nikdy nedají.“

„Nemusí mi ji dávat,“ odsekl Merihim. „Jsem dost silný, abych si ji vzal.“

„Fulaghar zatím vidí jen to, že tě nakonec chamtivost na tomto světě zabije. Udělal bys lépe, kdybys zůstal jeho spojenec.“

„To nemělo se spojenectvím nic společného. Měl pro mne jen život porobeného. Stejně jako pro tebe, Hargastora a Toklorqa. Ty chceš říct, že jsi šťastný jako otrok?“

Knaarl mávl rukou k darkspawnům, kteří se shromáždili kolem něj. „Všichni jsme jen otroky Velkého zla, Merihime. Jen ty – a snad několik dalších – se s tím stále nějak nejste schopni smířit. Většinu z vás však již stihla Konečná smrt.“

„Já jsem se rozhodl nebýt otrokem. Máte štěstí že darkspawni, gremlini a impové nejsou dost inteligentní na to, aby pochopili, jak je využíváte.“

„Takže chceš říct, že by bylo lepší nechat ze sebe

udělat jen o něco málo víc než zvíře?“ Knaarl si olízl ústa bez rtů.

Merihim neodpověděl.

„Tobě se povedlo se sem dostat díky jedné z těch tvých cetek, že ano?“ zeptal se Knaarl. „Díky jednomu z těch tvých pokladů, které rozhazuješ mezi lidmi, abys je přiměl přivolat tě.“

„Všichni máme možnost vstupovat do dosud nezískaných světů,“ řekl Merihim.

„Ale to se mění okamžikem, kdy je na svět umístěna pekelná brána a Spálenina začne svou práci.“ Knaarl se připlazil blíž a rozvinul bič. „Teprve pak, když jsou nám Nejstarší příznivě nakloněni, můžeme my využívat Spáleninu, která okrádá svět o Světlo. A ty jsi nebyl povolán, aby ses toho účastnil. Na rozdíl od Fulaghara.“

Merihim zavyl. „Fulaghar si nezaslouží svět tolik bohatý na kořist.“

„Dávej si pozor na ten svůj jedovatý jazyk,“ řekl varovně Knaarl. „Mluvíš o mém pánu.“

„Tehdy dávno sis svého pána vybral špatně.“

Knaarl se pohrdavě usmál. „Protože jsem si nevybral tebe, můj pane?“ V jeho břítkém tónu zbyla spousta místa pro sarkasmus.

„Ano.“

Knaarl naklonil hlavu na stranu. „Zdá se, že tví vazalové často velmi brzy a neplánovaně umírají.“ Tři černé oči se upřely na Warrena. „A ty si je velmi často vybíráš velmi neuváženě.“

Warren měl dojem, že zároveň dostal výhružku, byl odsouzen a zavržen. Kdyby se tolik nebál, snad by ho to pobouřilo. Ale někde uvnitř tušil, že by mohl každým okamžikem zemřít.

„Nikdo z těch, kdo si tě tehdy zvolili, už nežije,“ řekl Knaarl.

„Ani v jednom případě mou vinou.“

„Odpusť mi mou troufalost, Rozsévači moru, ale buď si tedy opravdu vybíráš neuváženě, nebo své hračky rozbíjíš tím, že příliš riskuješ.“

Merihim se ušklíbl jen koutkem úst a pohled na ten úsměv byl strašlivý. „Mluvil jsi teď někdy s Hargastorem?“

Knaarl nahnul hlavu na stranu. Zakmital rukou a bič se začal plazit po podlaze, jako by byl živý. Několik darkspawnů vyděšeně couvlo.

„Hargastor byl zabit v boji proti templářům,“ řekl Knaarl.

„Ne, zabil ho někdo jiný.“

„Darkspawni, kteří byli s Hargastorem a zachránili si život, říkali, že bojoval s templáři. Všechny je samozřejmě stihla smrt za to, že Hargastora opustili.“ Knaarl si znovu olízl tenké rty. „Ty jsi dosud jediný, kdo se kdy vzepřel Fulagharově vůli a přežil to. Jestli máš v úmyslu zůstat na tomto světě dlouho...“

„Zůstávám tady,“ řekl Merihim.

„...pak bude toto opominutí brzy napraveno.“ Knaarl práskl bičem. „Těším se, až pánovi povím o tvém skonu. O to víc, jestli jsi opravdu měl prsty v Hargastorově smrti.“

Merihim se nenechal zastrašit. „Z úcty k našemu dávnému přátelství ti dám šanci žít.“

Knaarl se zasmál a výbuch jeho smíchu Warrena málem připravil o sluch.

„Tady se mne nemůžeš ani dotknout, Merihime,“ odpověděl démon. „Kdybys se postavil přímo mně nebo

Fulagharovi, sešleš na sebe hněv Prvního.“

„Velké oko dovoluje Temným vůlím a Nejstarším bojovat mezi sebou,“ odpověděl Merihim. „Jen ti nejsilnější jsou hodni postavit se mu k nohám.“

Warren už o Prvním, kterému rovněž říkali Velké oko, četl. Tohoto démona tvořila Temnota, která byla v přímé opozici Světlu. První byl věčný a neodpouštěl. To on držel Temné vůle i Nejstarší na uzdě.

„Ne tady a teď,“ řekl Knaarl. „Nejprve musí tímto světem přejít Spálenina. Jestli se potom budeš chtít postavit mému pánovi, můžeš si pro záhubu klidně přijít.“ Usmál se. „Když bude Fulaghar velkorysý, možná tě ani nebude mučit, než tě navždy zničí.“

„Možná na něj nemohu vztáhnout ruku já,“ řekl Merihim, „ale někdo jiný by mohl.“

Knaarl se na Merihima ostře podíval. „Ty máš Vyvoleného?“

„Mám.“ Merihim mávl rukou k Warrenovi. „A nyní přišel, aby tě zabil a připravil Fulaghara o dalšího z jeho vazalů.“

Knaarl se prudce pohnul, jako had, a podíval se za Merihima na Warrena.

„Člověk?“ zajásal Knaarl. „Z toho všeho, co jsi měl k dispozici, sis vybral jednoho z těch ubohých tvorů, které zabýváme na počkání?“ Práskl bičem. „To už bys udělal lépe, kdyby ses spolčil s templáři.“

„Templáři by se s démonem nikdy nespolečili. A já jsem zvolil moudřejší, než si myslíš.“

„Uvidíme.“ Knaarl bez varování práskl bičem. Jeho konec se s rychlostí blesku blížil k Warrenově tváři.

41.

Warren měl rázem všechny smysly vybičované na maximum a čas se zpomalil. Když se k němu konec démonova biče přiblížil, spatřil, že je upleten z dlouhých, hadům podobných démonů. Všichni měli dokořán otevřené tlamičky, v nichž se zaleskly tesáky. Merihim se nepohnul.

S vědomím, že se mu nikdy nemůže podařit se biči vyhnout, Warren zvedl démonickou ruku a nastavil ji ráně. Podařilo se mu bič chytit pár palců od ostnatého konce. Několik spletených démonů zabořilo Warrenovi tesáky do ruky. Do žil mu proudil jejich jed.

Knaarl zaklel a trhl bičem zpátky. Démoni zakousnutí ve Warrenově ruce se vypletli z biče a stočili se jako hadi připraveni k útoku. Pak se Warrenovi rychle začali plazit po paži vzhůru k tváři.

Instinkt velel utéct.

„Stůj,“ řekl hlas. „Jestli tě nedostanou démoni, když poběžíš, zrychlí se ti puls a jed se ti dostane do srdce rychleji. A jestli tě nezabije jed, Knaarl s Merihimem určitě. Bojuj s nimi. Moc na to máš.“

Warren se vzchopil a soustředil se na prastarou moc, kterou měl v sobě. Začal ze sebe vyzařovat všechno teplo a zároveň cítil, jak mu chladnou kosti. Když se však teplo setkal se vzduchem proudícím kolem jeho pokožky, proměnilo se ve žhavě bílé plameny, které během okamžiku spálily hadí démony na šedý popel. Warren se otřepal a popel z něj spadl jako prachový sníh.

„Dobře,“ řekl hlas. „Moc dobře.“

Warren se podíval na blížícího se démona a znovu se soustředil. Když Knaarl práskl bičem, Warren udělal úkrok do strany a bič ho o pár palců minul. Okamžitě vymrštil ruku a na dálku zvedl prázdnou bednu, kterou se před chvílí prohraboval darkspawn.

Knaarl stáhl bič a cvičně jím práskl. „To chceš po mně hodit, člověče?“

Warren to skutečně velmi rychle udělal. Knaarl líně zvedl paži, jako by chtěl bednu odrazit. Warren ji však pár stop před démonem nechal vybuchnout na ostré třísky.

Dřevěné šrapnely na několika místech prorazily Knaarlovu tlustou kůži. Většina se jich odrazila, protože nebyly dost těžké, aby prošly skrz, nebo dopadly ve špatném úhlu a sklouzly. Tucet dalších se ovšem zabodl Knaarlovi do tváře a do horní poloviny těla. Jedno ze tří očí dostalo přímý zásah a začalo ronit krev, která stékala démonovi po tváři.

Knaarl zařval bolestí a vztekem a jediným máchnutím ruky ze sebe třísky smetl. Práskl po Warrenovi bičem tak prudce, že z jeho konce odlétlo několik hadích démonů. Zároveň se vzpamatovalo pár darkspawnů a s meči a sekerami se rozběhlo proti Warrenovi.

Warren velmi rychle zvedl do vzduchu několik dalších beden – některé prázdné, jiné plné – a mrštil jimi po darkspawnech. Když bedny zasáhly cíl, na všechny strany se rozlétly semínka a knihy. Energetické zbraně démonů naopak zasáhly jen zdi a zažehly malé požáry nebo vytvořily malé kaluže bublající kyseliny. Několik darkspawnů padlo.

Warren se otočil a utekl po schodech nahoru do skladiště. Když tam dorazil, zahrnul za roh do části, kde byly egyptské artefakty. Povolil kohoutek prastaré energie, která v něm dřímala, a zároveň slyšel rychlé kroky a šustící šupiny pronásledovatelů.

V okamžiku, kdy do skladiště dorazili první darkspawni, vylézaly už ze sarkofágů mumie oživené Warrenovou temnou silou. Ty se s krvežíznivou chutí vrhly na démony.

Mumie se snadno rozpadaly a podlaha se rychle pokryla vysušeným masem, kostmi a solí napuštěným plátnem. Darkspawni však pod jejich nápořem padali také.

Do místnosti se připlazil i Knaarl. Zbývajícím dvěma planoucím očima hledal Warrena. Když démon stáhl bič k sobě, Warren vypustil vlnu plamenů, která se převalila přes Knaarla i darkspawny, co stáli poblíž něj. Mumie se okamžitě vzňaly a zapalovaly démony, na které se sáply.

I Knaarl couval, protože plameny ho popálily. Přišel o bič, protože hadí démoni se všichni rozpletli a dopadli na zem. Tam padli za obětí plamenům.

Merihim za Knaarlem jen přihlížel. Warren nepoznal, jaké emoce dává démonova tvář vlastně najevo. Merihimova pozornost byla rovnoměrně rozdělena mezi Knaarla a Warrena.

„Merihim vidí, že jsi čím dál silnější,“ řekl hlas. „Znervózňuje ho to.“

„Já myslím, že by nechtěl, abych umřel,“ řekl Warren.

„Ne, ale nepřekvapilo by ho to.“

„A kdo by pak tu špinavou práci za něho udělal?“

„Merihim nikdy nespolehá na strategii jednoho muže,“ řekl hlas.

Zatímco se Warren pokoušel přijít na to, co to vlastně znamená, proběhl Knaarl plameny a řítil se na něj. Démon z pochvy na zádech tasil zahnutý meč. Na jako břitva ostré čepeli tančil stříbrný oheň. Vypadalo to skoro, jako by Knaarl chtěl vzdálenost mezi nimi překonat jediným skokem.

„Teď,“ pobídl Warrena hlas. „Musíš zaútočit, dokud si ještě dává pozor na oheň a rány z dřevěných třísek jsou stále otevřené.“

Warren sáhl do kapsy pláště a vytáhl skleněnou kouli, kterou si podle instrukcí hlasu připravil.

Koule byla plná oranžově bílé pěny, v níž plavaly tři temně modré tvary připomínající hroty šípů. Každý z nich měl jedno oko a ostnatý ocas dvakrát tak dlouhý jako tělo.

Hlas jim říkal *srdcaři* a tvrdil, že je Knaarl vůči nim zranitelný. Warren doufal, že je to pravda. Podržel kouli na otevřené dlani a *vystřelil!*.

Koule se v prudkém letu pomalu otáčela. Knaarl si jí všiml příliš pozdě na to, aby stačil uhnout. Když koule démona zasáhla pod klíční kostí, bylo to takovou silou, že ho srazila dozadu. Horní polovina démonova těla vrávorala na hadím ocasu, takže to na chvíli vypadalo, že se převrátí. Musel se opřít rukou za sebe, aby se tak nestalo.

Koule se rozbila a její obsah se rozlil démonovi po těle. Sklo mu proniklo kůží. Oranžově bílá pěna stékala po hrudi. Srdcaři pluli pěnou sem a tam, až si každý našel ránu od dřevěného šrapnelu, kterou se dostal démonovi do těla. Šípům podobné hlavice opatřené bičiky zmizely

téměř okamžitě.

„Ne!“ zařval Knaarl. Ve tváři mu Warren četl paniku. Pustil meč a zaryl si do ran drápy ve snaze dostat se k srdcařům, kteří se zarývali hlouběji a hlouběji.

Merihim na Warrena užasle hleděl.

Knaarlovi se podařilo dostat jednoho z malých útočníků z těla. Ten se mu zmítal mezi prsty, než ho démon probodl drápem.

Další dva mu však unikli. Podle toho, co Warren věděl o těchhle démonech, které vyvolal a uvěznil v kouli, zavrtali se Knaarlovi do žil a nechali se krví donést až k srdci. Jakmile byli uvnitř, rozsekali ho ostnatými oclasy na kusy.

Knaarl umíral dlouho. Démon se zhroutil v bolestech a z nosu i úst mu prýštila krev. Brzy mu naplnila plíce, on sebou ještě chvíli cukal a pak znehybněl.

* * *

Warren apaticky procházel mezi spálenými těly darkspawnů. Tři mumie ještě stály připravené v pozoru. Čtvrtá přišla o obě nohy a dívala se na něj, opřená o ruce.

Warren na ně mávl rukou a propustil je. Všechny se zhroutily na zem jako loutky, kterým někdo přeřezal provázky.

Zbývající dvě Knaarlovy oči hleděly prázdně do nekonečna. Ve třetím stále ještě vězela tíska.

Warren si byl dobře vědom, že má Knaarl v sobě srdcaře, a obešel jeho tělo velkým obloukem.

„Mnoho ses toho naučil,“ řekl Merihim.

Warren nevěděl, jak má odpovědět. Otočil se k démonovi a řekl: „S úkoly, co jsi mi dal, jsem moc na výběr neměl.“

„Kde ses dozvěděl o těch démonech?“

„Od kabalistů.“ Warren se chvíli bál, že Merihim jeho lež pozná a bude žádat vysvětlení.

„Nebude,“ řekl hlas. „Potřebuje tě.“

V to Warren doufal. Jinak by byl v příštím okamžiku mrtvý.

„Teď už tě Merihim možná ani nemá sílu zabít,“ řekl mu hlas.

Možná, opakoval si Warren. Ale určitě to nevíš.

„Alespoň nemáš jistotu, že tě zabije.“

Warren se nad tím tiše zamyslel, kolena se mu však třást nepřestala.

„Zbývá poslední z Fulagharových strážců,“ řekl Merihim.

„Toklorq,“ řekl Warren. Když démonovo jméno vyslovil, cosi se v něm hnulo. Když se soustředil, jako by ho to někam táhlo.

„Ano,“ řekl Merihim. „Když jsou nyní dva Fulagharovi strážci mrtví, najít toho třetího bude mnohem snazší.“

„Myslím, že ho najdu.“

„Určitě,“ řekl hlas. „Pomohu ti.“

Merihim nakopl mrtvého démona do slabin. Z nehybného Knaarlova těla vyskočil srdcař a zamířil k Merihimově botě. Ten líně zvedl trojzubec a připíchl malého démona k zemi.

„Zabít Toklorqa bude v určitých ohledech těžší,“ prohlásil Merihim. „Je jako robot, zbraň ukutá v kovářské dílně, zrozen spíše z oceli než z masa a kostí.“

„Nějaký způsob najdu,“ ujistil ho Warren.

Merihim si ho prohlížel. „Nesmírně mě překvapuješ.“

Warren přikývl. Věděl, že kdyby se tolik nebál, podobná slova by ho potěšila. V životě se mu moc chvály nedostávalo.

„To ale není vždycky nejlepší,“ řekl démon.

„Jen se snažím vám dobře sloužit. Chci žít.“

„O tom nepochybuji, ale lidé jsou zrádná sebranka.“

Nad Knaarlovýma mrtvýma očima se ve vzduchu zhmotnil bleděmodrý kruh a v něm se objevila Fulagharova tvář.

„Další z tvých otroků je fuč,“ vysmál se mu Merihim. „Chceš ho oplakat hned? Nebo by ses teď raději někde sám strachoval, že si smrt přijde i pro tebe?“

„Ty jsi jako nákaza, Merihime. Právě teď, když bychom měli pracovat společně, protože tenhle svět je ještě mladý a Spálenina je stále v ohrožení, myslíš jen na sebe a na svůj prospěch.“

„Kdybych měl, co si zasloužím, snad bych myslel i na jiné věci. Ale nespravedlnost, která na mně byla spáchána – díky tvému zásahu – mne šízí.“

„Ty si zasluhuješ akorát dlouhou a bolestivou smrt. Přál bych si jen, abych ti ji mohl dopřát hned, a ne až tehdy, kdy budeš nesnesitelně drzý.“

„Temné vůle i Nejstarší se proti mně nepostaví, dokud se já otevřeně nepostavím proti démonovi sobě rovnému. Proto máš ty své sluhy, a já své.“

„Můžeš na mne zaútočit,“ řekl Fulaghar. „Stojím nad tebou a ve tvé snaze stát se Temnou vůlí jsem pro tebe snesitelným soupeřem.“

„Takhle to v hierarchii démonů chodí,“ zašeptal hlas

ve Warrenově mysli. „Démoni nesmí napadnout demony stejného nebo nižšího postavení – pokud to nejsou jen bezduchá zvířata jako stalkeři nebo tvorové s omezenou inteligencí typu darkspawnů nebo gremlinů. Mohou však útočit na ty, kdo stojí v žebříčku nad nimi, aby zaujali jejich místo. První to tak ustanovil, aby mohli vládnout jen démoni, kteří jsou skutečně silní. Jakmile ovšem démon nižšího postavení zaútočí a neuspěje, nikdo shora už ho nebude chránit. Démoni mají také dovoleno používat ve vzájemném boji své loutky, aby nemuseli sami nést velké riziko.“

Přežije jen nejsilnější, pomyslel si Warren. Nejzákladnější pravidlo všech dravců. A démonům brání v tom, aby se navzájem vyhladili.

„Až přijde čas, zaútočím na tebe a zabiju tě,“ slíbil Merihim. „Ale až v okamžiku, kdy kolem sebe nebudeš mít ochránce. Kdybych na tebe zaútočil, dokud jsou naživu, zavolal by sis je na pomoc.“

„Jestli vůbec kdy budeš mít odvahu na mě zaútočit,“ řekl Fulaghar, „nebudu je potřebovat. Utrhnu ti hlavu sám.“

„Ale stejně řekni Toklorqovi, aby na sebe dával pozor. Brzy si pro něj přijdu.“ Merihim udělal gesto rukou a Knaarlovo tělo se rozpadlo na žhavé uhlíky. Warren ani neviděl oheň, který ho spálil. Bleděmodrý kruh s Fulagharovou tváří zmizel.

Warrenův strach zesílil. Předtím si nebyl jistý, jestli Fulaghar vůbec ví, kdo jeho služebníky zabil nebo že za to je odpovědný Merihim. Ted' už o tom nebylo pochyb.

Merihim se k němu otočil. „Ted' budeš muset být opatrný. Nechci, abys umřel, než dokončíš úkol, který jsem ti dal.“

A co pak? napadlo Warrena.

„To ti teď nemusí dělat starosti,“ řekl mu hlas. „To už budeš schopen postarat se o sebe sám.“

Tomu Warren nevěřil. Jen doufal, že do té doby najde způsob, jak se z toho všeho dostat. Zrovna teď byl ovšem Fulagharovým cílem.

Merihim zvedl ruku a roztrhl ve vzduchu díru vedoucí na jiné místo. „Najdi Toklorqa.“

Warren přikývl.

„A až ho najdeš, zabij ho. Já se pak postarám o Fulaghara.“ Merihim prošel dírou a zmizel.

„Na druhé straně trhliny je ještě někdo jiný,“ řekl hlas.

Warren to také cítil. Pokusil se škvírou nahlédnout dovnitř, ale nic neviděl. Díky mentálním schopnostem, které se mu neustále zlepšovaly, však byl schopen udělat si o osobě na druhé straně matný obrázek.

Osoba byla mladá a byla to žena. Její moc byla velká, ovšem zvrácená.

A připadala mu známá.

Pak se trhlina ztratila.

„Ty jsi ji cítil?“ zeptal se hlas.

„Ano.“

„Poznala jsem, že ti připadala známá.“

„Možná.“ Warren o tom stále nebyl přesvědčen. Překvapilo ho, jak moc ho zaměstnávala myšlenka, že by Merihim spoléhal ještě na někoho jiného. Vlastně by to pro něj mělo být dobré. Jestli měl démon ještě někoho, možná by on mohl uniknout jeho hněvu.

Nebo už má za tebe náhradu.

Warren se otočil a chtěl odejít.

„Počkej,“ zastavil ho hlas. „Merihim si něčeho

nevšiml.“

„Čeho?“

„Podívej se na Knaarlův meč. Na jílec.“

Warren došel k meči a zvedl ho. Zbraň byla pro něj příliš velká – vlastně pro jakéhokoli člověka. Prozkoumal jílec posázený drahokamy, které by zřejmě představovaly ve světě před otevřením pekelných bran jmění. Dnes byly konzervy s jídlem a láhve s vodou vzácnější než všechny rubíny a diamanty dohromady.

Jílec byl omotán zlatým drátem, který téměř dokonale maskoval tajnou skrýš uvnitř. Warrenovy mrštné prsty ji však po krátkém hledání našly. Když byl v dětském domově, naučil se hledat všechny možné skrýše, kde by mohly být peníze nebo další užitečné věci.

Schránka byla zamčená mechanismem tří kroužků, které bylo nutné nastavit za sebe. Warren kroužky otočil a uslyšel, jak zámek cvakl. Když schránku otevřel, povysunul ven drobnou zásuvku a spatřil tři zuby. Byly velké a šípovité, matně zelené barvy. Zdály se být ostré. Warren si vši silou hodil meč na rameno a vysypal zuby do dlaně.

„Knaarl je našel,“ zašeptal hlas nevěřicně.

„To jsou ty dračí zuby?“

„Ano.“

„A jak to víš?“

„Protože jsem slyšela, jak vypadají. A protože z nich skrze tebe cítím prastarou energii.“

Warren věděl, že v zubech je moc. Cítil ji. „Odkud přišli draci?“

„Patřili ženě-démonovi, který zde žil tisíce let. Jmenovala se Lilith.“

„Adamova první žena,“ zašeptal Warren, který si

vzpomněl na staré příběhy z okultních knih své matky.
„Prý to byla matka všech upírů, démonů a jiných stvůr.“
„To je pravda,“ řekl hlas. „A mnohem víc.“

42.

Kde jste ten rukopis našla?“ zeptala se Lyra Dariusová.

„V Akehurstově sanatoriu.“ Leah se nesnažila tuhle informaci tajit. Nic důležitého tam nezbylo. Velení nyní mělo rukopis a bez jeho pomoci s ním stejně nic dělat nemůže. Existovala samozřejmě možnost, že je skutečně spálený natolik, že jej nebude možné obnovit. „Jak jste věděla, že tam je?“

„Macomber to řekl Simonu Crossovi.“

„Ale nám se o tom Macomber vůbec nezmínil.“

„Měl pocit, že tahle informace bude užitečnější v rukou templářů.“

„A vy si myslíte co?“

„To je snad jedno,“ odpověděla Leah. „Rukopis má velitelství. A stejně je spálený na popel.“

„Chlapci z technického věří, že se jim ho podaří zachránit.“

Leah projela vlna euforie, na její tváři to však nebylo znát. Stejně tak si dávala pozor, aby se jí příliš nezvedl tep a nezačala se potit, protože tušila, že místnost bude plná biomonitorů.

„Vy víte, o čem ten rukopis je?“ zeptala se Lyra.

„Měl ho napsat král Šalamoun a vyjmenovat v něm sedmdesát dva démonů, které vyvolal a zavřel v lahvi. Titul knihy je ale zavádějící, protože by se dal přeložit jako prosby k andělům i jako vyvolávání démonů.“

„Podle legendy král Šalamoun sice spoutal demony, ale o tom, že by mluvil s anděly, nic nevím. Kabalisté by

rozhodně jásali, protože ti věří, že démony je možné ovládnout a přinutit sloužit lidstvu.“

„Rozhodně ne všichni, které jsem viděla,“ řekla Leah.

„Souhlasím,“ odpověděla Lyra. „Až na to, že já jsem na vlastní oči viděla, co byla schopna Keira Skylerová udělat díky moci, kterou studiem démonů získala.“ Zavrtěla hlavou. „Vůbec si nedokážu představit, co by ta žena asi věděla dnes.“

„Kabalisté otevírají dveře, které nejsou schopni znovu zavřít. V Londýně jsem viděla, jak jich několik zešílelo, protože prostě všechnu sílu nezvládli. A jiní zase zůstali fyzicky znetvoření.“

„Někteří z nich se ale stali docela mocnými.“

„Prozatím,“ souhlasila Leah. Navzdory úspěchům, které viděla, moci démonů nevěřila. Černý muž s démonickou rukou byl dokonalý příklad.

„Proč jste ten rukopis přinesla sem?“ zeptala se Lyra.

„Protože jsem si myslela, že by z něj v laboratoři mohli dostat alespoň něco. Už jsem viděla, co dokáží, a někdy to jsou hotová kouzla.“

Lyra se usmála. „Víte o tom, že jste byla označena za potenciální nebezpečí.“

„Jistě.“

„Proč jste se nehlásila, když jste měla?“

„Templáři mě drželi v zajetí.“

„A jak jste jim padla do rukou?“

„Před několika dny mi Simon Cross zachránil život.“

„Podle hlášení, která jsem četla, jste se dostala do nebezpečí jenom proto, že jste ho varovala před pastí,

kterou nastražili démoni a v níž byli jiní templáři jako návnada.“

„To je pravda.“ Leah byla rozhodnutá nelhat, pokud to bude jen trochu možné.

„Navázala jste s templáři kontakt, přestože jste měla přímý rozkaz to nedělat.“

„Ano.“

Lyra pokrčila rameny. „A nechtěla byste to trochu rozvést?“

„Kvůli záznamům?“ Leah se usmála, ale v jejím obličejí žádná veselost nebyla.

„Rozhodně kvůli záznamům.“

Leah se nadechla a uvědomila si, že teď její kariéra skončí, nebo naopak vyletí strmě vzhůru. „Protože se domnívám, že templáři hrají naprosto podstatnou roli v tom, jak tenhle střet zvládneme.“

„Střet?“

„Máte pro to jiný výraz?“

„Tady jde o přežití. Myslím, že výraz *střet* je docela drsné zlehčení situace.“ V Lyřiných slovech nebylo nepřátelství.

„Já vůbec nic nezlehčuji,“ nesouhlasila Leah. „Proto jsem se odchýlila od původní mise a navázala kontakt s templáři.“

Lyra zvedla obočí. „Ale tady nejde jenom o templáře, že ne? Zaměřila jste se na Simona Crosse.“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože jemu a jeho lidem skutečně jde o to, aby tento svět nezanikl.“ Leah se odmlčela. „Pořád věří, že demony můžeme porazit. To je víc, než co si myslí naše velení.“

Lyra při těch slovech naštvaně sevřela rty. Leah okamžitě poznala, že překročila hranici.

Měla ses držet popisu templářů, vynadala si. To byla zjevně bezpečná oblast.

Ale ona chtěla, aby velení vědělo, co si o něm i o operacích z poslední doby myslí.

„Musíme čelit výjimečné situaci,“ řekla Lyra. „Snažíme se z ní vytěžit to nejlepší.“

„A zatímco my jsme tu zalezli,“ řekla Leah odměřeným tónem, „Simon Cross se snažil dostat lidi z Londýna. Už to jsou čtyři roky a lodě přes kanál skoro nejezdí. Ale on toho pořád ještě nenechal.“

„Máte s ním poměr?“

Tahle otázka Leah zcela zaskočila. Zaváhala, otevřela ústa, snažila se uvažovat, co má vlastně říct, a pak je zase zavřela. Nakonec to zkusila znovu: „Ne.“

„Viděla jsem ho na fotkách. Je to pěkný chlap. Dalo by se to pochopit.“

Navzdory výcviku a pevnému odhodlání nedat najevo emoce se Leah pomalu začínala červenat. Byla si zcela jistá, že kdykoli jindy a kdyby šlo o někoho jiného, nedala by znát nic.

„Kdybych byla mladší,“ pokračovala Lyra, aniž by ji nechala vydechnout, „asi bych taky měla zájem. Ale třeba je na starší.“

„Ne,“ řekla Leah až příliš rychle. „Není.“

Lyra se na ni upřeně dívala a zvedla jedno obočí.

„Bez urážky,“ řekla Leah.

„V pořádku. Vy jste si Crossův vkus nějak ověřovala?“

„Ne.“

„Ale zdá se, že jste si jistá.“

„Za ty roky, co ho znám, jsem si nevšimla, že by o někoho projevil zájem.“

„Mezi templáři je spousta žen. Třebas mezi nimi.“

„O tom bych nevěděla.“ Leah si však byla jistá, že by si všimla. „Simon má v tuto dobu v hlavě jen válku proti démonům.“

Lyra si ji chvíli tiše prohlížela a pak přikývla. „Znám takové lidi. Pár jich je i tady v jednotce.“ Leah přikývla.

„Problém je, že Simon Cross má zřejmě poněkud bouřlivou minulost.“

„A já musím dodat, že nikdo není dokonalý. Soudím ho podle činů, kterých jsem byla svědkem. Ne podle roky starých, které jsou v záznamech.“

„Zdáte se být neústupná.“

„To jsem.“

„Dobře. Třeba s tím něco uděláme.“ Lyra se postavila.

Leah čekala, že nyní odejde, a netěšila se na to. Se samotou se uměla smířit. Být v izolaci bylo součástí její práce. Jen neměla ráda pocit, že se nic neděje.

„Stráž,“ řekla Lyra, čímž potvrdila Leazino podezření, že je ostatní poslouchají. „Pusťte zvuk.“

„Tady stráž,“ odpověděl ženský hlas.

„Přineste sem zbroj Leah Creaseyové a zrušte rozkaz ji sledovat.“

„Takhle ale výslech probíhat neměl.“

Lyra změnila tón hlasu na kombinaci chladné oceli a ohně. „Ihned uposlechnete můj rozkaz, nebo se z toho budete zodpovídat.“

„Ano, madam.“

„A otevřete ty zatracené dveře, než to udělám

sama.“ Dveře se okamžitě otevřely.

* * *

Místnost, kde pracovali technici, byla stísněná. Navíc byla přecpaná počítači a speciálními přístroji. U obrazovek seděli tři lidé, dva muži a jedna žena. Všichni neustále dávali AI slovní příkazy.

„Jenkinsi,“ řekla Lyra.

„Zde.“ Jeden z mladých mužů se otočil a podíval se na ni. Vypadal, jako by ho právě vypustili z akademie, ale protože ty už čtyři roky žádné absolventy neprodukovaly, nebylo to možné.

„Vy pracujete na tom rukopisu,“ řekla Lyra.

„To ano,“ souhlasil.

„Tak co máte?“

Jenkins se otočil zpátky k obrazovce a rychle vyslovil několik příkazů. „Původní dokument, který jste přinesla, byl ošklivě ohořelý. Naštěstí ale nebyla poškozena struktura stránek. Oddělit je od sebe byla hotová logistická noční můra. Nebudu vás zatěžovat detaily ohledně toho, jak jsme museli tisk rekonstruovat pomocí elektromagnetických nanostabilizérů...“

Lyra zvedla ruku.

„Chcete se na něco zeptat, madam?“

„Ne. Ale hlasuji, abyste nás nezatěžoval.“

„Aha.“ Jenkins se nefalšovaně zastyděl. „Jistě, madam.“ Obrátil pozornost zpátky k monitoru. „Nakonec jsem přešel stabilizované stránky molekulárním skenerem Guttenbergova knihtisku nastaveným na chemické složení použitého inkoustu – mimochodem, bylo jich tam

šest různých – a vlastně jsem text i obrázky ze stránek *zvedl*. Jakmile jsem ho měl, nahrál jsem ho do počítače a pustil dešifrovací software.“

„Tam byly i obrázky?“ zeptala se Lyra.

„Ano, madam. Podařilo se mi je renderovat, ale nejsem si jistý, jak s textem souvisí.“

„Proč?“

Jenkins zaváhal. „Protože jsou... divné.“ Vyslovil několik příkazů a na monitoru se objevily obrazy.

Leah se sklonila blíž. Obrázky byly výjimečně detailní kresby. Zachycovaly však obhludná stvoření.

„Démoni,“ řekla Leah.

Jenkins přikývl. „Jsou tady i jména. Souhlasí s knihou *Goetia*, jak ji známe.“

Tahle věta na chvíli Leah naprosto vyvedla z míry. „Jak ji známe?“

Jenkins pohlédl na Lyru, která přikývla.

„*Goetia* byla mezi knihami o nadpřirozenu velmi často vyhledávaným záznamem. Hodně lidí taky tomuhle žánru říkalo *new age*.“ Jenkins cosi tiše řekl a na monitoru se vedle obrázku s démonem začaly zobrazovat přebaly knih. „Všechny je měl napsat král Šalamoun. Jedno z nejslavnějších vydání bylo z roku 1904 od Aleistera Crowleyho. Jmenovalo se *Ars Goetia* a Crowley tvrdil, že kniha byla napsána na základě psychologického výzkumu.“

„Ale to není ta kniha, na kterou se díváme, že ne?“ zeptala se Lyra.

„Ne, madam. A nejen to. V téhle knize je vlastně schovaná ještě jedna.“

„Jak to myslíte?“

„V tom, co tady vidíte, je schovaný tajný text.“

Jenkins zobrazil několik dalších stran. Ty byly plné textu v jazyce, který Leah nepoznávala.

„Jazyky mi nikdy nešly,“ přiznala Lyra.

Leah měla za sebou výcvik v dešifrování, nikoli však přímo v lingvistice. Kdyby se někdo pokoušel skrýt informace v anglickém, francouzském nebo japonském textu, dokázala by na to většinou přijít a identifikovat podezřelé pasáže.

„Díváte se na koptskou egyptštinu,“ řekl Jenkins. „To by mohl být jazyk, kterým král Šalamoun psal učená díla.“

„A kde je ten skrytý text?“ Lyra se zadívala více zblízka.

„Tady.“ Jenkins vyslovil potřebné příkazy a na monitoru se některé fráze objevily zvýrazněně.

„Tohle vypadá jako jiný jazyk,“ řekla Leah.

„To bych nepoznala,“ řekla Lyra.

„Nějaké základy jazykovědy mám,“ připustila Leah. „Ale ne tolik, abych si s tímhle poradila.“

„Pořád to je víc, než mám já,“ řekla Lyra. „Domluví se francouzsky a italsky, ale i s těmi mám v písemné podobě problém.“

„Je to jiný jazyk,“ řekl Jenkins.

„A jaký?“ zeptala se Lyra.

„To nevíme.“ Jenkins si povzdechl takovým tím nervózním způsobem, jakého byli schopni jen mladí. „Rozeslal jsem to expertům na listiny, ale ani oni to ještě neidentifikovali. A to musím přiznat, že se sám v jazycích docela orientuji.“

„Jak jste to našel?“ zeptala se Leah. „Zdá se, že je to dokonale integrované do původního textu.“

„Taky že je. Dokonce perfektně sedí i konjugace

sloves i syntax. Skrytá slova ale odhalil molekulární sken, protože jsou vždy napsaná dvěma vrstvami inkoustu. Někdo ta slova přepsal ještě jednou.“

Jenkins vyslovil příkaz a jedno ze slov se objevilo jako druhá vrstva nad původním. Písmena však vypadala jinak.

„Tohle se ale nepřekrývá,“ řekla Leah.

„Ne.“

Leah hleděla na poskakující písmena. „Něco tak hnusného by přece všechny muselo okamžitě praštit do očí.“

„Kdyby byly oba inkousty viditelné lidským zrakem, tak ano.“

„Vysvětlete to,“ řekla Lyra.

Jenkins se k ní otočil. „Ta druhá vrstva inkoustu byla pouhým okem neviditelná. Podle chemického složení, které jsme ze spálených stránek dostali – a nezapomeňte, že žár může chemické složení změnit – jsme tu chemikálii identifikovali. Zhruba se shoduje s tím, co používají kabalisté.“

„Takže tohle napsal nějaký kabalista?“ zeptala se Lyra.

Leah cítila, jak se jí svírá žaludek. Jestli to byla pravda, mohlo to zhatit všechny její plány vzít překlad Simonovi a templářům.

„Nevíme, jestli to psal kabalista,“ řekl Jenkins. „Když uvážíme dobu, kdy byl ten rukopis zřejmě sepsán, chemické složení papíru a inkoustu, je možné, že inkoust používal i někdo jiný.“

„Ale co je tam napsané, nevíte?“ zeptala se Lyra.

Jenkins zavrtěl hlavou. „Nemáme ponětí.“

43.

Jedenáct celých sedm mil od bunkru templářů se Simon postavil na zadní část obrněného transportéru, kterým přijel na místo setkání. S pomocí HUDu zkoumal okolní tmu.

Kousek od něj stáli připravení Nathan a Danielle. Ostatní templáři zabezpečili perimetr.

V dálce viděl Simon siluetu Londýna. Oblohu halil černý kouř Spáleniny. I po čtyřech letech byla skutečnost, že město je zcela pohrouženo do tmy, podivná a děsivá.

„Simone,“ řekl do vysílačky templář u komunikačního rozhraní. „Mám na obrazovce dva nepřátele.“

„Pošli mi to,“ řekl Simon. V příštím okamžiku se mu nepřátelská vozidla objevila na HUDu v podobě průhledných značek.

„Jedou přímo k nám,“ prohlásil templář chladně. „Třicet sedm mil za hodinu.“

„Můžeš mi dát čas setkání?“ zeptal se Simon.

„Vzhledem k terénu a podle toho, že ty transportéry pěkně honí, bych to viděl na dvacet dva až dvacet šest minut.“

* * *

O dvacet čtyři minut později se dva obrněné transportéry vyšplhaly na stromy porostlý kopec, kde už

čekal Simon se svou posádkou.

„Simone Crossi,“ zavolal někdo přes vysílačku z jednoho z vozidel.

Simon byl napojen na komunikační kanál svého transportéru, takže ihned templářovu tvář spatřil na HUDu. Navázal aktivní spojení, aby bylo vidět i jeho.

„Tady jsem,“ odpověděl Simon. Poznal templáře podle obličeje, třebaže už ho několik let neviděl.

Donaldu Pettibonovi bylo přes čtyřicet. Tvář měl protáhlou a hubenou. Nad horním rtem si pěstoval prošedivělý knír. Byl to seržant rodu z Rorke a vycvičil spousty templářů v boji v malé jednotce. Pěsti, jak se těmito jednotkám říkalo, rodu z Rorke byly nejdisciplinovanější ze všech.

„Rád tě zase vidím, Simone,“ řekl Pettibone. Mírně se usmál, ale v jeho tmavých očích nebyla ani stopa vřelosti.

„Taky jsem rád, že jsi v pořádku, seržante Pettibone. Pořád ještě cvičíš?“

„Pořád.“

„Úplně se divím, že sis dal vůbec pauzu a udělal si výlet sem.“

Pettibone zaváhal. „Převor měl pocit, že by bylo lepší, kdybys viděl nějakou přátelskou tvář.“

Přátelskou, nebo ne, Simona to neuklidnilo. „A co chce?“ Simon necítil potřebu být natolik uctivý, že by Boothu nazval jménem nebo titulem.

„Mluvit s tebou.“

„Tak to mohl přijet sám.“

Pettibone znechuceně stiskl rty. Simon si nebyl jistý, zda to bylo, protože navrhl, že Booth mohl přijet osobně, nebo protože tím Pettibona přinutil přiznat, že přesně

tohle převor nechtěl.

„Má pocit, že by bylo bezpečnější, kdybys ty přijel k nám do podzemí,“ řekl Pettibone.

„Tak to jsme na mrtvém bodě,“ řekl Simon. „Booth už promarnil druhou možnost se mnou mluvit.“ Začal se obracet k odchodu.

„Lorde Crossi.“

Skutečnost, že ho Pettibone oslovil dědičným titulem, Simona zarazila. Chvíli stál jako opařený.

„To byl titul mého otce,“ řekl Simon. „A i on ho nerad používal, když zrovna nevykonával nějakou oficiální funkci. Ze všeho nejvíc se považoval za rytíře, serafima a ochránce rodu z Rorke i řádu.“

„Já to vím, Simone,“ řekl Pettibone. „Jenom ti připomínám, že ten titul je teď tvůj.“

„Proč?“

„Protože jsou lidé, kteří si myslí, že bychom se podle toho k tobě měli chovat.“

Simon zkoumal templářovu tvář. Seržant Donald Pettibone nikdy nebyl falešný. Byl to jeden z nejoddanějších lidí, jací kdy rodu sloužili.

„Když jsem před čtyřmi lety odcházel,“ řekl Simon, „nikdo si na moje postavení ani titul nevzpomněl.“

„To bylo všechno hrozně čerstvé.“ Pettibone zamrkal a v dosud kamenné tváři se objevila bolest. „Strašně moc jsme toho ztratili a všichni jsme byli zmatení.“

„A co se změnilo?“

„Tak nějak se všechno uklidnilo.“

„A já pořád nevidím na ulici ani jednoho templáře, který by bojoval s démonama.“

„Neber si to osobně, ale vy proti nim taky zrovna

neposíláte armádu,“ řekl Pettibone. Vzápětí však sevřel čelisti uraženou pýchou.

Touché, pomyslel si Simon.

„Víš to stejně dobře jako já, protože taktiku nás učil tvůj otec – ať je mu země lehká. Velmistr Sumerisle se pokusil zlikvidovat démony hrubou silou. Tehdy to nevyšlo, a to jsme měli k dispozici mnohokrát víc templářů než dnes. Teď je to naopak, přesilu mají démoni a je jich každým dnem víc. Musíme si vybírat, kdy a kde se s nimi střetneme.“

„Já si vybírám,“ zavrčel Simon. „A vidím, jak mí muži umírají, zatímco brání nevinné nebo útočí na démony, kdykoli to je jenom trochu možné. Kdy vzal převor Booth naposledy do ruky meč a pistoli?“ Podle toho, co Simon slyšel, Booth z podzemí vůbec nevycházel a jedinou výjimkou byl výlet, když si přijel pro Macombera.

„To je hrubá neúcta,“ protestoval Pettibone. „Tvůj otec by se takhle nikdy nechoval.“

„Od prvního dne, cos mě začal trénovat, jsi musel vědět, že jsem syn svého otce, ale rozhodně ne on.“ Ani tehdy Simon nebyl příliš ochotný podřizovat se autoritám. Pettibonovi se několikrát otevřeně postavil a těžce zkoušel jeho trpělivost. „Vyřid’ Boothovi, že jeho pozvání odmítám. A taky mu můžeš říct, že jsem to udělal *uctivě*, jestli chceš.“

„Lorde Crossi...“

Simon se otočil na patě a vykročil ke svému transportéru. „Odjíždíme, seržante Pettibone. Přejí ti bezpečnou cestu zpátky.“

„Převor Booth ti nabízí Vlajku cti,“ řekl Pettibone rychle. Aniž by se otočil, hleděl Simon seržantovi do

tváře přes HUD.

„Přesně tak,“ pokračoval Pettibone, když Simon neodpovídal. „Rod z Rorke rozvinul Vlajku cti.“

Vlajku cti nikdo nepoužil už více než sto let. Původně byl tenhle symbol zřízen, aby bylo možné urovnat spory mezi znepřátelenými lordy v rámci jednoho rodu. To bylo krátce poté, co Filip Sličný prohlásil členy řádu za kacíře a přinutil je schovávat se. Navzdory tomu, jak jednotný řád byl, docházelo k osobním střetům týkajícím se často například cti templářských žen.

Rád potřeboval tyhle spory řešit rychle, aby dále netříštily rody zevnitř. Následkem jednoho z takových sporů před sto lety během světové války padl rod Pherralů. Kvůli činům lorda Pherrala – a ani Simon nevěděl, jaké činy to byly, protože vše bylo přísně tajné – byl jeho rod zbaven privilegií.

Když byl Simon menší, seznámil se s Rorke Pherralem, jedním z potomků padlého rodu. Pherral byl po otci přímým dědicem titulu převora, kdyby ovšem rod nezanikl. Otec i syn však nakonec stejně zahynuli u svatého Pavla a rod vymřel po meči.

„Vlajka cti ti zaručí bezpečný odchod,“ řekl Pettibone. „A dá ti šanci promluvit před všemi rody řádu.“

„Jde o rukopis *Goetie*, co?“ zeptal se Simon.

Pettibone zaváhal. „Převor ho chce vidět.“

„A jak se o něm dozvěděl?“

„Převor Booth přesvědčil profesora Macombera, aby mu o něm řekl.“

„Jak?“

„Macomber si prohlédl templářské podzemí.

Pochopil, že tohle tajemství bude u Bootha v bezpečí. Převor poslal do Akehurstova sanatoria tým, ale bylo zjevné, že tam někdo dorazil před ním. Z toho, jak vypadali démoni, které jsme tam našli, jsme pochopili, že je zabili templáři.“

„To pořád nevysvětluje, proč mi Booth nabídl Vlajku cti,“ namítl Simon. „Booth mohl požádat řád o svolení zaútočit na náš bunkr.“

„Kdyby to zkusili, čekalo by je tu peklo,“ přispěchal Nathan s výhrůžkou.

„To převor nechtěl. Stal ses v podzemí docela populární osobou. Měl pocit, že by s takovým rozhodnutím hodně lidí nesouhlasilo. Ani když by byla v sázce *Goetia* a tajemství, které se v ní skrývá.“

Simon tomu nemohl uvěřit.

„Hodně lidí by se za tebe postavilo, lorde Crossi,“ řekl Pettibone. „Možná nesouhlasí se vším, co děláš, hlavně kvůli tomu, jak za tebou utíkají mladí templáři a podnikají k tobě něco jako dětskou křížovou výpravu, ale zároveň ví, že se snažíte dělat něco jiného.“

Simon se nad tím zamyslel a tentokrát měl silné nutkání nabídku přijmout. I když pevně věřil všemu, co dělal, zároveň věděl, že tím ohrožuje otcovo dobré jméno.

Vlajka cti by mu dala možnost všechno uvést na pravou míru.

Nathan položil Simonovi ruku na rameno a přepnul na soukromý kanál. „Nedělej to, kamaráde.“

„Vlajka cti,“ řekl Simon.

„Ale rozvinul ji Booth. Měl bych rozhodně lepší pocit, kdyby ti tu nabídku udělal nějaký jiný rod.“

„Přísahal jsem věrnost rodu z Rorke.“

„A poslední dobou jsi tak trochu vyvrhel, kamaráde. Stejně jako my všichni. Už k rodu nepatříme. A kromě toho se s Boothem moc nemusíte a víš, že jakmile se Booth do něčeho zahryzne, nepustí.“

„Když budu pod Vlajkou cti, nemůže mi Booth nic udělat. Řád by mu to nedovolil.“

„Polezeš do lví klece, kamaráde. To nikdy není dobré. My ti tam nepomůžeme.“

„Nathane, vážím si toho, co říkáš, ale já to musím udělat. Ti lidi, co za náma přišli, civilisti i templáři – i ta děcka – všichni potřebují zásoby a věci z templářského podzemí.“

„Potřebují hlavně tebe, kamaráde.“ Nathanova tvář byla na HUDu stále vážnější. „Jestli přijdou o tebe, nikdy se z toho nevzpamatují.“

„Ale o mně můžou klidně přijít kdykoli,“ řekl Simon laskavě. „Jsem jenom obyčejný chlap, Nathane. Jeden z templářů. Příští boj proti démonům může být můj poslední.“

„Simone, seš kamarád a já tě mám rád i kvůli tvojí odvaze a protože máš dobré srdce. Přísahám ti, že ať už si vybereš jakékoli bojiště, nikdy nebudeš jenom jeden templář.“ Nathan se zadíval Simonovi do očí. „Ale tohle *nedělej*. Boothovi nemůžeš věřit.“

„Musím,“ řekl Simon.

„Tak nech jít mě. Udělej ze mě svého zástupce. Půjdu za Boothem.“

„To nejde.“

Nathan už to nevydržel a vybuchl. „Ale to doprdele aspoň dává smysl! Byl bys v bezpečí a my bychom zjistili, co Booth chce.“

Simon opětoval přítelův pohled. „Nemůžeš jít místo

mě. Nemohl bys za mě mluvit ani jako můj zástupce. Některé věci musím udělat sám. Kvůli památce svého otce. Z toho, co dělám, se musím zodpovídat sám.“

„Tak mě aspoň nech jít společně s tebou.“

„Ty musíš zůstat tady. Postarej se o všechno, než se vrátím.“

Nathanovu tvář zastřela temná předtucha. „A když se nevrátíš?“

„Tak se o všechno postaráš taky.“

Nathan se k němu sklonil a vřele ho objal. Když znovu promluvil, bylo to chraptivým hlasem. „Tak se sakra snaž, aby ses vrátil, kamaráde. Potřebujeme tě tu.“

Simon se hrdě obrátil k Pettibonovi. „Dobře, seržante. Můžeš dát převorovi vědět, že jsem Vlajku cti přijal.“

Poklop obrněného transportéru se otevřel. „Tak si nastup, lorde Crossi.“

Simon vlezl do vozidla a posadil se na sedačku z popruhů v zadní části. Nikdo s ním nepromluvil. Poklop se zavřel.

„Hezky se usad' a užij si cestu, lorde Crossi,“ doporučil mu Pettibone. „Za chvíli jsme tam.“

Transportér se s mírným trhnutím rozjel.

Simon ještě nějakou dobu udržoval spojení se svým vozidlem. Viděl, jak Nathan s ostatními nastoupil a obrátil transportér zpátky k bunkru. Pak se spojení, které bylo samozřejmě striktně odděleno od kanálů, jež monitorovalo Pettibonovo vozidlo, přerušilo.

Simon se opřel. Byl uprostřed možných nepřátel, chráněn jen tenkým závojem cti, ideálem starým téměř tisíc let, který se zrodil ve zcela jiném světě než ve znetvořené krajině, jež se nyní rozkládala kolem něj.

* * *

O tři hodiny později Simon s Pettibonem a ostatními templáři proklouzl stíny halícími stanici metra Elephant And Castle. Vchod do podzemí patřící rodu z Rorke byl skrytý za tajnými dveřmi v opuštěném metru.

Když se Simon před čtyřmi lety do Londýna vrátil, šel stejnou stanicí. Od té doby tu nebyl.

Vypadalo to tu hůř než tehdy. Spálenina dál město devastovala. Na ulicích, kde bojovali démoni nebo kde se ze země vynořili carnagorové zely ohromné díry a praskliny.

Pettibone je mávnutím poslal na jednu stranu ulice. Templáři se přikrčili k zemi s tasenými meči a pistolemi v rukou.

Simon čekal, ale čím dál víc v něm rostla zlá předtucha. Nedávalo smysl, aby zaujali pozice zrovna tady. Nic jim nebránilo vejít do metra.

„Na co čekáme?“ zeptal se nakonec.

„Trpělivost, lorde Crossi,“ řekl Pettibone. „Město je každým dnem nebezpečnější. I za těch pár hodin, co jsme pryč, se toho mohlo hodně změnit.“

Simon zkontroloval HUD a všiml si – ne poprvé – že ho ostatní templáři drží přesně uprostřed mezi sebou. Cítil se jako zajatec, ale věděl, že jejich chování dává smysl. Za podobných podmínek by udělal totéž.

Na druhé straně ulice ze stanice metra vyšla řada templářů, kteří se nyní rychle blížili. Když Simon poznal typický černorudý design Boothovy zbroje, měl najednou sucho v krku.

„Simone,“ řekl Booth. Přepnul hledí na průhledné, aby mu bylo vidět do tváře. Navzdory invazi Booth za

poslední čtyři roky přibral. Simon to poznal podle obličeje. Během krátké výměny názorů na obrněných transportérech, když si Booth přijel pro Macombera, si toho nevšiml.

Schovávání mu asi dělá dobře, pomyslel si Simon a jen tak tak se zarazil, aby to neřekl nahlas. Místo toho daleko diplomatičtěji pronesl: „Převore Boothe.“

„Tak nějak jsem nedoufal, že mi budeš věřit, i když ti nabídnu Vlajku cti,“ řekl Booth.

Simon chtěl Bootha ujistit, že bere situaci vážně. „Máme společný cíl,“ řekl.

„Knihu jménem *Goetia*,“ přikývl Booth. „Máš ji s sebou?“

„Ne.“ Simon se neobtěžoval vysvětlovat, že shořela a už ji vlastně nemá. „Ale mám ji. A přišel jsem se podívat, co můžeš nabídnout ty.“

„No jo. Doufat, že ji vezmeš, bylo asi opravdu bláhové. Ale to je vlastně jedno. To jde zařídit. Ve válce se vždycky hrálo na výkupné.“

Než se Simon stačil pohnout, ozvalo se za ním vysoké bzučení.

„Pozor,“ řekla AI zbroje. „Elektromagnetický neurální paralyzér...“

Pettibone se na Simona vrhl se zmiňovaným přístrojem v ruce. Paralyzér byl navržen tak, aby vyřadil zbroj z provozu, když se templář ocitl na bojišti v bezvědomí nebo když nebyl příčetný. Zároveň fungoval při posednutí démonem nebo magickým artefaktem. Templářská zbroj byla nebezpečná jako miniaturní tank, a navíc rozhodně daleko pohyblivější. Paralyzér musel být vybaven šifrováním, které dokázalo proniknout přes obranu obleku. Každý rod měl své.

Simon se pokusil paralyzér zablokovat, ale Pettibone byl příliš rychlý a příliš zkušený, než aby se mu Simon dokázal vyhnout. Kromě toho k Simonovi ihned přiskočili další dva templáři, kteří ho srazili na zem.

Jednoho z nich zasáhl pěstí do hledí tak silně, že se mu hlava zvrátila dozadu. Vzápětí udeřil Simon loktem pod bradu druhého. Skrčil nohu pod sebe a překulil se ve snaze vymanit se jím ze sevření. Než se však stačil postavit, zasáhl ho Pettibone paralyzérem.

„Zablokovat elektromagnetický výboj,“ rozkázal Simon.

„Provádím,“ odpověděla AI. „Chyba. Elektromagnetický výboj není nepřátelský. Nebylo zaznamenáno ohrožení.“

„Zrušit,“ řekl Simon zoufale. „Vypni protokol rodu z Rorke.“ Byl blázen, že Boothovi věřil, a byl idiot, když zapomněl na kódování, které mohl převor proti němu použít. Ale i v jeho týmu bylo tohle vybavení nezbytné.

„Držte ho!“ rozkázal Booth. „Seržante! Sundejte ho už!“

„Zadejte heslo pro zavření protokolu rodu z Rorke,“ řekla AI obleku.

Než mohl Simon odpovědět, vrazil mu Pettibone paralyzér do zátylku. Pak zbrojí i Simonovými nervy prošlo několik elektromagnetických výbojů. Pokusil se zůstat při vědomí, ale v příštím okamžiku padal do hluboké temné studny.

44.

Leah stála na jedné straně konferenčního stolku v malé místnosti, kam ji odvedli poté, co technik dokončil obnovu všech spálených stran rukopisu. Jenkins nahrál text do jednoho souboru a do samostatného souboru pak uložil text tajný. Kopie obou dal Lyře Dariusové. Lyra požádala Leah, aby na ni počkala v konferenční místnosti.

Zatímco tedy netrpělivě čekala, dívala se na záběry neustále běžící na monitorech, které byly všude kolem. Stiskem jediného tlačítka by je všechny vypnula, ale díky nim měla přehled o dění v ostatních místnostech i na ulicích kolem Ellis Building. Na některých monitorech byly dokonce i okolní ulice.

Na město už před několika hodinami padla noc. Všude lovili démoni.

Leah je pozorovala a zároveň si přála, aby velitelství vydalo rozkaz rozmístit po městě zbraňové systémy. Jednu dobu to byl aktuální plán, jak se vypořádat s invazí démonů. Mohli by je zabíjet na dálku.

Bohužel, démoni by zbraně našli a zničili krátce poté, co by se je pokusili použít. Velitelství se dokonce bálo, že by pak démoni mohli vysledovat bezdrátový signál až do jejich skrytého stanoviště. A přijít o zbraně také nebyla maličkost, protože ještě nenašli způsob, jak je rychle vyrábět.

Na jedné z obrazovek pronásledovala smečka stalkerů muže s chlapcem. Démoni je během několika vteřin dohonili. Leah se přinutila dívat se na jejich smrt,

aby jí před očima zůstal důvod, proč nemít s démony slitování, až je bude mít na mušce.

Dveře se otevřely a vešla Lyra.

„Posad'te se,“ pokynula jí.

„Nechci sedět,“ řekla Leah. „Sedět znamená zůstat na místě a zůstat na místě znamená zdržení. Já prostě musím být někde, kde budu nějak užitečná.“

„V pořádku.“ Lyra se posadila do rohu stolu. Vypadala unavená, skoro vyčerpaná. „Přednesla jsem svým poradcům váš návrh dát kopii rukopisu *Goetie* templářům...“

Leah už chtěla něco namítnout.

„Simonu Grossovi,“ dodala Lyra. „Všichni do jednoho ten nápad smetli ze stolu.“

Leah propadla beznaději. *Zradila jsi Simonovu důvěru.* Navzdory zklamání však okamžitě začala vymýšlet, jak dostat soubory z počítače a jak se s nimi dostat ven. Žádný ze způsobů, které ji napadly, nebyl zrovna jednoduchý, ale ona se nemohla vrátit k Simonovi s prázdnýma rukama.

„Namítla jsem, že i my budeme mít kopii, se kterou budeme moci pracovat,“ pokračovala Lyra. „Odpověděli, že by před námi měli templáři náskok, protože budou mít mezi sebou lépe jazykově vybavené odborníky.“

„Přesně kvůli tomu bych ho Simonovi odnesla,“ řekla Leah.

„Argumentovala jsem stejně. Také jsem nadhodila, že pokud vás nechceme dát pod zámek, nemůžeme si být jistí, že se soubory s *Goetií* nedostanou ven.“

Leah neodpověděla, ale zahlodal v ní červík strachu. Byla vycvičená, aby se uměla vypořádat s uvězněním. Ve válce se do takové situace mohla dostat. Ale nedokázala

si představit, že bude zavřená, zatímco Simon bude dál bojovat s démony a zachraňovat lidi ve městě.

„Vím, že byste mi mohla slíbit, že se k těm souborům ani nepřiblížíte,“ řekla Lyra.

„Nikdy bych neudělala nic, co by tuto organizaci mohlo poškodit,“ vyhrkla Leah okamžitě, aby využila příležitost. „Dávám vám...“

„Nechte toho.“ Lyra zvedla ruku. „Lžete pěkně, ale pořád je to jen lež. Udělala byste přesně to, co sama považujete za správné. V tomhle ohledu toho máte v záznamech docela dost.“

Leah zmlkla. V hlavě jí ožily všechny možné způsoby, jak se dostat ze zajetí. I na tohle měla výcvik.

„Naštěstí pro vás,“ řekla Lyra, „jsou mí poradci opravdu jen poradci. V takových případech se rozhodují sama za sebe a oni nemají právo mi v tom bránit. Takže jsem se rozhodla, že dostanete svolení odnést informace templářům – Simonu Crossovi – s tím, že беру na vědomí skutečnost, že nemůžeme žádat záruku a on se s námi o informace, které třeba zjistí, podělí.“

Leah se nedokázala ubránit úsměvu.

„A přestaňte se šklebit jako šílenec,“ rozkázala Lyra s předstíranou přísností. „Právě jsem vám dala rozkaz, který vás znovu vystaví nebezpečí.“

Leah se zatvářila vážně a přikývla. „Ano, madam. Kdy mohu jít?“

„Myslela jsem si, že byste si mohla trochu odpočinout a něco zakousnout, než...“

„Promiňte madam, ale jsem odpočínutá. A najíst se můžu cestou.“

Na Lyriných rtech se objevil smutný úsměv. „Tak nějak jsem si myslela, že to řeknete. Podejte mi ruku.“

Zároveň jí nabídla svou.

Leah ji přijala.

„Připravít k přenosu dat,“ řekla Lyra.

„Připravena,“ odpověděla Leah. Zavřela helmu a sledovala aplikaci, která se jí objevila před očima.
„Přenáším.“

Přenos dat trval několik minut, protože žádný ze záznamů nebyl komprimovaný. Když se lišta dostala ke stu procentům, ozvalo se pípnutí. Leah věděla, že templáři mají ve zbrojích zabudovanou AI, ale obleky, kterými byla vybavena její skupina, podobnou vymoženost neměly.

„A ať toho nemusím litovat, Leah,“ řekla Lyra.
„Nezadržujte před námi informace, a hlavně se sakra nenechejte zabít.“

„Ne, madam.“

„Můžete jít. V garáži pro vás mají motorku a nutriční náhradu, kterou můžete cestou sníst.“

„Děkuji, madam.“

* * *

O pár minut později naskočila Leah na dvacet let staré BMW R 1200 GS Adventure Enduro, které dostala, a nakopla je. Garáž vyplnilo burácení motoru.

„Velitelství říkálo, že jste na tenhle model zvyklá,“ řekl malý mechanik, který ještě naposledy otřel nádrž hadrem.

„To jsem,“ souhlasila Leah.

„Doufám, že se o vás postará.“

„Tím jsem si jistá, šéfe.“

„Tak ji zkuste dovézt zpátky. Už jste přišla vo dvě a

sehnat je dá čím dál větší fušku.“

Leah se rozhlédla po garáži. Určitě tu stálo zaparkovaných méně vozidel než kdy dřív. Tanky, obrněná auta, džípy i motorky.

„Budu se snažit, šéfe,“ řekla. Pak přidala plyn, pustila spojku, zvedla nohy a vyrazila do tmy.

* * *

Hnala stroj podzemním tunelem dost širokým, aby jím projel vojenský tank. O dvě celé čtyři míle později dorazila ke kontrolnímu stanovišti, v němž operoval tucet mužů oblečených do stejné zbroje jako ona. „Zvláštní pověření.“

Leah věděla, že muž čte příslušný rozkaz přímo na HUDu. „Ano.“

„Znáte to tady?“ zeptal se muž.

Leah vyvolala na HUDu mapu. Tunel vedl ven do podzemní garáže. „Ano.“

„Šťastnou cestu.“

„Děkuji.“

Muž dal znamení ostatním a ti rychle zkontrolovali monitory napojené na kamery na druhé straně falešné zdi. Když byli spokojení, že nikde nevidí špehovat demony, otevřeli stěnu.

Šéf ochranky vysekl Leah energický pozdrav.

Leah vytočila motor a prudce vyjela do podzemní garáže.

O pár vteřin později se už řítila zničenými ulicemi Londýna, jako by měla v patách tisíc čertů. Vlastně tomu tak někdy i bylo.

* * *

O několik hodin později Leah zaparkovala motorku pod stromem hluboko v lese. Vytáhla ze zadního úložného prostoru kanystr a obrátila ho do nádrže. Kdykoli zastavila, byla to první věc, kterou udělala. Představa, že by jí došel benzín v okamžiku, kdy by za sebou měla démony, nebyla příjemná.

Pak nastavila komunikační rozhraní na frekvenci, kterou monitorovali templáři v Simonově bunkru, a pokusila se s nimi spojit. Téměř okamžitě byla přepojena na Danielle.

„Kde jsi?“ otázala se Danielle.

„Pár mil od bunkru,“ odpověděla Leah. „Říkala jsem si, že se ozvu, než dorazím k vám.“ Všimla si napětí v Daniellině tváři i hlase dřív, než ji na to stačil upozornit oblek, který byl na podobnou analýzu naprogramován.

„To je dobře. Povedlo se ti něco udělat s tím rukopisem?“

„Ano. Mám s sebou kopii.“

Napětí na Daniellině tváři vystřídala úleva, která dokonce smazala i něco z těžké únavy. „Zůstaň, kde jsi. Mám tvoji polohu. Pošlu pro tebe tým.“

„Zvládla bych to sama.“

„Pro případ, že bys nebyla sama.“

Leah se kolem sebe rozhlédla. „A kdo by tu asi byl?“

„Doufám, že nikdo. Ale jenom pro jistotu.“

Leah to rozčílilo. Náhle si připadala v lese zranitelnější. „Co se děje, Danielle?“

„Řeknem ti to, až tě tu budem mít.“

Až tě budem mít? Leah se to vůbec nelíbilo. „Buď mi to řekneš hned, nebo mizím a už mě neuvídíte. Kde je

Simon?“

Danielle se nadechla a zase hlasitě vydechla. „Když jsi byla pryč, nalákal převor Booth Simona, aby za ním přišel do podzemí. Teď ho Booth má. Právě jsme dostali žádost o výkupné. Buď Boothovi donesem rukopis *Goetie*, nebo dá Simona démonům.“

Leah naskočila na motorku. „Pust' mě dovnitř, Danielle. Eskortu nepotřebuji.“ Pak nastartovala.

* * *

Terrence Booth, jak Leah věděla z předchozích setkání, byl bezohledný grázl. Přidat k jeho popisu výrazy lhář a podvodník rozhodně nebylo na škodu. Hnusil se jí od první chvíle, kdy ho viděla. Nesnášela ho skoro stejně rychle, jako se naučila věřit Simonu Crossovi.

Bylo těžké smířit se s tím, že oba tito muži pocházeli ze stejného prostředí a vyrůstali spolu.

Leah hleděla na statický obraz Simona připoutaného řetězy k židli v malé místnosti. Hlava mu spadla na hrud'. Buď byl v bezvědomí, nebo zdrogovaný, aby nekladl odpor.

Nebo taky může být klidně mrtvý a Booth jenom takhle naaranžoval jeho tělo. Leah se pokusila myšlenku hned zavrhnout, ale bylo to nemožné. Soustřed' se na to, že je živý. Jestli ne...

Nedokázala větu dokončit ani v duchu. Jestli Simon nebyl živý, bylo na všechno pozdě.

Boothova zpráva byla krátká a věčná. Vrátila si ji zpátky.

Booth stál před kamerou v plné zbroji. Hledí měl průhledné, aby mu bylo vidět do obličeje. V pozadí seděl Simon, bez zbroje a s řetězy kolem hrudi, paží i nohou.

„Vím, že máte rukopis *Goetie*,“ řekl Booth. „Poslal jsem pro něj své muže do Akehurstova sanatoria. Řekl mi o něm profesor Macomber. Našel jsem jen výsledky vaší práce. Takže buď budu ten rukopis mít zítra do svítání, nebo je ze Simona žrádlo pro demony.“

Obrazovka zhasla.

Leah se musela přinutit vydechnout. Rozbolela ji hlava, jako by se jí mezi spánky rozpoutala strašlivá bouřka. Nechtěla ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby se dostala ven o něco později. „Už s Boothem někdo mluvil?“

„Já.“ Nathan seděl na druhé straně řídící místnosti. Měl ovšem co dělat, aby sedět zůstal. „Kdybych ho tu měl, kopl bych ho do ksichtu, že by se mu zuby zapíchly do krku z druhé strany.“

„Kdyby nám to Simona vrátilo, tak klidně,“ odpověděla Leah. „Ale než budeme mít jistotu, budeme radši opatrnější.“

„Jestli Simonovi něco udělá, zabiju ho.“

„Bitvy se vyhrávají chladnou hlavou,“ prohlásil Wertham stojící v rohu, „ne mladým srdcem.“ Starý templář dosud tiše seděl stranou ostatních. „Jestli je lord Cross naživu, dostaneme ho zpátky. Jestli ne, postaráme se, aby byl pomstěn.“

„Můžete Boothovi zavolat?“ zeptala se Leah.

„To nevíme,“ řekla Danielle. „Nejdřív to nemělo smysl. Říkali jsme si, že čím méně se toho řekne, tím líp. Nechtěli jsme přiznat, že ten rukopis nemáme.“

„A kdy vlastně Booth Simona zavřel?“

„Brzo ráno,“ řekl Wertham. „Ještě před svítáním.“

„Proč s ním vůbec šel?“

„Booth mu nabídl Vlajku cti,“ řekl Nathan.

„Asi mi budeš muset vysvětlit, co to je.“

Nathan to udělal. „Prosil jsem Simona, ať nechodí. Nabídl jsem mu, že půjdu místo něho. Ale nechtěl o tom ani slyšet.“

„Proč?“ Leah takové rozhodnutí připadalo šílené.

„Protože Booth přesně věděl, co na Simona platí,“ řekla Danielle. „Věděl, že když Simonovi nabídne Vlajku cti, dává mu v první řadě možnost očistit jeho jméno.“

„Očistit jméno od čeho?“ zeptala se Leah.

„Od toho, že se před šesti lety obrátil k templářům zády,“ řekl Wertham.

„To když jel do Jižní Afriky?“

Wertham přikývl.

„Ale já jsem si myslela, že templáři – teda alespoň někteří – mohli žít mimo podzemí.“

„Někteří jo,“ řekl starý templář. „Taky jsem byl mnoho let rybář. Ale Simon neodešel jenom od templářů, ale taky od svého otce.“

„A na to Booth Simona dostal,“ řekl Nathan. „A moc dobře věděl, co dělá. Řád i jednotlivé rody přesně zaznamenávají celou svou historii i historii jednotlivých šlechticů. Loajálnější rytíř než lord Thomas Cross snad nikdy ani nežil.“

„Simon má pocit, že otcovo jméno zostudil,“ řekl Wertham. „Tehdy, když jeho otec ještě žil, Simon o tom takhle neuvažoval. Ale teď se není schopen vyrovnat s tím, že je otec mrtvý. Ví, že neustále bojuje s pocitem viny.“

„Dobře,“ řekla Leah. „Chápu, že Simon byl hodně

zranitelný a tahle dohoda ho musela zlákat.“ Vzhledem k jejímu dětství pro ni samotnou byla rodinná čest naprosto neznámý pojem. Zároveň ovšem chápala pocit sounáležitosti a věděla – alespoň částečně – jaký je Simon člověk. „Ted’ ale potřebuji vědět, jestli může Booth porušit slib. Copak to na jeho cti nezanechá velkou kaňku?“

„Kdyby to neměl Simon u templářů rozházené, tak rozhodně jo,“ řekla Danielle. „Bylo by to neodpustitelné porušení morálky.“

„Templářské rody už se ale přes otázky cti umějí přenést,“ řekl Wertham.

„Tak co kdyby se tedy ostatní templáři v podzemí dozvěděli, co Booth udělal?“ zeptala se Leah.

„Podle toho, co víme,“ řekl Nathan trpce, „už s podobnou myšlenkou přišel i nějaký jiný lord nebo možná lady.“

45.

Ostatním rodům v podzemí se taky nelíbilo, když Simon před čtyřma rokama odešel," pokračoval Nathan. „A ještě míň se jim líbilo, že za náma začali odcházet další.“

„Řekli jste Boothovi, že mu ten rukopis dáte?“ zeptala se Leah.

Nathan se zatvářil provinile. „Jo. Neměli jsme jinou možnost. Vůbec jsem nevěděl, co by se stalo, kdybych mu řekl, že je zničený.“

„Dobře. Protože teď ho máme.“

„A ty mu ho chceš dát?“ Danielle vypadala, jako že nevěří vlastním uším.

„Samozřejmě že mu ho dáme. Můžeme klidně udělat dost kopií pro všechny. Ale Boothovi nedáme soubor s tajným textem.“ Leah už jim dříve řekla, co zjistila.

Několik templářských vědců už na textu pracovalo, ale ani oni zatím netušili, co tajemný jazyk říká.

„Počkej,“ protestovala Danielle.

Leah, která tušila, co přijde, se na templářku podívala a čekala.

„Tohle je *naš* problém,“ řekla Danielle vztekle. „Pokud vím, nikdo tu z tebe neudělal velitelku.“

Leah počkala, až ze sebe Danielle dostane nejsilnější emoce, a nebrala si nic z toho osobně. Věděla, že templářka se musí vypořádat s pocitem viny a vztekem a s ní to vlastně nemá nic společného. „Ale já ze sebe žádnou velitelku nedělám.“

„No, podle toho, jak to tady řídíš, to vypadá, že jo.“

Nathan s Werthamem byli evidentně rádi, že zatím nebyli do výměny názorů zataženi.

„Nejsi templářka,“ řekla Danielle.

„Ne,“ řekla Leah klidně, „to nejsem. Ale na Simonovi mi záleží. Hodně.“ Cítila, jak při tom přiznání zrudla, a uvažovala, kde se tahle reakce vzala. „Nechci, aby se mu něco stalo.“

„My to zvládnem.“

„A jak?“ řekla Leah vyzývavě.

Danielle se otočila na oba templáře. Ti se dívali jinam a dělali, že ji nevidí.

„Nemáme důvod si myslet, že to s námi Booth myslí dobře...“

„Žádné *s náma*“ skočila jí do řeči Danielle. „A už vůbec ne po tom, co udělal se Simonem.“

„To si ani nemyslíme.“

„Tak co máte v plánu?“ zeptala se Leah. „Vpadnout tam a vzít jim ho neberu jako odpověď.“

Danielle si povzdechla. „Já nevím,“ řekla tiše. „Ale máš pravdu, že od Bootha nic dobrého čekat nemůžem. Ti dva se se Simonem nesnášeli, už když byli kluci.“

„Lsti a úskoky jsou moje práce,“ řekla Leah. „Jestli dám dohromady něco, na čem se shodneme, mohli bychom Bootha dostat. Ale jestli mě chcete vynechat, přijdete o velkou výhodu. To mi věřte.“

Danielle přikývla.

Leah zkontrolovala čas a zjistila, že je něco málo po jedenácté večer. „Tak jo, nějaký čas ještě máme. Zkusíme dát dohromady něco, co aspoň trochu bude připomínat plán.“ Podívala se na Werthama. „Existuje způsob, jak se dostat k plánu templářského podzemí?“

„Ne. Ty neexistují ze dvou důvodů.“ Wertham je

vypočítal na prstech. „Za prvé proto, aby nikdy nemohly padnout do rukou někomu, kdo by je proti nám použil.“

Tomu Leah rozuměla. Ze stejného důvodu nepořídilo ani její velitelství plány svého úkrytu.

„Za druhé proto, že podzemí se za poslední roky hodně změnilo, protože se tam pořád něco staví.“

Leah věděla, že tohle bude problém. „Ale jednoduchou mapu byste z hlavy nakreslit zvládli?“ Wertham přikývl. „To asi všichni.“

„Tak to udělejte. A neradťe se u toho. Budeme potřebovat eliminovat případné chyby nebo něco, na co by někdo zapomněl.“ Pak se Leah obrátila k Werthamovi. „Můžeš dát dohromady tým, se kterým bychom šli pro Simona?“

„Kdyby ostatní v bunkru věděli, že ho má Booth, měli bychom co dělat s hromadnou evakuací,“ řekl Nathan. „Šli by pro něho všichni. Proto jsme si to zatím nechali pro sebe.“

„Fajn. Udělali jste dobře, že jste nic neřekli. Ale budete sem muset někoho posadit pro případ, že by se Booth znovu ozval.“

Wertham přikývl. „To se dá zařídit.“

„Tak to zaříd' hned. Musíme vyrazit co nejdřív. A nikdo by se to nemusel dozvědět.“

Všichni tři templáři se postavili.

„Ještě jedna věc,“ řekla Leah. „Máte někoho, kdo by ten rukopis uměl vytisknout tak, aby vypadal autenticky? Nechci Boothovi dávat elektronickou kopii. Pak by věděl, že jsme si ji nechali taky. A já mu to nechci ulehčovat. Ať si to všechno oddře sám.“

* * *

Simon ucítil v hlavě prudkou bolest, která ho vlastně přivedla zpátky k vědomí. Když ucítil, jak mu po bradě stéká teplý pramínek krve, pochopil, že dostal další ránu. Potlačil bolest a soustředil se na toho, kdo mu ji způsobil. Horní polovinu těla i nohy měl připoutány řetězem k židli stojící uprostřed malé místnosti, kam ho zavřeli.

„Myslím, že je zase vzhůru,“ řekl templář stojící před Simonem.

Simon se musel na okamžik skutečně hodně soustředit, aby mu došlo, že je to jediný muž, a ne dvojčata.

„Už jsi vzhůru, Simone?“ zeptal se Booth.

Simon byl slabý a stále částečně dezorientovaný, nicméně se vzepřel proti řetězům a zvedl hlavu, aby se na Bootha podíval. Převor seděl za kovovým stolem proti němu.

„Jsem,“ zamumlal Simon napuchlými rty.

„Mluvil jsem s tvými přáteli. Souhlasili, že tě vymění za *Goetii*.“ Booth jedl z misky čerstvé třešně.

Zahrady v templářském podzemí fungovaly na pozoruhodnou směs hydroponiky a magie. Bylo možné vytvořit podmínky pro růst jakékoli plodiny, takže templáři pěstovali skutečně skoro všechno. Systémy, které Simon nechal zřídit v bunkru, se templářským zahradám nemohly rovnat ani v efektivitě, ani ve využitelnosti.

Simonovi kvůli bolesti a narkotikům, které měl stále v krvi, dělalo chvíli potíže Boothova slova vstřebat. „Oni ti řekli, že mě za ten rukopis vymění?“

„Ano.“ Booth si hodil do úst další třešeň.

Simon na převorovi tyhle jeho výstřednosti nesnášel a byl si jistý, že to Booth ví. V bunkru měli někdy

problém všechny dostatečně nasytit. Templáři v podzemí však měli stále přebytek a mohli pěstovat i to, co zrovna vysloveně nepotřebovali.

Vzhledem ke všem okolnostem a ke skutečnosti, že tenhle rozhovor na vlastní uši neslyšel, si byl Simon jistý, že Booth nemluví pravdu. Olízl si rty a ucítil na jazyku krev.

„Lžeš,“ zachraptěl Simon. Zoufale prahnul po doušku vody. Vůbec neměl ponětí, jak dlouho byl v bezvědomí.

Booth jakoby nic stiskl tlačítko na dálkovém ovládání vedle misky s třešněmi. Na jedné ze stěn se rozsvítilo tříděčko a na něm Nathan sedící ve velícím centru v bunkru.

„...buď budu ten rukopis mít zítra do svítání, nebo je ze Simona žrádlo pro demony,“ říkal Boothův hlas.

Booth stiskl další tlačítko a zastavil obraz. „To jsem jim říkal své požadavky. Ted' bude mluvit tvůj kamarád.“ Znovu stiskl tlačítko.

Nathan na obrazovce chvíli nevěřícně zíral a pak řekl: „Ten rukopis ti donesem. Ale potřebujem víc času.“

„Žádné víc času,“ odpověděl Boothův hlas. „Zítra do svítání. Pak je ze Simona Crosse mrtvola.“

Booth se odvrátil od tříděčka a zářivě se usmál. „Mrtvola z tebe bude stejně, ale on to ještě neví.“

Simon se ušklíbl. Bylo to těžké, protože rty mu nefungovaly tak jako obvykle. Nos měl zřejmě zlomený a nemohl jím dýchat.

„Nathan ví, že jsi lhář,“ řekl Simon. „Už moc dobře ví, že slovo čest ti nic neříká.“

„Co?“ předstíral Booth překvapení. „Jenom proto, že jsem porušil dohodu o Vlajce cti?“

Simon mu na to neskočil.

„Takové dohody se uzavírají jen s čestnými lidmi,“ řekl Booth. „A ne s takovýma jako ty. Tahle dohoda je pro templáře, a ty jsi vyvrhel. Jednat s tebou čestně není nutné.“

Simonovi se vybavilo cosi, co mu kdysi řekl otec. Jak moc pravdivá ta slova byla, pochopil až před čtyřmi lety, když se vrátil do Londýna, který ovládali démoni.

„Čest není o jednání mezi lidmi,“ řekl Simon. „Čest má každý v sobě a řídí se jí. A protože ji má, může ji přenést na ostatní.“ Probodl Bootha pohledem. „Ty žádnou čest nemáš.“

Booth zavyl. „Nech si ta svoje kázání.“

„To nebylo kázání,“ řekl Simon. „Tohle mi řekl otec, abych podle toho žil.“ Rozhlédl se po ostatních templárech v místnosti. „A jsem si jistý, že to samé řekl i vám všem.“

Ostatní templáři sklopili pohledy a odmítali se Simonovi podívat do očí.

Booth kývl na hromotluka stojícího vedle Simona. Simon pochopil, co přijde, a pokusil se před ránou uhnout. Nepomohlo to. Mužova pěst ho zasáhla přímo do tváře. Na okamžik měl pocit, že ho bolest svrhne zpátky do černé propasti bezvědomí.

„Neschovávej svou hanbu za otcovo jméno,“ řekl Booth. „V téhle místnosti není nikdo, kdo by nevěděl, co Thomas Cross pro řád znamenal. On se k nám nikdy zády neotočil.“

Simon vyplivl krev do misky s třešněmi.

Booth mu sprostě vynadal a vstal od stolu. Na rozdíl od muže, který Simona bil holými pěstmi, měl na sobě Booth zbroj. S ní by Simona bezpochyby zabil jedinou

ranou.

Simon ani na okamžik neuhnul pohledem.

„Převore Boothe,“ řekl jeden z templářů, „účastnit vraždy se nebudu.“

Booth se k němu otočil. „Tak to bys měl odejít, Whitehalle.“

Templář se zvedl. „Ne. S tímhle jsem souhlasil, protože si myslím, že potřebujeme tu *Goetii*. Jestli je pravda, co nám profesor Macomber řekl o ochranných opatřeních v ní, nemůžeme se bez té knihy dál démonům bránit. Jestli Crossovi přátelé zjistí, že je mrtvý, rukopis nám nedají.“

Booth zbrunátněl vztekem. Sevřel ruku v pěst a udeřil s ní do stolu, který snadno rozbil. Ránu ještě zesílily stěny malé místnosti.

Simon hádal, že je místnost zvukotěsně izolovaná. Takových bylo v templářském podzemí hodně. Rychle však obrátil myšlenky k tomu, co říkal Whitehall o Macomberovi.

„To je odepření poslušnosti,“ prohlásil Booth.

„Ne, pane. Jsem tady, abych získal ten rukopis,“ řekl Whitehall. „Stejně jako všichni ostatní. A souhlasili jsme, že se na Simona Crosse Vlajka cti nevztahuje. Ale tohle nedovolíme. Žádný templář nesmí zabít bezmocného vězně.“

„Tak to jste všichni blázni,“ řekl jim Simon. „Protože rukopis byl zničený, už když jsme pro něho přišli my. Jestli v něm bylo něco důležitého, je to dávno pryč.“

„Lžeš,“ obořil se na něj Booth.

„Při památce svého otce,“ odpověděl Simon.

„Tvůj přítel Nathan říkal, že mi rukopis přinese.“

„Neměl jinou možnost. Řekls mu, že mě zabiješ.“ Simon se nadechl. „Jenom marníš čas a ztrácíš i tu trochu cti, kterou jsi možná měl. Kvůli ničemu.“

Booth na něj chvíli hleděl a Simon viděl v jeho očích strach z toho, že by to mohla být pravda.

„Ne,“ řekl Booth. „To není až tak úplně pravda, že ne? Kdyby byla, nešel bys za mnou. Je za tím ještě něco víc.“

„Přišel jsem, abych mohl hájit čest svého otce,“ řekl Simon.

„To je pravda, ale ne celá. Něco tajíš a já chci vědět co.“

Simon se na Bootha podíval pevným pohledem a znovu potvrdil, co už řekl. „Rukopis shořel. Prostě neexistuje.“

„Tak to zjistíme.“ Booth se otočil k jednomu z templářů. „Spoj mě s Nathanem Singhem.“

Templář kousek poodstoupil a chvíli tiše mluvil.

Simon se zoufale snažil zapudit bolest, která mu prostupovala hlavu i tělo, ale ani s veškerým výcvikem to nebylo možné.

„Mám spojení s jejich bunkrem,“ řekl templář.

„Dej mi to na monitor,“ přikázal Booth.

I když Simon nechtěl, neovládl se a otočil hlavu k obrazovce. Poznal u komunikačního rozhraní Peltera, jednoho ze starších templářů v bunkru, a nedokázal se ubránit myšlence na to, kde je asi Nathan s Danielle.

„Kde je Nathan Singh?“ zaburácel Booth.

„Vydrž, převore,“ řekl Pelter. „Za chvíli ho tam máš.“ Naklonil se a obraz na monitoru se změnil.

V příštím okamžiku se na obrazovce objevila Nathanova tvář. „Co chceš?“ zeptal se templář vůbec ne

přátelsky. Podle pozadí bylo poznat, že stojí v garáži.

Simona mátl skutečnost, že v garážích, kde měli terénní transportéry, žádné komunikační rozhraní nebylo.

„Měl jsem velmi zajímavý rozhovor s tvým přítelem Simonem,“ řekl Booth.

Nathan ukázal palcem za sebe. „Jestli chceš, ať to stihnem, asi bychom se neměli moc zdržovat.“

Bootha takový familiérní tón rozčílil, takže vztekle vyhrkl: „Simon mi tady tvrdí, že žádný rukopis neexistuje. Říká, že v tom sanatoriu shořel.“

„Takže?“

„Takže shořel?“

Nathan zanařoval. „Simon ti už nevěří, Boothe. Zjevně k tomu má důvod. A nechce, abychom ti věřili my. Takže ti bude lhát a říkat ti, že rukopis neexistuje, abys naši dohodu odvolal. Určitě to vidí tak, že mění svůj život za naše.“

„Takže rukopis máte?“

„Ano.“ Nathan se zatvářil, jako že ho rozhovor nudí.

„Ukaž,“ přikázal Booth.

„Tak ukaž, že Simon žije.“

Booth zaklel, ustoupil dozadu a mávl k Simonovi. Jeden z templářů přišel blíž a natočil kameru na Simona. „Žije,“ řekl Booth.

„To může být hologram,“ oponoval Nathan. „Ať něco řekne.“

Booth kývl na hromotluka, který okamžitě udeřil Simona do tváře hřbetem ruky.

„Klidně ho nechám na přání krvácet,“ řekl Booth laskavě.

Nathan znovu zasypal Bootha nadávkami.

„Být vámi, přestal bych si se mnou hrát,“ řekl

Booth. „Ukaž mi, že máte rukopis, nebo vám Simona zabiju přímo před očima.“

Nathan natáhl ruku kamsi mimo záběr kamery a vrátil ji zpět plnou papírů. Vypadaly staré a neporušené, rozhodně ne jako ty spálené, které Simon našel v trubce v sanatoriu.

„Jestli mám stihnout termín, budeme muset vyrazit,“ řekl Nathan. „Chceš ještě něco?“

Booth nařídil, aby bylo spojení přerušeno, a obrátil se k Simonovi.

„Vypadá to, že ani teď ses nenaučil mluvit pravdu,“ řekl Booth. Znovu kývl na hromotluka.

Simon dostal další tvrdou ránu do dolní čelisti. Z bolesti se mu udělaly mžitky před očima.

Simon se pokusil něco říct a popřít existenci dokumentu. Musel to být nějaký trik. Určitě. Ale nemohl hýbat čelistí a nedokázal artikulovat. Snaha něco říct jen znásobila bolest a on se poroučel do bezvědomí. Jeho poslední myšlenky byly na Nathana a Danielle, kteří zjevně vymysleli způsob, jak se nechat zabít.

46.

S pojení přerušeno,“ řekla Leah. Nathan si úlevou oddechl a opřel se o 3D projektor, který stále vysílal obraz jeskyně s transportéry. Leah obraz uložila před několika hodinami, než vyrazili. „Myslíš, že nám to Booth sežral?“ zeptal se Nathan. „Jsem si jistá,“ řekla Leah. „Za svoji kariéru už mám takových falešných pozadí pár za sebou.“

„A co je to za kariéru?“ zeptala se Danielle. Leah mlčky přešla podezření v templářčiných očích. Věděla, že ani jeden z nich ji nepřijal úplně, ale v tuhle chvíli jí všichni věřili, že dokáže, co tvrdí.

„Tady je kopie přenosu,“ řekla Danielle, aby změnila téma. „Přehraj to.“

Všichni seděli vzadu v transportéru, který s nimi mířil do Londýna. Leah si výsledek své práce prohlédla. Bylo to dobré. Počítačová aplikace, kterou nahrála do komunikačního rozhraní v bunkru, byla neprůstřelná.

„Co když si Booth nechá záznam analyzovat?“ zeptal se Nathan. „Pozná, že je to podvrh?“

„Aby někdo poznal, že ten záznam byl upravený, musel by být odborník,“ řekla Leah. „Nemyslím si, že by templáři někoho takového měli, protože – upřímně – myslím, že o takové aplikace jste se moc nezajímali. Možná máte dokonalé obranné systémy, ale co se týče programování, je spousta věcí, do kterých moc nevidíte.“

„A kromě toho Booth nechce věřit, že je *Goetia* zničená,“ dodala Danielle. „Chce, aby to, co viděl, byla

pravda.“

„Jestli rukopis fakt může zajistit nějakou trvalou ochranu před démonama, udělalo by to z něho obrovského hrdinu,“ zavrčel Nathan.

„Zatím se postarám o to, aby se z něho nestal Simonův vrah,“ řekla Leah. „To mi teď bude úplně stačit.“

* * *

Vstávej.

Warren se pomalu probрал a ospale zamžoural do tmavého pokoje. Na druhé straně místnosti ležela v teráriu v teplé hlíně semena, která našel v Knaarlově meči, a poprvé po tisících letech přemýšlela o tom, že by mohla vyklíčit.

„Co se děje?“ zeptala se Naomi, která ležela vedle něj.

„Merihim,“ řekl Warren.

Naomi sevřela v dlani prostěradlo a vyděšeně si ho přitáhla si k ňadrům. Zároveň se opřela o čelo postele.

Pojď. Musíme jít. Fulaghar s Toklorqem se blíží ke knize, kterou Fulaghar hledá.

Warren slezl z postele. Pohledem mimoděk zabloudil ke knize ležící na stole. Byla pořád tam.

„Kde jsou?“ zeptal se Warren. Když se podíval balkónovým oknem ven, podle růžové oblohy poznal, že je těsně před svítáním.

V londýnském Toweru.

Warrenovi se sevřel žaludek studenou hrůzou. Tam už jednou byl. Tower of London stál v London Borough

of Town Hamlets a odjakživa představoval děsivé místo. Odehrávaly se zde veřejné popravy, byli zde věznění králové a White Tower – Bílá věž, která vlastně tvořila celý komplex – měla být svědkem mnoha nadpřirozených jevů a sil.

Rozhodně to nebylo místo, kde by se chtěl setkat s démony.

„Běž,“ řekl hlas v jeho hlavě. „Viděla jsem, jak to skončí. Všechno je, jak má být.“

Warren v to upřímně doufal. „Myslel jsem, že potřebujete, abych zabil Toklorqa, než se střetnete s Fulagharem,“ řekl Merihimovi.

Démon stál na balkóně v ustupující noci. S trojzubcem v jedné ruce vypadal děsivě a nebezpečně.

Na to už je pozdě. Nakonec se ukázalo, že Fulagharovo hledání Goetie vůbec nebylo bláhové. Ta kniha existuje a v tuto chvíli je v rukou templářů. Fulaghar se pro ni vydal. Merihim se obrátil tváří k Warrenovi. My dva s ním skončujeme, abych konečně mohl zaujmout své právoplatné místo jako Temná vůle.

V příštím okamžiku už stál Warren vedle démona Merihim máchl trojzubcem do vzduchu a roztrhl v něm díru. Warren cítil, jaká energie z ní sálá. Pak ho do ní Merihim strčil a skočil za ním.

* * *

Simon zavrával a málem upadl. Jeden z templářů ho táhl za sebou nahoru po schodech ze stanice metra Tower Hill. Čelist ho strašlivě bolela, a podle toho, že s ní nemohl správně hýbat, když to zkusil, předpokládal, že

ji má zlomenou. Ze všech sil se tedy snažil s ní nehybat, aby si nepůsobil ještě větší bolest.

Na sobě měl zbroj, ale ta byla na Boothův příkaz vypnutá. Poprvé v životě Simon cítil, že je zbroj těžká a neohrabaná. Také byla jakoby mrtvá, protože AI nebyla aktivní. Spoutali mu paže za zády a nechali otevřené hledí, protože potřebovali, aby ho Nathan poznal.

Navzdory všemu, co se stalo, Simon stále doufal, že Nathan dostal rozum a rozhodl se výkupné nezaplatit a vrátit se zpátky. Kdyby výkupné přinesl, zřejmě by skončili mrtví oba. Simon si byl jistý, že Nathan pro Boothu nemá pravý rukopis.

„Lorde Crossi.“

Simon se opatrně otočil, protože stále ještě musel držet krok s templářem, který ho držel na řetězu. Hlavu měl tak těžkou, že se málem převážil.

Za Simonem spěchal profesor Archibald Xavier Macomber. Boothovi templáři pochodovali k Tower Wharf. Spálenina už zkonzumovala většinu z toho, co kdysi bývalo nádhernou krajinou plnou stromů.

Macomber vypadal nezdavě. Booth se evidentně ani k němu nechoval zrovna laskavě. Tvář měl plnou modřin.

„Slyšel jsem, že jste tady,“ řekl Macomber unaveně. „Musím se přiznat, že jsem vlastně doufal, že jste na svobodě.“ Mírně se usmál. „Moc nevěřím na záchranu na poslední chvíli, jak to ukazují na třiděčku, ale vám jsem držel palce.“

„Promiňte, že jsem vás zklamal.“ Simonova slova byla kvůli zraněné čelisti špatně a pomalu artikulovaná.

„Panebože,“ řekl Macomber, „vaše tvář vypadá strašně.“

„Nemůže vypadat tak strašně, jak se cítím,“ ujistil

ho Simon.

Templář, který Simona táhl, škulbl řetězem a bolest vězně téměř srazila na kolena.

„Říkali mi, že Booth dostane rukopis *Goetie*,“ řekl Macomber.

„Ten shořel,“ řekl Simon. „Booth dostane maximálně... podvrh.“

Macomber se zatvářil ustaraně. „Tak to bude asi zlé pro nás oba.“

Simon se neobtěžoval profesorovi jeho slova vyvracet.

„Booth si mě pozval, abych mu potvrdil pravost rukopisu,“ řekl Macomber.

Simon přikývl, ale stále držel krok s templářem před sebou. Zároveň se rozhlížel kolem sebe. Londýnský Tower v sobě měl velkou část z historie města.

Původně byl vystavěn v roce 1078, když ho nechal zřídit Vilém Dobyvatel, tehdy ještě jako White Tower. Později přišly další budovy, ale také popravy a vězení.

Během své existence sloužil Tower jako skladiště zbraní, pokladnice pro korunovační klenoty, ale také jako observatoř, archiv nebo třeba zvěřinec. Nejznámější zvířata, která mohla nazývat Tower domovem, byli havrani.

Už stovky let muselo být v Toweru vždy nejméně šest havranů. Říkalo se, že kdyby havrani z Toweru uletěli, zřítíl by se a Anglii by stihlo strašlivé neštěstí.

Po bitvě u katedrály svatého Pavla se rozneslo, že havrani už v Toweru nejsou. Simon slyšel i verzi, že je všechny pochytili a pozabíjeli krvaví andělé. Nevěděl, jestli tomu má věřit. Havranům přistříhoval křídla, aby neuletěli, a neustále se o ně staral jakýsi havranář, jeden

ze strážců Toweru.

Nyní kráčeli podél řeky a Simon se zahleděl do vody. Zbývalo jí jen pár palců a v bahně na mělčinách bylo možné rozeznat děsivě známé bílé siluety.

„To jsou... kostry?“ zeptal se Macomber.

„Jo,“ řekl Simon. Byly tam kosti, auta, čluny i lodě. Všechno vyvržené na břeh kdysi velkolepé Temže. Za dalších několik let, a asi opravdu ne za mnoho, Spálenina řeku dokonale vysuší a zůstane jen suché a popraskané koryto.

„Slyšel jsem, že když v roce 1830 vysušili vodní příkop, který býval kolem Toweru, také tam našli lidské kosti.“

Simon nevěděl, jestli to je pravda, nebo ne. Soustředil se na to, aby kladl jednu nohu před druhou a nespádl. Před ním udával tempo Booth, bezpečně krytý mezi dvěma templáři a v plné zbroji. Převor s aktivovanou zbrojí samozřejmě krácel zcela lehce.

„Taky jsem slyšel, že do malty tu dávali krev obětních zvířat. Tak prý to dělali Římané.“

„Já fakt nevím, profesore,“ řekl Simon namáhavě.

„Jestli je to pravda, znamenalo by to, že ty budovy mají svým původem blíže k démonům než k lidem.“

Jen o pár okamžiků později Simonovi přikázali, aby se zastavil na vnější straně vodního příkopu. Ten už byl dávno suchý, jak předtím poznamenal Macomber. Nyní byl ovšem plný ostatků těl a odpadků. Démoni tuhle oblast zjevně využívali jako skládku toho, co zbylo po jejich obětech.

„Vypadá to, že se tví přátelé opozdili,“ řekl Booth podrážděně.

Simon tiše doufal, že nepřijdou vůbec. Nevěděl,

jestli by ho pak Booth vztekem zabil, ale bylo by lepší zemřít z takového důvodu než vidět, jak umírají jeho kamarádi.

Ve vzduchu visel puch Spáleniny. Stejně tak byl všude cítit pach smrti. V dálce na obloze kroužili démoni. Zatím si jich žádný z nich nevšímal.

Určitě jim to ale nebude dlouho trvat.

* * *

Když Warren prošel trhlinou, kterou Merihim vytvořil, ocitl se na věži. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že je ve střední části londýnského Toweru – Middle Tower – odkud se dívá ke vchodu do komplexu.

Na mostě s tepaným zábradlím vedoucím přes vodní příkop stála skupina templářů. Vypadali, jako že na něco čekají.

Merihim stál hned vedle Warrena. Démon zaklonil hlavu a zavětril.

Warren sáhl do pytle, který měl hozený přes rameno, vytáhl jedno z magických očí krvavého anděla a vypustil ho do vzduchu. Když zavřel oči, viděl skrz ně.

„Tady opatrně,“ řekl mu hlas. „Dnes ráno ses ocitl na nebezpečném místě.“

To už Warren věděl. Ale zároveň cítil moc dřímající na blízkém hřbitově. V hrobech byly pohřbeny všechny možné existence, které zde zemřely jako vězni, ovšem bylo tu i několik členů královské rodiny.

Byla to armáda, která v klidu ležela a čekala jen na něj a jeho schopnosti. Soustředil se na prastaré síly a připravil se. Stačilo jediné slovo, jediný okamžik a bude

jim poroučet. Před čtyřmi lety, ale možná i před čtyřmi dny, by to bylo mnohem obtížnější.

Moc v něm rostla. Ohnul démonickou ruku s vědomím, že většina temné magie, kterou využívá, pochází z ní.

„Tvá moc ale roste i v tobě samotném,“ řekl mu hlas. „Musíš to cítit.“

Warren to skutečně cítil. „Dozvim se někdy, kdo jsi?“ zeptal se.

„Brzy,“ slíbil hlas. „Už velmi brzy.“

Warrena překvapilo, že Merihim stále o hlase v jeho hlavě neví. Zdálo se, že pro oba najednou tam zkrátka není místo.

„Skryla jsem se před ním,“ řekl hlas. „Stejně jako jsem před ním skryla tvé myšlenky.“

Když se nad tím Warren zamyslel, došlo mu, že bytost, které hlas patří, musí být zákonitě silnější než Merihim.

„Jednou,“ řekl hlas, „ale ještě ne. Doufám, že brzy. Musím se osvobodit. Ty se pak pomstíš templáři, který tě připravil o ruku, a já se pomstím tomu, kdo mne spoutal.“

Podívej se, řekl Merihim. Ukázal jako břitva ostrým drápem na druhou skupinu templářů, která se blížila z druhé strany mostu přes příkop.

„Kde je Fulaghar?“ zeptal se Warren. Merihim znovu zavětlil. *Blízko. Brzy ho uvidíme.*

Warren sledoval obě skupiny templářů. Jeden z nich – ten s otevřeným hledím – mu připadal povědomý. Když k němu ještě víc přiblížil oko krvavého anděla, poznal, že je to Simon Cross. Ucítil, jak v něm vře vztek.

Také ho vidím, řekl Merihim. *A za to, co mi před čtyřmi lety udělal, si z něj dopřeji šťavnatý kousek masa.*

Merihim se samozřejmě dozvěděl o vlaku, kterým templáři dostali z Londýna tolik uprchlíků. Démon měl v úmyslu všechny je obětovat pro své účely. Simon Cross ho ošklivě zranil. Warrena překvapilo, že Merihim templáře nevystopoval a nezabil.

„Toho templáře musíme sledovat,“ řekl hlas. „Brzy bude nesmírně mocný.“

Simon Cross v tuto chvíli jako příliš mocný nevypadal. Alespoň si to Warren myslel, když ho viděl s rukama spoutanýma za zády.

47.

Leah z úkrytu v hradním příkopu sledovala, jak Nathan s Danielle kráčí po mostě k Boothovi a jeho skupině. Maskovací schopnosti jejího obleku ji na vyschlém bahně mezi uschlými rostlinami a odpadky činily prakticky neviditelnou.

Zároveň ji skryly před Boothovými templáři. Mohla si být jistá, že změny, které provedla v programu obleku, fungovaly, jak měly.

Ted' už jen stačilo, aby fungovalo i všechno ostatní.

Vyvolala na HUDu potřebnou aplikaci a zkusila komunikační kanál. „Nathane. Danielle. Jsem na místě.“

„Rozumím,“ odpověděl Nathan. Ani on, ani Danielle nezpomalili a dál se blížili k Boothovi. Dobré bylo, že jejich komunikaci neznamenal ani Booth se svými templáři.

„Werthame,“ zavolala Leah.

„Ano,“ odpověděl starý templář.

„Měl by sis taky pustit maskování.“

„Rozumím,“ řekl Wertham. „Jdeme pomalu blíž.“

A *ted' to začne být fakt strašidelné*, pomyslela si Leah. Nastavila komunikátor na frekvenci Simonovy zbroje a zašeptala: „Simone. Tady Leah. Slyšíš mě?“

Když Simon uslyšel v otevřené helmě Leažin hlas, nevěřil vlastním uším. Otočil se na templáře vedle sebe, aby zjistil, jestli slyšeli. Leažin hlas vycházel z otevřené helmy ven, takže ho jejich audio receptory mohly zachytit.

„Chovej se normálně,“ řekla Leah. „Nerozhlížej se.“

Simon se přinutil podívat na Bootha. Převor bude klíč. Přímou za ním po mostě kráčel Nathan s Danielle.

„Booth ani ostatní templáři mě neslyší,“ řekla Leah. „Zablokovala jsem jim AI, takže tuhle frekvenci nevidí. Kývni, jestli jsi mi rozuměl. Kdybys začal mluvit, slyšeli by tě. To už nezamaskuji.“

Simon kývl a pohnul čelistí, jako by se snažil nalézt nějakou pohodlnější polohu. Bohužel se zdálo, že kdyby to skutečně chtěl, nemá šanci.

„Dobře.“ Leah vypadala, jako by se jí ulevilo. „Vzpomínáš si, jak jsem ti v transportéru říkala, že komunikační rozhraní ve vašich zbrojích je slabé místo?“ Simon znovu kývl.

„Tak tady máš důkaz.“

To Simonovi na rtech vykouzlilo téměř neznatelný úsměv. Jestli tuhle situaci přežije, rozhodně nechá lidi v bunkru na zbrojích trochu zapracovat. Prioritou bude zbavit se původního protokolu rodu. Nebudou se stavět proti řádu, ale už se jím nesmí nechat ovládat.

„Nathan mi říkal, že když tě Booth zajal, vyřadil ti z provozu zbroj,“ řekla Leah.

Simon přikývl.

Templář po jeho pravici se k němu otočil. „Je ti něco?“

Simon se na muže podíval, jako by byl naprostý hlupák. „Mám zlomenou čelist,“ řekl chraptivě.

Templář ho ještě chvíli pozoroval a pak se otočil k přicházející Danielle s Nathanem.

„Myslím, že by se mi mohlo povést dát ti znovu kontrolu nad zbrojí,“ řekla Leah. „Stačí, kdybych vyřadila z provozu protokol, kterým ji Booth ovládá. Ale Nathan říkal, že kdybych to udělala, tvoje zbroj okamžitě

pozná, že je v nepřátelském prostředí a zavře se.“
Simon znovu přikývl.

„Takže to nemůžu udělat, dokud nebudeme připravení. Budeš to muset ještě chvílku vydržet.“

Simon se zašklebil, trochu zvedl bradu a zase ji dal dolů. Jestli neomdlí bolestí ze zlomeného nosu a čelisti, zvládne to.

„To by stačilo,“ přikázal Booth.

Nathan s Danielle se zastavili ani ne deset stop od něj. Vzhledem ke zbrojím tahle vzdálenost nic neznamenal. „Ukažte rukopis,“ řekl Booth.

Nathan sáhl přes rameno a vytáhl ochranný kovový obal ve tvaru trubky.

Booth po ní vztáhl ruku, ale než ji stačil uchopit, vymrštila se z trhliny ve vzduchu šupinatá démonická ruka, vytrhla Nathanovi rukopis a ještě templáře udeřila do tváře.

Nathan odlétl, jako by ho někdo vystřeli z děla. Propadl zábradlím a zřítíl se do příkopu.

* * *

Ted! zavelel Merihim. *Vidíš Fulaghara?*

Warren viděl z démona jen část, ale věděl, kde má Fulaghar zbytek těla.

Připoutej ho na tohle místo, rozkázal Merihim.

Warren uchopil prastarou energii, která ho naplňovala, a natáhl ruku. Templáři na mostě zrovna začali tasit zbraně. Z Warrenovy ruky vyrazila vlna téměř neviditelné síly.

Když vlna zasáhla Fulaghara, šklubla s ním a ihned

upoutala jeho pozornost. Warren se soustředil na to, aby démona držel jako na udici. Představil si, že démon nemůže nikam utéct, neboť ho drží neviditelná klec.

Fulaghar vztekle zaburácel. Bušil do neviditelné bariéry. Warren jeho rány cítil, jako by mu bušil přímo do těla. Navzdory bolesti však vydržel.

Templáři už drželi v rukou zbraně. Všichni kromě Simona Crosse, který se snažil vycouvat.

Merihim stojící hned vedle Warrena vyskočil do vzduchu. Warren si na okamžik myslel, že je démon nepřičetný. Merihim však roztáhl stříbrná křídla a rozletěl se proti Fulagharovi.

Drž Fulaghara, řekl Merihim. Nenech ho utéct.

„Najdi Toklorqa,“ připomněl mu hlas. „Fulaghar bez něj nikdy nikam nechodí.“

Warren měl pocit, jako by se mu měl námahou z držení Fulaghara mozek rozbít na malé kousky. V tu chvíli už templáři stříleli z pistolí. Na Fulagharově těle vybuchoval řecký oheň a výbušná munice a způsobovaly mu ošklivá zranění. Merihim před sebe namířil trojzubec a letěl přímo proti Fulagharovi.

A pak se vedle Warrena někdo – *něco* – zhmotnil.

„Pozor!“ varoval ho hlas.

Warren kdesi hluboko v mysli uslyšel vykřiknout Naomi.

* * *

Leah nechápala, jak se démon mohl ukázat právě v tuhle chvíli. Jistě, jestli skrýval rukopis *Goetie* takovou sílu, jak tvrdil Macomber, byl důležitý i pro demony.

Dovolila si ztratit jen malou chvíli, aby nahrála Simonovi do zbroje program, který pro něj připravila. Na HUDu se jí objevila lišta stavu přenosu dat, která se rychle plnila. Doufala jen, že ještě chvíli přežije peklo, které se na mostě rozpoutalo.

„Werthame,“ zavolala Leah.

„Ano.“

„Jsme napadeni. Potřebujeme tě tu.“

„Už jedu,“ řekl starý templář.

Leah vykročila zpod mostu, zalícila raketovou pušku a zamířila na démona. Její prst začal mačkat spoušť právě v okamžiku, kdy spatřila druhého démona, který se na toho prvního vrhl ze vzduchu na dvou netopýřích křídlech a s trojzubcem namířeným před sebe.

Leah poznala démona i jeho zbraň. Viděla je oba před čtyřmi lety. *Merihim*. Velitelství zajímalo, jak se na tento svět vlastně dostal, protože v hlášení stálo, že nepřišel pekelnou bránou. Snažili se démona celou dobu vysledovat, ale bylo to nemožné.

Zaměřila na nový cíl – Merihimovu širokou hrud', ale pak si uvědomila, že jeho křídla jsou zcela nová.

* * *

„AI aktivní. Zapínám ochranný mód.“

Ženský hlas zněl Simonovi jako rajska hudba. Navzdory bolesti, kterou cítil, navzdory tomu, že byl obklíčen Boothovými muži a na mostě se objevili dva démoni, cítil neskutečnou radost.

Systémy zbroje naběhly a helma se mu na hlavě ihned utěsnila. Vrátila se mu síla. Roztrhl železka,

kterými měl za zády spoutané ruce, a chytil řetěz u krku.

„Nutné okamžité ošetření. Navrhuji provést akutní zásah v celkové anestézii.“

„Zamítá se,“ zrušil Simon příkaz AI a zároveň v duchu zařval bolestí z námahy, kterou musel vynaložit. „Jsem na nepřátelském území a musím fungovat.“ Sevřel řetěz, který měl kolem krku, udělal krok dopředu, čímž se prosmýkl kolem templáře, jenž ho držel, narovnal se a aktivoval hřeby v podrážkách. Když se hřeby zaryly do mostu, prudce se otočil a škulbl řetězem.

Templář na konci řetězu se roztočil a vylétl do vzduchu. Bolter mu vypadl z ruky, jak se zoufale pokusil zachytit. Pak Simon řetěz pustil a templář odlétl k Temži. Simon sebral ze země bolter a otočil se zpátky k démonovi na mostě.

„Kolem vás jsou další templáři,“ informovala ho AI zbroje. „Mohou se postarat o vaši bezpečnost.“

„Zamítá se.“ Simon stiskl spoušť a palladiové hřeby začaly trhat démonovo tělo. „Proved’ všechny nutné lékařské zásahy, ale nech mě ve funkčním stavu.“

„Rozumím. Připravte se na reparaci čelisti.“

Než stačil Simon říct ne, prudké přelítí nanotekutiny způsobilo, že se vnitřek helmy pohnul a škulbl mu tváří. Bolest z přímého zásahu do čelisti ho srazila na kolena. Těsně před tím, než omdlel, do něj oblek napumpoval snad všechno, co měl k dispozici.

Do oběhu se mu rozlil epinefrin. Nos měl najednou volnější a otok rychle mizel. Na patře cítil chuť krve a věděl, že ji polyká, ale nemohl s ní dělat nic jiného. Oblek se staral i o to, aby měl dost léků proti zvracení.

Pak naštěstí začala ustupovat i bolest.

„Chyťte ho!“ zařval Booth. „Ať vám neuteče!“

Simon vůbec neměl v úmyslu utíkat. Udělal krok k prvnímu templáři, který se na něj vrhl, a kopem z otočky zasáhl muže do hrudi a srazil ho z mostu.

I Danielle byla uprostřed vřavy a odhazovala z cesty jednoho templáře po druhém ve snaze dostat se k Simonovi.

Byla mezi templáři jako přízrak, jeden z nejlepších bojovníků muže proti muži a beze zbraně, jaké kdy Simon viděl. Její ruce rozdávaly rány jako štípačka a kolena i chodidla se míhaly v nesmírně rychle po sobě jdoucích úderech. Boothovi muži se jí nemohli rovnat.

Jednoho templáře připravila o meč a vzápětí ho srazila z mostu. Prudce se otočila a hodila meč Simonovi.

„Chytej!“ vykřikla.

Simon poznal svou zbraň, rychle si přehodil bolter do druhé ruky a chytil meč za jílec. Nepřestával pálit na démona a zároveň se k němu blížil s připraveným mečem.

* * *

Warren se otočil, avšak stále se zoufale snažil udržet Fulaghara na mostě. Pak spatřil, jak z trhliny ve vzduchu vedle něj vystupuje jiný démon.

Toklorq byl devět stop vysoký a ohromně svalnatý. Měl čtyři paže dvakrát tak dlouhé jako tělo a oči ze všech stran hlavy. Warren nedokázal říct, jestli měl i ústa. Démon byl celý porostlý bronzovými a oranžovými šupinami. Jeho paže, které spíše připomínaly chapadla, se nyní natáhly po Warrenovi.

Warren se pokusil uhnout, ale nestihl to. Paže se

kolem něj omotaly a začaly ho svírat tak silně, že nemohl dýchat. Před očima se mu začalo dělat černo, on se však stále snažil udržet Fulaghara.

„Pusť Fulaghara,“ radil mu hlas.

Warrenovi to však nedovolil strach, který měl z Merihima. Zoufale se snažil démona udržet.

„Warrene!“ vykřikla Naomi až z jeho příbytku. Snažila se ho vši silou přitáhnout trhlinou zpátky k sobě. Warren její snahu odmítl.

„Umřeš!“ řekl hlas.

Warren věděl, že je to pravda. Už cítil, jak sklouzává na druhý břeh, a jakmile se tenhle rychlovýtah jednou rozjede dolů, nic ho nezastaví.

* * *

Leah stiskla spoušť a cítila, jak ji puška kopla do ramene, když vypálila raketu přímo do Merihimovy hrudi. Démona však jakýsi šestý smysl varoval a on se rychle přetočil na bok, takže projektil neškodně prolétl kolem něj.

Pak na ni namířil trojzubec. To ji překvapilo, protože měla stále aktivovanou kamufláž.

Leah viděla, jak se vzduch před hroty trojzubce zamihotal, a proti ní se prudce valila vlna. Síla vlny ji odhodila zpět a ona měla jediný pocit – že se rozpadla na kusy.

* * *

Simon na HUDu viděl, jak Merihim vypustil z trojzubce ohromnou sílu a *něco* zasáhl. Jen hádal, že to byla Leah. Zavolal na ni jménem, ale odpověď nedostal.

Chtěl se rozběhnout za ní, ale ani nevěděl, kam ji démonův zásah odhodil. Pro jeho senzory byla stále neviditelná. Díval se, jestli někde neuvidí stopy krve, ale nezaznamenal ani ty. Jestli byla raněná nebo mrtvá, její oblek stále držel pohromadě.

Místo toho se tedy soustředil na démona na mostě. Ten byl alespoň na dosah.

Démon před sebe napřáhl ruku. Přes Simona se převalila vlna plamenů a během okamžiku zvedla vnější teplotu obleku na takovou úroveň, že se z něj začalo kouřit. To už však byl Simon až u netvora. Palladiové hřeby z bolteru mu velká zranění nezpůsobovaly. Démon se uměl až příliš rychle hojit.

Simon se napřáhl mečem, který byl rovněž ožehlý od démonova plamenného útoku, a sekl. Čepel neomylně mířila démonovi na hlavu, ale pak ji zastavil Merihimův trojzubec.

„Ne!“ zahřměl démon hrdelně. Merihim kopl Simona do tváře tak prudce, až ho poslal klouzat po zádech po kamenné zemi.

48.

Těsně před tím, než Warren ztratil vědomí, pustil Fulaghara a obrátil plně pozornost k Toklorqovi. „Chcípni, člověče!“ zasyčel Toklorq. Nezdálo se, že jeho inteligence dosahovala úrovně Fulagharových zbylých dvou strážců. Na druhou stranu byl tenhle tvor přinejmenším stejně nebezpečný.

Warren si v duchu představil meč a pak ho vytvořil z prastaré energie, kterou vládl. Jediným prudkým výpadem ho vrazil Toklorqovi do hlavy. Lebka doslova vybuchla a oční bulvy se rozletěly na všechny strany. Některé se dokonce odrazily od Warrena.

Démon se mrtev zhroutil na hřbet a jeho chapadla byla náhle bezvládná.

Warren se zoufale snažil nadechnout. I on padl na záda na střechu Middle Tower. Pak si vzpomněl na Fulaghara.

Když se otočil, spatřil, že Fulaghar právě skočil na Merihima, který byl stále ještě ve vzduchu. Oba démoni nyní viseli nad templáři a stali se pro ně dokonalým terčem. *Ty tupý zbabělce!* vybuchl Merihim. *Už jsme ho měli!* Warrenovi ztuhla hrůzou krev v žilách, když si pomyslel, co by démonův hněv pro něj mohl znamenat. Pokusil se Fulaghara znovu chytit, ale byl příliš slabý a démon ho snadno odrazil.

Warren tedy sice stále sledoval bojující templáře, ale zároveň obrátil pozornost na mrtvé na hřbitově a vyvolal je z hrobů. Pak vycítil přítomnost mrtvol na dně příkopu. Některé byly čerstvé, ale jiné tam ležely již velmi dlouho.

Přišly všechny.

* * *

Když se Leah probrala, ležela na zádech. Vybavila si vlnu energie, která ji smetla, a nabyla přesvědčení, že nemůže být celá. Ale přinutila se uvolnit natolik, že se jí podařilo znovu nabrat vyražený dech.

Na HUDu viděla, že je nezraněná a schopná se pohybovat.

Pak se ze zaschlého bahna pod ní vynořily dvě kostlivé ruce a sevřely ji. Pokusila se vyprostit, ale k prvnímu páru rukou se přidaly další. Všechny ji svíraly ohromnou silou.

V příštím okamžiku se objevila lebka a pokusila se jí zakousnout do hrdla. Naštěstí zbroj odolala.

„Werthame,“ zavolala do vysílačky.

„Jsem skoro tam,“ odpověděl starý templář. „Vydrž, kde jsi.“

Vydržet na místě skutečně nebyl problém. Problém byl se z něj dostat. Leah se zoufale vzpírala nemrtvým věznitelům.

* * *

„Panebože.“

Když Simon Danielle uslyšel, přinutil se zvednout na nohy. Navzdory všem látkám, které mu oblek pouštěl do krevního oběhu, začal rychle slábnout. „Umělé zdraví nevydrželo dlouho.“

Zvedl oči k obloze, kde bojovali oba démoni, protože si myslel, že to oni Danielle tolik vyděsili. Pak si všiml, že se okolní kopce hemží nemrtvými, kteří všichni míří k příkopu. Někteří dokonce vylézali přímo z jeho dna.

Byli obklíčeni.

Pak Simon uslyšel, jak Leah volá Werthama, a napadlo ho, kde asi starý templář je. Znělo to, jako by byl dost blízko.

„Nathane,“ řekl Simon, když templáře našel na dně koryta. Ostatní templáři, Boothovi muži, už bojovali s nemrtvými, kteří se dostali na most.

„Tady jsem, Simone,“ odpověděl Nathan. „Doprdele, ty mrchy jsou všude.“

„Tos ještě nic neviděl,“ řekla Danielle. „Myslím, že dneska vylezli z hrobu i Anička Boleynová a William Hastings⁵ a jdou ti nakopat zadek.“

„Budou muset do fronty.“ Nathan máchl mečem a roztříštil lebku kostře, která se dostala nejbližší. Za ní však už skutečně stál zástup dalších.

„Werthame,“ zavolala Leah znovu.

Simon proskenoval příkop a našel shluk koster, které vypadaly, jako by bojovaly mezi sebou. Pak mezi nimi několikrát zahlédl Leažinu zbroj. Jakmile ji viděl pohnout se, viděl ji celou, protože systém kamufláže nedokázal její rychlé pohyby kompenzovat.

„Jsme tu,“ oznámil Wertham.

⁵ Anne Boleynová byla matka královny Alžběty I. William Hastings je rovněž velmi známá historická postava z doby vlády Eduarda V. Pokud bych musel překládat i reálie, asi by se celá scéna odehrávala na Vyšehradě a z hrobů by do boje vylezl například Vratislav II. nebo K. H. Mácha (pozn. překl).

Simon si najednou uvědomil, že slyší burácení motorů. Když zvedl hlavu, spatřil štíhlý vojenský vrtulník vyzbrojený čelními i bočními kanóny. Simon se usmál, když si uvědomil, že se Wertham musel vloupat do jedné z opuštěných vojenských leteckých základen, aby něco takového sehnal.

Střelci na palubě vrtulníku okamžitě zahájili palbu. S pomocí zbroje se napojili na palubní přístroje a mohli si tak snadno vybírat nejvhodnější cíle. Střely HARP i projektily s řeckým ohněm dopadaly mezi nemrtvé a měnily je na vápníkové konfety.

Wertham evidentně zbraňové systémy na vrtulníku trochu vylepšil.

Simon obrátil pozornost zpátky k démonům bojujícím ve vzduchu, zvedl spike bolter a začal nepřetržitě pálit do obou najednou. Během několika vteřin démoni krváceli z mnoha ran.

„Werthame,“ zavolal Simon, aniž by přerušil střelbu.

„Simone,“ odpověděl Wertham nadšeně. „Rád slyším, že jsi pořád mezi námi.“

„Oslavíš to později,“ řekl Simon. „Teď zabíjíme demony. Vidíš ty dva ve vzduchu?“

„Jo.“

„Sundej je.“ Simon se rozhlédl a všiml si profesora Macombera, který se schovával několik stop za ním. Evidentně se mu podařilo odplížit se, když se nikdo nedíval.

„Viděli jste všechny nemrtvé, kteří se k vám blíží?“ zeptal se Wertham Simona.

„Jo.“

„Musím vás odtamtud dostat.“

„Já vím. Zkus nejdřív sundat ty demony.“ Simon se

rozběhl k Macomberovi. Stále silněji cítil blížící se totální vyčerpání. Navzdory exoskeletu mu tuhly nohy.

Doběhl k profesorovi a zakryl ho vlastním tělem.

„Zůstaňte u mě, profesore,“ řekl Simon. „Za chvíli vás odsud dostanem.“

„A co Booth a jeho chlapi?“ zeptala se Danielle.

„Já bych je tu nechal shnít, kamaráde,“ odpověděl Nathan.

„To nemůžu,“ řekl Simon. „Werthame, máš místo?“

„Místa je dost.“

Helikoptéra se otočila a z jejího nosu vylétla salva ohromných projektilů naplněných řeckým ohněm. Merihima sice minula, ale druhého démona zasáhla naplno.

Zasažený démon se zřítil na dno příkopu a nehýbal se.

„Néééééé!“ zařval vztekle Merihim. Máchl křídly a prchal pryč. Těsně za ním ve vzduchu vybuchly další dvě střely a seslaly na zem ohnivý déšť.

Vrtulník se natočil a pokusil se znovu prchajícího démona zaměřit. Než k tomu měl vůbec příležitost, zaútočili na něj čtyři jiní létající démoni.

„Nepřítel!“ zařval Nathan. „Máte za ocasem čtyři bubáky!“

„Máme je,“ odpověděl Wertham.

Speciálně upravený vrtulník se otočil a vypálil ze všech zbraní najednou. Dva z démonů se rozlétli na kusy, ale druzí dva se chytili drápy zesíleného čumáku vrtulníku a zůstali na něm viset. Pěstmi divoce bušili do plechu, až pod jejich náporem povolil.

Jeden z templářů vystoupil na lyžiny helikoptéry s

tasenou plamenometnou pistolí⁶. Jakmile se dostal blíže k čumáku, stiskl spoušť a oba démony zahalily plameny. Pustili se a rychle zmizeli z dohledu, ve vzduchu však již kroužili další.

„Jestli se odsud máme dostat, asi bychom to měli udělat hned,“ řekl Wertham. „Jinak na sebe přilákáme démony z celého Londýna. Tenhle stroj většině z nich uletí, ale kdyby se nám porouchal, budeme muset pěšky, což rozhodně nikdo nechce, že ne?“

„Sedni na zem,“ zavelel Simon. „Mám tu profesora Macombera. Chci ho dostat do bezpečí.“

„Rozkaz.“

* * *

Warren se bezmocně a plný strachu díval, jak se Merihim prudce obrátil zpátky k němu. „Musíš zmizet,“ řekl mu hlas uvnitř v hlavě.

Warren to zkusil, ale nedokázal přinutit nohy rozběhnout se. „Naomi.“

„Já se snažím, Warrene,“ řekla. „Ale potřebuju, abys mi pomohl.“

Warren se soustředil, jak nejlépe mohl, ale nedokázal s ní navázat dostatečně silné spojení. A pak přímo před ním přistál Merihim tak prudce, že se střecha prohnula.

Selhal jsi, zasyčel démon. Nezabil jsem Fulaghara. Zabili ho templáři. Jeho smrt nic neznamená.

„Ale jeho místo je teď volné, ne?“ zeptal se Warren

⁶ Hráči ji znají jako Blaze Pistol (*pozn. překl.* D).

a zároveň se snažil před démonem couvat. „O to vám přece šlo.“

Ne, není volné. Ale to tvé se brzy uvolní. Merihim gestem ruky otevřel ve vzduchu další trhlinu.

Na střechu vyšla z trhliny kabalistka s rohy, ocasem a tetováním po celém těle. Znechuceně se na Warrena podívala.

„Ani se nesnažil změnit se k obrazu tvému,“ řekla žena.

Můžeš být všechno, co jsem kdy chtěl a potřeboval, řekl Merihim. *Stačí jediné slovo a jeho dar je tvůj.*

„Chci jeho.“ Žena natáhla pravou ruku.

Warren okamžitě pochopil, o čem se ti dva baví. Pokusil se utéct, pokusil se vrátit k Naomi. Ale příliš se bál. „Pomož mi,“ volal na pomoc hlas. „Prosím.“

„Škemrá,“ řekla žena.

Merihim máchl rukou a jeho drápy prošly ženě předloktím. Její ruka spadla na zem. Jako zázrakem však nikde ani kapka krve.

Pak démon vztáhl ruku po Warrenově – po té, kterou mu dal – a sevřel ji kolem zápěstí. Prudce s ní zakroutil, čímž ji utrhl, a pak ji nasadil na pahýl ženiny paže. Merihim po transplantované ruce přešel dlaní a rána se téměř okamžitě zahojila.

Warren pocítil záchvat žárlivosti, když si uvědomil, jak dlouho jemu trvalo, než se vyléčil u Naomina přítele. Pak ucítil v pahýlu mučivou bolest. Vystřelovala mu až do ramene a pak mu doslova vybuchla v hlavě. Démon natáhl ruku s rozevřenými drápy zjevně s cílem utrhnout mu hlavu.

V tu chvíli Warren ucítil, jak ho chytila Naomina milosrdná ruka a přitáhla si ho k sobě. Pak omdlel.

* * *

„Boothe,“ zahřměl Simon relativně blízko, zatímco Wertham zamířil k templářům s vrtulníkem.

Booth se otočil čelem k Simonovi a namířil na něj pistoli. „Měl bych tě na místě zabít, Crossi. Jsi osina v zadku a neustále nás taháš do války s démony.“

Simon odolal nutkání rovněž na něj namířit. Pochyboval, že by Boothova pistole dokázala prostřelit jeho zbroj, byť na tak malou vzdálenost.

„Ale ta válka tu prostě je,“ řekl Simon. „Nezmizí jenom proto, že vy se před ní schováte.“

„Ty to nechápeš?“ zeptal se Booth. „Proč ti to sakra ještě nedošlo? Válka už dávno skončila!“

Navzdory nemrtvým, kteří se k nim rychle blížili, se Simon zmateně zeptal: „Jak to myslíš?“

„Válka s démony,“ řekl Booth. „Už skončila. Prohráli jsme.“

„Ne. Právě jsme začali. Proto lord Sumerisle obětoval sebe i ostatní templáře u svatého Pavla. Aby pro nás získal čas.“

„Čas? Čas na co? Abychom mohli umírat dýl?“ Simon neodpověděl.

„Jsi idiot,“ vybuchl Booth. „Lord Sumerisle vedl templáře do bitvy, protože si myslel, že *vyhraje*. Čekali, že je převálcují a vyhodí z tohoto světa. Ani na vteřinu je nenapadlo, že by mohli přijít o krk.“

„To není pravda,“ řekl Simon. Příběh, který si všichni vyprávěli celé čtyři roky, byl pro něj důležitý. Oběť templářů byla důkazem jejich cti a vzbuzovala úctu.

„Nikdy předtím nebojovali s pekelnou bránou,“ řekl

Booth. „Ty to nechápeš, nebo co? Roky cvičili a trénovali. Celé generace. Všechno pro to, aby dokázali porazit démony v boji. A to se jim nepovedlo. Prohráli.“ Beznadějně rozmáchl rukama, aby ukázal na všechny nemrtvé kolem. Těch už byl plný příkop a první z nich začínali vylézat na most. „Prohráli jsme, Simone. Templáři jsou k smíchu. Přes všechny naše zbraně a výcvik nám dali démoni na prdel a poslali nás domů. To ti, co nezemřeli tehdy v bitvě, měli smůlu.“

„Ne,“ oponoval Simon. „Můj otec nebyl hlupák. A ty tady popisuješ bandu tupců. Takhle by se Thomas Cross nechoval. Nikdy. Ani na chvíli. Ani na vteřinu.“

„Ale stejně je to pravda,“ řekl Booth. „A ty ses prostě rozhodl, že templáře nenecháš žít ani tu chvilku, co jim zbývá. Pořád jim dáváš nějakou naději a ta se mezi těmi idioty šíří jako mor. Kdybys jim dal pokoj, kdybys prostě umřel nebo vypadnul někam, kde by už o tobě nikdo neslyšel, mohli jsme si aspoň ještě chvilku v klidu žít.“

„Ale my takhle žít nemáme.“

„A jak jsme teda žili?“ opáčil Booth. „Celé roky v utajení, schovaní před zbytkem světa? Vždyť to bylo úplně to samé. To jenom ty trváš na tom, abychom vylezli z ulity. Ale to nás pak chytanou. A dostanou se do podzemí, kde nás zabijou. A bude to jenom tvoje vina.“

Simon si vzpomněl na mladé templářské chlapce a dívky, kteří utekli do jeho pevnosti, a uvědomil si, jak málo z nich se dožije stáří.

Nejde o to, jak dlouho budeš žít, hochu, slyšel Simon znovu říkat svého otce. Jde o to, jak dlouho stojí za to žít.

„Simone,“ řekl Wertham, „za chvilku už nebudeme

mít šanci se odsud dostat.“

Simon kývl k helikoptéře. „Můžeme odsud zmizet,“ řekl Boothovi.

Booth zavrtěl hlavou. „Já to risknu s těmi nemrtvými. Ti mě třeba nezabijou. To u tebe bych si tím jistý nebyl. Ty zabiješ spoustu lidí.“ Pak se bez jediného dalšího slova otočil a rozběhl pryč. Srazil několik nemrtvých a díky síle zbroje další přeskočil.

Nikdo z templářů ho nenásledoval. Dva už padli za oběť nemrtvým.

„My bychom tvou nabídku přijali, lorde Crossi,“ řekl jeden z nich.

„Já bych je nebral,“ řekl Nathan. „Je to sebranka. Únosci a vrahové.“

„Ne,“ řekl Simon, Jsou to templáři. Naši bratři a sestry. Nenecháme je tu.

Všem se jim podařilo dostat do vrtulníku. Pilot je vyzvedl ze samotného středu armády nemrtvých a vyrazil pryč.

Během několika vteřin byl Tower of London daleko za nimi a Simon mířil domů. Snažil se udržet oči otevřené, ale nedokázal to. Předklonil se v sedadle a hlavu si opřel o kolena. Vibrace prchající helikoptéry ho rychle ukolébaly ke spánku.

EPILOG

Simon se probudil o dva dny později, což ovšem nevěděl, dokud se nenasoukal do zbroje – proti příkazu doktora – a nepodíval se na HUD. To zjištění ho okamžitě rozladilo, protože měl pocit, že ztratil hrozně moc času.

Stejně tak ho rozčilovala nanomolekulární fixace, kterou provedli na jeho čelisti, protože z ní měl divný pocit a bolela ho z ní hlava. Na druhou stranu mohl jíst pevnou stravu, za což byl vděčný. Najedl se ovšem za pochodu.

Zpráva o jeho vážných zraněních se rychle rozkřikla, a – podle Nathana – dokonce nebylo jisté, jestli bude Simon znovu chodit. Tak jim to předvedl.

První věc, kterou zjistil, byla skutečnost, že se počet obyvatel bunkru znovu rozrostl. Z podzemí totiž odešli další templáři a přidali se k jeho skupině.

„Je to požehnání, a zároveň problém,“ řekl Wertham. „Je fajn mít další lidi, ale živit je začíná být opravdu dřina.“

Simon si povzdechl. Cítil se pyšný, ale zároveň pod tlakem. „Budeme muset přistavět.“

„Chtěl jsi dodat, že zase,“ řekl Wertham. „A čím větší to tu bude, tím snadněji nás démoni najdou.“
To byl opravdu problém.

* * *

Naštěstí měl profesor Macomber pocit, že zná řešení. Mezitím totiž pracoval s templářskými jazykovědci.

Ukázalo se, že skrytý text v *Goetii* je napsán umělým jazykem, který se teď snažili rozluštit.

„To, co jsme zjistili, je skoro zázrak,“ řekl Macomber, když se setkal se Simonem. Profesor od příchodu do bunkru pracoval snad ve dne v noci. „Jestli je pravda všechno, co si myslíme, že jsme zjistili, možná budeme umět postavit bariéry, přes které se démoni nedostanou.“

„To by bylo fajn,“ řekl Simon. „Je tu spousta žen a dětí, pro které by to tu mohlo být bezpečnější.“

„Ale to není všechno,“ pokračoval Macomber. „Podle všeho, co jsme zatím udělali, to vypadá, že přímo na tomto světě existuje způsob, jak demony porazit a získat zpět všechno, o co jsme přišli.“

„Jak to myslíte?“

„Démoni jsou součástí věčné bitvy mezi světlem a temnotou. Pekelné brány, tedy podle *Goetie*, se nikdy neotevrou ve světě, který se sám není schopen zachránit.“

„Takže někde v našem světě...“

„Vlastně spíš někde v Londýně,“ opravil ho Macomber.

„...existuje cosi, co demony porazí.“

Macomber přikývl. „Já si myslím, že je to pravda. Všechno, co jsem se o světle a temnotě dočetl, nám říká, že musí být zachována rovnováha. Aby bylo vykompenzováno riziko, že o něco přijdeme, musí existovat šance, že něco získáme.“

„Jenom to musíme najít,“ řekl Simon.

„A naučit se to používat,“ řekl Macomber.

„Zatímco se budeme ze všech sil snažit nenechat se ani při jednom zabít,“ nadhodil Nathan.

„No,“ řekl Simon a usmál se, „vypadá to, jako že to máme všechno dobře vymyšlené. To je fajn.“

* * *

O pár hodin později našel Simon před pevností Leah. Kontrolovala motocykl, na němž přijela, když přivezla rukopis *Goetie*.

„Odjíždíš?“ zeptal se Simon.

Otočila se na něj přes rameno. „Nechtěla jsem se vám zprotivit.“

Simon nad ní chvíli stál a díval se. „To jsi mohla odjet i dřív.“

Postavila se a otočila se k němu. „Ne. Čekala jsem, až se postavíš na nohy.“

„A teď když jsem se postavil, bys mohla ještě den dva zůstat.“

„Opravdu?“

Simon se za hledím usmál. „Probudil jsem se v dobrém rozmaru a plný naděje. To je po dlouhé době poprvé. Tak nějak jsem se o to chtěl s někým podělit.“

„Máš tu na to ještě víc lidí než předtím,“ namítla Leah.

Simon věděl, že ho stejně přinutí, aby to řekl, takže se dál nebránil. „Opravdu bych byl rád, kdybys pár dní zůstala. Chtěl bych tě poznat trochu líp.“

Prohlížela si ho zpod černé masky, z níž bylo nemožné vyčíst jakékoli emoce. „Vždyť ani nevíme, jestli máme šanci dožít se zítřka. Proč bys měl chtít vědět

víc, než co víš teď?“

„Protože by se mi to hrozně líbilo.“

„Pocit vděčnosti, že jsem ti zachránila zadek?“

Simon se zazubil.

„Ne. K tobě se dostat je hrozně těžké, Leah.“

„Život mě naučil,“ řekla Leah. „Nikdy jsem neměla moc šancí někomu věřit nebo si dělat přátele.“

„Ale nic jiného ti nabídnout nemůžu.“

Leah si sáhla na zátylek a otevřela masku. Zatřepala hlavou, aby dostala ven vlasy, a podívala se na něj. „Kdo ví? Třeba mě jednoho dne taková nabídka zláká.“ Přejela mu prsty po hledí, které se vzápětí otevřelo.

To Simona překvapilo a muselo to na něm být poznat.

„Fakt se budu muset na ty zbroje podívat, aby byly bezpečnější,“ řekl.

Postavila se na špičky a políbila ho. „Ale na tuhle ne, že?“

„Asi ne,“ souhlasil.

* * *

Warren se probudil uprostřed temnoty a v bolestech. Měl pocit, že má horečku, a cítil se slabý. Když se podíval na svou pravou paži, zjistil, že je zakončena pahýlem omotaným bílou gázou.

Když se probral poprvé, pokusil se vyléčit. Krvácení zastavil a dokázal, že mu přes ránu vyrostla nová kůže, ale nechat si dorůst ruku, to bylo nad jeho síly. Byl znovu mrzák.

A nejen to. Zdálo se, že s rukou přišel i o velkou část

síly. Musel si přiznat, že ne všechna pramenila z něj samého. Měl ji jen půjčenou od Merihima.

A teď byla pryč.

I Naomi byla pryč. Jakmile se ujistila, že přežije – a že přišel o svou moc – odešla.

Svým způsobem jí to Warren neměl za zlé. Jestli chtěla v tomhle světě přežít, musela se učit. On už ji nic naučit nemohl.

Nezůstal mu ani tajemný hlas.

„Jsem tady,“ řekl hlas.

Warren překvapeně hleděl do tmy, protože nyní to znělo, jako by hlas vycházel z místnosti. „Kde jsi byla?“

„Připravovala jsem se.“

„Na co?“

„Na tebe. Na další krok ve tvém vývoji.“

„Merihim mi vzal ruku.“

„Já vím. Byla jsem tam.“

„Tys věděla, co chce udělat, že jo?“ osočil hlas Warren. „Viděla jsi to.“

„Ano.“

„Mohla jsi to zastavit.“

„Nechtěla jsem. Stal by ses na Merihimovi závislým. Nebyla bych schopna tě od něj dostat. Potřeboval jsi někoho silnějšího, ale nevěděl jsi to.“

„Tebe?“

„Ano, mě.“

Warren se hořce zasmál. „Ale ty jseš spoutaná. Jak bys mi asi mohla pomoci?“

„Už jsem ti pomohla. Stačí, abys mě vtáhl zpátky do svého světa.“

„Jak?“

„Běž ke knize.“

Warren poslechl a poslechl i v okamžiku, kdy hlas chtěl, aby položil na knihu ruku. Překvapilo ho, když ucítil, jak mu ruku chytila jiná. Malá, avšak silná. Pomalu ji začal táhnout ven z knihy.

Z knihy vyšla mladá žena s černými vlasy, tmavýma očima a pokožkou barvy čerstvého mléka. Naklonila se k němu a políbila ho. Byla to ta nejkrásnější věc, jaká se mu kdy stala.

„Děkuji,“ řekla. Pak zvedla kovovou ruku, která byla neuvěřitelně propracovaná. „V téhle ruce je ohromná moc. Merihim bude ještě litovat, že ti ublížil. Všichni budou litovat. A já ti ji teď dám.“

Přiložila ruku k pahýlu. Z jejího středu se odepnulo několik kovových špendlíků a zabodlo se Warrenovi do paže. Bolelo to jen okamžik a pak se Warren cítil lépe než kdykoli předtím.

„Kdo jsi?“ zašeptal.

Usmála se na něj a znovu ho políbila. „Jsem každá temná touha, kterou jsi kdy měl. Říkej mi Lilith.“

TRILOGIE HELLGATE: LONDON POKRAČUJE
TŘETÍ KNIHOU: ÚMLUVA

Mel Odom

Goetia

1. vydání

Anglický originál Goetia

Překlad Jan Netolička

Obálka Blur Studio

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství *FANTOM Print*

jako svou 133. publikaci

Ostrava 2009

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 249 Kč

www.fantomprint.cz